

minh hiểu khê

SẼ CÓ THIÊN THẦN em
THAY anh yêu

vh

Nhà xuất bản
Văn học

Công ty
Sách Bách Việt

Minh Hiểu Khê

- Hiện đang là nghiên cứu sinh khoa Quản lý Kinh tế Thương mại Quốc tế, Đại học Vũ Hán, Trung Quốc
- Một trong những tác giả viết tiểu thuyết tuổi teen được ưa thích nhất Trung Quốc
- Đã xuất bản hơn mười tác phẩm: Minh Nhược Hiểu Khê (Thủy tinh trong suốt, Câu chuyện thần thoại, Mặt trời rực rỡ nhất ngày đông); Bong bóng mùa hè (Nàng tiên cá bong bóng, Sợi ren lụa màu xanh, Áo cưới); Sẽ có thiên thần thay anh yêu em...

SẼ CÓ THIÊN THẦN em
THAY anh yêu

BACHVIETBOOKS COPYRIGHTS 2009

SẼ CÓ THIÊN THẦN THAY ANH YÊU EM

Bản quyền tiếng Việt © 2009 BachvietBooks

Công ty Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

Địa chỉ: Số 25/63 Vũ Ngọc Phan, Láng Hạ,
Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 5580 - *Fax:* (84-4) 3776 5579

Văn phòng đại diện tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: Số 38/15B Nguyễn Văn Trỗi, P. 15, Q. Phú Nhuận,
Tp. Hồ Chí Minh

Tel: (84-8) 3844 8100 - *Fax:* (84-8) 3842 2800

Cuốn sách được dịch và xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Công ty Sách Bách Việt và tác giả Minh Hiếu Khê thông qua Frank Jiang.

会有天使替我爱你

Copyright © 2005 by Ming Xiaoxi

Vietnamese edition copyright © 2009 By Bachvietbooks Jsc., Vietnam

Published by arrangement with Frank Jiang

ALL RIGHTS RESERVED

MINH HIẾU KHÊ

SẼ CÓ THIÊN THẦN em THAY anh yêu

Nguyễn Thúy Ngọc dịch

Nhà xuất bản Văn học **vhBV** Công ty Sách Bách Việt
BACHVIET

"Tại sao lại thích em?"

Cô rất thích hỏi anh câu này, hỏi từ mùa xuân sang mùa hè, từ mùa thu đến mùa đông. Và ở bất kỳ mùa nào, nụ cười của anh luôn ấm áp và dịu dàng như ánh mặt trời dưới bóng cây râm mát.

"Bởi vì từ nhỏ anh đã thích em mà."

"Vậy có phải là vì anh chưa từng yêu cô gái nào khác? Nếu anh yêu thêm nhiều các cô gái khác, liệu anh có chợt phát hiện ra rằng người anh thực sự yêu lại không phải là em?" Cô lo lắng tới độ mặt mũi nhăn nhẽ cả lại.

Anh mỉm cười: "Được, nếu có cơ hội, anh sẽ thử xem".

Cô cuống lên, lao tới vỗ bốp cổ anh: "Anh dám! Nếu anh dám ở bên một cô gái nào khác, em sẽ cắn anh từng miếng từng miếng một cho tới chết mới thôi!".

Anh mỉm cười ôm lấy cô, gục đầu lên vai cô, hít hà mùi thơm toát ra từ da thịt cô: "Anh thích em cắn anh. Bây giờ cắn luôn nhé, được không?".

"Cắn vào đâu?"

Anh đưa lưng vào tay vịn sofa màu trắng, toàn thân toát lên một mùi thơm quyến rũ, giống như mùi của xà phòng thơm trộn lẫn mùi của cây tùng. Đôi môi mỏng cong cong tạo thành một hình vòng cung tao nhã, anh cười, nói: "Cắn vào môi là được rồi".

Cô chớp chớp mắt, lao tới, cắn mạnh lên đôi môi anh!

"Đau quá!"

Anh khẽ kêu lên.

"Này! Anh bắt đầu mớm mếp lấu lỉnh rồi đấy nhé!" Cô đắc ý nhìn vết răng của mình hằn lên trên đôi môi anh. "Coi như đó là một chút trừng phạt anh."

Anh đưa tay lên sờ sờ mái tóc cô: "Không thích anh như vậy à? Anh lại sợ em chê anh khó cứng".

Cô đưa mắt khẽ nguyệt anh, rồi không nhìn được lại nở một nụ cười tươi như hoa.

"Hình như anh rất rất thích em, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Rốt cuộc là tại sao?" Cô rất căng thẳng. Bởi vì cô cảm thấy mình có nhiều khuyết điểm, trong khi anh lại vô cùng xuất sắc, hai người xem ra cứ như một đôi dưa lệch.

Trong mắt anh đang ẩn giấu một nụ cười: "Đôi khi, anh cũng cảm thấy kỳ lạ. Em vừa tùy tiện, vừa cố chấp, cái gì cũng đại khái qua loa, nhiều lúc, em còn rất hung hăng với anh, nhưng lại vẫn cứ thích em. Mỗi khi ở bên em, dù tức giận hay vui vẻ, đều rất thú vị".

"Thật không?" Cô lên cười trộm.

Anh ôm cô vào lòng, để cô nghe thấy từng nhịp đập của trái tim anh. Trái tim anh đang đập chậm rãi nhưng nhịp đập vô cùng vững chắc, nó không biết nói dối, nó biết rõ nhất những tình cảm mà anh dành cho cô.

Nghe nhịp đập từ trái tim anh, cô dần dần muốn chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, cô còn vừa ngáp vừa hỏi anh: "Anh sẽ thích em bao lâu?".

"Mãi mãi."

"Mãi mãi là bao lâu?"

"Cho dù em không còn yêu anh, cho dù em đã quên anh, cho dù anh đã biến mất khỏi thế gian này, anh vẫn mãi yêu em."

"Tâm bậy! Đã không còn sống trên thế giới này còn yêu em làm sao được."

"Anh sẽ tìm một thiên thần thay anh yêu em." Anh vỗ về cô, làm chỗ dựa cho cô nằm ngủ một cách thoải mái.

Cô khe khẽ tựa mình trong vòng tay anh rồi thì thầm: "Em cũng sẽ mãi mãi yêu anh".

Gió đêm thổi bay tấm rèm cửa.

Anh vừa đỡ cho cô ngủ vừa cầm máy quẩy sách trên bàn lên, giúp cô đánh dấu những nội dung trọng điểm cần phải đọc.

Cô dần dần chìm sâu vào giấc ngủ.

"Anh sẽ thích em bao lâu?"

"Mãi mãi."

"Mãi mãi là bao lâu?"

"Cho dù em không còn yêu anh, cho dù em đã quên anh, cho dù anh đã biến mất khỏi thế gian này, anh vẫn mãi yêu em."

"Tâm bậy! Đã không còn sống trên thế giới này còn yêu em làm sao được."

"Anh sẽ tìm một thiên thần thay anh yêu em."

Chương 1

Sáng sớm.

Rừng cây trong khuôn viên trường được bao phủ bởi một lớp mây trắng dày đặc, tiếng ve sầu kêu ra rả, thi thoảng lại có một chú chim vỗ cánh bay vụt qua. Mưa phùn rả rích rơi, mềm mại mà trong suốt, không khí trong lành và tươi mới như trong một giấc mơ.

Tuy vậy, Tiểu Mễ cũng chẳng có tâm trí nào mà thưởng thức tất cả những thứ đó.

Sáng sớm, vừa xuống tàu hỏa, lại chưa có xe bus, báo hại cô phải bắt taxi về trường, tổng cộng tiêu hết năm mươi đồng rồi, xót hết cả ruột. Vì vậy, còn đoạn đường từ cổng trường đến khu ký túc xá, cô quyết định dựa vào đôi chân của mình!

Trên chạc cây long não rậm rạp, đám lá đua nhau đung đưa xào xạc trong mưa.

Tiểu Mễ khó nhọc kéo lê đồng hành lý nặng nề, trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi, lưng áo cô cũng bắt đầu ướt sũng,

không rõ là vì mồ hôi hay vì những giọt nước mưa kia nữa. Tiểu Mễ dừng lại, thờ hồn hển, đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Trời ạ, ngôi trường này phải nói là quá rộng!

Từ cổng trường đến chỗ này, Tiểu Mễ đã phải đi bộ mất nửa giờ đồng hồ, nhưng nếu theo chỉ dẫn trên bản đồ của trường, cô còn phải đi thêm một phần ba quãng đường nữa mới tới được khu ký túc xá! Sớm biết thế này thì cô đã dẫn lòng bắt xe trong trường cho xong. Chao ôi, để tiết kiệm được một đồng tiền vé xe, hai tay cô như đang muốn gãy ra, đôi chân cũng phồng rộp toàn mụn nước rồi!

Tiểu Mễ chán nản đưa tay lên trán lau mồ hôi, lại đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Bỗng nhiên, mắt cô sáng lên...

Dưới tán cây rậm rạp.

Ánh ban mai trong mưa xuyên qua từng kẽ lá, không khí dường như đang có một luồng hào quang bao phủ lớp sắc xanh uơn ướn như thủy tinh kia.

Một nam sinh đang nằm phủ phục trên bàn đá để ngủ.

Mái tóc màu sợi đay sáng chói, sống lưng dài, hai cánh tay vươn dài, vạm vỡ, thoát nhìn đã biết là người rất khỏe mạnh.

Tiểu Mễ cố gắng kìm chế niềm vui sướng đang trào dâng trong lòng, kéo hành lý “lộc cộc lộc cộc” tiến về phía cậu sinh viên đó, cất giọng làm quen trước:

“Ban ơi.”

Cậu ta không hề nhúc nhích, vẫn tiếp tục ngủ.

Cô khẽ lay cánh tay của cậu ta, điều chỉnh giọng nói to hơn một chút: “Bạn ơi, phiền bạn giúp tôi một tay được không? Hi hi, giúp tôi mang đồng hành lý này tới ký túc xá với”.

Mưa lất phất rơi trong rừng cây.

Cậu ta vẫn ngủ say sưa, không hề để ý tới cô, tấm lưng duỗi dài kia tỏ rõ một vẻ lạnh nhạt.

“Này! Tôi đang nói chuyện với bạn đấy, bạn có nghe thấy không hả?”

Tiểu Mễ đã có chút tức giận.

Nếu không muốn giúp đỡ, cũng phải nói vài câu chứ. Thế này gọi là gì nhỉ, thật chẳng có chút lịch sự nào cả.

“Này! Này!”

Cô cố hết sức đẩy mạnh cậu ta vài cái, chỉ hận một nỗi là không thể dùng chân đạp một cái cho cậu ta ngã nhào. Sao lại lạnh nhạt với cô như vậy? Giọng nói của cô nghe sợ lắm hay sao? Thật tổn thương lòng tự tin quá đi thôi.

Cậu sinh viên kia dường như đã ngủ say đến chết mất rồi.

Yên lặng tới nỗi chỉ nghe thấy tiếng ve sầu kêu trong vòm cây.

Tiểu Mễ bỗng cảm thấy có chút gì đó không bình thường, nghiêng đầu suy nghĩ, tại sao trong lòng cô bỗng có một cảm giác lo sợ đến vậy? Cô nhìn trừng trừng vào cậu bạn kia, đầu

ngón tay cô bỗng dần dần lạnh toát. Cảm giác lạnh toát đó, có lẽ bị truyền từ cậu bạn kia sang...

Cậu ta lạnh tới nỗi giống như...

Xác chết!

Tiểu Mễ kinh hãi kêu lên thất thanh!

Rừng cây chỉ đáp lại bằng tiếng giạt mình vỗ cánh của mấy chú chim!

Toàn thân Tiểu Mễ run lẩy bẩy, cảm giác lạnh toát đang lan tỏa từ đầu ngón tay tới đầu ngón chân cô! Không biết bao lâu sau đó, cô mím chặt môi, rón rén đưa tay ra, đẩy mạnh một cái về phía cậu bạn kia.

Phịch!

Cậu sinh viên ngã vật xuống mặt bàn đá.

Mái tóc màu sợi dây được cắt ngắn gọn gàng vương đầy mùi nắng, sống mũi vừa cao vừa thẳng, cánh mũi trái đeo một chiếc khuyên gắn viên kim cương lấp lánh. Đẹp trai quá! Chỉ có điều, khuôn mặt cậu ta trắng bệch, chẳng có chút sinh khí, ẩn sâu dưới lớp da trắng bệch đó là màu tím tái, đôi môi đang khép chặt kia cũng đang hiện lên màu tím ngắt.

Cô đưa tay ra phía trước mũi cậu bạn kiểm tra...

Thở ra...

Vẫn còn một chút hơi thở.

Tiểu Mễ vội hét âm lên: “Có ai không! Có ai không! Cứu... với...!”. Tiếng kêu cứu vang trong rừng cây, nhưng cũng chỉ có tiếng Tiểu Mễ vọng lại đáp lời.

Rừng cây vẫn tĩnh mịch.

Mưa vẫn không ngừng rơi xuống những tán lá xanh rồi từ đó lại thi nhau rơi xuống đất.

Tiểu Mễ vừa tức vừa sợ tới nỗi cứ giậm chân thành thịch.

Có nhầm không cơ chứ! Một trường đại học lớn như thế này, người đâu? Đi đâu hết cả rồi? Sao lại chỉ có vài con chim với đám ve sầu này cơ chứ? Nhìn lại vẻ mặt cậu sinh viên kia, Tiểu Mễ không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa. Cô khom người xuống, kéo cậu bạn nằm lên lưng mình, vừa công vừa lúi về phía cổng trường.

Nặng quá!

Tiểu Mễ miệng thở phì phò, mặt mũi đỏ bừng, toàn bộ sức lực được tích góp trong suốt mười chín năm qua đã được cô mang ra dùng hết.

Đôi chân dài của cậu bạn có mái tóc màu sợi đay kia đang bị kéo lê trên đất một cách bất lực.

Hơi thở của cậu ta dường như càng lúc càng yếu đi.

“Này! Này! Cậu đừng có chết đấy nhé!” Tiểu Mễ lo lắng quay đầu lại, luôn miệng nói với cậu bạn kia, “Tôi đang cứu cậu đấy!”.

Đôi môi của cậu bạn có má tóc màu sợi đay kia đang càng lúc càng tím.

“Này! Đừng có vô dụng như thế được không hả?! Cố lên một chút đi chứ!”

Tiểu Mễ lo lắng tới độ nói năng lung tung, cô cố gắng ghì chặt hai tay của cậu bạn, nghiêng chặt răng bước lên từng bậc đá trong rừng cây, một bước rồi lại một bước, cuối cùng cũng ra được trục đường chính. Phù, cũng may là có rất nhiều taxi chạy qua chạy lại trên trục đường chính trong trường. Tiểu Mễ chẳng kịp suy nghĩ gì nữa, cô giờ tay vẫy một chiếc taxi.

“Bệnh viện! Bệnh viện gần đây nhất!”

Tiểu Mễ nói với người lái xe bằng một khuôn mặt đầm đìa mồ hôi!

Tài xế taxi đạp chân ga, chiếc xe lao vút về phía trước!

Nước mưa nhỏ từng giọt dài loằng ngoằng trên cửa kính xe taxi.

Không gian bên ngoài bị bao trùm bởi một màu u ám, không nhìn rõ được cảnh vật hai bên đường.

Trên băng ghế phía sau xe, Tiểu Mễ đặt cậu bạn kia nằm gôi đầu lên đùi mình, tay cô lại run run đưa ra phía trước mũi cậu ta để kiểm tra.

Hơi thở yếu ớt...

Đôi môi cậu ta đang mím lại rất chặt, da mặt vừa trắng bệch lại vừa tím xanh, cảm giác như đang hù dọa người khác vậy.

Có lẽ...

Là bệnh tim chẳng?

Tiểu Mễ do dự suy nghĩ. Cô đã đọc rất nhiều sách liên quan tới bệnh tim, trong đó đều nói triệu chứng phát bệnh giống như biểu hiện của cậu bạn này. Nếu thời gian ngất xỉu quá lâu mà không được sơ cứu kịp thời sẽ ảnh hưởng tới tính mạng.

“Cậu ấy bị bệnh tim phải không nhỉ?”

Tiểu Mễ hoảng hốt ngược lên hỏi tài xế taxi.

“Tôi làm sao biết được!” Người lái xe vượt qua một lần đèn đỏ, nhấn mạnh chân ga cho xe chạy nhanh hơn, “Tuy nhiên, xem ra tình trạng của cậu ta đang rất nguy hiểm”.

Đúng lúc đó...

Hơi thở đã dừng hẳn rồi!

Tiểu Mễ sợ tới nỗi trợn tròn hết cả mắt lên!

Cậu ấy sẽ chết sao?!

Trời ơi, không còn thời gian để nghĩ ngợi lung tung nữa!
Tiểu Mễ hạ quyết tâm, tay trái đặt lên vị trí tim của cậu ta, tay phải nắm lại, cố hết sức đập lên bàn tay trái của mình!

Bụp!

Bụp!!

Bụp!!!

Cố gắng nhớ lại những hướng dẫn đã đọc trong sách, Tiểu Mễ mồm môi gõ từng nhịp từng nhịp lên trái tim của cậu ta.

“Liệu cô có đánh chết cậu ta không hả?!” Người lái xe kinh hãi hét lên.

“Không đánh thì cũng chết!” Trán Tiểu Mễ nhể nhại mồ hôi.

Bụp! Bụp! Bụp! Bụp! Bụp!...

“Ôi!”

Cái đầu màu sợi dây bông ho sặc lên một tiếng, toàn thân hơi động đây.

“Bạn tỉnh rồi hả?!”

Tiểu Mễ mừng rỡ cúi sát đầu xuống ngó, đúng lúc cậu ta từ từ mở mắt nhìn lên.

Một đôi mắt vô cùng lạnh lùng.

Kèm theo đó là vẻ khinh đời ngạo mạn.

Bầu trời âm u ngoài cửa xe kia dường như cũng bị kéo hết vào trong đôi mắt của cậu ta, xa lạ, mơ hồ, có một tia hung dữ không thể nắm bắt được nhưng cũng có một chút yếu đuối thoát ẩn thoát hiện.

Đôi mắt đó khiến Tiểu Mễ sững lại.

Tìm cô dường như vừa bị một thứ gì đó đánh mạnh một cái!

“Cô là ai? Đây là đâu?”

Cậu bạn mái tóc màu sợi đay cựa quậy ra vẻ muốn ngồi dậy, tuy nhiên, cậu ta còn rất yếu, vừa định ngồi lên, đầu óc đã quay cuồng, đánh đổ vật người, đầu lại gối lên đùi Tiểu Mễ.

“Đang trên đường đến bệnh viện.” Tiểu Mễ bỗng thấy khi đầu cậu ta đè lên chân cô, một cảm giác nặng trĩu thật khó tả.

Cậu bạn có mái tóc màu sợi đay bỗng nổi giận, hét lên: “Quý thật! Ai bảo cô đưa tôi đến bệnh viện hả! Cô muốn chết à!”.

“Người muốn chết là cậu, được chưa.” Tiểu Mễ vừa lau bầu vừa nguyền rủa cậu ta một cái. Có lòng tốt đã không được báo đáp, lại còn bị mắng, làm người tốt sao mà khó thế cơ chứ.

“Đến bệnh viện rồi!”

Người lái xe nhấn mạnh chân phanh, vui mừng tuyên bố.

Bởi vì trên đường đi, Tiểu Mễ đã gọi điện thoại xin cấp cứu, vì vậy bên ngoài cổng Bệnh viện Nhân Ái đã thấy bác sĩ, y tá, cáng lưu động và dụng cụ cấp cứu chờ sẵn.

Tiểu Mễ vội mở cửa xe, hét toáng lên: “Bệnh nhân ở đây ạ!”. Sau đó, cô nở một nụ cười hết sức đáng yêu với cậu bạn đang bực tức kia.

Cậu bạn có mái tóc màu sợi đay lặng người sững sờ.

Tiểu Mễ dồn sức vào cả đôi tay, đẩy mạnh một cái, cậu bạn kia không kịp để phòng đã bị cô “quăng” ra khỏi xe. Hi hi, xem bộ dạng tức giận của cậu ta kia, tức giận chút xíu chắc cũng không ảnh hưởng tới sức khỏe. Cô che miệng cười trộm, vờ như không nhìn thấy ánh mắt đang muốn nổ tung vì tức giận của cậu bạn kia.

Cậu bạn có mái tóc màu sợi đay bị đám y tá giữ chặt, đặt nằm lên cáng, cậu ta vừa giãy giụa vừa hét toáng lên: “Buông tôi ra! Các người đều là một lũ ngốc!”.

Cáng lưu động nhanh chóng được đẩy vào bên trong.

Tiếng kêu la của cậu bạn có mái tóc màu sợi đay đang dần dần tan biến...

Tiểu Mễ thở phào một cái, ngả người ra thành ghế sau, day day mũi, mím cười. Thật tốt, chẳng phải là đã có một người được cô cứu sống rồi hay sao? Như vậy, có lẽ cô cũng có thể trở thành thiên thần rồi.

“Cô bạn, cô còn muốn đi đâu nữa không?”

Người lái xe nhìn cô thăm dò.

“Ờ, vâng, để tôi gửi anh tiễn. Tất cả là bao nhiêu?” Cô đưa tay tìm túi xách của mình, lật tìm khắp nơi trong xe... hà? Túi xách đâu rồi?...

Á! Chết rồi!

Túi xách và hành lý của cô vẫn còn để trong rừng cây ở trường đại học kia.

* * *

Tiểu Mễ quyết định rồi.

Cô thích ngôi trường này!

Khi cô hôn hà hôn hển chạy lại phía rừng cây, hành lý và túi xách vẫn nằm yên chỗ cũ.

“Đồ đạc của cậu à?”

Một cô gái có dáng người mập mập đang ngồi trên ghế đá, cô ấy mặc một chiếc váy hoa màu phấn hồng, trông cực kỳ dễ thương. Cô bạn béo mập đó một tay đang cầm hộp sữa, tay kia đang cầm một quả táo, vừa ăn vừa nghiêng đầu hỏi Tiểu Mễ: “Sao cậu đi lâu thế? Tớ ngồi đây đợi cậu lâu lắm rồi đấy”.

Tiểu Mễ đứng ngây ra nhìn cô bạn, cảm động đến rơi nước mắt.

“Cậu đã ngồi đây giúp tớ trông đồ hả?”

“Đúng vậy.” Cô bạn béo mập rút điện thoại ra xem giờ, “Sắp đến giờ vào lớp rồi. Cậu mà không về kịp, tớ đành phải đem đồ ra gửi bảo vệ đấy”.

“Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn...” Tiểu Mễ cảm động tới độ không biết phải nói gì nữa, va li và túi xách chứa đựng toàn bộ gia tài của cô, ngộ nhỡ mà mất, cô chỉ còn cách đập đầu vào tường mà thôi. À, thôi chết... Tiểu Mễ đưa tay lên ôm đầu... cô bạn vừa nói gì nhỉ?... Vào lớp?...

Cô nhìn đồng hồ.

Đã bảy giờ bốn mươi phút rồi!

“Hà! Muộn mất rồi!” Tiểu Mễ cuống quýt cả lên. Đồ đạc còn chưa mang vào ký túc xá, cô cũng còn chưa biết lớp học mới nằm ở đâu! Làm thế nào bây giờ?! Làm thế nào bây giờ?!

Một cơn gió nhẹ thổi qua rừng cây.

Ánh mặt trời buổi sớm cố chen qua kẽ lá để rơi xuống đất.

Dường như đang có thiên thần may mắn, vỗ vỗ đôi cánh trắng ngần, nhẹ nhàng bay tới bên Tiểu Mễ, mỉm cười với cô.

Khi Tiểu Mễ ngồi vào lớp học, đã bảy giờ năm mươi phút sáng.

Tiểu Mễ đưa tay ôm ngực, định thần lại, gật đầu mỉm cười cảm ơn cô bạn béo mập ngồi hàng ghế trên đang nhòm nhèm nhai snack khoai tây.

Bỗng dừng lại có sự trùng hợp đến vậy.

Cô bạn béo mập đó tên là Thích Quả Quả, là bạn học cùng lớp mới với Tiểu Mễ. Thích Quả Quả là một cô bạn rất tốt, thấy Tiểu Mễ vội cuống quýt như vậy liền chẳng nói chẳng rằng, giúp bạn khiêng chiếc va li nặng trĩu chạy về phía giảng đường. Vừa chạy, Thích Quả Quả vừa nhiệt tình nói chuyện với người bạn mới quen:

“Một cân táo nhé!”

“Được.”

“Loại táo Phú Sĩ cơ.”

“Ờ... được.”

“Một cân khế.”

“... Được.”

“Hai túi đậu phụ hấp.”

“... Được...”

“Hai thanh sôcôla to.”

“...”

Tiểu Mễ đưa tay túm túm tóc, mắt cô hoa hết cả lên. Rủ lòng thương chút đi, cô là người nghèo mà.

Thích Quả Quả nhìn cô, bất chợt dừng bước: “Sao, không muốn mua cho tớ ăn hả? Tớ đã ngồi đợi cậu cả nửa tiếng đồng hồ! Lại còn làm phu khuân vác cho cậu nữa chứ!”.

“Hi hi, làm gì có chuyện đó”, Tiểu Mễ nhoen miệng cười, “tớ chỉ đang ngạc nhiên là tại sao cái gì cậu cũng muốn ăn gấp đôi lên vậy?”.

“Bởi vì tớ béo mà.” Thích Quả Quả hít hít mũi, “Người béo bao giờ chẳng muốn ăn gấp đôi”.

Tiểu Mễ tròn mắt ngạc nhiên, cô nghiêng đầu ngắm Thích Quả Quả: “Cậu béo á? Cậu đâu có béo?! Nhìn cậu rất đáng yêu đấy chứ! Vừa nãy tớ còn đang nghĩ là mình thật may mắn vì vừa đến trường mới đã được gặp ngay một cô bạn xinh đẹp như cậu đấy”.

Thích Quả Quả làm ra vẻ như vừa bị đánh lén một cái: “Cậu... cậu đang chế nhạo tớ phải không?”. Hầu hết đám bạn học đều chế nhạo vẻ ngoài béo tốt của cô, Thích Quả Quả đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, vì vậy cô mới mặc sức ăn uống để tỏ ý thách thức lại thế giới này.

“Nếu tớ chế nhạo cậu thì tớ sẽ bị phạt bằng cách không thể trở thành thiên thần được.” Tiểu Mễ vừa kéo va li tiến về phía trước vừa quay lại cười với Quả Quả. “Tớ nói thật đấy, tớ thật sự cảm thấy cậu vừa tốt bụng vừa đáng yêu.”

Thích Quả Quả giật lấy tay kéo va li trong tay Tiểu Mễ, ậm ừ mãi không nói được câu gì.

“Này...”

“Gì cơ?”

“Cậu là người đầu tiên nói rằng tớ đáng yêu đấy.” Thích Quả Quả nói một cách rầu rĩ, bước đi lại càng nhanh, Tiểu Mễ phải bước thấp bước cao mới theo kịp. “Vì vậy, tớ quyết định, từ nay về sau, cậu sẽ là bạn của tớ!”

Ánh mặt trời sau cơn mưa rực rỡ quanh người Tiểu Mễ.

Thật vô cùng may mắn.

Tiểu Mễ nở một nụ cười rạng rỡ.

Vì vậy, đến tận bây giờ, Tiểu Mễ vẫn đang chìm đắm trong niềm vui. Học viện Thánh Du chắc sẽ là mảnh đất may mắn của cô, vừa mới đến đã xảy ra nhiều chuyện thú vị như vậy cơ mà.

Tiểu Mễ mỉm cười một mình.

Các bạn trong lớp đang tò mò nhìn cô.

“Câu tên là gì vậy?”

“Này, thật sự là cậu chuyển từ Thanh Viễn về đây học hả?”

“Sao lại chuyển về đây học?”

...

Không phải là đám bạn kia quá tò mò mà bởi vì trường Thanh Viễn đã quá nổi tiếng, những học sinh xuất sắc mới có thể thi đỗ vào trường đó, được học ở đó thì tiền đồ vô cùng xán lạn. Thánh Du mặc dù không đến nổi nào, cũng là trường loại một nhưng nếu đem so sánh với Thanh Viễn thì vẫn có sự khác biệt rõ rệt.

Nghe những câu hỏi như vậy, Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thân thiện:

“Tớ tên là Mễ Ái.”

“Mễ Ái?”

Vài cô bạn ngạc nhiên thốt lên, cố gắng để che giấu nụ cười; Mễ Ái, Mễ Ái, phiên âm chẳng phải gần giống từ “không có tình yêu” hay sao?

“Hi hi, tên rất lạ đúng không?” Tiểu Mễ đưa tay túm mái tóc ngắn, gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng. “Tớ cũng rất đau đầu vì chuyện đó, mọi người cứ gọi tớ là Tiểu Mễ là được rồi.”

“Tiểu Mễ!” Đám bạn gái lại đưa tay lên che miệng cười, “Chính là loại gạo kê vẫn hay ăn đó hả?”.

“Đúng vậy.” Tiểu Mễ mỉm cười hồn nhiên, “Mặc dù rất rẻ nhưng cũng nhiều dinh dưỡng đấy chứ”.

Đúng lúc đó, từ góc lớp phát ra một giọng nói mát mẻ:

“Chao ôi, thật là kỳ lạ. Thanh Viễn tốt như vậy, sao cậu lại phải chuyển đến đây hả Tiểu Mễ?” Một cô bạn có mái tóc xoắn dài, gương mặt sáng sủa đang soi gương tô lại son môi, đưa mắt liếc về phía Tiểu Mễ, người mà nãy giờ vẫn đang được các bạn khác vây xung quanh. “Chắc không phải là đã mắc lỗi gì đó, không được học ở Thanh Viễn nữa, phải chuyển về đây chứ hả?”

Lớp học bỗng chốc trở nên yên ắng lạ thường.

Mọi người hết nhìn Dương Khả Vi lại quay sang nhìn Tiểu Mễ. Ừm, bọn họ cũng đang rất tò mò về điều này.

Phía bên này, Thích Quả Quả một tay ôm chặt gói snack khoai tây, tay kia hích hích vào cô bạn ngồi cạnh, khẽ nói:

“Giúp đỡ chút đi, Tiểu Mễ là bạn mới quen của tớ đấy.”

Cô bạn ngồi cạnh Quả Quả có mái tóc ngắn cũn, mắt một mí, khuôn mặt lộ rõ vẻ thanh tú, điểm đậm, cô đang chăm chú giờ quyền tự diễn tiếng Anh. Nghe Quả Quả nói vậy, cô bạn liền ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Mễ.

Thích Quả Quả vội vàng nói: “Tuần này tớ sẽ dọn vệ sinh ở ký túc xá!”.

“... Được.”

Cô bạn mắt một mí đã chấp nhận điều kiện trao đổi, cô đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Mễ, đưa tay phải ra:

“Chào cậu, tớ là Thành Viện, chào mừng cậu đến với lớp bọn mình.”

Nói xong, Thành Viện đưa mắt nhìn khắp lớp một lượt, hầu hết các bạn trong lớp đều vỗ tay tán thưởng:

“Hoan nghênh! Hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh!”

Không khí trong lớp bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn, ai nấy đều hoan nghênh nhiệt liệt như đang chào đón một ngôi sao hay khách quý đến thăm lớp vậy.

Chà! Xem ra cô bạn Thành Viện này rất có uy lực đây. Tiểu Mễ vội đứng dậy, nắm chặt tay Thành Viện, nhìn cô bạn mới với ánh mắt đầy cảm kích:

“Cảm ơn cậu!”

Thành Viện mỉm cười, sau đó lạnh lùng nhìn về phía cô bạn có mái tóc xoắn dài ban nãy, nói:

“Dương Khả Vi, đó là cách cậu chào đón bạn học mới đây à? Làm như vậy có đáng xấu hổ không? Người ta vừa chân ướt chân ráo tới đây, đã không giúp đỡ gì lại còn nói những lời khó nghe!”

Dương Khả Vi đóng “sập” nắp hộp gương lại, lạnh lùng nói:

“Vậy sao? Thế cậu ta chuyển đến đây học là vì lý do gì?”

Tiểu Mễ ngạc nhiên nhìn Dương Khả Vi: “Thánh Du rất tốt mà!”, cô nở một nụ cười đáng yêu, “Ai cũng nói rằng Thánh Du là ngôi trường đẹp nhất trên thế giới này, quả đúng như vậy, tớ không ngờ rằng ngôi trường lại đẹp tới mức đáng kinh ngạc như vậy. Không những thế, Học viện Thương Mại của Thánh Du cũng là một nơi rất có uy tín và ảnh hưởng trên toàn quốc, được đến đây học tập cùng mọi người, tớ thật sự rất vui mừng”.

“Oa!”

Những câu nói của Tiểu Mễ khiến các bạn rất hài lòng, mặt mày ai nấy đều vô cùng rạng rỡ.

Dương Khả Vi cười lạnh lùng: “Thật đúng là khéo nịnh hót”.

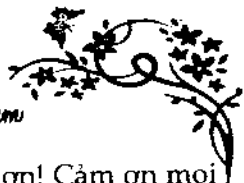
Mặt Tiểu Mễ hơi đỏ lên một chút, cô ngại ngùng thề lời: “A! Cậu đã hiểu hết cả rồi. Điều này... tớ chẳng qua chỉ muốn nịnh mọi người một chút thôi mà, bởi vì... tớ hy vọng mọi người có thể tiếp nhận tớ...”.

Các bạn trong lớp tròn mắt ngạc nhiên!

Ha ha, một cô bạn thẳng thắn tới mức đáng yêu, bỗng nhiên, khoảng cách giữa bọn họ và cô bạn mới được thu hẹp lại. Cả lớp ai nấy đều cười rất tươi.

“Tiểu Mễ! Bọn tớ chào đón cậu!”

Lần này là do Thích Quả Quả khởi xướng, lại một tràng pháo tay giòn giã nữa vang lên!

Tiểu Mễ cũng nở nụ cười rạng rỡ: “Cảm ơn! Cảm ơn mọi người!”. Phù! Cũng may, cô dường như đã được tiếp nhận rồi.

* * *

Tiểu Mễ ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong lớp học, chỗ ngồi bên cạnh cô bị bỏ trống. Thực ra, cô rất muốn ngồi vào chỗ bị bỏ trống đó, bởi vì chỗ đó sát cửa sổ, có thể hít thở bầu không khí trong lành từ bên ngoài, có thể nhìn những chú chim đang bay nháy trên những cành cây. Chỉ có điều, chỗ ngồi đó tuy bị bỏ trống nhưng trong ngăn bàn lại có hai quyển sách, trên mặt sách đã phủ một lớp bụi mỏng.

Cô túm túm mái tóc, do dự một lát.

Thôi vậy, chắc đó là chỗ của một người hay bỏ học, ừm, nếu sau này, cậu ấy thường xuyên không đến, thì mình chuyển sang ngồi chỗ đó cũng chưa muộn mà.

Tiểu Mễ thôi không suy nghĩ miên man nữa, cô tập trung tinh thần để nghe giảng. Hôm nay học môn Quản lý nguồn nhân lực, giáo sư giảng dạy họ Phó, hơn bốn mươi tuổi, đã hơi hói đầu. Mặc dù nội dung thuyết giảng của Giáo sư Phó không sinh động và thú vị lắm, nhưng khi chú ý lắng nghe, lại thấy vô cùng logic. Tiểu Mễ bất giác chìm dần vào trong từng lời giảng của giáo sư.

Lớp học rất yên lặng.

Sinh viên vừa chăm chú lắng nghe vừa ghi chép.

Giáo sư Phó cũng giảng bài rất say sưa.

Vì vậy, khi cánh cửa lớp học mở toang ra cùng một tiếng “rầm”, tất cả mọi người đều giật nảy mình!

Một tiếng động quá lớn!

Giống như một tiếng sấm rền, cánh cửa lớp học rung lên như cành cây run rẩy trong gió bão. Một nam sinh với khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ đứng trước cửa lớp, cậu ta rất cao to và đẹp trai, mái tóc nhuộm màu sọc đen, mặc áo phông màu đen, quần bò màu xanh nhạt, cánh mũi trái lấp lánh một chiếc khuyên đính kim cương.

Khi Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nhìn về phía đó.

Viên kim cương trên khuyên mũi của cậu ta bỗng phát sáng lấp lánh.

Tiểu Mễ dụi dụi mắt, đưa tay bịt miệng ngạc nhiên.

Sau đó lại tự bật cười một mình.

Ha ha, hóa ra cậu bạn cô đưa vào bệnh viện ban nãy lại cùng học ở lớp này sao?

Thế giới quả rất thần kỳ!

Quần áo của cậu bạn có mái tóc màu sọc đen kia đã bị nước mưa ngấm ướt, đôi mắt thì đang hằn rõ vẻ phẫn nộ. Từng giọt nước chảy theo mái tóc của cậu ta rồi rơi xuống đất, đôi giày thể thao màu trắng hiệu Jordan cũng bị bùn đất vấy bẩn lem nhem.

Bên ngoài cửa sổ, tiếng sấm vẫn nổ rền.

A, lúc này trời còn đang đổ mưa bão nữa.

Nét mặt Giáo sư Phó không một chút do dự, nhìn thẳng vào cậu sinh viên đang đứng ngoài cửa: “Doãn Đường Diệu, em lại đến muộn, không những thế còn dùng chân đạp cửa lớp, em có biết mình đang làm ảnh hưởng đến việc tiếp thu bài giảng của các bạn không hả?!”.

Cả lớp bắt đầu rì rầm bàn tán.

Doãn Đường Diệu dường như không nghe thấy gì hết, đưa tay lau nước mưa đang chảy trên mặt, lấy hết sức hất mạnh mái tóc, nước mưa trên tóc cậu ta bay thẳng vào mặt giáo sư, chiếc kính giáo sư đang đeo bỗng bị phủ một lớp nước mỏng.

Giáo sư Phó sa sầm nét mặt.

Đám sinh viên ngồi phía dưới cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Doãn Đường Diệu thản nhiên đi ngang qua bàn giáo viên rồi tiến về phía cuối lớp học, khó chịu buông lại sau lưng một câu: “Ca cầm cái gì! Trời mưa, thầy không thấy à!”.

Giáo sư Phó giận run cả người: “Các bạn khác thì sao hả?! Cũng là trời mưa, sao không ai đến muộn?! Suốt ngày bỏ học, đến muộn, gây lộn, đánh nhau, cậu không bị đuổi học vẫn là may đấy!”.

Doãn Đường Diệu nhét headphone vào tai, không thèm để ý đến lời thầy giáo, thản nhiên đi xuống phía cuối lớp giữa những ánh mắt liếc trộm của các bạn cùng lớp. Cậu ta đi đến

bên bàn Tiểu Mễ đang ngồi, đứng lại, chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

Một tia chớp rạch ngang bầu trời ngoài cửa sổ!

Từ khi Giáo sư Phó thốt lên ba chữ “Doãn Đường Diệu”, Tiểu Mễ cảm giác như cô không thể thờ bình thường được nữa!

Doãn Đường Diệu.

Cậu ta là Doãn Đường Diệu sao?

Cô ngẩng đầu lên, trân trối nhìn cậu ta, toàn bộ sức lực đã bị rút hết. Hóa ra chính cậu ta là Doãn Đường Diệu nên vừa đặt chân đến đây cô đã gặp cậu ta.

Tiểu Mễ cắn chặt môi.

Máu đang cuộn cuộn chảy trong đầu cô, cô cảm thấy choáng váng, một lớp mây mù bỗng chấn ngang trước mặt khiến cô không thể nhìn rõ cậu ta nữa.

“Đứng dậy! Cô đang chắn đường tôi đấy!”

Doãn Đường Diệu trợn mắt lên nhìn cô.

Đường Diệu đương nhiên đã nhận ra cô gái đang ngậy ra nhìn cậu kia chính là cái người nhiều chuyện đã đưa cậu vào bệnh viện sớm nay.

Tiểu Mễ vội vàng đứng dậy để Đường Diệu đi vào chỗ ngồi bên trong. A, chỗ ngồi đó là của cậu ta! Khi hai người vô tình khê chạm vào nhau, cô ngửi thấy một mùi thơm trong lành như nước mưa toát ra từ người cậu ta.

Bên ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi đều trên những tán lá xanh.

Bầu không khí vô cùng trong lành và tươi mới.

Doãn Đường Diệu đang ngủ gục trên bàn học.

Tiểu Mễ chẳng còn bụng dạ nào để nghe giảng nữa, cô nín thở, nghiêng đầu ngắm trộm cậu ta. Lúc này, cả thế giới dường như đã biến mất, trước mắt cô giờ đây chỉ có cậu bạn đang ngồi cạnh kia.

Doãn Đường Diệu có một khuôn mặt vô cùng điển trai, sống mũi nhỏ và cao, có nét giống với ảnh chụp những quý tộc Anh ngày xưa. Đôi lông mày của cậu ta rất rậm, ngay cả khi đang ngủ cũng cau lại một cách xấu tính. Đúng là một anh chàng vô cùng điển trai. Viên kim cương gắn trên mũi khiến cậu ta càng thêm vẻ vương ngạnh, tuy nhiên, nó cũng toát lên một sức hấp dẫn rất khó lý giải.

Dường như cậu ta đang rất mệt mỏi, nằm gục xuống bàn ngủ mê mệt, đôi lông mi thi thoảng lại khẽ động đậy. Cậu ta thường xuyên cảm thấy mệt mỏi như vậy sao? Thường xuyên ngủ như vậy hay sao? Tiểu Mễ nghĩ thầm, phải chăng chính vì vậy mà mấy quyển sách trong ngăn bàn cậu ta đều phủ một lớp bụi?

Do sự xuất hiện đột ngột của Doãn Đường Diệu, không khí trong lớp học bỗng trở lên khác lạ. Giáo sư Phó lại tiếp tục giảng bài, nhưng vì tâm trạng không được thoải mái nên bài giảng cũng không được liền mạch như trước. Thấy đầy quyển giáo án sang một bên, cầm một tập bài tiểu luận lên và nói:

“Lần trước, tôi đã yêu cầu các em viết bài tiểu luận, tôi cũng đã xem qua một lượt. Nói chung, cơ bản là các em đều làm rất tốt, đều đã bỏ công sức nghiên cứu tài liệu. Tuy nhiên, trong đó có một bài tiểu luận rất đặc biệt”.

Các bạn học đều bỏ bút xuống và nhìn về phía cậu ta.

Giáo sư Phó khẽ hắng giọng: “Em Doãn Đường Diệu”.

Doãn Đường Diệu đang ngủ rất say, lại còn khê ngáy nữa.

Một số bạn trong lớp đang cố nhịn cười.

“Mời em Doãn Đường Diệu!”

Giáo sư Phó cất cao giọng, gân trên cổ cũng rung động theo từng âm tiết thấy phát ra.

Tiểu Mễ khẽ hích vào cánh tay Doãn Đường Diệu, thì thầm: “Này, dậy đi...”.

“Làm cái gì vậy!” Doãn Đường Diệu gắt lên khi bị đánh thức, nhìn chằm chằm vào Tiểu Mễ với đôi mắt tóe lửa. Có biết rằng làm phiền người khác khi ngủ là đáng ghét lắm không hả!

“Doãn! Đường! Diệu!” Giáo sư Phó đã bắt đầu nổi cáu, cái trán hói cũng đang đỏ lựng lên vì tức giận. “Cậu đứng lên cho tôi xem!”

Doãn Đường Diệu cau mày lại, từ từ đứng dậy một cách miễn cưỡng.

“Chuyện gì vậy?!”

“Kỹ năng và tri thức đều là những nhân tố có sức ảnh hưởng mạnh mẽ tới hiệu suất lao động sản xuất, cũng giống như việc công cụ, cơ khí được coi là một bộ phận của tài sản quốc dân. Đồng thời, chi phí cho giáo dục sẽ giúp cho tài sản quốc dân lớn mạnh hơn nữa trong tương lai, vì vậy, chi phí cho giáo dục hoàn toàn có thể tương đồng với chi phí cho các công việc công khác.” Giáo sư Phó nhìn thẳng vào mặt cậu ta: “Em thử nói xem, quan điểm đó là của ai?”.

Doãn Đường Diệu suy nghĩ một lát:

“Adam Smith?”

“Không đúng.”

“David Ricardo?”

“Không đúng.”

“Ohlin?”

Giáo sư Phó nhăn nhó mặt mày: “Tiếp theo có phải em muốn nhắc tới Marshall, Keynes đúng không?!” . Cả lớp ôm bụng cười, Doãn Đường Diệu quả là đã dựa vào lịch sử phát triển lý luận thương mại nhà nước mà đoán tên tác giả.

Doãn Đường Diệu uể oải nói:

“Đều không đúng sao? Chắc không phải là do em nghĩ ra quan điểm đó chứ.”

Giáo sư Phó giận đến nổi bất chấp tất cả, ném quyển tiểu luận đang cầm trên tay về phía cậu ta: “John Stuart Mill! Đó là nội dung trong bài tiểu luận của cậu! Tôi quả thực đã rất ngạc

nhiên, tiểu luận của cậu bỗng nhiên lại viết được những 600 chữ! Doãn Đường Diệu! Dù cậu có cóp bài viết từ trên mạng xuống thì ít nhiều cũng nên bỏ một chút công sức ra xem lại chứ! Kề khung cũng không xóa đi, phong chữ cũng không thay đổi, ngay cả tên tác giả phía cuối bài cậu cũng lười đến nỗi không buồn xóa đi là sao hả?!".

Cả lớp được một trận cười nghiêng ngả.

Quyển tiểu luận không trúng người Doãn Đường Diệu mà rơi xuống trước mặt Tiểu Mễ. Cô tiện tay lật vài trang, thảo nào mà thấy giáo tức giận, toàn bộ bài tiểu luận đều là tài liệu cóp từ trên mạng xuống nhưng không hề được chỉnh sửa, sắp xếp hợp lý gì cả.

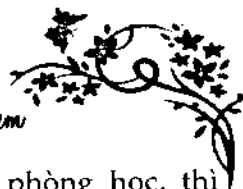
Tiếng chuông hết giờ vang lên.

"Tôi cho cậu hai ngày. Nếu bài tiểu luận lần này vẫn không đạt yêu cầu", Giáo sư Phó nghiêm nghị nhìn Doãn Đường Diệu, "thì đến cuối kỳ, cậu không cần đến tham gia thi học kỳ nữa". Nói xong thầy đứng dậy, đẩy cửa lớp bước ra, bỏ lại phía sau đám học trò lớp Thương mại II đứa thì đang cố nén cười, kẻ lại đang nghiêng đầu thì thầm điều gì đó.

Doãn Đường Diệu lại làm ra vẻ không nghe thấy gì hết, tiếp tục gục xuống bàn ngủ tiếp. Một chú chim từ đâu bay tới, đậu ngay trên khung cửa sổ gần chỗ cậu ta rồi cất cao giọng hót.

* * *

"Cậu đừng ngồi ở chỗ ấy nữa."

Thích Quả Quả lôi Tiểu Mễ ra khỏi phòng học, thì thầm vào tai bạn. Đã nói rằng sẽ coi Tiểu Mễ là bạn, Quả Quả thấy mình có trách nhiệm phải nói với bạn một số điều quan trọng.

“Tại sao?”

“Doãn Đường Diệu là nhân vật tối tệ nhất trường này đây!”

“Sao lại thế?” Tiểu Mễ tròn mắt ngạc nhiên.

“Cậu ta suốt ngày bỏ học, đã có ba môn học không đạt yêu cầu rồi. Các thầy cô môn Tích phân, Kế toán và Thống kê ở học kỳ một đã điểm danh đến năm lần, lần nào cậu ta cũng vắng mặt. Các thầy cô ấy, trước khi thi học kỳ đã nói với cậu ta rằng: Doãn Đường Diệu, cậu đừng đến thi học kỳ nữa, cho dù cậu có đến dự thi thì cũng không thể đạt yêu cầu đâu!”

“Sau đó thì quả thực không đạt yêu cầu sao?”

“Đúng vậy! Cả ba môn đều chỉ đạt 59 điểm.” Thích Quả Quả cười hi hi, “Bọn tớ đều ghét cậu ta, không đến thì còn yên tĩnh một chút, đã đến thì toàn đến muộn, lần nào cũng khiến người khác không tập trung nghe giảng được”.

“59 điểm...” Tiểu Mễ đứng ngây ra, “Điều đó có nghĩa là, nếu không bị thiếu điểm chuyên cần thì cậu ta có thể đủ điểm qua môn đó sao...”.

“Ai mà biết được? Cũng có thể các thầy cô giận cậu ta, cố tình làm vậy để cảnh cáo.”

“Ờ, hóa ra là vậy.” Tiểu Mễ lại đưa mắt nhìn về phía cậu bạn đang ngủ gục trên bàn kia, trong lòng cô dấy lên một cảm giác chua xót.

“Cậu ta còn rất thích đánh nhau! Ít nhất cũng có hai lần khiến người khác phải vào bệnh viện rồi đấy!” Thích Quả Quả bĩu môi, “Chỉ có điều, ai bảo nhà cậu ta nhiều tiền cơ chứ? Cho dù sự việc có nghiêm trọng đến đâu, dường như mẹ cậu ta cũng có thể giải quyết được hết, vì vậy cậu ta mới cậy quyền cậy thế để tác oai tác quái ở trường như vậy chứ”.

Cậy quyền cậy thế để tác oai tác quái? Sáng sớm nay, khi đưa cậu ta tới bệnh viện, quả là cậu ta đã rất hung dữ; khi vào lớp muộn, cậu ta cũng rất hung hăng. Tuy nhiên, Doãn Đường Diệu bây giờ lại đang say sưa ngủ như một đứa trẻ, Tiểu Mễ không thể nào tưởng tượng được những hình ảnh cậy quyền thế để tác oai tác quái của cậu ta.

Thích Quả Quả nhìn chăm chú vào cô bạn đang đứng ngây ra kia: “Này, Tiểu Mễ”.

“Hà?”

“Cậu có thích đọc truyện tranh dành cho tuổi teen không?”

“Tớ đọc cũng không nhiều lắm.”

Thích Quả Quả đưa tay ôm ngực, thở hắt ra một hơi: “Phù, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Cậu đừng có mà bắt chước mấy đứa con gái ấy, cái gì mà con trai càng hư lại càng hấp

dẫn cơ chứ, từng đưa từng đưa một cứ quẩn chặt lấy Doãn Đường Diệu, đuổi đi cũng không đi, thật đáng xấu hổ. Bọn chúng nó đều trúng phải thuốc độc từ truyện tranh dành cho tuổi teen ấy mà!”.

Tiểu Mễ mỉm cười: “Thích Quả Quả, cảm ơn cậu!”.

“Cảm ơn tớ vì điều gì?”

“Vì cậu đang quan tâm đến tớ.” Cô mỉm cười với Thích Quả Quả, đôi mắt cô long lanh, trong suốt. “Tớ rất may mắn vì đã quen được cậu, đúng không?”

Thích Quả Quả cũng cảm động không kém, nắm chặt lấy tay Tiểu Mễ: “Tớ rất quý cậu đấy! Nói chung là chúng mình có duyên với nhau, chắc chắn sẽ là bạn tốt của nhau!”, đang nói đến đó, mắt Thích Quả Quả bỗng trợn tròn lên, “Ha ha, nhìn xem! Sắp có trò hay để xem rồi!”.

Tiểu Mễ nhìn theo hướng nhìn của bạn...

Oa, một cô gái rất xinh đẹp.

Khuôn mặt tươi sáng, đôi mắt to, mơ màng, mái tóc đen dài xõa xuống ngang lưng, thân hình hết sức mảnh dẻ.

Cô gái đó bước vào lớp học, mọi ánh mắt của đám nam sinh đều dán chặt vào cô ấy, những quả bóng hình trái tim màu hồng không ngừng bay lên, có người còn quên không khép miệng lại. Tiểu Mễ cho rằng, chỉ có trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao mới có người con gái đẹp như vậy. Quả là rất đẹp,

rất yêu điệu; những người nhìn thấy đều muốn được che chở, bảo vệ cho người đẹp.

“Cô ấy tên là Ná Lộ, hoa khôi của Học viện Văn học.”

“Họ gì mà nghe lạ quá.”

“Đúng vậy, nghe nói còn có dòng máu hoàng tộc, là hậu duệ của một vương tộc gì đó.” Thích Quả Quả cười trộm, “Cô ấy tự cho mình là thiên thần đến cứu giúp Doãn Đường Diệu, riêng điều đó thôi đã làm cho trái tim của bao nhiêu chàng trai tan vỡ”.

Ná Lộ bước về phía bàn học của Doãn Đường Diệu, yên lặng ngắm cậu ta, một cảm giác thương xót, ám áp khiến cô ấy thấy như đang có đôi cánh của thiên thần phía sau lưng.

“Anh đến rồi à?”

Cô ấy nói nhẹ như hơi thở, hình như sợ tiếng nói của mình sẽ làm phiền cậu ta.

“Dở hơi! Nếu anh ấy chưa đến, người mà cô nhìn thấy là ma chắc?” Dương Khả Vi hừ một tiếng, cũng đứng bật dậy, bước từng bước dài tới đứng chắn trước mặt Doãn Đường Diệu, khiến Ná Lộ thành kẻ đứng ngoài, mỉm cười mà như không cười, nói: “Đồ ngốc, không nhìn thấy anh ấy đang ngủ à? Đi mau đi, đừng có đứng đây mà làm phiền anh ấy!”.

Ná Lộ không để ý đến lời nói của Dương Tiểu Vi, vẫn đứng yên nhìn về phía Doãn Đường Diệu.

“Anh có khỏe không? Sao trông anh mệt mỏi thế?”

Dương Tiểu Vi làm bộ nổi da gà, khiêu chiến: “Cô có thấy ghê rợn không vậy”.

“Ná Lộ và Dương Khả Vi, hiệp 301 của trận đại chiến”, Thích Quả Quả lắc đầu, “đây là cuộc chiến kinh điển, chỉ cần Doãn Đường Diệu xuất hiện là hai bên gõ trống lâm trận luôn”.

“Hai người đều là bạn gái của cậu ta à?” Xem ra là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau.

“Hai người? Ha ha, cậu hơi coi thường Doãn Đường Diệu rồi, bạn gái của cậu ta ấy à, có thể dùng xe tải mới chở hết ấy chứ. Chỉ có điều, riêng hai cô này hơi huênh hoang một chút, lúc nào cũng làm ầm ĩ lên khiến ai cũng biết.”

Ánh mặt trời sau cơn mưa chiếu vào lớp học.

Một cô gái dịu dàng, một cô gái lạnh lùng, giữa hai cô gái ấy, Doãn Đường Diệu đang gục xuống bàn ngủ say sưa, thi thoảng còn ngáy giọng mũi nữa.

Ánh mặt trời sáng như thủy tinh.

Ánh sáng ấy lấp lánh bao quanh Doãn Đường Diệu.

Tiểu Mễ bỗng có cảm giác, trong giấc mơ của cậu ta, nhất định sẽ là một thế giới vô cùng yên lành.

“Đừng cãi nhau nữa!”

Doãn Đường Diệu giận dữ hét lên, khuôn mặt vẫn hằn rõ nét mệt mỏi sau khi ngủ dậy, quắc mắt nhìn Dương Khả Vi và Ná Lộ đang tranh cãi quyết liệt.

“Xin lỗi...” Đôi mắt Ná Lộ đã ngân ngấn nước, áy náy nhìn về phía Doãn Đường Diệu, “em đã làm phiền anh đúng không? Đều là do em không tốt...”.

“Biết là mình không tốt lại còn chạy đến đây làm phiền người khác, cô có nhầm lẫn không hả!” Dương Khả Vi nguýt xéo Ná Lộ.

“Cút ngay.”

Giọng của Doãn Đường Diệu vô cùng lạnh lùng.

Dương Khả Vi sững người lại, cô không dám nhìn thẳng về phía cậu ta.

“Tôi nói cút ngay! Có nghe thấy không hả!” Đáy mắt Doãn Đường Diệu dường như đang bốc lửa, cậu ta quát thẳng vào mặt Dương Khả Vi: “Cút! Tôi nhớ là tuần trước đã nói với cô rồi mà, tôi—không—có—cảm—hứng—với—cô—!”.

Không gian yên tĩnh.

Vắng lặng.

Tất cả các bạn trong lớp lúc đó đều sững sờ lặng im.

Giọng của cậu ta thật to, đúng mãi ngoài cửa mà Tiểu Mễ vẫn nghe rõ từng lời. Khuôn mặt của Dương Khả Vi lúc đó tái lại trắng bệch, cuối cùng, cô ấy ôm lấy mặt, nước nò chạy ra khỏi lớp.

Ná Lộ cắn chặt môi, cố gắng không để lộ rằng mình đang muốn cười. Cô giả bộ bên lên bám vào cánh tay Doãn Đường Diệu, ngược mắt nhìn lên, đôi mắt lại ngân ngấn nước:

“Đã lâu em không được gặp anh rồi, có phải là đã xảy ra chuyện gì không anh?”

Doãn Đường Diệu đẩy tay Ná Lộ ra, chán nản nói:

“Em cũng đi đi, anh muốn ngủ một chút.”

Ná Lộ bối rối đứng yên. Một lúc sau, cô khẽ hắng giọng, miễn cưỡng mỉm cười: “Vâng. Em về đây, anh cố gắng nghỉ ngơi một chút nhé”.

Doãn Đường Diệu lại gục xuống bàn, tiếp tục ngủ.

Cứ như vậy, Doãn Đường Diệu ngủ cả một buổi sáng trong lớp học.

* * *

Khi dạ dày sôi ùng ục đến lần thứ mười ba, Doãn Đường Diệu, người vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mơ mới chịu nhúc nhích đứng dậy, lăm băm chửi rủa mấy câu.

Đáng chết! Cánh tay mỏi nhừ, lưng và eo cũng ê ẩm không kém.

Đôi lông mày rậm của cậu ta nhú lại, rên rĩ thêm một hồi rồi lại nằm gục xuống bàn.

“Nằm ngủ không đúng tư thế, người đau nhức là chuyện bình thường, không những thế lại còn dễ bị cảm nữa đấy.” Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai cậu.

Doãn Đường Diệu vội mờ mắt nhìn!

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khuôn mặt của cô gái được tắm trong ánh mặt trời, vầng hào quang sáng chói quanh gương mặt đỏ, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt cong thành hình nửa mặt trăng tinh nghịch và khuôn miệng cười rạng rỡ. Cô gái đó có mái tóc ngắn, cắt tía rất mỏng, tóc rất mềm nên những sợi tóc đó dường như không muốn nghe lời, từng sợi nhỏ mỏng manh như nhung trong ánh mặt trời.

Cậu nheo mắt lại nhìn cô:

“Lại là cô? Sao cô cứ bám theo tôi như bóng ma vậy?”

“Tôi tên là Mễ Ái, cậu cứ gọi tôi là Tiểu Mễ là được rồi.” Tiểu Mễ mỉm cười thật tươi, “Hôm nay tôi vừa chuyển trường tới đây!”.

Các bạn trong lớp đã về từ lâu rồi, phòng học chỉ còn lại Tiểu Mễ và Doãn Đường Diệu.

Doãn Đường Diệu cau mày đứng dậy, dùng cách tay khế hích vào người Tiểu Mễ:

“Tránh ra!”

“Cậu có đói không?”

Tiểu Mễ dường như không chú ý tới thái độ hằn học của cậu ta, cô mỉm cười rất tươi và hỏi tiếp.

Doãn Đường Diệu không còn kiên nhẫn được nữa: “Muốn gì nữa đây?”.

Tiểu Mễ chớp chớp mắt, làm bộ như một nhà ảo thuật, lôi từ sau lưng ra một hộp sữa và một chiếc bánh bao, lắc lắc trước mặt cậu ta:

“Chắc chắn là đói rồi phải không, tôi muốn mời cậu ăn một chút!”

Doãn Đường Diệu khoanh hai tay trước ngực, dùng ánh mắt của một người bề trên để quan sát cô. Sáng sớm nay, cô ta đã đẩy cậu ngã từ trên xe taxi xuống đất, đến bây giờ cánh tay vẫn còn hơi đau, cậu không tính sổ với cô ta đã là nhân nại lắm rồi, cô ta lại còn muốn giở trò gì nữa đây.

Tiểu Mễ cắm ống hút vào hộp sữa, sau đó dúi vào tay Doãn Đường Diệu, mỉm cười:

“Uống đi.”

Lẽ ra, Tiểu Mễ phải đi hoàn tất một số thủ tục chuyển trường sau giờ học, tuy nhiên, khi nghe thấy bụng Doãn Đường Diệu sôi lục bục, cô lại tất tả chạy đi mua đồ ăn rồi mang về lớp học.

“Ục ục...”

Tiếng sôi sục của cái dạ dày trống không lại phát ra từ bụng Doãn Đường Diệu.

Tiểu Mễ giơ tay phải lên, mỉm cười: “Tôi xin thề, thức ăn hoàn toàn không có độc!”.

Cậu lại đưa mắt nhìn cô một hồi, rút ống hút ra khỏi hộp sữa, dùng tay bóc vỏ nắp hộp sữa thành một lỗ lớn, ngửa cổ lên, tu một hơi dài. Một nửa hộp sữa đã được đưa xuống dạ dày, cảm giác đói cồn cào cũng được xoa dịu đi rất nhiều, cậu ngồi luôn trên bàn học, nhường mày hỏi:

“Cô muốn gì vậy?”

Một cô gái dờ dờ ương ương, vừa lảm chuyện khi đưa cậu tới bệnh viện, vừa đẩy cậu ngã xuống xe, lại còn đem sữa và bánh tới cho cậu ăn, chắc chắn là muốn gây chú ý rồi làm bạn gái của cậu đây. Những cô gái như thế này, cậu đã gặp rất nhiều rồi.

“Muốn gì cơ?” Tiểu Mễ tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại.

Doãn Đường Diệu mỉm cười mĩa mai.

“Các cuộc hẹn của tôi đã được sắp xếp đến tuần sau rồi, nếu kiên nhẫn thì cố gắng chờ nhé. Tuy nhiên...”, cậu nháy mắt đầy hàm ý, “nếu hẹn hò với nhau, cô xấu như thế này thì thật xấu hổ”.

“Ờ...”

Tiểu Mễ mỉm cười, cô đưa tay túm túm mái tóc, cô cầm một tập giấy từ mặt bàn lên: “Cái này, cậu định bao giờ viết?”.

Doãn Đường Diệu đưa mắt nhìn vào tập giấy.

Đó là bài tiểu luận về nguồn nhân lực mà Giáo sư Phó vừa ném về phía cậu.

“Tại sao lại phải viết?”

“Không viết thì sẽ không đạt yêu cầu đấy!” Tiểu Mễ lo lắng nói. “Lúc hết giờ, tôi đã xem qua tiểu luận của một số bạn trong lớp, thực ra không cần phải viết chuyên nghiệp quá hay phức tạp quá, chỉ cần nêu được ý hiểu và ý kiến riêng của mình là được rồi, cũng không cần phải viết dài quá.”

Doãn Đường Diệu cười lạnh lùng. Cậu lại có thể không đạt yêu cầu sao? Nếu cậu không thể tốt nghiệp một cách thuận lợi, kinh phí để xây thư viện mới cho trường sẽ không bao giờ quyền góp đủ. Giáo sư Phó chẳng qua chỉ là một tên ngốc, không hiểu rõ tình hình mà thôi.

“Việc đó liên quan gì tới cô?”

Cậu lạnh lùng nhìn vào khuôn mặt đầy sự quan tâm của cô.

Tiểu Mễ sững người, nghĩ một lúc, sau đó lại mỉm cười: “Tôi muốn làm thiên thần hộ mệnh của cậu!”.

Phù!

Một ngụm sữa bị sặc ngang họng, Doãn Đường Diệu phá lên cười, đưa tay sờ thử nhiệt độ trên trán cô: “Nếu có bệnh thì nhớ đi khám bác sĩ, còn nữa, không nên đọc quá nhiều truyện tranh, nếu không dễ trúng độc lắm!”.

Nói xong, cậu dương dương tự đắc bỏ ra ngoài.

Tiểu Mễ ôm quyển tiểu luận trong lòng, ngồi ngây ra trong lớp học. Hồi lâu sau, cô ôm lấy đầu cười nhắc nhó, có lẽ là cô đã hơi vội vàng chăng.

Tuy nhiên...

Cô đã tìm anh rất lâu, rất lâu rồi.

Chương 2

Trường Thánh Du được xây dựng trên một ngọn núi tuyệt đẹp, hoặc phải khẳng định rằng, bản thân Thánh Du là một ngọn núi quanh năm bao phủ bởi một màu xanh ngút ngàn. Khuôn viên trong trường được trồng cơ man nào là các loại cây: cây long não, cây phong, cây anh đào, cây quế, cây ngô đồng giống Pháp, cây cọ, cây ngân hạnh...

Cây cối ở phương Nam luôn đem lại cảm giác khác biệt đối với cây cối ở phương Bắc. Ở ngôi trường trước đây của Tiểu Mễ, một cái cây là một cái cây, một ngọn trúc là một ngọn trúc. Nhưng sự rậm rạp, tươi tốt của cây cối trong trường Thánh Du luôn đem lại cho người ta một cảm giác ngạc nhiên, một khóm trúc được trồng xuống, hàng trăm ngọn măng chen chúc mọc lên thành một búi lớn, tràn trề sức sống. Cây cối cũng vậy, um tùm tới độ râm mát cả một khoảng trời, cành cây đua nhau vươn ra đón ánh nắng, tạo nên những mái vòm với những tư thế khác nhau, vô cùng sống động.

Có một con đường núi quanh co dẫn tới rừng cây trong trường, trên núi là vô vàn các loại cây như cây cọ, cây quế, cây phong xen lẫn rừng cây trúc anh đào. Đứng từ trên cao nhìn xuống, tầng tầng lớp lớp các loài cây đan xen với nhau, thể hiện một sức sống mãnh liệt. Bây giờ đang là cuối tháng Năm, hoa trúc anh đào nở rục khắp nơi, những cánh hoa màu đỏ đậm ấy kết lại thành từng mảng từng mảng màu lớn. Mặc dù đó không phải là cảnh tượng hiếm thấy gì, tuy nhiên, một biển hoa với màu sắc rực rỡ như vậy luôn đem lại cảm giác hạnh phúc. Một vài dòng suối nhỏ chạy ngoằn ngoèo theo dọc đường núi, mùi lá cây tươi thơm ngai ngái, tiếng nước chảy róc rách, mỗi lần đi qua con đường này, Tiểu Mễ cứ cảm thấy như mình đang được lạc vào cõi tiên vậy.

Khuôn viên ký túc xá của trường cũng rất tuyệt vời.

Mở cửa sổ phòng, nhìn ra xa là có thể ngắm cảnh sắc của hồ Đông!

Nước hồ là một dải màu xanh da trời, cảnh sắc xung quanh nổi dài ngút mắt, Tiểu Mễ hít thở thật sâu, dường như cô có thể hít hà cả ngọn gió mát trên mặt hồ kia. Ha ha, thực ra gió hồ còn mang lại một chút mùi tanh tanh, tuy nhiên, cũng có thể tưởng tượng ra ngọn gió ấy vừa trong lành vừa mới mẻ.

“Còn một tháng nữa là kết thúc học kỳ, sao cậu không đợi đến đầu kỳ sau hẵng chuyển trường?” Thích Quả Quả đang nằm trên giường trong phòng ký túc xá, vừa nhấp nhấp thanh sôcôla do Tiểu Mễ mua vừa cất giọng hỏi.

Tiểu Mễ bật đèn bàn lên, rút từ trong ngăn kéo ra một quyển nhật ký, nghĩ một lát rồi trả lời: “Tớ muốn tìm một người”.

“Tìm người? Tìm ai vậy?” Thích Quả Quả say sưa thưởng thức thanh sôcôla, “Học ở khoa nào vậy?”.

“Đã tìm thấy rồi.”

Tiểu Mễ mỉm cười. Ừm, cô quả thực quá may mắn, vừa tới nơi đã tìm thấy người cần tìm.

“Là bạn của cậu à? Con trai hay con gái?” Thích Quả Quả tiếp tục hỏi, chà, một thanh sôcôla quả là hơi ít rồi, ăn hết rồi mà trong bụng vẫn chẳng có chút cảm giác gì. Lúc đi dạo trong siêu thị, Tiểu Mễ vốn định mua cho bạn hai thanh sôcôla, nhưng khi Thích Quả Quả thấy bạn lục tìm mãi trong túi mà chỉ có chưa đến năm mươi đồng, cô lại chỉ lấy một thanh.

Tiểu Mễ túm túm mái tóc: “Điều này...”, cô không biết phải nói thế nào, mặc dù vậy, cô cũng không muốn nói dối Thích Quả Quả.

Đúng lúc đó, cửa phòng ký túc xá bật mở.

Dương Khả Vi mặt mày ủ ê bước vào, ném mấy quyển sách lên giường, đưa mắt liếc về phía Tiểu Mễ và Thích Quả Quả đang nói chuyện: “Mười giờ rồi, tắt đèn đi ngủ”. Nói xong, cô đưa tay tắt bóng đèn chung trong phòng.

“Tạch” một tiếng, phòng ký túc xá bỗng trở nên yên ắng, chỉ có ngọn đèn nhỏ trên bàn học của Tiểu Mễ là vẫn hắt ra những tia sáng yếu ớt.

Thích Quả Quả tức đến nổi ngồi phất dậy: “Này! Dương Khả Vi, mười giờ vẫn là giờ làm việc và học tập bình thường, được chưa?! Cậu có quyền gì mà tắt điện chung của cả phòng!?” Thật tức chết đi được, cái con bé Dương Khả Vi này, nó mà muốn ngủ, tám giờ tối cũng đòi tắt điện, nó mà không ngủ, thậm chí hai giờ sáng cũng không cho ai tắt điện! Ngay cả Thành Viện cũng không bao giờ huênh hoang như thế trong ký túc xá, rõ ràng là nó cho rằng mình dễ bắt nạt đây mà.

Dương Khả Vi nằm thẳng xuống giường, đưa tay kéo tấm rèm “xoạt” một cái, khuôn mặt sa sầm quay vào tường, nhắm chặt mắt lại.

“Có người đang bị thất tình đây.” Thích Quả Quả khe khẽ ngân nga, cô vói tay bê chậu rửa mặt, chuẩn bị đánh răng rồi đi ngủ. “Hoa khôi Học viện Thương Mại hôm nay bị người ta từ chối, chao ôi, một tin động trời đây!”

“Thích—Quả—Quả—!”

Một quyển sách bay vèo từ giường của Dương Khả Vi ra!

Thích Quả Quả đã nhanh tay đóng cửa và đi ra ngoài, quyển sách nhằm trúng cửa rồi rơi xuống đất, một tiếng “phịch” cùng với nỗi tức giận ngàn ngút của chủ nhân cuốn sách.

Trong chốc lát, phòng ký túc xá lại trở nên yên tĩnh.

Một ánh đèn le lói sáng.

Tiểu Mễ ngồi yên lặng trước bàn học, hít một hơi thật sâu, từ từ giờ quyển nhật ký đang đặt trên bàn. Từng trang giấy

Để có thiên thần thay anh yêu em

trong số được nhuộm màu xanh lam cùng với rất nhiều hình thiên thần được in mờ.

Cô cầm cây bút lên, cố gắng để khoe môi mình cũng đáng yêu như nụ cười của các thiên thần.

...

Dục,

Hôm nay là một ngày tuyệt vời, bởi vì cuối cùng thì em đã tìm được anh rồi!

Xin lỗi nhé, ban đầu, em không biết đó là anh, vì vậy em đã đẩy anh ngã xuống đất. Anh có đau lắm không? Anh có bị thương không? Ừm, đương nhiên là em biết, anh sẽ không giận em đâu. Tuy vậy, em vẫn rất lo lắng đây. Cũng chỉ vì em quá bộp chộp thôi... Anh đã từng nói, đó là nhược điểm của em, từ giờ trở đi, em sẽ cố gắng thay đổi, được không anh?

Anh đang cười phải không?

Anh cười trông đẹp lắm...

Những thiên thần khác chắc chắn cũng sẽ rất yêu quý anh.

Em biết, không có ai là không yêu quý anh, các thiên thần khác tất nhiên là cũng yêu quý anh rồi ☺

Trường học mới rất đẹp, thầy cô giáo rất gần gũi, các bạn học cũng rất thân thiện. Phòng ký túc xá của em tất cả có bốn người: Thích Quả Quả, Thành Viện và Dương Khả Vi. Tên các bạn đều rất hay đúng không anh? Em nói cho anh biết nhé, các bạn ấy không chỉ

Minh Hiếu Khê

có tên hay mà đều là người tốt nữa đây, bọn họ đôi với em rất nhiệt tình và quan tâm. Vì vậy, anh đừng lo lắng gì cho em nhé ☺

Thôi, em phải đi ngủ đây.

Tôi nay, chắc chắn em sẽ ngủ rất ngon vì sáng mai em lại được gặp anh rồi.

À, còn nữa...

Hôn anh một cái!

Ha ha, rất nông nàn đúng không? ☺ Anh không được thích các thiên thần khác đâu nhé, anh chỉ được mãi mãi yêu một mình em thôi!

Người yêu của anh

Tiểu Mỹ

...

Buổi chiều, mặt trời chói chang.

Bầu trời xanh tới độ gần như trong suốt, một vài đám mây trắng bay lững lờ, mặt trời xuyên qua những tầng mây, chiếu hết ánh huy hoàng xuống mặt đất. Bên cạnh Học viện Thương Mại là một sân vận động, bao quanh sân vận động là đường chạy màu đỏ, ở giữa là một sân bóng với mặt cỏ xanh mượt. Mặc dù diện tích của sân vận động này vẫn hơi nhỏ so với sân tập của một số trường đại học khác, tuy nhiên, bên trong sân, cầu môn bóng rổ, xà đơn, lưới bóng

chuyển... đều có đủ. Đúng là một sân tập lý tưởng cho giờ học thể dục.

Đến giờ học thể dục, cả lớp được chia làm hai đội, nam và nữ, các bạn nữ tập bóng chuyền còn các bạn nam tập trung bên sân bóng rổ.

Dưới bóng cây, cứ hai bạn nữ một nhóm đang tập đệm bóng.

“Giữ thẳng cánh tay!”

“Đầu gối hơi nhún xuống một chút, chà, đúng rồi, người không nên cứng quá...”

...

“Dùng hai cổ tay để đệm bóng”, cô giáo dạy thể dục đến trước mặt Tiểu Mỹ, nắm chặt hai cánh tay của cô, “đúng rồi, cố gắng làm đúng như vậy... không nên dùng đầu ngón tay để đỡ, không những đệm không đúng phương hướng mà bóng đi cũng không mạnh”.

“Cảm ơn cô ạ!”

Tiểu Mỹ lễ phép trả lời, cô đang cố gắng tập đúng tư thế và tìm đúng cảm giác mà cô giáo đã dạy. Cô giáo dạy thể dục mỉm cười rồi lại tiến về phía nhóm tập khác.

Cô giáo vừa đi khỏi, Thích Quả Quả liền ngồi bệt xuống đất thờ hồn hển: “Một chết đi được! Phù... Trời ạ, phải đệm đôi hai mươi lần mới đạt yêu cầu sao? Thà giết chết tớ đi còn hơn!”. Riêng với Thích Quả Quả, môn thể dục là một ác mộng,

không biết có phải vì cô quá béo hay không, cô chưa từng đạt yêu cầu một nội dung thể dục nào.

Tiểu Mễ đưa tay lau mồ hôi, chán nản: “Đúng vậy, xem ra đệm bóng cũng không đơn giản chút nào”.

“Làm thế nào bây giờ?”

Thích Quả Quả trợn ngược cả hai mắt lên.

Tiểu Mễ bỗng tròn mắt, nhìn về phía bên trái, khẽ kêu lên: “Cậu nhìn xem! Oa, Thành Viện đệm bóng giỏi quá!”.

Thành Viện đang cùng cô giáo đệm bóng đôi làm mẫu.

Đôi má ửng hồng khỏe mạnh, các bước di chuyển nhịp nhàng, cơ thể nhanh nhẹn, Thành Viện đã thể hiện được phong cách hoạt bát riêng của mình trong khi vận động. Quả bóng màu trắng nhẹ nhàng di chuyển trong tay cô, tạo thành một hình vòng cung trong không gian, vừa vững chắc vừa chuẩn xác.

“Năm mươi sáu!”

“Năm mươi bảy!”

“Năm mươi tám!”

...

Cùng với số lần đệm bóng qua lại không ngừng được tăng lên, đám con gái xúm lại cổ vũ, không ngừng hô vang: “Cố lên!”. Tiểu Mễ và Thích Quả Quả cũng chen vào giữa đám bạn gái đó, giơ cao nắm tay cổ vũ cho cô bạn cùng phòng ký túc xá!

Tiểu Mễ cũng đã hiểu thêm phần nào về Thành Viện.

Thành Viện là một anh tài trong đám nữ sinh của trường Thánh Du, tất cả các bạn học đều rất tôn trọng cô. Hoàn cảnh gia đình của Thành Viện rất đáng thương, ba tuổi cô đã mồ côi cả cha lẫn mẹ. Cha mẹ cô mất sau một cơn đại hồng thủy, toàn bộ gia tài cũng bị nước cuốn trôi. Thành Viện được một người cô nuôi dưỡng, cuộc sống rất khó khăn, học phí và sinh hoạt phí của cô nhiều khi phải trông cậy vào sự giúp đỡ của hàng xóm và những nhà hảo tâm. Tuy vậy, Thành Viện lại học rất giỏi, kỳ thi nào cô cũng đứng đầu hoặc thứ hai, không những thế, cô còn là một cô gái ngoan, từng được bầu chọn là học sinh ưu tú cấp quốc gia.

Sau khi Thành Viện thi đỗ vào trường Thánh Du, để giúp đỡ cô học sinh hiếu học, nhà trường không những quyết định miễn học phí cho Thành Viện mà còn sắp xếp để cô của Thành Viện được làm việc trong khu quản lý của ký túc xá.

Để báo đáp ơn nghĩa của nhà trường, chỉ cần có thể, Thành Viện luôn sẵn sàng tham gia vào mọi hoạt động của nhà trường, từ các cuộc thi trí tuệ, diễn thuyết, hùng biện, thi bóng chuyền hay bóng rổ... cô đều góp mặt đầy đủ. Đã không ít lần, Thành Viện còn mang vinh quang bằng những giải thưởng về cho nhà trường.

Thành Viện là niềm tự hào của ngôi trường này.

Ngoài ra, Tiểu Mễ cũng biết thêm rằng, Thành Viện đã phải làm việc rất vất vả. Hằng ngày, chưa đến mười hai giờ

đêm, Thành Viện vẫn chưa từ phòng tự học về ký túc xá; sáng sớm hôm sau, đúng năm giờ, cô lại thức dậy ra sân tập thể dục, chuẩn bị cho các kỳ thi đấu sau đó.

Mặc dù không có cơ hội tiếp xúc nhiều với Thành Viện trong ký túc xá, nhưng Tiểu Mễ rất tôn trọng cô bạn này.

...

“Chín mươi sáu!”

“Chín mươi bảy!”

“Chín mươi tám!”

Đám con gái nhảy căng lên vì vui sướng, tư thế đệm bóng của Thành Viện thật tuyệt vời, ánh mặt trời chiếu rọi vào cơ thể cân đối của cô trông như có thể phát sáng vậy.

Các lớp khác đang học thể dục ở sân vận động cũng tò mò nhìn sang theo dõi.

“Chín mươi chín!”

Đúng lúc đó...

Một quả bóng rổ từ phía ngoài bay tới, rít lên trong gió như tiếng sét giữa trời, Thành Viện không kịp tránh, quả bóng đập thẳng vào trán cô.

Bụp!

Một tiếng kêu vang!

Các bạn gái cũng sững sờ kêu lên!

Thành tích đậm đôi một trăm lần cũng bỗng chốc tiêu tan như bong bóng xà phòng!

Thành Viện đau đớn ngồi xồm xuống đất, một tay ôm chặt trước trán, khẽ thở, tiếng rên rì dường như đang được kìm lại trong cổ họng.

Đám bạn gái chạy ào tới vây xung quanh Thành Viện, mỗi người một câu, thi nhau hỏi han:

“Có bị thương không?”

“Đến trạm xá nhanh lên!”

“Không biết tên nào đã ném bóng về phía này! Không có mắt hay sao nữa?!”

...

Tiểu Mễ chen vội lên phía trước, rút trong túi ra chiếc khăn mùi soa, nhẹ nhàng giúp bạn lau sạch vết cát bắn hai bên trán. Chao ôi, Thành Viện bị quả bóng rổ ném mạnh quá, góc trán đã tấy đỏ lên, máu bắt đầu rỉ ra kê tay.

Tiểu Mễ nhẹ nhàng đỡ bạn đứng dậy: “Để tớ đưa cậu đến trạm xá bôi thuốc”.

Cô giáo dạy thể dục cũng chạy lại xem vết thương của Thành Viện: “Các em đi ngay đi, đừng để vết thương bị nhiễm trùng”. Con gái mà có sẹo ở trên mặt thì quả là rất phiền hà.

“Không cần đâu.”

Thành Viện điềm tĩnh gạt cánh tay đang đỡ người mình của Tiểu Mễ ra.

“Tò đi một mình được.”

“Ờ.” Tiểu Mễ nhìn sang bạn, mỉm cười, “VẬY cậu đi cẩn thận nhé”.

Thành Viện dường như không muốn quá thân mật với các bạn khác, cô lúc nào cũng giữ khoảng cách với mọi người.

“A!!!”

Lại một quả bóng tròn xuất hiện trong không trung cùng tiếng kêu thất thanh của đám bạn nữ!

“Cẩn... thận...!”

Quả là lại một quả bóng rổ khác bay tới!

Tiểu Mễ sợ tới nỗi rụt đầu, nhắm mắt lại, hai tay cô túm chặt người Thành Viện, xô bạn né bóng theo phản xạ tự nhiên. Cả hai cùng ngã dúm dúm xuống đất, Tiểu Mễ còn nghe được cả tiếng quả bóng rít lên khi bay ngang qua người cô, lúc đó, tim cô lo lắng tới độ nghẹt thở.

Đám bạn nữ đều rất sợ hãi, mặt mũi ai nấy đều trắng bệch ra.

Nguy hiểm quá!

Thành Viện vỗ vỗ vào vai Tiểu Mễ, cau mày nhìn về hướng quả bóng bay tới.

“Này! Mấy bạn bên sân bóng rổ kia! Các em đang làm gì vậy hà?”

Cô giáo dạy thể dục cũng bắt đầu tức giận, nhìn sang sân bóng rổ hét toáng lên.

Không khí xung đột bao trùm sân bóng rổ!

Hơn chục trái bóng rổ nằm la liệt trên mặt sân.

Ba, bốn trái khác vẫn này đều đặn từng nhịp theo nhiều hướng khác nhau.

Một bạn nam nhếch nhác đứng dưới cột treo rổ bóng, quần áo, mặt mũi, đầu tóc của cậu ấy toàn vết bẩn in lại của quả bóng rổ, vài bạn nam khác đang khuyên can cậu ấy. Nét mặt của bạn nam đó vô cùng phẫn nộ, cậu ấy hét toáng lên:

“Doãn Đường Diệu! Người khác sợ mày, tao không sợ! Cậy nhà mình có tiền có thế mà tác oai tác quái hay sao? Tao đứng đây đây, mày có bản lĩnh thì giết chết tao xem nào!”

Đám bạn gái khi chạy sang đó, nhìn thấy cảnh tượng ấy đều há hốc mồm ngạc nhiên.

Bạn nam đó là Vệ Đào, cậu ấy vốn là một sinh viên ngoan, học giỏi của lớp, không biết đã xảy ra mâu thuẫn gì khiến cậu ấy phẫn nộ thậm chí còn muốn đánh nhau như vậy.

Bên kia, Doãn Đường Diệu đứng nghiêng người nhìn sang phía đối thủ.

Ánh mắt của cậu ta vô cùng lạnh lùng, khóe miệng tạo thành một nụ cười châm biếm, ánh sáng chiếu vào thân hình cao lớn của cậu ta đem lại cho người khác một cảm giác lo sợ.

Một quả bóng rổ màu xám đang xoay tròn trên đầu ngón tay của cậu ta, càng xoay càng nhanh!

Ánh mắt của Doãn Đường Diệu vô cùng u tối, giọng nói lại càng lạnh lùng:

“Tốt lắm, có dũng khí.”

Nói xong, cậu ta đưa tay nắm lấy trái bóng rổ, cổ tay phát ra một lực vô cùng lớn, quả bóng bay nhanh như một tia chớp về phía Vệ Đào!

Tính ương ngạnh của Vệ Đào cũng được dịp thể hiện, cậu ấy vươn cổ đứng yên, không hề có ý né tránh.

Đám bạn nam đứng bên cạnh Vệ Đào hoảng hốt kéo cậu ấy tránh sang một bên, quả bóng đập mạnh vào cột treo rổ bóng, “rầm” một tiếng nhưc ọc. Đám bạn nữ lúc bấy giờ cũng mới vỡ lẽ, “quả bóng biết bay từ bên ngoài” ban nãy hóa ra là do Doãn Đường Diệu ném.

Lại là cậu ta rồi...

Từ khi Doãn Đường Diệu bước chân vào trường Thánh Du, tổng số lần đánh nhau cả lớn lẫn bé cũng đã hơn mười lần rồi. Nếu đúng theo nội quy, cậu ta nhất định đã bị đuổi học hoặc bị kiểm điểm nặng. Tuy nhiên, cậu ta vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, vẫn dương dương tự đắc đến lớp bình thường.

Gia đình có tiền là như vậy đấy.

Không những thế, Doãn Gia không phải là gia đình có tiền có thế bình thường, nghe nói, ngay cả các quan chức trong tỉnh cũng không dám đắc tội với mẹ cậu ta. Bởi vì chỉ cần Doãn Gia dọn đi nơi khác, tỉnh này sẽ mất hẳn một nguồn tài chính lớn.

Đám bạn nam ôm chặt lấy cậu bạn Vệ Đào đang trong cơn tức giận.

Đám bạn đó không phải là đang giúp Doãn Đường Diệu, bọn họ chỉ đơn giản đều biết rằng, nếu Vệ Đào lỡ tay đánh Doãn Đường Diệu bị thương, cậu ấy sẽ phải đối mặt với những chuyện vô cùng đáng sợ.

Đám con gái cũng đứng im thin thít.

Không khí trên sân tập vô cùng nặng nề.

Chỉ có tiếng của Vệ Đào đang giằng co trong vòng tay can ngăn của bạn bè: “Ngoài việc đánh người khác, mày còn biết làm gì không hả? Doãn Đường Diệu! Mày hãy nhớ kỹ! Mày là đồ rác rưởi! Cho dù mày có đánh chết tao! Mày vẫn chỉ là đồ rác rưởi! Các môn học mày đều không đạt yêu cầu, bóng thì ném không trúng rổ, chạy đường dài cũng không chạy nổi, mày là thứ đáng bỏ đi nhất trên thế giới này!”.

Hai cánh tay Doãn Đường Diệu buông thõng, các đầu ngón tay nắm chặt lại.

Cậu ta một mình đứng đó, đơn độc.

Trong ánh sáng của mặt trời.

Bên cạnh cậu ta không có một người bạn nào.

Cái bóng nghiêng nghiêng đổ dài xuống đất, mới đầu hè mà sao lại có chút gì lạnh lạnh.

“Doãn Đường Diệu, xin lỗi Vệ Đào, nhanh lên!”

Thành Viện rẽ đám bạn gái ra, bình tĩnh bước lên trước mặt Doãn Đường Diệu, nhìn thẳng vào mặt cậu ta: “Cậu dựa vào đâu mà có thể tùy tiện đánh người khác?!”. Vết thương trên trán vẫn còn đau, cô quả thực ghét cay ghét đắng kiểu người bất nhân bất nghĩa như vậy.

Có Thành Viện đứng ra, các bạn trong lớp như được tiếp thêm chút dũng khí. Ở trường Thánh Du này, Thành Viện luôn là hóa thân của những điều chính nghĩa.

Doãn Đường Diệu từ từ quay đầu lại, nhìn Thành Viện bằng một ánh mắt lạnh như băng:

“Việc cứ gì tới cô.”

Cậu ta lại nói bậy rồi!

Đám con gái kinh hãi bịt miệng lại.

Tiểu Mễ đứng lặng trong đám bạn học, trái tim cô đang bị bóp nghẹt. Cô có thể nghe thấy tiếng rủa thầm của Thích Quà Quà đối với cậu ta, có thể cảm nhận được ánh mắt khinh ghét của các bạn đối với cậu ta. Cấn chặt môi, cô không dám thờ mạnh nữa, một cảm giác đau đớn cuộn chảy trong từng huyết mạch của cô.

...

Dục,

Cậu ta là một thiên thần sao?

Cậu ta phải là một con quý, một con quý với tính khí thô bạo thì đúng hơn. Tính khí của cậu ta xấu lắm, anh có biết không? Cậu ta dùng quả bóng rổ để ném vào bạn bè, Vệ Đào bị cậu ta đánh trúng thật thảm hại, trán của Thành Viện cũng bị thương vì cậu ta ném bóng vào.

Cậu ta cũng không thèm xin lỗi.

Cậu ta cũng không giải thích tại sao lại nổi cáu.

Tuy nhiên...

Cậu ta xem ra cũng rất cô đơn...

Cũng giống như lần đó, sau khi cãi nhau với anh, em quay người bỏ đi, để mặc anh đứng đó gọi tên em nhưng em cũng không thèm quay lại. Anh còn nhớ không anh? Lần ấy thực ra em không hề đi xa khỏi đó, em đã nấp vào một chỗ khuất để nhìn trộm anh, em muốn biết anh có thật sự đau lòng vì em không...

Anh đã cô đơn đứng yên chỗ đó.

Ánh nắng chiều kéo bóng anh đổ nghiêng xuống đất.

Anh đứng ở đó, rất lâu, rất lâu mà không hề bỏ đi, dường như anh muốn đứng đó để đợi em mãi mãi, mãi mãi...

...

“Vệ Đào nói rất đúng.” Thành Viện nghi hoặc nhìn Doãn Đường Diệu, “Cậu đúng là đồ bỏ đi!”.

Đám bạn đứng xung quanh lại được dịp xôn xao.

Từ trước đến giờ, các bạn đều chưa được nghe Thành Viện nói với ai bằng một khẩu khí như vậy. Cậu ấy thường giữ khoảng cách với bạn bè, cố gắng không tỏ ra thân thiết và cũng không mặt sát ai bao giờ.

Doãn Đường Diệu cũng đã nổi khùng lên!

“Cô nói cái gì?!”

“Tôi nói cậu là đồ bỏ đi! Cậu chẳng biết làm gì hết, tất cả mọi việc đều phải có người khác làm thay cậu, thậm chí chạy bộ cũng không chạy nổi bốn trăm mét!” Thành Viện kinh bi nhìn cậu ta, “Nhìn tôi làm gì, tôi nói sai à? Cậu chỉ biết dùng bóng ném bị thương người khác thôi sao? Cậu có biết ném bóng vào rổ không? Cho cậu ném mười quả chưa chắc đã trúng một quả đâu!”.

Doãn Đường Diệu mở nắm đấm tay.

Bốp!!!

Một cái tát mạnh giáng ngay xuống má Thành Viện! Khuôn mặt cậu ấy bị đánh lệch đi, đám tóc rối xòa cả xuống má, máu lại bắt đầu rỉ ra nơi khóe miệng.

Đám bạn xung quanh đứng yên kinh hãi!

“Cậu quá đáng lắm rồi đây!”

Tiểu Mễ không chịu nổi nữa, cô lao đến bên Thành Viên, run rẩy giúp bạn lau vết máu nơi khóe miệng. Sau đó, cô quay người hét lên với Doãn Đường Diệu: “Vừa nãy cậu ném bóng làm bạn ấy bị thương, bây giờ lại đánh bạn ấy, cậu có biết như thế là quá đáng lắm không hả?”.

Doãn Đường Diệu cười lạnh lùng, túm lấy một quả bóng rổ, xoay tròn trên đầu ngón tay: “Ồ? Lại thêm một hiệp nữ thấy bất bình chẳng tha nữa cơ? Có phải là đã đọc nhiều truyện kiếm hiệp quá rồi không đây”.

“Hãy xin lỗi Thành Viên và Vệ Đào đi.” Tiểu Mễ cắn chặt môi, nhẹ nhàng nói. Nếu nói lời xin lỗi, có thể cậu ta sẽ được tha thứ chẳng.

Xin lỗi?...

Doãn Đường Diệu ngửa cổ cười vang.

Trong tiếng cười có cả sự cô độc và kiêu ngạo. Ông trời còn chưa xin lỗi cậu, dựa vào đâu mà cậu phải xin lỗi người khác?! Trong tư diện của cậu dường như không có hai chữ đó.

“Trừ khi tôi chết.”

Khóe miệng Doãn Đường Diệu lại xuất hiện nụ cười ngạo nghễ.

Tiểu Mễ chăm chú nhìn vào cậu ta, nín thở: “Chỉ có chết đi mới xin lỗi sao?”.

“Tôi chết đi, cô có thể bắt đầu nằm mơ.”

Ánh mắt của Doãn Đường Diệu đầy băng giá.

“Tiểu Mễ, nói chuyện với đồ bỏ đi ấy chẳng khác nào đàn gảy tai trâu đâu!” Thành Viện dùng mu bàn tay xoa lên vết thương nơi khóe miệng, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Doãn Đường Diệu, “Loại người như cậu, chắc chắn sẽ bị ông trời trừng phạt”.

Tiểu Mễ khẽ rùng mình.

Cô hoảng sợ quay đầu lại nhìn Thành Viện: “Dừng...”, cô lại nhìn về phía con người lạnh lùng kia, rồi lại nhìn cô bạn đang phẫn nộ, cô khẽ nắm chặt tay lại, móng tay đâm vào thịt đau nhói. Vậy, chỉ còn cách này thôi.

“Xin lỗi.”

Sân vận động trong buổi chiều.

Trời xanh, mây trắng, ánh nắng chói chang.

Gió chiều thổi nhẹ trên bề mặt sân cỏ, những quả bóng rổ lăn qua lăn lại trên sân, phía xa là các lớp khác cũng đang học giờ thể dục, không khí hết sức sôi động, gần đó, các bạn lớp Thương mại II đang trầm trồ bình phẩm trước hành động của Tiểu Mễ.

Trước mặt tất cả các bạn học.

Tiểu Mễ trong bộ quần áo thể thao màu trắng, khom người trước mặt Thành Viện, đầu cô cúi xuống rất thấp, mái tóc mỏng manh, ngắn tũn kia không đủ dày để che đi cặp má đang đỏ ửng của cô.

Thành Viện không dám tin vào mắt và tai mình nữa:

“Cậu nói gì vậy?”

“Xin lỗi...”, móng tay cắm vào thịt đau nhói, Tiểu Mễ vẫn giữ tư thế cũ, “Tớ thay mặt Doãn Đường Diệu xin lỗi cậu”.

“Cậu điên rồi à? Sao cậu lại phải xin lỗi hộ cậu ta?”
Thành Viện vừa bối rối vừa tức giận.

Thích Quả Quả cũng chen lên phía trước, cố hết sức lôi tay Tiểu Mễ: “Này, cậu sao thế? Sao tự dưng lại đi xin lỗi hộ cái loại người đó!”.

“Xin lỗi, cậu hãy tha lỗi cho cậu ấy nhé.”

Tiểu Mễ lại càng cúi thấp người hơn trước mặt Thành Viện, dáng người gầy gò của cô dường như đang muốn đổ gục trước cơn gió thổi tới.

“Còn nữa... Xin cậu đừng nói cậu ấy là đồ bỏ đi, cũng xin cậu đừng chửi rủa cậu ấy.”

Giọng nói của cô còn nhẹ hơn cả tiếng gió nhưng lại vô cùng cương quyết.

Ngón tay của Doãn Đường Diệu cứng đờ.

Quả bóng mắt trọng tâm, rơi xuống đất, đập “bịch, bịch” vài tiếng trên sân tập. Cậu nheo mắt, khó hiểu nhìn Tiểu Mễ, sai những bước dài về phía cô, túm chặt lấy vai áo cô, lắc mạnh:

“Quý thật! Cô lại phát bệnh gì thế hả?”

Tiểu Mễ bị cậu ta lắc mạnh đến nỗi hoa mắt chóng mặt, đầu óc cô quay cuồng, chân đứng cũng không vững nữa, cô miễn cưỡng ngược lên nhìn cậu ta:

“Chẳng phải là cậu không chịu xin lỗi sao? Vậy thì tôi xin lỗi thay cậu.”

“Cô là cái gì hả?” Doãn Đường Diệu hét lên. “Thay tôi xin lỗi?! Cô hãy chết đi, thu hết những lời nói ban nãy lại cho tôi, có nghe thấy không hả!!”

Đường Diệu nổi giận lắc mạnh Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ cảm thấy khó thở, cô thấy chóng mặt quá.

“Không được...”

“Doãn Đường Diệu! Em lại gây chuyện nữa rồi!”

Lúc đó, cô giáo dạy thể dục đã tìm được thầy Phương, người phụ trách bên đội nam do có việc đi ra ngoài vừa về sân tập. Thầy Phương nghe các bạn khác kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra, nguyên nhân là do tất cả các bạn nam đều nhiệt tình tham gia tập luyện, chỉ có một mình Doãn Đường Diệu ngồi ở góc sân ngủ gật. Vệ Đào chế giễu cậu ta là vô tích sự, nghe thấy vậy Doãn Đường Diệu liền nổi giận, thế là xảy ra cảnh tượng dùng quả bóng rổ ném bị thương người khác.

Thầy Phương cao một mét chín, thân hình vạm vỡ, cánh tay cuộn cuộn bắp thịt, lũ sinh viên vẫn gọi thầy với biệt danh “Kim cương Phương”. Thấy túm lấy cánh tay của Doãn

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Đường Diệu, cứu Tiểu Mễ thoát khỏi cảnh tra tấn, nghiêm khắc nhìn thẳng vào cậu ta:

“Giờ học của tôi mà em cũng dám gây chuyện?”

Tất cả các bạn trong lớp đều hứng khởi trở lại. Thầy Phương rất nghiêm khắc, nghe nói những nhân vật ngổ ngáo của các khóa trên đều bị thầy trừng trị đến nơi đến chốn.

Doãn Đường Diệu cũng giận dữ nhìn lại thầy!

Thật đáng sợ...

Lớp Thương mại II lại rơi vào im lặng.

Toàn thân Doãn Đường Diệu toát lên vẻ tức giận, ánh mắt cậu ta như có lửa, viên kim cương trên khuyên mũi cũng phát ra những tia sáng lạ.

Đứng đối mặt với thầy giáo Phương, cậu ta cũng không hề bị lép vế!

Lúc đó, tất cả các lớp đang học thể dục trên sân đường như cảm nhận được có chuyện gì đó không bình thường. Tất cả dồn hết lại, vòng trong vòng ngoài, người đứng sau phải kiễng chân nhón gót, hồi hộp chờ xem diễn biến.

“Nghe nói Vệ Đào mắng em là đồ bỏ đi?” Thầy Phương thăm dò Doãn Đường Diệu. “Bạn ấy mắng bạn là không đúng, tuy nhiên, em dùng cách đó để giải quyết vấn đề cũng quá đơn giản và bạo lực, đúng không?”.

“Thầy Phương!”

Vệ Đào cảm thấy bức bối, cậu ấy bị đánh mà thấy lại còn nói cậu ấy không đúng?! Hóa ra thấy Phương cũng chỉ giống như các thầy cô khác, cũng sợ bị thiệt đến bản thân mình!

Doãn Đường Diệu cười lạnh lùng: “Đánh thì cũng đánh rồi, thầy muốn làm gì nào?”.

“Muốn chứng minh em không phải là đồ bỏ đi thì rất dễ. Trong các môn thể thao, môn khiến mọi người tôn trọng và ngưỡng mộ nhất là chạy marathon, chỉ những người có nghị lực mới có thể kiên trì theo đuổi nó.” Thấy Phương đưa tay chỉ về phía đường chạy màu đỏ: “Nếu em có thể chạy hết mười nghìn mét, như vậy, sẽ chứng minh được rằng bạn Vệ Đào đã sai”.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Mười nghìn mét á?

Như vậy là phải chạy ba mươi lăm vòng quanh sân vận động đấy!

Yêu cầu của nội dung chạy dài trong trường cũng chỉ có một nghìn mét mà đám sinh viên đã mệt rũ ra rồi, nếu chạy mười nghìn mét thì phải rụng rời chân tay ấy chứ.

“Được! Nếu cậu có thể chạy được mười nghìn mét, sự việc hôm nay có thể coi là do tôi đã sai!” Vệ Đào hần học nhìn thẳng vào Doãn Đường Diệu. “Nếu cậu không chạy được, điều đó chứng minh cậu hoàn toàn là đồ bỏ đi!”.

Từ khi vào đại học tới giờ, Doãn Đường Diệu không những không hề tham gia một kỳ vận hội nào, thậm chí các buổi kiểm tra thể dục ở lớp, cậu ta cũng vắng mặt. Đám con trai thường rì tai nhau rằng, đừng nhìn vẻ bề ngoài cao to của cậu ta, thực ra cậu ta chỉ là một miếng đậu phụ, mới đi được năm trăm mét đã thở không ra hơi mà thôi.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Doãn Đường Diệu!

Doãn Đường Diệu cắn chặt môi.

Cậu lạnh lùng đứng đó, cặp mắt u ám, băng giá. Ánh sáng chiếu rọi vào viên kim cương trên khuyên mũi, ánh sáng từ viên kim cương đó hắt lại vào khuôn mặt của cậu.

Đám con gái đưa tay lên ôm miệng.

Trời ạ, nếu chỉ tính riêng lúc này, hình ảnh của Doãn Đường Diệu đứng đó trông đầy sức hấp dẫn. Nếu tính tình cậu ta mà không ngang ngạnh như vậy thì quả là hình ảnh của chàng bạch mã hoàng tử trong những truyện tranh mà các cô vốn rất yêu thích.

“Em sẽ chạy thay bạn ấy!”

Một cô gái đứng lên trước mặt Doãn Đường Diệu.

“Muoi nghìn mét, đúng không ạ? Em sẽ chạy thay bạn ấy.” Cô gái hướng đôi mắt trong veo về phía Thành Viện và Vệ Đào, “Không cần phải xin lỗi hay nhận sai về mình, bởi vì lỗi là của cậu ấy. Chỉ có điều, xin hai bạn hãy tha thứ cho hành động ngày hôm nay của cậu ấy”.

Cô gái cúi người xin lỗi thầy Phương, Thành Viện và Vệ Đào, sau đó, cô nghiêng chặt răng, nhấc chân chạy về phía đường chạy.

Lại là Tiểu Mễ!

Đám bạn học đưa mắt nhìn nhau, cô gái này liệu có vấn đề về thần kinh không! Thầy Phương ngạc nhiên nhíu cặp lông mày lại, chà, hóa ra thầy cũng không nhìn ra, cái anh chàng Doãn Đường Diệu này bản lĩnh ghê gớm thật, có thể tìm được một cô bạn gái dám hy sinh hết mình cho cậu ta như vậy. Thích Quả Quả thì ngạc nhiên tới nỗi không thốt ra được câu nào. Thành Viện nhìn theo bóng của Tiểu Mễ trên đường chạy, trên trán cô cũng hiện ra một dấu hỏi to tướng.

Doãn Đường Diệu đưa tay lên xem đồng hồ, lạnh lùng nói: “Hết giờ học rồi”. Nói xong, cậu ta bỏ đi luôn, đến một cái liếc về phía Tiểu Mễ cũng không có.

“Này! Cô ấy chạy thì không tính!”

Vệ Đào lúc đó mới kịp phản ứng lại, hét với theo sau lưng Doãn Đường Diệu.

* * *

Mặt trời đã lặn về hướng tây.

Ánh nắng buổi chiều tà nhuộm hồng cả không gian, ngay cả đám cỏ trên sân cũng được nhuộm một màu hồng tím,

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

những chiếc loa trong trường bắt đầu phát đi chương trình phát thanh của trường.

Trời đã chạng vạng.

Từng tốp sinh viên đi dạo bên ngoài sân vận động, chẳng ai buồn để ý tới một bóng dáng gầy gò, yếu ớt trên đường chạy.

Vòng thứ mười bảy...

Bên trong phổi của Tiểu Mễ như đang có lửa đốt, cổ họng tanh tanh, cô cố gắng hết sức cũng không thể hít thở được nữa. Đầu óc quay cuồng, trước mắt là một màn đen, cô không nhìn rõ đường chạy nữa rồi, cũng không nhìn rõ phía trước có người hay không nữa, đôi chân và cánh tay của cô như không còn cảm giác gì nữa, cô chỉ cảm thấy...

Chỉ một lát nữa thôi là cô sẽ chết!

Đường chạy trống trơn.

Thầy cô giáo đã về rồi, các bạn học cũng đi khỏi đó lâu rồi, một vài bạn kiên nhẫn ở lại xem nhưng cũng không chịu được sự nhàm chán, vô vị cuối cùng cũng về nhà ăn để ăn tối.

Chẳng có ai đứng đó kiểm chứng số vòng chạy của Tiểu Mễ.

Thực ra, bản thân Tiểu Mễ lúc đó cũng không thể nhớ rõ mình đã chạy đến vòng thứ mười bảy hay mười tám nữa. Vậy thì hãy tính ít hơn đi, cho dù phải chạy đến nôn ra máu, ngất đi chẳng nữa cô cũng phải chạy hết mười nghìn mét!

Máu cuộn cuộn chảy trong đầu cô.

Đường gân trên huyết thái dương giật liên hồi, vô cùng đau đớn.

Ý thức của Tiểu Mễ đã bị bóng đen nhấn chìm, ngoài trái tim đang muốn vỡ tan ra kia, chỉ có tiếng gió rít bên tai mà thôi.

Mặt trời đã dần dần khuất dạng.

Đèn đường đã bắt đầu sáng lên.

Đường chạy màu đỏ dài hun hút.

Bóng dáng của Tiểu Mễ hòa lẫn trong màn đêm, chỉ đến khi chạy qua ánh đèn đường mới có thể nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tím tái và mồ hôi ướt đầm trên áo cô.

Màn đêm đã bao trùm toàn bộ mặt đất.

Lá cây xào xạc trong gió đêm.

Toàn thân cô như muốn vỡ tung ra!

Chân tay cô đau mỏi như vừa phải dời non lấp bể!

Cuối cùng cũng đã hoàn thành bài chạy, Tiểu Mễ vịn vào một gốc cây long nảo, vận người cúi xuống, “ợc...”, cô bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Thật vô cùng khó chịu...

Cô bám vào gốc cây, ngồi trượt xuống đất, cũng chẳng buồn để ý đến thứ mùi khó chịu mà cô vừa nôn ra ngay cạnh đó. Vòng tay ôm lấy đôi chân, Tiểu Mễ gục đầu lên hai đầu gối, sống mũi cô cay cay, nước bắt đầu lăn dài.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

...

Dục,

Hôm nay em đã luyện tập thể dục rồi đấy, em đã chạy bộ rất lâu, rất lâu.

Anh đang cười phải không?

Em không lừa anh đâu, em đã chạy thật đấy! Chỉ có điều, em chạy mệt quá... đã có lúc em cảm giác mình sẽ ngất đi. Trước đây, anh thường nói em lười vận động quá, không biết rèn luyện thân thể, lúc đó em còn cãi lại anh rằng mặc dù em không chạy nhưng nếu em chạy sẽ trở thành một vận động viên thiên tài cơ đấy. Ha ha, quả là khoác lác phải không anh?!

Em không phải là thiên tài.

Em chạy đến nỗi sắp chết đến nơi rồi.

Dục, anh đang bận làm gì đó? Anh có thể xuất hiện một lát được không? Chỉ cần một giây thôi là đủ rồi...

...

Ánh đèn đường vàng vọt xuyên qua từng kẽ lá.

Một bóng đen xuất hiện trước đôi chân của Tiểu Mễ.

Cô nín thở ngược đầu lên!

“Hình như cô cũng không có khả năng chạy dài.”

Ngữ điệu rất lạnh lùng, chủ nhân của giọng nói đó khoanh hai tay trước ngực, đôi chân dài lười nhác đứng yên

dưới tán cây. Cũng bởi vì khuất trong bóng cây, hình dáng của cậu ta lại càng đẹp như một bức điêu khắc.

Tiểu Mễ vội vàng lau nước mắt trên mặt, mỉm cười: “Tôi không sao, không một một chút nào cả.”

Doãn Đường Diệu nhíu mày khó chịu: “Ai thêm quan tâm tới cô! Tôi chẳng qua cũng chỉ vừa hay đi qua chỗ này thôi”.

“Ờ.”

Tiểu Mễ bối rối túm túm mái tóc ngắn.

“Tại sao lại chạy hộ tôi?” Doãn Đường Diệu lạnh lùng đưa mắt quan sát cô.

Tiểu Mễ cố gắng đứng lên, dựa lưng vào gốc cây, hơi thở vẫn có phần yếu ớt, trong phổi vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Tại sao... không nói với mọi người rằng cậu không thể vận động mạnh?”

Doãn Đường Diệu vô cùng sùng sốt!

Cậu túm lấy vai của Tiểu Mễ, nghiêng chặt răng: “Cô...!”.

“Chẳng phải là cậu bị bệnh tim sao?” Tiểu Mễ rên rỉ, cậu ta dường như đang muốn bóp nát hai vai cô. “Người bị bệnh tim thì không thể vận động mạnh được, sao cậu lại không nói cho thấy cô và các bạn biết?”

“Sao cô lại biết?!”

“Trí nhớ của cậu kém quá...” Tiểu Mễ thừ rút người ra khỏi nắm tay của cậu ta, “Hôm đó chính tôi đã đưa cậu tới bệnh viện. Lúc đó chắc là cậu đang phát bệnh, đã ngất xỉu đi rồi”. Nói đến đây, cô mới nhớ ra là cậu ta cũng chưa trả tiền taxi cho cô nữa chứ.

Doãn Đường Diệu sững người, tay phải của cậu từ từ trượt xuống khỏi người cô.

“Tôi không bị bệnh tim.”

Đôi môi cậu bỗng cứng nhắc như hai phiến đá.

Tiểu Mễ lặng lẽ nhìn cậu ta: “Bản thân có bệnh cũng không phải là một việc gì đáng mất mặt cả”.

“Tôi đã nói rồi! Tôi không—bị—bệnh—tim! Cô bị điếc hay sao hả?!”

Tiếng hét lại được dội lại từ rừng cây.

Doãn Đường Diệu đang nổi khùng, cậu đâm mạnh vào thân cây, cành cây rung nhẹ, lá cây xào xạc, ánh đèn đường dường như cũng không ngừng lay động.

“Tôi biết rồi.”

Tiểu Mễ húng hắng ho, mồ hôi trên người cô rơi lã chã xuống đất, cô bắt đầu cảm thấy lạnh.

“Yên tâm đi, tôi không nói cho ai biết đâu.” Cô mỉm cười với Doãn Đường Diệu, đôi mắt lại cong thành hình vầng trăng khuyết. “Nhưng cậu cũng phải chú ý đến sức khỏe, đánh nhau

cũng được coi là vận động mạnh đấy. Nếu cậu không chăm sóc tốt cho bản thân, tôi nhất định sẽ tiết lộ bí mật này với những người khác đấy!”

Điều này...

Có thể coi là một sự uy hiếp chăng?

Trong bóng tối của rừng cây long nã, Doãn Đường Diệu phần nộ quan sát cô gái có mái tóc mỏng ngắn cũn và đôi mắt cong cong hình trăng khuyết kia.

Chương 3

Từ sau sự việc xảy ra ở sân bóng rổ, tất cả các bạn trong lớp Thương mại II đều coi Tiểu Mễ là người vô hình. Chẳng ai buồn để ý, bắt chuyện với cô; cô đi bên cạnh nhưng mọi người vẫn coi như không; cô mỉm cười chào hỏi, bọn họ cũng chỉ coi như ruồi muỗi bay vào lớp mà thôi. Tục ngữ đã nói, nếu thường xuyên tiếp xúc với người điên, người khác cũng sẽ coi bạn là người điên. Trong con mắt của các bạn, hành động của Tiểu Mễ không khác mấy so với những người thần kinh không ổn định.

Dùng quả bóng rổ ném người khác bị thương rõ ràng là lỗi của Doãn Đường Diệu, không những thế cậu ta còn đánh Vệ Đào toi tã, thậm chí còn tát Thành Viện – niềm tự hào của cả lớp! Thế mà Tiểu Mễ lại đi giúp cậu ta, thay cậu ta xin lỗi, lại còn chịu phạt chạy thay cậu ta nữa. Cô ta làm như vậy là muốn mọi người chú ý chẳng, muốn biến thành “thiên thần nhân ái” hay sao? Đáng ghét, rõ ràng là cô ta đã ngang nhiên chống lại cả tập thể lớp!

Trường Thánh Du chứ không phải xứ sở trong truyện tranh.

Các bạn nữ ở đây không phải ai cũng nhìn thấy anh chàng nào đẹp trai là chạy theo xin chết.

Doãn Đường Diệu mặc dù rất đẹp trai, rất có thể lực, tuy nhiên hành động của cậu ta lại quá lỗ mãng, cần phải bị trừng phạt đích đáng. Nhưng tất cả lại bị Tiểu Mễ phá hỏng hết! Cô ta đúng là loại người bên ngoài giả bộ ngây thơ, bên trong nham hiểm thâm độc, chắc chắn là đang nhắm vào gia tài nhà họ Doãn đây, nếu không đã chẳng tìm mọi thủ đoạn thu hút chú ý của Doãn Đường Diệu.

Những ý nghĩ đó lúc nào cũng thường trực trong đầu các bạn nữ cùng lớp!

Thế là, cả lớp quyết định làm mặt lạnh với Tiểu Mễ.

Trong lớp học, Thích Quả Quả vừa mút hộp sữa chua vừa đưa mắt nhìn trộm Tiểu Mễ. Cô ấy đang ngồi đơn độc trong góc lớp đọc sách. Hình như cô ấy bị ốm thì phải, hai má ửng đỏ, liên tục ho sù sụ, đôi môi khô nẻ, nhợt nhạt, điệu bộ trông thật đáng thương.

Hôm đó, ở ký túc xá, Tiểu Mễ run rẩy đẩy cửa bước vào, bộ dạng yếu ớt, mệt mỏi của cô sau khi chạy xong mười nghìn mét khiến cô bạn đang ăn sôcôla Thích Quả Quả quên mất cả lời thề “sẽ không để ý tới Tiểu Mễ” của mình.

Thích Quả Quả đỡ Tiểu Mễ nằm xuống giường, không nhìn được bèn mắng cô: “Khó chịu lắm phải không? Cậu làm

sao thế? Sao lại đi chạy hộ cậu ta? Cậu có biết các bạn khác nói về cậu thế nào không?!”.

“Tớ xin lỗi...”

Tiểu Mễ gương cười, nụ cười yếu ớt khiến Thích Quả Quả mềm lòng.

“Từ nay về sau đừng để ý đến cái tên Doãn Đường Diệu đó nữa, cậu nghe rõ chưa?” Thích Quả Quả thờ dãi.

Tiểu Mễ chăm chú nhìn bạn, suy nghĩ một lát, cô cắn chặt môi:

“Xin lỗi cậu, tớ không thể không để ý đến cậu ta được.”

Thích Quả Quả tròn mắt ngạc nhiên: “Tại sao?”.

Tiểu Mễ im lặng, cô nằm yên trên giường, khuôn mặt cô bây giờ còn trắng hơn màu trắng của vỏ gôi kia, trong đôi mắt cô là một nỗi buồn sâu thẳm.

“Cậu nói đi, tại sao lại thế?” Thích Quả Quả hét toáng lên, “Không phải là vì cậu đã yêu cậu ta rồi chứ! Buồn cười chết đi được! Cậu là một kẻ ngốc hay một kẻ si tình thế hả! Lẽ nào cậu lại muốn giống như Dương Khả Vi hay Ná Lộ sao, vì Doãn Đường Diệu mà trở thành trò cười cho mọi người?! Cái tên Doãn Đường Diệu đó quen được chiêu chuộng đã trở nên hư hỏng lắm rồi, lại rất đào hoa nữa, cậu ta sẽ không bao giờ thật lòng yêu mến một cô gái nào đâu!”. Hơn nữa, Doãn Đường Diệu thì có gì tốt nào? Cũng may là giờ thế dục hôm nay, Dương Khả Vi không đi học, nếu

không thì phòng ký túc xá bây giờ đã trở thành chiến trường mịt mù khói bụi rồi.

“Cảm ơn cậu, Quả Quả”, Tiểu Mễ cố gắng mỉm cười với bạn. “Tớ hiểu là cậu lo cho tớ.”

“Đừng nói những lời nhảm nhí như thế nữa!” Thích Quả Quả càng nói càng tức giận, “Tớ chỉ hỏi cậu một câu, sau này, nếu gặp chuyện tương tự như vậy, cậu còn muốn đứng ra bênh vực cho Doãn Đường Diệu nữa hay không?”.

Tiểu Mễ nhăn nhó mỉm cười.

Thích Quả Quả cảm thấy Tiểu Mễ chỉ nhăn nhó thế thôi, thực ra cô ấy không hề có chút do dự nào cả.

“Đúng vậy, tớ vẫn sẽ làm thế.” Tiểu Mễ đắm chiều nhìn bạn, nỗi buồn trong mắt cô đã chuyển trạng thái thành một thứ tình cảm sâu đậm hơn nhiều. “Tớ xin lỗi, Quả Quả!”

Xin lỗi cái con khi ấy!

Thích Quả Quả tức đến nỗi quay phắt người, phẩm phẩm bước về phía giường của mình, hùng hổ vớ lấy chiếc gối úp lên đầu. A! Cô khê lâu bầu, đáng ghét! Cô sẽ không bao giờ thèm để ý đến Tiểu Mễ nữa!

Tiếng ho bị kìm nén cứ liên tục phát ra từ góc lớp học.

Thích Quả Quả buồn rầu nhìn về phía Tiểu Mễ, hộp sữa chua cô đang uống bỗng trở nên vô cùng nhạt nhẽo. Cô cũng không hiểu Tiểu Mễ đang làm gì nữa, hôm đó, đã chạy hết

mười nghìn mét, mệt mỏi rã rời rồi còn chong đèn tra tài liệu, viết lách đến một, hai giờ sáng suốt mấy đêm liền.

Làm như vậy khác gì hành hạ thân xác kia chứ.

Thích Quả Quả buồn bã bỏ hộp sữa chua xuống mặt bàn, quay đầu sang nói chuyện với Thành Viện này giờ vẫn đang cầm cú ôn bài:

“Hình như Tiểu Mễ bị ốm rồi thì phải.”

Thành Viện cũng không buồn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Cậu ấy không còn bé nữa, đã biết cách tự chăm sóc bản thân rồi”.

“Ờ.”

Thích Quả Quả khẽ thở dài, tiếp tục uống nốt hộp sữa chua. Nếu như... nếu như sau này, Tiểu Mễ không tiếp tục si mê vì Doãn Đường Diệu nữa, thì cũng có thể tha thứ cho cô ấy được. Dù sao cô cũng đã nói rằng sẽ coi cô ấy là bạn... ừm, cứ quyết định như vậy đi!

Thích Quả Quả đảo mắt một vòng, ánh nhìn của cô lại hướng về phía hành lang lớp học.

Doãn Đường Diệu đang được vây quanh bởi mấy đứa con gái ở lớp khác, đám con gái ấy đứa nào mặt mũi cũng tươi như hoa, đứa thì ngây thơ, đứa thì xinh xắn, có đứa lại yếu điệu, đứa nào trông cũng xinh đẹp cả. Doãn Đường Diệu vòng tay ôm vai một đứa con gái trong số đó, há miệng cười vang, tiếng cười vô cùng sảng khoái và kiêu căng, sau đó, cậu ta lại

đặt lên má con bé đỏ một nụ hôn. Con bé đỏ làm ra vẻ ngượng ngùng, những đứa khác lại làm bộ đang ghen tị.

Cậu ta chắc chắn sẽ không thích mẫu con gái thanh tú như Tiểu Mễ đâu.

Thích Quà Quà gật đầu.

Tiểu Mễ chắc chắn sẽ nhanh chóng nhận ra điều đó.

Tuy nhiên,

Thích Quà Quà đã đoán nhầm.

* * *

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Lại là môn Quản lý nguồn nhân lực.

Giáo sư Phó bước lên bục giảng, đẩy quyển giáo án sang một bên, chẳng nói chẳng rằng, đưa mắt nhìn khắp lớp một lượt. Cả lớp cảm thấy rất kỳ lạ, ai nấy đều chăm chú quan sát thầy giáo.

“Em Doãn Đường Diệu.”

Cuối cùng, Giáo sư Phó cũng đã nhìn thấy Doãn Đường Diệu đang ngồi dựa lưng vào ghế, gác hai chân lên bàn ở phía góc lớp.

Doãn Đường Diệu khó chịu nhìn về phía giáo sư.

Sau đó, cậu ta từ từ hạ chân xuống, lười nhác đứng lên khỏi ghế:

“Thầy gọi em?”

Giáo sư Phó rút từ trong cặp ra một quyển tiểu luận đã được đánh máy gọn gàng:

“Bài tiểu luận viết rất tốt.”

Doãn Đường Diệu sững người: “Tiểu luận?”. Quái quý thật, tiểu luận nào nhỉ?

“Bài tiểu luận trước đó của em hoàn toàn là do tài từ trên mạng internet xuống, thầy đã phê bình em và yêu cầu em viết lại bài khác. Thấy đã đọc bài tiểu luận mới của em, bài viết rất tốt, chứng tỏ em có tra cứu tài liệu và phân tích rất kỹ những tài liệu đó.” Giáo sư Phó còn không muốn nói thêm rằng, thầy vốn dĩ đã nghĩ bài tiểu luận thứ hai này của cậu ta cũng vẫn là do tài từ trên mạng internet xuống, vì vậy, thầy đã mất gần một buổi tối để tra các từ khóa quan trọng trong bài trên mạng, kết quả đã phát hiện ra, đây là một bài tiểu luận tự viết thực sự.

Doãn Đường Diệu khẽ nhíu mày.

Cả lớp vô cùng ngạc nhiên.

Ba năm học cùng lớp với Doãn Đường Diệu, tất cả các bạn đã quen nghe các thầy cô giáo mắng nhiếc cậu ta là không có chí tiến thủ, đây là lần đầu tiên cậu ta được tuyên dương thành tích học tập trước lớp như vậy.

Chẳng lẽ hôm nay mặt trời lại mọc từ hướng tây sao?

“Chỉ có một vấn đề là...”, Giáo sư Phó nhìn thẳng vào cậu ta, “Bài tiểu luận có phải do em viết không?”.

Doãn Đường Diệu cười trừ.

Nụ cười với hàm ý việc đó không đáng phải bận tâm.

“Theo thầy thì sao?”

Câu hỏi của cậu ta khiến Giáo sư Phó sững người!

Giáo sư lúng túng đưa tay lên đẩy gọng kính: “Đương nhiên, bài tiểu luận đó cũng có thể là do em viết, nếu thật sự là do em viết, thầy xin rút lại câu hỏi vừa rồi”.

Cành cây hay cột điện trong khuôn viên trường chỗ nào cũng chẳng chịt những dây dợ nối mạng internet. Trên diễn đàn mạng nội bộ của trường, việc thuê người viết tiểu luận cũng được trao đổi rất nhiều. Hơn nữa, theo sự hiểu biết của thầy về Doãn Đường Diệu, cậu ta chắc chắn sẽ không chăm chỉ viết tiểu luận như vậy. Không những thế, bài tiểu luận này còn gần đạt tới trình độ có thể đăng trên các tạp chí kinh tế có uy tín nữa.

Doãn Đường Diệu cảm thấy mất hứng, quay đầu ra nhìn rặng cây ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói:

“Thầy nói đúng, bài tiểu luận đó không phải do em viết...”

“Bài tiểu luận đó là của Doãn Đường Diệu đấy ạ!”

Một nữ sinh bỗng đứng phất dậy, giọng cô hơi khàn nhưng rất quyết liệt. Vừa nói, cô lại vừa ho, khuôn mặt ửng đỏ, toàn thân cô run rẩy.

Lại — là — Tiểu — Mê —!

Đám sinh viên lớp Thương mại II lại được một phen bàng hoàng. Thích Quả Quả bất lực gục đầu xuống bàn, cô bỗng hiểu ra rằng: hóa ra Tiểu Mễ mấy đêm liền chong đèn ngồi tra tài liệu là để viết tiểu luận thay cho Doãn Đường Diệu?! Thành Viên đóng sập nắp bút, hai đầu lông mày cũng khẽ nhú lại.

Dương Khả Vi lớn tiếng bình luận: “Đúng là không biết xấu hổ!”.

Khoảng cách giữa Tiểu Mễ và Doãn Đường Diệu rất gần.

Hai người chỉ cách nhau bởi một chỗ ngồi.

Doãn Đường Diệu khẽ nghiêng đầu.

Cậu ta đang chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt cậu ta đưa một lượt từ mái tóc ngắn cũn tới đôi môi khô nẻ, bọt bọt, tới bộ ngực của cô đang rung lên vì ho rồi tới đôi bàn tay đang đan chặt vào nhau.

Cố lên!

Tiểu Mễ nhắm mắt, nắm chặt tay lại, cố gắng không nhụt chí, cố gắng không chế từng đợt run lây bấy và cả cảm giác lạnh giá. Cô nhìn thẳng vào Giáo sư Phó, hít một hơi dài:

“Toàn bộ ý tưởng của bài tiểu luận là của Doãn Đường Diệu, em chỉ giúp bạn ấy chỉnh sửa thôi.”

Nói dối một chút thì cũng có sao đâu.

Nếu nói dối mà cậu ta có thể đạt yêu cầu của môn học này thì có phải nói dối thêm mười lần nữa cũng không sao cả.

Tiểu Mễ tự nhủ với mình như vậy.

Tuy nhiên...

Tất cả các bạn trong lớp đều nhìn cô với một ánh mắt lạnh lùng. Tiểu Mễ cảm thấy ớn lạnh tới tận xương tủy, bên trong người cô lại nóng bừng như đang có lửa đốt, cứ như vậy, lúc nóng lúc lạnh, cô bắt đầu ho sặc sụa, phổi cô đau như có hàng nghìn hàng vạn lưỡi dao đang găm trong đó.

“Có phải em muốn nói, bài tiểu luận này là do em viết?”

Giáo sư Phó đi tới trước mặt Tiểu Mễ, cô sinh viên này mặt mũi đang đỏ lựng cả lên, biểu hiện của việc nói dối đã quá rõ ràng. Thảo nào, bản thân thấy vẫn không thể tin được đó là bài tiểu luận của Doãn Đường Diệu.

“Không phải!”

Tiểu Mễ đứng thẳng lên, cố hết sức để kìm nén cơn ho: “Bài tiểu luận là của bạn Doãn Đường Diệu! Chỉ có điều người dùng bút viết là em thôi.”

Giáo sư Phó cười một cách đầy ngạc nhiên: “Doãn Đường Diệu đã công nhận rồi mà...”.

“Điều mà bạn ấy công nhận là bài tiểu luận không phải do bạn ấy “viết”. Đúng vậy, bạn ấy không cầm bút, cũng không đánh máy, vì vậy không phải do bạn ấy “viết”. Nhưng với một bài tiểu luận, điều quan trọng nhất là ý tưởng, đúng

không ạ? Viết chữ hay đánh máy chẳng qua chỉ là công việc của một người đánh máy thuê mà thôi.” Nói xong một hồi dài, lồng ngực Tiểu Mễ đau như muốn nổ tung ra.

Cực kỳ khó chịu...

Cô lại bắt đầu ho dữ dội.

Giáo sư Phó cười, đây có thể coi là câu chuyện thú vị nhất trong cuộc đời làm nghề giáo của thầy: “Doãn Đường Diệu, em thử nói xem, “ý tưởng” trong bài tiểu luận có phải là của em không?”.

Ánh mắt của Doãn Đường Diệu lại hướng vào người Tiểu Mễ. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ đang chiếu vào lớp học, bóng của cả hai như đang được lồng vào nhau.

“Không phải.”

Cậu ta trả lời một cách dứt khoát.

Lớp học như muốn vỡ ra bởi một tràng cười!

Nhiều bạn trong lớp cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Thật ngu ngốc và đáng thương. Tiểu Mễ khư khư một tình cảm đơn phương dành cho Doãn Đường Diệu, làm bao nhiêu việc vì cậu ta, vậy mà cậu ta không thèm để ý. Thế giới truyện tranh là thế giới truyện tranh, hiện thực là hiện thực. Gặp phải một con người máu lạnh vô tình như Doãn Đường Diệu thì các cô gái chỉ còn nước tìm đến bước đường cùng mà thôi.

Thích Quả Quả không nhẫn tâm nhìn Tiểu Mễ trong lúc này. Nếu Quả Quả là Tiểu Mễ, cô chắc sẽ hận một nỗi không thể tìm một khe đất nứt để chui xuống mà thôi.

Những ngón tay nắm chặt đang dần dần mở ra...

Chút sức lực còn lại của Tiểu Mễ dường như cũng bị rút mất rồi, cô dựa sát vào bàn, bỗng nhiên lại muốn bật khóc. Đồ ngốc, sẽ không qua được môn này đâu! Nếu lại không đạt yêu cầu nữa, e rằng bằng tốt nghiệp cũng sẽ không có cơ hội để nhận đâu...

Cô ngẩng đầu lên, cắn chặt môi nhìn về phía Doãn Đường Diệu.

Còn cơ hội để cứu vãn nữa không? Sợ gì chỉ còn một cơ hội nhỏ, không biết chừng bài tiểu luận...

Cái mà Doãn Đường Diệu nhìn thấy là đôi mắt ấy...

Trong veo như nước, lòng đen lòng trắng rõ ràng, thêm vào đó là chút chán nản thất vọng, chút yếu ớt và một sự buồn bực đến độ có đâm vào tường cũng nhất định không chịu quay đầu!

Doãn Đường Diệu lạnh lùng khép môi lại, đưa tay phải ra nắm lấy bờ vai mảnh dẻ của Tiểu Mễ, hơi dùng lực một chút, kéo mạnh cô gái đang bối rối không biết làm thế nào vào trong lòng mình.

Cậu cúi đầu.

Đặt môi mình lên môi của cô!

Giáo sư Phó vẫn cầm bài tiểu luận đứng trước mặt hai người!

Ánh mắt của cả lớp vẫn đang đổ dồn về phía họ!

Doãn Đường Diệu đắm đuối hôn Tiểu Mễ.

Hàng nghìn hàng vạn sợi ánh sáng tràn vào lớp học, đua nhau tỏa sáng xung quanh hai người đang đứng hôn nhau kia. Đôi má của Doãn Đường Diệu hơi ửng đỏ, viên kim cương trên khuyên mũi lấp lánh tỏa sáng như trong một câu chuyện tranh lãng mạn.

Tất cả các thành viên trong lớp Thương mại II dường như cũng quên cả việc phải hít thở.

Không khí yên lặng một cách lạ thường.

Doãn Đường Diệu hôn Tiểu Mễ một cách say đắm, dùng tay cố định đầu cô, nụ hôn rất sâu, các bạn khác thậm chí còn nghe và thấy được mọi chuyển động của đôi môi. Tiểu Mễ ngạc nhiên tới nỗi trợn tròn cả hai mắt, cô vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hai tay bàng hoàng giữ nguyên trạng thái như ban đầu giữa khoảng không.

Đôi môi của cậu ta nóng bỏng.

Đôi môi nóng bỏng ấy đang nhiệt tình hôn lên đôi môi khô nẻ, nhợt nhạt kia, một vài tiếng thở dài than thở khe khẽ, cảnh tượng trong lớp học khiến người xem cũng phải đỏ mặt, động lòng.

Trong vòng tay của cậu ta, Tiểu Mễ có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập “thịch thịch”, ôi, những nhịp tim vô cùng quen thuộc mà đã lâu rồi cô không được nghe thấy...

Cô nhắm mắt lại, hai tay ôm gọn lấy lưng cậu ta. Cô cho phép mình cứ giữ yên như vậy trong vòng tay của cậu ta, già vò như chưa từng có chuyện gì xảy ra, già vò như tất cả vẫn vô cùng tốt đẹp như trước đây.

Nhưng Doãn Đường Diệu lại buông cô ra.

“Ngày mai, đi chơi nhé.”

Đó chỉ là một mệnh lệnh, không phải là một lời mời. Giọng của cậu ta lạnh lùng, xa lạ, dường như con người vừa nhiệt tình trong nụ hôn ấy không phải là cậu ta.

* * *

Đường về ký túc xá bỗng dài như đường đến tận cùng của thế giới, cành cây hai bên đường rào rào lay động, gió dường như cũng lạnh buốt hơn mọi khi. Tiểu Mễ chậm rãi lê từng bước trên đường, toàn thân cô lúc nóng lúc lạnh, trong đầu như đang có một chiếc búa to gõ thình thịch, đau đến nỗi ngay cả hơi thở cũng nóng bỏng.

Cuối cùng cũng đã về đến ký túc xá.

Tiểu Mễ dựa người vào tấm cửa kính của đại sảnh khu ký túc, thở hắt hắt, lại ho, chút sức lực cuối cùng dường như cũng biến mất rồi. Trước mắt cô, cảnh vật bỗng trở nên tối đen, hai chân cô mềm nhũn từ từ khuỵu xuống, khó chịu

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

quá, Dục, anh đang ở đâu, chẳng phải anh nói rằng sẽ biến thành thiên thần để tiếp tục yêu em hay sao? Nhưng, anh đang ở đâu...

Bỗng nhiên...

Một đôi tay ấm áp đỡ lấy cô, mu bàn tay đặt lên trán cô một cách đầy quan tâm.

“Lại sốt rồi.”

Nghe được câu nói ấy, nước mắt Tiểu Mễ lại trào ra, lăn chã rơi trên khuôn mặt cô, cô khẽ nức nở:

“Dục...!”

Cô biết mà, Dục sẽ không nhẫn tâm khi nhìn thấy cô ốm đau. Mỗi khi cô không được khỏe, anh thường vô cùng vô cùng lo lắng, đổ dành cô uống thuốc, đổ dành cô đi khám bệnh, ngồi bên giường trông cho cô ngủ. Đúng rồi, anh làm sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc cô được? Trong làn nước mắt nhạt nhòa, cô ôm chặt lấy người vừa đang đôi tay ấy! Lần này, có chết cô cũng không thể để anh ra đi nữa!

“Cháu sốt lâu chưa? Đã uống thuốc gì chưa? Trong phòng ký túc xá có thuốc hạ sốt không?”

Giọng nói hiền từ, gần gũi.

Không...

Không phải...

Không phải anh...

Nước mắt trên mặt cô đã được gió thổi khô, đôi mắt Tiểu Mễ hơi sưng đỏ, cô gượng cười, cố gắng đứng dậy, nói: “Cháu không sao đâu, cảm ơn cô Thành”.

Cô Thành quản lý ký túc xá, chính là cô của Thành Viện, năm nay khoảng hơn năm mươi tuổi, cô rất gầy, rất gầy, mái tóc đã bắt đầu ngả bạc. Quần áo cô mặc thường là những quần áo cũ, đã lỗi một từ lâu nhưng đều rất sạch sẽ, gọn gàng. Tính cô rất hòa nhã, luôn đối tốt với đám con gái trong ký túc xá, cho dù chúng có về muộn đến mấy, lúc gọi cửa cô vẫn vui vẻ ra mở khóa. Ai nấy đều rất yêu quý cô, mỗi lần gặp cô đều thân mật chào “cô Thành”.

Cô Thành kiên quyết dìu Tiểu Mễ lên phòng ở tầng bốn, đẩy cửa, nhẹ nhàng đỡ cô nằm lên giường, giúp đắp chăn lại. Cô Thành ngồi xuống bên Tiểu Mễ, lại đưa tay lên trán cô để kiểm tra thân nhiệt.

“Hình như đang sốt rất cao. Thành Viện, cháu xuống phòng cô lấy chiếc nhiệt kế lên đây.” Cô Thành không quay đầu lại, nói vọng ra với cô cháu gái này giờ đang cúi đầu ngồi ăn mì tôm ở góc phòng.

Thành Viện khẽ gật đầu, buông đũa xuống rồi đứng lên đi ra cửa.

Một dòng máu nóng truyền đi trong tim Tiểu Mễ, mấy ngày nay, cô rất buồn khi bắt gặp thái độ miệt thị của các bạn. Mặc dù cô luôn tự nhủ rằng không được lưu tâm tới điều đó, các bạn không thích những hành động của cô là chuyện bình

thường, nếu bản thân cô, khi nhìn thấy cô gái khác đôi tốt với một người con trai một cách khó hiểu như vậy, cô cũng sẽ cảm thấy cô gái đó có vấn đề.

Vì vậy, không thể trách các bạn được, tất cả là do những việc cô làm quá kỳ quặc thôi.

Tuy nhiên, sao cô vẫn cảm thấy cô đơn quá, chẳng có ai để cô có thể trò chuyện cả, cô cảm giác mình đang sống trong một cái hộp sắt lạnh lẽo vậy.

“Cô Thành...”

Nước mắt lại vòng quanh đôi mắt của Tiểu Mễ.

“Cháu muốn ăn gì? Hôm nay cháu đừng ngồi dậy nữa, muốn ăn gì để cô bảo Thành Viện xuống nhà ăn mua giúp cháu.” Cô Thành mỉm cười và hỏi.

“Cháu không muốn ăn.”

Tiểu Mễ sụt sịt mũi, không hiểu tại sao, cô Thành càng tỏ ra thân mật, Tiểu Mễ lại càng muốn khóc.

“Để cô nấu một bát canh trứng với rượu gạo cho cháu nhé.” Cô Thành vắt khăn mặt rồi đắp lên đầu Tiểu Mễ.

“Cháu không ăn được đâu...” Bụng cô đang trướng hết cả lên.

“Canh trứng với rượu gạo sẽ thêm một chút đường, vừa ngọt vừa thơm, được không cháu?” Cô Thành khẽ dỗ dành, trong mắt cô ấy tràn ngập sự dịu dàng.

Câu nói quen thuộc quá...

Trái tim Tiểu Mễ bỗng nhiên bị bóp mạnh một cái, đau nhói!

...

"Em không muốn ăn mà!" Cô trùm chăn kín đầu, hét tướng lên, "Người ta đã ốm rồi, lại còn bắt người ta ăn cơm! Anh là đồ đáng ghét!".

Anh lại than thở: "Ngoan nào, không ăn cơm thì làm sao khỏi ốm được?".

"Không ăn!"

Cô cố tình hét lên một cách giận dữ, trốn trong chăn cười trộm. Cô thích nhất là mình bị ốm, không cần ốm nặng, chỉ cảm cúm một chút là được rồi. Hắt hơi một chút, chảy nước mũi một chút, hơi sốt một chút, xem ra có vẻ nghiêm trọng nhưng kỳ thực cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Ha ha, sau đó có dịp được chứng kiến anh luống ca luống cuống, nét mặt lo lắng đổ dành cô như đang đổ dành một nàng công chúa.

"Em ăn một chút cháo nhé, được không?"

"Không được!"

"Thế một bát mì trứng và rau nhé?"

"Không ăn!"

"Hay một bát trứng hấp nhé? Thơm lắm, lại mềm nữa, thêm vào đó vài giọt dầu vừng, một chút dấm, vừa ngon miệng lại không bị ngán..." Anh ghé sát vào tai cô thì thầm, "Được không em?".

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Cô khe khẽ nuốt ừng ực từng miếng nước bọt.

“Không được!”

Hi hi, không dễ gì mà buông cơ hội “hành hạ” anh được!

Anh lại thở dài, không còn cách nào khác đành ngồi nhìn cô đang cuộn tròn trong chăn, thế này không được, thế kia cũng chẳng xong, đôi lông mày khẽ nhíu lại, cặp mắt dầy vẻ lo lắng.

“Tiểu Mễ, em cứ thế này, anh sẽ giận em đấy!”

“Giận đi! Giận đi!”

Cô lẽ lười, có trời mới tin được rằng anh sẽ tức giận. Từ nhỏ tới giờ, anh chưa từng giận cô bao giờ. Cô biết, anh rất yêu, rất yêu cô, hi hi, vì vậy mới thể bắt nạt anh mà.

Tuy nhiên, lần này thì cô đã nhầm!

Anh thực sự đã giận rồi, giật phắt tấm chăn đang trùm lên người cô, nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đang nhợt nhạt vì bị ồm của cô.

“Anh—lâm—cái—gì—vậy...”

Cô đánh mạnh vào lưng anh, hai chân vừa đạp vừa đẩy. Làm thế này anh sẽ bị lây cúm mất, không thể thế được!

“Anh cũng muốn bị ồm!” Nhìn anh tức giận lại giống như một đứa trẻ con vậy, miệng vừa hôn cô vừa lẩm bẩm, “Đợi anh cũng ồm rồi, cũng sẽ cái này không được, cái kia cũng không xong cho em biết thế nào là lo lắng...”

Đáng ghét!

Cô vừa cười vừa tìm cách né tránh: “Được rồi, được rồi, anh quả là đáng ghét, làm người ta chẳng được đùa thỏa thích gì cả!”.

Anh ôm cô vào lòng.

Cô hít mạnh một cái, có thể ngửi thấy mùi thơm ngai ngái như mùi cây tùng toát ra từ người anh.

“Tiểu Mễ...”

“Ừ?”

“Từ nay không được ôm nữa, biết chưa?” Anh hôn nhẹ lên trán cô, “Anh sẽ rất lo lắng, rất lo lắng đấy”.

...

Bát canh trứng với chút rượu gạo tỏa hương thơm lòng.

Thành Viện ngồi cạnh giường, múc từng thìa, từng thìa bón cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng vào gối, ngại ngùng: “Không cần đâu, cảm ơn cậu, tớ tự ăn được mà”. Làm như vậy thật ngại quá, cô đâu phải mắc bệnh gì ghê gớm lắm.

Thành Viện tìm cách tránh cánh tay đang đưa lên muốn cầm thìa của Tiểu Mễ, ánh mắt vô cùng lạnh lùng: “Tớ đã nhận lời với cô là sẽ bón hết cho cậu”. Ban nãy, khi cô Thành đi xuống lầu, đã dặn Thành Viện nhất định phải chăm sóc cho Tiểu Mễ, người ốm thường hay cảm thấy yếu ớt và cô đơn, rất cần sự giúp đỡ của bạn bè. Không biết cô Thành đã nghe được

từ cô sinh viên lắm chuyện nào về những hành động gần đây của Tiểu Mễ và đã biết chuyện Tiểu Mễ bị các bạn khác xa lánh như thế nào.

Tiểu Mễ là một cô gái tốt, cháu nhất định phải chăm sóc bạn ấy.

Nhất định?

Thành Viện ngạc nhiên nhìn cô của mình, từ nhỏ tới lớn, Thành Viện vẫn biết cô mình là người tốt, nhưng việc cô trịnh trọng giao trách nhiệm phải chăm sóc tốt một người khác cho Thành Viện lại là lần đầu tiên. Cô Thành cẩn thận đồ nổi canh trúng vào cặp lồng, vừa cười vừa nói, ngay từ lần đầu gặp gỡ, cô đã biết cô và Tiểu Mễ rất có duyên với nhau rồi.

“Cô Thành quả là một người tốt.”

Tiểu Mễ cảm kích nói, cô cũng rất hâm mộ Thành Viện nữa.

“Ừ.”

Thành Viện chỉ trả lời bằng một từ.

Căn phòng lại rơi vào im lặng một cách kỳ quái, Tiểu Mễ gãi gãi đầu, không biết làm thế nào để thay đổi cục diện này. Thành Viện thì vẫn như một cái máy, mức từng thìa, từng thìa bón vào miệng Tiểu Mễ.

Thời gian cứ chậm chạp trôi đi.

Thành Viện quay lại phía bàn học, ăn nốt chỗ mì tôm đã bị bỏ nguội ban nãy.

Tiểu Mễ nằm ngửa ra nhìn lên trần nhà, tâm hồn cô lại bắt đầu bay bổng, cô nhớ lại nụ hôn ấy... một nụ hôn nóng bỏng... cậu ta nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nhưng đôi môi lại vô cùng nóng bỏng, dường như tất cả sự nhiệt tình đều được dồn hết vào đôi môi ấy...

Nếu thân thể khác nhau, nụ hôn liệu có khác nhau không?

Nụ hôn trước đây của anh, nhẹ tựa gió xuân. Mỗi lần anh hôn cô, cô cảm giác như mình được che chở, nâng đỡ như đang nâng đỡ một cánh hoa yếu ớt vậy; thơm man, mê mê, nhẹ nhàng, ánh mắt anh say đắm, hơi thở của anh mang mùi thơm của cây tùng... Cô đưa tay lên môi, ngón tay khẽ run run, nụ hôn trong ký ức lại hiện về cùng nụ cười của cô...

"Lại đang lên cơn si tình đấy hả?!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên giường Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ sững người, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Dương Khả Vi đang lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

"Cần phải vỗ tay hoan hô mới đúng chứ, chẳng phải là cuối cùng cũng được hẹn hò với Doãn Đường Diệu hay sao? Sao lại nằm trên giường giả vờ bị ốm để đóng vai Lâm Đại Ngọc thế kia." Dương Khả Vi cất giọng bẽ trên, "Ghét nhất là loại con gái cứ thích giả vờ giả vệt!".

Tiểu Mễ cười nhả nhỏ: "Tớ rất đáng ghét sao?".

"Hừ!"

“Nếu tớ đáng ghét, cậu đừng nói chuyện với tớ nữa.”
Tiểu Mễ nhắm mắt lại, cô rất mệt, đầu óc đang quay cuồng, chẳng còn hơi sức đâu mà cãi nhau nữa.

Dương Khả Vi tức giận: “Này! Mày vừa nói cái gì?”. Cô ta tức giận lao về phía trước, định giật tấm chăn của Tiểu Mễ ra.

“Làm cái gì vậy!”

Thành Viện không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Tiểu Mễ, kịp thời nắm lấy tay của Khả Vi.

Dương Khả Vi nhú mày lại: “Bên vực cô ta à? Thành Viện, chẳng phải là cậu cũng ghét cô ta hay sao? Doãn Đường Diệu ném bóng vào trán cậu, cô ta đã giả vờ giả vịt...”.

“Giả vờ giả vịt cũng mạnh mẽ hơn cậu.” Thành Viện hất tay Dương Khả Vi ra, “Cậu đã làm những việc gì nào? Cậu thích Doãn Đường Diệu, đúng không? Cậu muốn làm bạn gái của cậu ta, đúng không? Nhưng ngoài việc làm điệu làm bộ trước mặt cậu ta, cậu còn làm được gì nào? Tiểu Mễ dù sao cũng thay cậu ta chạy mười nghìn mét, thức đêm để viết tiểu luận thay cậu ta, nếu đem ra so sánh, cậu còn giả vờ giả vịt hơn cậu ấy nhiều”.

“Thành Viện!” Khuôn mặt Dương Khả Vi lúc đỏ bừng lúc lại trắng bệch, cô ta hần học nói: “Tôi biết cậu hận tôi, ha ha, ai bảo lần đó tôi không cẩn thận...”.

“Cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tiểu Mễ vội ngồi dậy: “Để tớ”. Thành Viện đưa mắt ra hiệu cho cô nằm xuống, cậu ấy đi về phía cửa, mở cánh cửa ra, sững người lại.

Một bó hoa hồng to vô cùng!

Giấy gói hoa màu tím, thất nơ hình con bướm cũng màu tím, mấy chục bông hồng đang độ nở, cực kỳ điểm lệt, cánh hồng dường như còn đang ngậm hơi sương.

Một chàng trai với khuôn mặt thanh tú cùng nụ cười tươi xuất hiện sau bó hoa, anh ấy mặc đồng phục, trên áo còn in rõ dòng chữ “dịch vụ điện hoa”.

“Xin hỏi, cô là Tiểu Mễ phải không?”

Thành Viện lắc đầu, nhìn về phía giường Tiểu Mễ: “Cô ấy kia kia”.

Tiểu Mễ cảm thấy đầu óc ù đặc, khó hiểu.

“Ngài Doãn gửi tặng cô hoa và quà.” Chàng trai mỉm cười lịch sự với Tiểu Mễ, rút ra một tờ biên lai và bút, “Mời cô ký nhận giúp cho”.

“Vâng.” Tiểu Mễ đón tờ biên lai và bút từ tay Thành Viện, viết tên của mình, xong rồi ngẩng đầu lên và hỏi: “Ngài Doãn? Là ai nhỉ?”.

Dương Khả Vi đứng dựa một bên cửa, cô ta đang tức giận đến độ có thể ngắt đi được: “Ngài Doãn, chẳng phải là Doãn Đường Diệu hay sao? Lại còn giả bộ ngốc nghếch nữa!”.

“Ờ.”

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Nhưng, Doãn Đường Diệu sao lại tặng hoa cho cô nhỉ?
Tiểu Mễ ôm bó hoa to ngồi ngẩn ra.

Chàng trai kia lại lấy ra một chiếc hộp to: “Đây là quà mà
Ngài Doãn tặng cô, chúc cô vui vẻ”.

Chàng trai của dịch vụ điện hoa đã đi rồi.

Thành Viện quay trở lại bàn học, sắp xếp đồ chuẩn bị đến
phòng tự học, Dương Khả Vi vẫn đứng trước giường của Tiểu
Mễ, hần học:

“Mở ra đi!”

Cô ta đang nóng lòng muốn biết Doãn Đường Diệu tặng
quà gì cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ ngồi trên giường, nhẹ nhàng mở nắp hộp giấy,
bên trong là một lớp giấy lụa màu trắng, trên lớp giấy lụa đó là
một tấm thiệp màu trắng, trên tấm thiệp là những nét chữ đẹp
như rồng bay phượng múa:

Mười giờ sáng mai, quảng trường đài phun nước.

Doãn Đường Diệu

Dưới lớp giấy lụa, một chiếc váy liền bằng lụa mỏng màu
xanh nhạt, hai dây qua vai nhỏ xinh, mép váy viền dây hoa vô
cùng tinh xảo.

Đẹp quá...

Thích Quả Quả đẩy cửa bước vào, nhìn thấy chiếc váy trong tay Tiểu Mễ, cô dụi dụi mắt, không dám tin vào mắt mình, hét toáng lên: “Oa, đây là hàng hiệu đang thịnh hành của Hàn Quốc đấy, tớ và mấy người bạn mới nhìn thấy ở cửa hàng, đắt lắm đấy! Tiểu Mễ, cậu mua nó à?”.

“Hừ!”

Dương Khả Vi cắn chặt môi, đẩy Thích Quả Quả ngã dúi dụi sang một bên, hùng hùng hổ hổ bước ra khỏi phòng, mạnh tay đóng “sầm” cửa lại!

“Cậu ta sao vậy? Lại lên cơn à?” Thích Quả Quả bóp bóp một bên vai, đến ngồi cạnh Tiểu Mễ, lo lắng nhìn bạn, “Cậu bị ốm phải không? Lúc trên lớp ho nhiều thế cơ mà”. Thích Quả Quả đã đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng, cô quyết định: Thôi được, Tiểu Mễ thích ai thì tùy cậu ấy vậy, ai bảo mình vừa nhìn thấy cậu ấy là đã muốn bảo vệ cho cậu ấy rồi kia chứ?

“Cậu không giận tớ nữa à?”

Tiểu Mễ nói, tay cô bất giác nắm chặt lại, trong lòng cảm thấy ấm áp. Cô đã làm nhiều việc khiến người khác ghét như vậy, thế mà, Thành Viện và Thích Quả Quả vẫn quan tâm, lo lắng cho cô.

Thích Quả Quả lè lưỡi mỉm cười: “Biết là tớ tốt rồi, vậy cậu mời tớ ăn thịt dê nướng nhé, được không?”. Chao ôi, cảm giác làm lành với bạn bè thật dễ chịu biết bao.

“Được thôi.”

"Mười xiên cơ đấy!"

"Được."

"Tớ ăn năm xiên, cậu ăn năm xiên, hiệu Kim Điền ở gần cổng trường nướng là ngon nhất, đợi khi nào cậu khỏi ốm, hai đứa mình cùng ra đó nhé!" Cứ nghĩ đến món ăn ngon, nước bọt trong miệng Thích Quả Quả lại được dịp tiết ra ào ào.

"Được."

Tiểu Mễ cười rất vui vẻ, lúc này, dường như đầu cô không còn đau nữa, chân tay cô cũng không còn cảm giác mệt mỏi nữa rồi.

Thích Quả Quả bỗng nhìn thấy tấm thiệp trong hộp quà, nhìn kỹ lại rồi ngạc nhiên nói: "Không phải thế chứ, buổi hẹn ngày mai phải mặc nó sao? Cái váy này mỏng quá, cậu lại còn đang ốm nữa!".

* * *

Bầu trời trong veo, không một gợn mây, thoảng chút gió nhẹ nhưng cũng đủ gây lạnh buốt mỗi khi chạm phải nó. Tiểu Mễ đến quảng trường đài phun nước từ rất sớm, cô đã mặc chiếc váy xanh hai dây đó. Da Tiểu Mễ trắng ngấn, màu váy xanh trong mát, một cơn gió nhẹ thổi đến, gấu váy khẽ bay. Trông Tiểu Mễ đáng yêu như một nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy.

Người qua đường ai nấy đều trầm trồ ngắm nhìn cô gái trong trẻo như mới bước ra từ truyện cổ tích đang đứng bên đài phun nước.

Cô ấy đang đợi ai vậy?

Chắc là đợi người cô yêu chăng.

Tuổi trẻ thật là đẹp, tình yêu cũng dễ khiến người ta cảm động.

Từ đài phun nước, hàng nghìn hàng vạn giọt nước bắn ra như những viên ngọc, dưới ánh sáng mặt trời, đám bọt nước ấy đôi khi lại chụm vào nhau thành những đám mây nước đầy sôi động. Những giọt nước nhỏ li ti dịu dàng bao quanh người Tiểu Mễ, cô cảm giác như toàn thân mình cũng đang óng ánh lên cùng với những giọt nước.

Lạnh quá...

Tiểu Mễ cố gắng kìm chế cảm giác lạnh buốt dưới bàn chân, không để toàn thân có cơ hội run rẩy, cô cũng không dùng hai cánh tay đang lạnh giá để ôm hai bờ vai đang lạnh cóng kia. Cũng may là trước khi đến đây, Tiểu Mễ đã trang điểm đôi chút chứ không gương mặt cô giờ đây sẽ bọt bọt một cách khó coi lắm.

...

Ánh mắt lạnh lùng của Doãn Đường Diệu lại hiện lên: "Khi hẹn hò mà cô xấu xí như thế thật khó coi".

...

Tiểu Mễ cắn chặt môi, mỉm cười.

Hừm! Dù lạnh mấy đi nữa cũng không thể để cậu ta không vui. Cùng lắm thì cảm nặng hơn chút thôi mà, có gì đáng phải bận tâm đâu.

Tuy nhiên...

Sao cậu ấy mãi không tới nhỉ?

Mười giờ rồi.

Mười một giờ.

Mười một giờ rồi.

Mười hai giờ.

Mười hai giờ rồi...

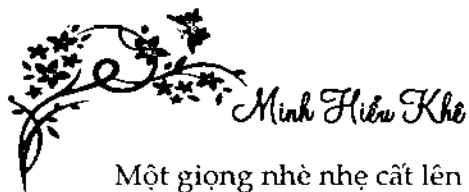
Mặt trời lạnh lùng chiếu sáng trên bầu trời, những giọt nước từ đài phun bắn lên đầu, lên vai, bắn vào lưng cô gái đang ngây người đứng đợi kia. Dạ dày Tiểu Mễ bắt đầu sôi lên, hai chân cô mềm mại tới nỗi không thể đứng vững được nữa, đầu óc lại quay cuồng, ánh nhìn của cô bắt đầu yếu ớt xen lẫn những tia nhìn đen tối.

Khó chịu quá...

Hơi thở của cô cũng trở nên nóng hổi. Tiểu Mễ nắm chặt tay lại, gắng gượng giữ nguyên nụ cười trên môi, cô phải giữ hình ảnh đẹp nhất để đợi cậu ấy tới.

Thời gian cứ chậm chạp trôi đi...

"Em đã nói là cô ấy sẽ không chịu về mà."

Một giọng nhè nhẹ cất lên từ phía sau lưng Tiểu Mễ.

“Làm bao nhiêu việc như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì muốn được hẹn hò với anh, không đợi được anh đến, cô ấy làm sao có thể bỏ về được? Diệu, anh cũng vô tình quá, đi cùng cô ấy một chút thì có sao đâu, cứ cho là nhặt nhèo vô vị thì cũng sẽ nhanh qua thôi mà. Anh đi cùng em thế này, cô ấy sẽ đau khổ đấy.”

Nói đoạn, cô gái đó nhẹ nhàng đưa tay phải ra, vẫy vẫy vài cái trước mặt Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ này, ăn mặc phong phanh như vậy, không thấy lạnh sao?”.

Tiểu Mễ sững người lại.

Hai người xuất hiện ngay trước mặt cô.

Doãn Đường Diệu với một bộ dạng bất cần đầy thách thức, cậu ta ghé sát vào cô, bên mép là một nụ cười chế nhạo, viên kim cương trên mũi phát ra một thứ ánh sáng lạnh lùng. Ná Lộ cũng đang e lệ dựa vào ngực cậu ta, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta luôn có một nụ cười ngọt ngào.

Chương 4

Ánh mặt trời lạnh lùng.

Hoa nước từ đài phun lên, khúc xạ với ánh sáng tạo nên nhiều màu sắc vui mắt. Tiếng nước chảy rào rào tạo thành một tiết tấu nhanh và mạnh.

Bởi vì đang là giữa trưa, quảng trường rất vắng vẻ.

Doãn Đường Diệu ngồi lên một chiếc ghế dài trong quảng trường. Cậu ta dang hai tay ra, ngả lưng dựa vào thành ghế, đáy mắt cậu ta có chút ánh sáng chói lọi, lúc ẩn lúc hiện. Ná Lô đang ngồi dựa vào cánh tay cậu ta, ngẩng đầu lên yếu điệu nói với Tiểu Mễ:

“Xin lỗi nhé, hôm nay là ngày hẹn của cô với Doãn Đường Diệu, đáng lẽ tôi không nên xuất hiện. Nhưng... Diệu nói là... anh ấy rất nhớ tôi... tôi... tôi đành phải...”

Chiếc ghế kia cũng chẳng còn chút chỗ trống nào để Tiểu Mễ ngồi xuống nữa. Một mình cô vẫn đứng đó, lớp

váy mỏng trong tiết trời se lạnh này lại càng mỏng manh hơn nhiều.

“Không sao.” Tiểu Mễ ngắt lời cô ta, lặng lẽ nhìn Doãn Đường Diệu, “Vậy thì tôi về trước, chúc hai người vui vẻ”. Nói xong, Tiểu Mễ quay người định bước đi, trái tim cô như đang bị một mũi tên sắc lạnh đâm nát.

Một bàn tay nắm lấy cổ tay cô!

Doãn Đường Diệu túm vai cô, xoay người cô lại, khẽ nhúu đôi mày, viên kim cương trên mũi phát ra một thứ ánh sáng đầy ma lực:

“Không vui à?”

Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, lắc đầu:

“Không.”

“Vậy thì, cô rất vui?”

“Đúng vậy.”

Doãn Đường Diệu ngửa cổ cười phá lên, ánh mắt vẫn vô cùng lạnh lùng: “Tôi dẫn bạn gái khác tới chỗ hẹn với cô, cô vẫn nói rằng mình rất vui? Tiểu Mễ ơi là Tiểu Mễ, trên thế giới này còn có ai giả dối hơn cô nữa không?”.

“Có.” Tiểu Mễ nhìn thẳng vào cậu ta và nói.

Doãn Đường Diệu hơi sững lại.

Nụ cười của Tiểu Mễ đáng yêu như một thiên thần.
“Tôi không giả dối. Chạy mười nghìn mét, viết tiểu luận, tất

cả đều vì muốn cậu được vui vẻ. Hẹn hò cũng vậy, cậu thích chiếc váy này, mặc dù rất lạnh tôi cũng mặc để cậu xem. Cậu thích Ná Lộ, muốn được ở bên cô ấy, vậy thì hãy ở bên cô ấy đi. Chỉ cần cậu cảm thấy vui, tại sao tôi lại không vui được nhỉ?”

“Lạnh quá.”

Ná Lộ xoa xoa hai bên cánh tay, làm bộ đang chịu rét. Oa, Dương Khả Vi vẫn thường mắng cô là nói năng một cách ghê rợn, đúng là phải để cô ta xem, ở đây còn có kẻ nói năng ghê rợn hơn gấp vài trăm lần nữa cơ.

“Được!” Doãn Đường Diệu khẽ gật đầu, “Nói hay lắm, rất khiến người khác cảm động”. Cậu ta lôi mạnh tay một cái, Tiểu Mễ bỗng bị cậu ta ôm gọn trong lòng.

Tay trái của Doãn Đường Diệu ôm Ná Lộ, tay phải của cậu ta lại đang ôm Tiểu Mễ, cất giọng cười vang: “Vậy thì cả ba người cùng hẹn hò vậy, càng đông càng vui!”.

Hôm đó, những người có việc đi ngang qua quảng trường đều không khỏi ngạc nhiên mà ngoái đầu nhìn lại. Một cậu thanh niên, giữa thanh thiên bạch nhật lại ngang nhiên ôm một lúc hai cô gái! Một cô thì yêu kiều, e lệ nép vào ngực cậu ta, một cô thì ngời thẳng lưng, thanh tú, trong trẻo.

Đám thanh niên bây giờ, thật là phóng đảng, bạt mạng quá!

“Diệu, cảm ơn anh nhé, bữa trưa nay quả là rất tuyệt, em thích nhất là món canh hải sản, ừm... vừa tinh tế lại vừa ngon nữa!” Ná Lộ dịu dàng cười với Doãn Đường Diệu.

“Nếu thích thì lần sau lại đi ăn tiếp.”

“Dạ!” Ná Lộ vui mừng hôn một cái lên má cậu ta. Cô rất thích đi ăn ở nhà hàng Pháp, ở đó từ cách bài trí, đồ ăn, không khí, đồ dùng, phục vụ đều rất chuyên nghiệp. Cô liếc mắt sang bên phải Doãn Đường Diệu, thấy Tiểu Mễ đang khoanh tay ôm bụng.

“Tiểu Mễ à, cô ăn cơm chưa?” Cô ta giả bộ quan tâm hỏi.

“Chưa.”

Bụng cô đang sôi lên, vài giọt mồ hôi bắt rầu rịn ra trên trán Tiểu Mễ.

“Chao ôi, làm thế nào bây giờ? Hai chúng tôi đều ăn cả rồi.” Ná Lộ cười hì hì rồi nói, cô ta ngả đầu vào ngực Doãn Đường Diệu một cách thân mật.

Tiểu Mễ nhìn về phía siêu thị cách khá xa quảng trường, đứng dậy nói: “Tôi đi mua một cái bánh mì về ăn cũng được rồi”. Cũng cần phải ăn một chút gì chứ, nếu không sẽ ngất ra đây mất, cô không muốn bị mất thể diện trước mặt cậu ta.

Doãn Đường Diệu vẫn ngồi yên trên ghế.

Cậu ta không nói câu nào, trong đáy mắt vẫn là một ánh nhìn khó hiểu.

“A, Diệu, tự nhiên em lại muốn ăn kem!” Ná Lộ khê cắn móng tay, yếu điệu cười với Tiểu Mễ, “Nhưng, tôi lại không muốn đi, cũng không muốn Diệu phải đi mua cho tôi... nhưng... tôi lại muốn ăn quá... Tiểu... Mễ...”.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Tiểu Mễ khê nhắm mắt, hít một hơi:

“Được, tôi sẽ mua giúp cô.”

“Cảm ơn! Quầy bán kem ở đằng kia!” Ná Lộ đưa tay ra chỉ, quầy bán kem ở phía bắc quảng trường, siêu thị có bán bánh mì lại ở phía nam quảng trường. “Nhanh lên nhé, tôi thèm ăn kem lắm rồi.”

Ánh nắng mặt trời giữa trưa nhưng cũng không ấm áp hơn chút nào.

Que kem cầm trên tay như càng lạnh thấu xương hơn.

Khi Tiểu Mễ với nỗ lực đi với tốc độ nhanh nhất mua được kem về thì cảm giác lạnh buốt từ bên trong đã khiến người cô run lên từng cơn. Trong khi đó, Doãn Đường Diệu và Ná Lộ đã rời khỏi ghế ngồi, cả hai đến đứng cạnh đài phun nước nhìn ngắm những tia nước đang bắn lên theo điệu nhạc.

“Xin lỗi nhé, tôi lại không muốn ăn kem nữa rồi.” Ná Lộ quay đầu lại, chớp chớp mắt nói với Tiểu Mễ. “Cô ăn đi, chẳng phải là cô đang rất đói hay sao?”

“Ừ.”

Tiểu Mễ cúi nhìn que kem đang cầm trên tay, cô quay bước lại, ném nó vào thùng rác ở gần đó.

Ná Lộ hơi sững lại, cô liếc nhìn nét mặt của Doãn Đường Diệu, cuối cùng cũng cố gắng kìm nén cơn bức bối trong lòng, eo ọt dựa vào người cậu ta nói: “Đài phun nước quả là nơi lãng mạn nhất, anh nhỉ?”

Doãn Đường Diệu khẽ nhướng cặp lông mày.

Ná Lộ lại tiếp tục: “Em nghe nói, chỉ cần ném một đồng xu xuống đài phun nước, sau đó cầu nguyện, điều mình cầu nguyện sẽ trở thành hiện thực”.

Doãn Đường Diệu lại khẽ nhếch mép.

“Diệu, anh không tin à?” Ná Lộ nũng nịu, “Rất nhiều người đã tin vào điều đó, vì vậy, trong mỗi bể nước của đài phun nước đều có rất nhiều đồng xu cầu nguyện”.

“Đồng xu, mệnh giá cao nhất của tiền xu chỉ là một đồng thôi mà.”

“Đúng vậy.”

“Vậy có thể nói, mỗi lời cầu nguyện kia chỉ có giá bằng một đồng thôi sao.”

Ná Lộ há hốc miệng ngạc nhiên.

Doãn Đường Diệu làm bộ không thèm để ý, trên khóe miệng cậu ta là một nụ cười châm chọc: “Mong ước chỉ đáng giá một đồng ấy thì có thành hiện thực hay không cũng chẳng quan trọng gì”.

“Không nên nói như vậy.”

Tiểu Mễ nhìn về phía đài phun nước, mặt nước đang sáng lấp lánh khi có thêm ánh nắng của mặt trời.

“Khi đồng xu chìm sâu trong làn nước, đó là lúc những mong ước ấy được giấu kín. Khi bắt gặp ánh nắng mặt trời,

đồng xu ấy sẽ phát ra những tia sáng mỏng manh, khi vòi phun nước bắn lên những dòng nước róc rắt như tiếng nhạc, cũng chính là lúc những đồng xu đang ca hát. Cũng có thể, chỉ là một đồng xu thôi, mong ước của bạn sẽ không thành hiện thực, nhưng khi bạn ném nó vào trong đài phun nước, bạn sẽ có hy vọng, vì niềm hy vọng đó, bạn sẽ cố gắng hết mình, rồi sau đó, mong ước của bạn sẽ trở thành sự thực.”

Doãn Đường Diệu nhìn chăm chăm vào Tiểu Mễ một hồi lâu, cười nhạt:

“Thật sao? Vậy tôi cũng thử ước một điều xem thế nào.”

Cậu ta rút ví từ trong túi quần ra, trong ví chỉ toàn tiền giấy và thẻ tín dụng. Ná Lộ vội vàng mở túi xách của mình: “Em có, để em lấy cho anh”.

Doãn Đường Diệu gạt tay Ná Lộ ra, tự tay tháo chiếc khuyên đeo trên mũi xuống, búng tay một cái, chiếc khuyên cùng viên kim cương đã nằm gọn trong bể của đài phun nước.

“Diệu! Viên kim cương đó...”

Ná Lộ ôm miệng ngạc nhiên, từ khi thấy Doãn Đường Diệu xuất hiện trong trường Thánh Du, cậu ta đã đeo cái khuyên trên mũi, suốt ba năm học chưa từng tháo nó ra.

“Mong ước của một viên kim cương có thành hiện thực được không?” Doãn Đường Diệu hỏi Tiểu Mễ.

“Chỉ cần cố gắng, mọi mong ước đều có thể trở thành hiện thực.”

“Tôi không tin.” Doãn Đường Diệu hạ thấp giọng.

“Trước đây, tôi cũng không tin.” Đôi mắt Tiểu Mễ trở nên long lanh, cô nhìn thẳng vào Doãn Đường Diệu, “Cho đến khi ông Trời lấy đi hạnh phúc của tôi, khiến tôi không thể tiếp tục sống được nữa, thì lại từ từ trả cho tôi một kỳ tích”.

Ná Lộ đang không thể chịu được kiểu nói chuyện như không có cô ở bên cạnh của Doãn Đường Diệu và Tiểu Mễ, cô xích lại gần cậu ta, ôm lấy tay cậu ta, mỉm cười với Tiểu Mễ:

“Ồ, Tôi tin rằng kỳ tích sẽ xảy ra với cô, bởi vì tôi thực sự rất hiếm khi gặp được một cô gái da mặt dày như cô. Suốt ngày bám lấy anh Diệu, làm những việc không sao hiểu nổi, cô đang cố gắng để thực hiện ước nguyện được gần anh Diệu hả?”

Doãn Đường Diệu cũng vòng tay ôm lấy cô ta, hôn lên má cô ta một cái: “Đang ghen hả, có cô gái thích anh một cách cuồng nhiệt như vậy, em phải tự hào mới đúng chứ”.

Ná Lộ lại nũng nịu cười: “Không có đâu, người ta chỉ thấy Tiểu Mễ điên rồ thôi, chỉ sợ thần kinh của cô ta có vấn đề, không khéo lại ảnh hưởng tới anh thì làm thế nào!”, nói đoạn lại quay đầu lại, nhìn thẳng vào Tiểu Mễ, “Có phải thế không, Tiểu Mễ?”.

Tiểu Mễ cắn chặt môi: “Xin lỗi”.

“Xin lỗi cái gì?”, ánh mắt của Ná Lộ vô cùng lạnh lùng, “Vậy sau này có bám riết lấy anh Diệu nữa không? Cô có biết làm như vậy rất đáng ghét không hả? Cô không có lòng tự trọng sao? Cô không thấy xấu hổ sao?”.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Tiểu Mễ nhắm mắt lại.

Hai hàng lông mi mỏng khẽ rung rung.

Cô không nói được câu nào nữa, cô cũng biết mình làm như vậy rất đáng ghét, tuy nhiên, cô chỉ muốn... được ở bên anh.

Doãn Đường Diệu lạnh lùng ngắm khuôn mặt đang đỏ ửng lên của Tiểu Mễ, bỗng nhiên, cậu ta ôm lấy cô, ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Em thích tôi phải không?”.

Tiểu Mễ sững người.

“Hãy nói cho tôi biết, em thích tôi như thế nào?” Nụ cười của Doãn Đường Diệu có đôi chút tà ý.

Câu hỏi này...

Nước mắt lại vòng quanh đôi mắt Tiểu Mễ.

“Em sẽ mãi mãi yêu anh. Cho dù anh không còn yêu em nữa, cho dù anh đã quên em, cho dù em đã biến mất khỏi thế giới này, em vẫn mãi mãi yêu anh.”

Nước mắt ướt nhèm hai bên má Tiểu Mễ.

Cô nhẹ nhàng trả lời anh.

“Bốp!”

Một cái tát như trời giáng lên má Tiểu Mễ.

Ná Lộ hần học nhìn thẳng vào cô: “Tôi nói cô không biết xấu hổ, cô lại càng không biết xấu hổ hơn!”.

Doãn Đường Diệu cũng sững người, bàn tay đặt trên vai Tiểu Mễ của cậu ta hơi run run, nhưng ngay sau đó, cậu

nhanh chóng lấy lại được trạng thái ngạo mạn: “Có biết lúc này, tôi dùng viên kim cương để mong ước điều gì không?”.

Má Tiểu Mễ đang bỏng rát vì đau. Cô bắt đầu ho, chút sức lực cuối cùng cũng đang dần tan biến.

“Tôi ước rằng, cô sẽ không còn bám riết lấy tôi như vậy nữa.” Cậu ta cúi xuống hôn lên đôi tai đang nóng bỏng của cô một cách đầy ác ý, khế nói: “Con gái giống như những viên kẹo cao su kỳ lạ, rất khủng bố và cũng rất đáng ghét”.

Tiểu Mễ sững người, gương mặt cô trắng bệch.

“Tuy nhiên, bây giờ tôi thấy hơi hối hận rồi.” Doãn Đường Diệu đưa tay chấm chấm vào những giọt nước mắt trên má Tiểu Mễ, đưa lên miệng nếm thử, ừm, lạnh lạnh, nhàn nhạt. “Được một người theo đuổi cuồng nhiệt như vậy, cảm giác rất hưng khởi, hay là, chúng ta thử yêu nhau một thời gian nhé”.

“Diệu!”

Ná Lộ hét lên, nét hiền thực dịu dàng thường ngày bỗng dựng biến mất.

“Tuy nhiên, làm thế nào bây giờ”, Doãn Đường Diệu lại cười một cách đầy ẩn ý, “viên kim cương đã bị ném vào trong bể của đài phun nước rồi, tôi thì lại không mong muốn điều ước đó nữa”.

Tiểu Mễ đã cảm thấy mệt mỏi, khó chịu tới nỗi không còn nghe rõ cậu ta đang nói gì nữa.

“Hãy giúp anh tìm lại viên kim cương đó nhé”, Doãn Đường Diệu hôn lên đôi môi đang khô nẻ, nhợt nhạt của Tiểu Mễ, “nếu tìm được viên kim cương đó, anh sẽ thử hẹn hò với em một tháng”.

“Diệu! Anh đang nói gì vậy?!” Ná Lộ lại hét lên.

Tiểu Mễ từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cậu ta, đôi môi cô vẫn trắng bệch: “Không cần đâu, em không cần làm bạn gái của anh, chỉ cần anh cảm thấy vui, chỉ cần anh cho phép em được ở bên anh, là em cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi”.

Doãn Đường Diệu khẽ nhíu mày: “Ồ? Mới nghe thấy xuống đài phun nước tìm viên kim cương đã sợ rồi hả, chẳng phải là việc gì cũng có thể làm vì tôi sao? Chỉ cần tôi cảm thấy vui, vậy hãy đi tìm viên kim cương mau lên”.

Ná Lộ nhìn Doãn Đường Diệu, sau đó lại nhìn về phía đài phun nước, cô bỗng hiểu ẩn ý của Doãn Đường Diệu, không nhìn được nữa bèn cười phá lên: “Phải đấy, Tiểu Mễ, cô mau đi đi, nếu những việc khó khăn như lên rừng xuống biển, cô còn làm được, thì việc xuống đài phun nước chẳng phải nhẹ nhàng lắm hay sao?”.

Độ cao của vòi nước phun cũng khoảng hai mươi mét.

Những cột nước phun lên cao rồi lại rơi xuống, bắn ra hàng nghìn hàng vạn hoa nước nhỏ.

Nước trong bồn rất sâu.

Ánh mặt trời lạnh lẽo của mùa đông chiếu xuống mặt nước, cảnh tượng ấy khiến ai đi ngang qua đài phun nước cũng thấy ớn lạnh. Mặt nước sủi lên từng đám từng đám bọt đục ngàu, không thể nhìn rõ dưới đáy có những thứ gì nữa.

Dáng người cao lớn của Doãn Đường Diệu, dưới ánh mặt trời, lại càng trở nên lạnh lùng.

Cậu ta nâng cằm Tiểu Mễ lên:

“Sao, sợ nước lạnh, không dám đi phải không? Tình yêu của cô hóa ra chỉ nông cạn như nước trong bồn kia thôi à?”

Tiểu Mễ nắm chặt tay lại, gương mặt trắng bệch, giọng nói đã vô cùng yếu ớt:

“Nếu tìm được viên kim cương, anh có vui không?”

“Có, tôi sẽ rất vui, rất vui.” Doãn Đường Diệu lạnh lùng nói, cậu ta thậm chí còn không nhìn thấy cô nữa.

...

Cô lắc mạnh cánh tay anh, đôi mắt hấp háy, hấp háy.

“Em muốn xem tuyết!”

“Tuyết á?”

Anh cười nhún nhó, thân hình cao lớn của anh bị cô lắc tới nỗi sắp vỡ tan rồi. Đang giữa tháng Tư nắng nóng, bỗng nhiên lại muốn đi xem tuyết?

“Nhưng em cứ thích được ngắm tuyết rơi cơ”, cô hào hứng nói, “để hoa tuyết bay bay trong không trung, lóng lánh như thủy

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

tình quanh người em, cả bầu trời tràn ngập hoa tuyết, em sẽ nhắm mắt, dang rộng cánh tay đứng giữa trời tuyết... sẽ rất lãng mạn đúng không anh?!".

"Tiểu Mễ, em lại vừa xem phim gì vậy?!"

"Phim Bản tình ca mùa đông đấy! Bae Yong Joon đứng giữa trời tuyết... anh ấy cười như thế này này... quay quay người, mỉm cười giữa trời tuyết... Oa, lãng mạn quá mất thôi!"

Anh vẫn biết, cứ mỗi khi cô xem được một cảnh lãng mạn trong phim Hàn Quốc là lại muốn bắt chước bằng được, cô nói rằng làm như vậy mới cảm nhận được một cách sâu sắc nhất chuyện tình yêu ở trong phim.

"Em không biết đâu, em vẫn cứ muốn được xem tuyết... Dục...", cô lại bắt đầu lắc mạnh cánh tay anh, "được không anh... em xin anh đấy...".

"Đợi khi nào tốt nghiệp, anh đưa em đi Thụy Sĩ ngắm tuyết, được không? Nghe nói, tuyết ở đó rất đẹp." Anh ôn tồn nói.

"Không được!", cô chu môi, "Người ta muốn xem ngay bây giờ cơ!".

"Tiểu Mễ..."

"Dục...", cô van vài, "Đi mà, em xin anh đấy, Tiểu Mễ này biết rằng, bất cứ việc gì, Dục vĩ đại của em cũng có thể làm được! Tiểu Mễ sùng bái anh Dục nhất rồi mà!".

"Nhìn thấy tuyết rồi, em có vui không?" Anh mỉm cười thờ dãi.

“Có! Có!” Cô gật đầu liên tục, “Em sẽ rất vui, rất vui! Vui cực kỳ là vui!”. Hai mắt cô sáng lên, ôm chặt lấy cánh tay anh. “Dạ, anh có cách rồi, đúng không anh? Oa, em biết là anh yêu Tiểu Mễ nhất mà! Bất cứ điều gì Dạ cũng đáp ứng Tiểu Mễ mà!”

Trong khuôn viên trường, mặt trời vẫn đang rạng rỡ chiếu sáng.

Tiếng cười của cô vang lên lạnh lạnh như chuông gió, ánh mắt của anh tràn ngập niềm yêu thương, hai người ôm chặt lấy nhau, dường như tất cả những ánh sáng rực rỡ nhất đang vây quanh hai người.

Những bạn học cùng trường Thanh Viễn đã biết hai người là một cặp đẹp đôi trong trường, tuy nhiên, nhìn cảnh hai người say đắm ôm nhau, mấy bạn đi ngang qua vẫn không thể không ngoái đầu nhìn lại.

Hai má cô đỏ ửng.

Anh nhìn vào mắt cô, bỗng nhiên hôn nhanh một cái lên môi cô, cô sững người, hai má càng ửng đỏ. Cô ngượng ngùng nhìn anh, phát hiện ra hai má anh cũng đang đỏ lựng. Anh mỉm cười, nắm tay cô, cả hai cùng chạy nhanh theo con đường rợp bóng cây trong trường.

Cành cây hai bên đường đang xào xạc đung đưa trong gió.

Trái tim cô còn rộn ràng hơn cả nhịp rung của những tán lá kia.

Anh kéo tay cô, cả hai cùng chạy.

Chạy qua sân vận động.

Chạy qua hồ Kính Minh.

Số cô thiên thần thay anh yêu em

Chạy qua Trung tâm Giao lưu học thuật nhân văn.

Anh đứng lại, mỉm cười: “Em nhìn xem, hoa anh đào kìa”.

Đây là con đường hoa anh đào trong vườn trường. Đang đúng mùa hoa anh đào nở, hoa anh đào như những đám mây, xen giữa những cánh lá non mơn mơn tạo nên một biển hoa trôi lững lờ. Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây, chiếu rọi vào những cánh hoa trắng ngân, điểm vào đó là một vài đốm hoa phớt hồng khiến rừng hoa thêm nhuận sắc. Mỗi khi có làn gió nhẹ thổi tới, cả một biển hoa khe khẽ rung rinh, cánh hoa trắng ngân rụng xuống, nhẹ nhàng múa lượn xoay vòng trong không trung.

Biển hoa anh đào đẹp quá...

Cánh hoa anh đào trắng rụng xuống như những bông hoa tuyết lững lơ trong không trung...

Tiểu Mã dang rộng hai tay, nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười.

Cô nhẹ nhàng xoay vòng.

Giữa những cánh hoa anh đào rơi như hoa tuyết ấy, cô xoay tròn, mỉm cười như một thiên thần.

Cánh hoa anh đào vẫn không ngừng rơi xuống, mưa cánh hoa tuyết, dưới rặng cây anh đào, Tiểu Mã vui mừng ôm trong lòng những bông hoa tuyết tháng Tư đẹp nhất.

“Á! Bùi Dục đang trèo trên cây kìa!”

Một vài tiếng kêu kinh ngạc phát ra từ con đường trong vườn cây.

Mình Hiểu Khê

Tiểu Mễ mở mắt ra, á, cô bỗng nở nụ cười còn tươi hơn cả những đóa hoa anh đào. Hóa ra, Dục đã trèo lên trên cây, ngồi rung cành cây để cánh hoa rơi xuống nhiều hơn.

Anh mỉm cười với cô, ánh mắt anh vô cùng ấm áp.

Từng đợt, từng đợt cánh hoa anh đào lại rơi xuống, phủ lên đầu Tiểu Mễ, lên người cô, khiến cô trở thành một nàng công chúa hoa anh đào xinh đẹp.

Còn Dục...

Vì chuyện trèo lên cây mà phải viết một bản kiểm điểm.

"Chỉ cần em vui là được rồi."

Từ phòng bảo vệ bước ra, anh ôm chầm lấy Tiểu Mễ, người đang đứng ngoài lo lắng đợi anh ra, mỉm cười và nói.

...

Mặc dù đã là cuối tháng Năm nhưng ánh mặt trời vẫn còn lạnh một cách bất thường, bầu không khí cũng vô cùng ảm đạm. Tiểu Mễ đang mặc bộ váy hai dây bằng lụa mỏng, toàn thân cô đang run lên nhẹ nhẹ, từng cơn ho được kìm chế để khỏi bật ra khỏi đôi môi, khuôn mặt trắng như một tờ giấy, chỉ có hai gò má đang đỏ ửng lên là biểu hiện của tình trạng sốt.

Cô nhìn sâu vào mắt Doãn Đường Diệu.

Khê nắm hai bàn tay lại thành nắm đấm, hít một hơi thật sâu, để luồng không khí đó đi sâu vào tận trong phổi. Chỉ cần tìm lại được viên kim cương từ trong bốn nước, cậu ấy sẽ rất

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

vui, rất vui sao? Cô từ từ mỉm cười, sau đó, hơi thở của cô trở nên rất nhẹ. Vậy thì, hãy làm cho cậu ấy vui đi...

“Có người nhảy xuống bồn của đài phun nước kia!”

Người đi bộ trong quảng trường kinh ngạc hét lên! Những người nghe thấy cũng vội vàng nhìn về hướng đó...

Chỉ nhìn thấy trong bồn nước sâu khoảng một mét đó, một cô gái mặc váy màu xanh nhạt đang khó nhọc dò dẫm trong nước, từ trên đầu cô vòi nước đang phun xuống, lớp váy lụa mỏng ướt sũng ôm sát lấy cơ thể cô. Cả người cô đang run lên, run đến nỗi những người xung quanh có cảm giác cô sắp ngã xuống.

Dưới ánh mặt trời.

Trong đài phun nước.

Một cô gái đang hứng chịu những tia nước lạnh.

Cái dáng được bao phủ bởi lớp váy xanh nhạt của cô bỗng chốc lại giống như một cọng cỏ non bị cuốn đi trong bão lũ. Cô cúi người xuống, dường như đang muốn mò tìm một thứ gì đó dưới đáy, từng chút, từng chút một, cô mò mẫm một cách rất cẩn thận. Mỗi lần cô khom lưng cúi người xuống, người ta cảm giác như đám bọt nước kia đang muốn nuốt chửng lấy cô.

Nước...

Lạnh quá, lạnh quá...

Mắt Tiểu Mễ đã không còn nhìn rõ thứ gì nữa rồi, một màu trắng xóa của ánh sáng, một màu trắng xóa của nước, chỗ nào cũng là nước, chỗ nào cũng là giá lạnh. Cô chỉ biết dựa vào cảm giác của ngón tay đang mò mẫm dưới đáy bồn, viên kim cương nhỏ bé ơi, mi đang ở đâu, hãy lại đây được không. Hơi thở của cô nóng rực và đứt quãng, đám bọt nước rơi xuống mang theo một sức mạnh to lớn, khắp đâu cô, mặt cô, người cô toàn là nước, cô không mở được mắt nữa rồi, làn nước dưới chân cũng đang lay động, lay động.

Viên kim cương nhỏ bé kia ơi, mi đang ở đâu vậy...

Tiểu Mễ lặn cả người xuống.

Sóng nước hắt lộp vảy của cô nổi lên, mái tóc ngắn của cô cũng nổi lênh bênh trên mặt nước, hai bàn tay vẫn đang dò dẫm dưới đáy...

Viên kim cương nhỏ bé ơi, mi đang ở đâu vậy...

Khi Tiểu Mễ bước vào trong bồn nước, vừa hay trúng phải một tia nước đang rơi xuống.

Tia nước đó rơi vào người Tiểu Mễ, bắn cả vào mu bàn tay của Doãn Đường Diệu.

Bàn tay đó vẫn đang ung dung đặt trên đùi, không biết bao lâu sau, các ngón tay bắt đầu run rẩy, cố gắng để thư giãn, tuy nhiên, các ngón tay vẫn run rẩy, sau đó từ từ co lại. Cậu ta thò mạnh một cái, muốn cất tiếng cười chế nhạo, tuy nhiên, những ngón tay ấy đã nắm lại thành một nắm đấm.

Khi những giọt nước bắn lên tay Doãn Đường Diệu đã khô từ lâu rồi.

Trong đài phun nước, Tiểu Mễ cuối cùng đã đứng hẳn người dậy, cô vẫy vẫy tay, tia nước trong không trung bị ngắt quãng rồi cũng tự động rơi xuống. Trong làn nước trắng xóa ấy, nụ cười rạng rỡ của cô dường như xuyên qua không gian và khoảng cách, xuyên thẳng vào tim cậu. Cô vẫy tay với Doãn Đường Diệu, này giờ vẫn đang đứng rất xa, hét lên điều gì đó, tuy nhiên, tiếng nước quá mạnh, không nghe rõ là câu gì cả.

Doãn Đường Diệu bước lên phía trước vài bước.

Cậu vẫn chưa hiểu bản thân mình đang muốn làm gì, khi đã tiến lại gần bốn nước, cậu lại đưa tay ra phía Tiểu Mễ đang ướt lướt thướt trong bốn nước kia.

Tiếng nước vẫn chảy rào rào.

Tiểu Mễ đứng trong bốn nước, trước mặt Doãn Đường Diệu, bộ dạng của cô nhếch nhác như một chú cá vừa bị vớt ra khỏi nước, ướt sũng từ đầu tới chân.

Cánh tay của Doãn Đường Diệu đang với ra giữa khoảng không.

Nhìn thấy cánh tay ấy, cô sững lại, ngược mắt lên, nhìn thẳng vào cậu, một nụ cười yếu ớt nở trên môi, sau đó, cô cũng đưa tay ra...

Hai bàn tay chạm nhau...

Ngón tay đan chặt ngón tay...

Ngón tay của cô lạnh buốt...

Ngón tay của cậu nóng rực...

Cũng đúng lúc ấy, Tiểu Mễ bỗng ngã xuống làn nước, “ầm”, một cột nước mạnh bắn lên từ bốn nước!

* * *

Trong bệnh viện, chỗ nào cũng có người, hành lang lúc nào cũng nhộn nhịp những bước chân. Bác sĩ, y tá đi đi lại lại, người đến khám bệnh đi đi lại lại, người đến thăm bệnh nhân cũng đi đi lại lại, ngay cả giường bệnh cũng đầy tới đầy lui. Thích Quả Quả và Thành Viện hót hải chạy tới bệnh viện, khéo léo lách qua hết người này đến người khác, chạy xộc lên tầng ba, hướng về phía tây, lao vào phòng 302.

Cửa phòng bệnh trong chốc lát đã bị hai người bọn họ đẩy tung ra!

“Tiểu Mễ!”

Thích Quả Quả lao đến, hét toáng lên.

Bỗng nhiên hai cô nhận được điện thoại, nói rằng Tiểu Mễ đang ở trong bệnh viện, cần họ đến ngay, không nói rõ tại sao lại phải vào viện, cũng không nói rõ tình trạng bệnh nhân như thế nào thì đầu dây bên kia đã tắt máy. Trên đường đến đây, cả Thích Quả Quả và Thành Viện đều lo lắng tới nỗi chẳng nói với nhau câu nào.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Thành Viện quan sát thấy, trong phòng không có bác sĩ, cũng không có các thiết bị cứu trợ

khăn cấp, nhịp tim cô tạm thời chậm lại, cô biết Tiểu Mễ có thể sẽ không gặp nhiều nguy hiểm.

Thích Quả Quả lao đến bên giường bệnh, liên miệng hỏi:

“Tiểu Mễ! Tiểu Mễ! Cậu sao vậy?!”

Tiểu Mễ thêm thiếp nằm trên giường. Mái tóc ngắn của cô vẫn còn ướt, khuôn mặt cô còn trắng hơn cả vỏ gối trên giường, đôi môi có phần tím tái, bàn tay trái nắm rất chặt, cô cứ nằm ngủ như vậy.

Chai nước truyền đang treo trên đầu giường.

Nước từ trong chai tí tách tí tách chảy theo đường ống, đi vào bàn tay phải gầy guộc của cô, trên cổ tay có một vết xước không hiểu là do vật gì cửa vào.

“Nói nhỏ thôi, cậu ấy đang ngủ.”

Thành Viện thì thầm, kéo cô bạn Thích Quả Quả ra xa giường bệnh một chút.

“Ờ.”

Thích Quả Quả còn nấn ná nhìn Tiểu Mễ thêm chút nữa rồi mới nhẹ nhàng rời xa giường bệnh. Phù, hy vọng là không ảnh hưởng tới giấc ngủ của cậu ấy.

Phòng bệnh yên ắng trở lại.

Trong không gian dường như chỉ nghe thấy tiếng thở yếu ớt của Tiểu Mễ.

Thích Quả Quả đưa mắt nhìn khắp phòng bệnh, bây giờ cô mới ngạc nhiên phát hiện ra, hóa ra trong phòng bệnh còn có một người nữa!

Doãn Đường Diệu đang đứng nghiêng, tựa người vào tường ở góc phòng, cách giường bệnh của Tiểu Mễ khoảng ba, bốn mét. Hai tay cậu ta ung dung đút vào túi quần, ánh mắt rất tối, khuôn mặt cậu ta cũng bị bóng tối của góc phòng che khuất, không thể nhìn rõ được biểu hiện của nét mặt.

Thích Quả Quả lao tới, chỉ thẳng vào cậu ta: “Đúng rồi, hôm nay Tiểu Mễ ra chỗ hẹn với cậu, đúng không? Cậu lại làm gì để cô ấy phải vào bệnh viện như vậy?!”

Ngay cả bóng của Doãn Đường Diệu cũng bị bóng tối của góc phòng nuốt gọn.

Thích Quả Quả lại hét lên: “Này! Tiểu Mễ đối tốt với cậu như vậy, chạy mười nghìn mét cho cậu, viết tiểu luận cho cậu, cậu tặng cô ấy chiếc váy mỏng như vậy, cô ấy cũng mặc... cậu không biết là cô ấy đang bị ốm hay sao? Cô ấy đang bị sốt cao đấy! Sốt đến ba mươi chín độ cơ! Tôi không cho cô ấy đi, nhưng cô ấy nhất định đòi đi, còn nói là sợ cậu đợi lâu, chưa đến mười giờ đã ra khỏi phòng rồi! Cậu nói đi chứ! Rốt cuộc cậu đã làm gì để hại cô ấy ra nông nỗi này!”

“Quả Quả!”

Thành Viện khẽ hắng giọng, bảo bạn nói nhỏ một chút, làm gì mà cứ hét toáng lên vậy. Doãn Đường Diệu là một nhân vật không có thuốc chữa, điều này cả trường Thánh Du ai cũng

biết. Hy vọng sau lần này, Tiểu Mễ sẽ không còn mê muội như vậy nữa.

Thích Quả Quả giật mình đưa tay lên bịt miệng. Chao ôi, hể bức mình lên là quên hết mọi chuyện. Cô bèn trừng trừng nhìn Doãn Đường Diệu, cố gắng kìm chế giọng bức tức.

Doãn Đường Diệu vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng đó, cậu không thèm nhìn Thích Quả Quả, dường như cũng chẳng thèm nghe cô đang nói gì. Đôi mắt cậu ấy rất tối, đôi môi đang mím rất chặt.

Bỗng nhiên...

Cậu đứng thẳng lên, tiến về phía giường bệnh.

“Này! Cậu định làm gì vậy!”

Thích Quả Quả vội dang hai tay ra, chặn đường đi của Doãn Đường Diệu. Lại muốn gây chuyện gì xấu xa với Tiểu Mễ nữa đây? Doãn Đường Diệu gạt tay cô ra, đi đến bên giường bệnh của Tiểu Mễ.

“Tĩnh rồi à?”

Giọng của cậu ta có vẻ hơi khàn.

Thích Quả Quả cũng lao tới, cúi đầu xuống nhìn. A, Tiểu Mễ đang nằm yên đó, đôi mắt cô ấy đã khế mờ, trong đôi mắt ấy dường như có cả giọt sương buổi sớm, ướt ướt.

Tiểu Mễ cố gắng ngồi dậy, cô nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Thích Quả Quả, cũng nhìn thấy Thành Viện, mặc dù đang

dừng hơi xa nhưng khuôn mặt vẫn đầy vẻ quan tâm, cô yếu ớt nói:

“Cảm ơn các bạn, tớ không sao đâu.”

Thích Quả Quả vội ấn bạn nằm xuống giường và nói: “Sao lại không sao cơ chứ? Không sao mà lại phải vào bệnh viện à?! Hãy nói cho bọn tớ biết, Doãn Đường Diệu đã làm gì cậu hả?!”.

“Đâu có. Tớ vẫn khỏe mà.”

Tiểu Mễ cố gắng nở một nụ cười yếu ớt, sau đó, ánh mắt của cô tập trung về phía Doãn Đường Diệu.

Cô nhìn cậu.

Cô mỉm cười với cậu bằng nụ cười của một thiên thần.

Âm thanh rất nhỏ, rất nhỏ, cô nói với cậu:

“Em tìm thấy rồi.”

Cô cố gắng giơ cánh tay trái lên, nắm đấm tay được mở ra, một viên kim cương, một viên kim cương nhỏ bé, nhỏ bé, có thể là do bị nắm trong tay quá chặt và quá lâu, phần chốt của chiếc khuyên mũi đã đâm vào bàn tay cô, để lại một vết sâu trắng xanh.

Doãn Đường Diệu nhìn viên kim cương.

Viên kim cương trong tay cô bỗng phát ra một thứ ánh sáng chói mắt!

* * *

Bóng tối dần dần bao trùm mặt đất.

Hai ngôi biệt thự sơn trắng với lối kiến trúc châu Âu nằm xen lẫn trong vườn hoa, đối diện với nhau qua một con đường. Trong ráng đỏ của buổi chiều tà, cây cỏ trong hai khu vườn đều nhuốm một sắc âm nồng, tỏa hương thơm ngào ngạt trong không khí.

Bùi Ưu đỗ xe gọn lại, chuẩn bị vào nhà, chợt nhìn thấy cánh cổng nhà đối diện đang nửa khép nửa mở, bên trong lại tối om, không có ánh đèn.

Bùi Ưu gõ cửa rồi bước vào, vừa đi vừa hỏi: “Mẹ Đoãn? Diệu? Có ai ở nhà không?”.

Không có tiếng trả lời.

Phòng khách yên lặng như không có ai ở nhà vậy.

Khi mất Bùi Ưu đã quen dần với bóng tối, anh nhìn thấy Đoãn Đường Diệu đang nhắm mắt, ngồi ngả người trên chiếc sofa kiểu Pháp ở giữa phòng.

Bùi Ưu tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ vào vai Đoãn Đường Diệu: “Này, đang nghĩ ngợi gì thế?”. Rất hiếm khi anh nhìn thấy Diệu ngồi bất thần như vậy.

Đoãn Đường Diệu bị gọi tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy người anh em từ nhỏ cùng lớn lên với mình là Bùi Ưu,

nhếch miệng lên một chút ra hiệu chào hỏi. Sau đó, cậu lại ngồi thừ ra, trên khuôn mặt điển trai kia bỗng có chút gì đó rất trẻ con.

Bùi Ưu nhìn kỹ Đường Diệu một lượt: “Nghe Viện trưởng Nhiệm nói, hôm nay em đã tới bệnh viện?”.

“Ừ.”

“Ha ha, chuyện lạ đây”, Bùi Ưu đưa tay lên gãi gãi mũi, mỉm cười, “chẳng phải là có đánh chết, em cũng không chịu đến bệnh viện hay sao hả? Sao hôm nay tự nhiên lại đến đó?”.

Doãn Đường Diệu động đậy chân tay, điệu bộ có vẻ ngượng ngùng.

“Nghe nói, em bế một cô gái chạy vào bệnh viện, bộ dạng rất hốt hoảng, lại còn hét toáng lên, đòi đích thân viện trưởng tới khám cho cô ấy.” Bùi Ưu lại cười, “Diệu, có phải đã yêu rồi không, chúc mừng! Chúc mừng!”.

“Viện trưởng Nhiệm quả là lảm chuyện!” Doãn Đường Diệu khẽ làu bàu, khuôn mặt cậu chột ửng đỏ.

“Cô gái ấy là ai vậy? Nhất định hôm nào đó phải giới thiệu cho anh biết nhé, ha ha, ai mà có thể khiến Diệu thiếu gia lo lắng như vậy nhỉ!” Bùi Ưu hào hứng nói, khuôn mặt anh tràn ngập sự ấm áp và vui vẻ.

“Không phải. Cô ấy chẳng qua chỉ là một kẻ điên.”

Giọng của Đường Diệu có vẻ rầu rĩ.

“Kẻ điên?” Bùi Ưu lại càng ngạc nhiên. Là một kẻ điên như thế nào mà lại có thể khiến Đường Diệu xấu hổ và lo lắng đến vậy.

Doãn Đường Diệu lại bắt đầu ưu tư.

Khuôn mặt cậu có những thần sắc rất kỳ lạ, trong đáy mắt như có một vật gì đang phát sáng, nhưng xen vào đó lại là sự lo lắng, giằng xé, không biết phải làm thế nào.

Ngón tay cậu đang vân vê một vật gì đó một cách vô thức.

Bùi Ưu nhìn vào bàn tay đó, chỉ thấy một viên kim cương nhỏ bé đang không ngừng phát sáng giữa các ngón tay.

“Ê, khuyên mũi của em sao lại tháo ra thế này.” Đường Diệu đã đeo nó từ lâu rồi, Bùi Ưu thậm chí còn cảm giác rằng chiếc khuyên mũi đó là một bộ phận trên cơ thể của Đường Diệu.

Đường Diệu lại chăm chú nhìn viên kim cương.

Viên kim cương phát sáng lấp lánh lấp lánh trong bóng tối của căn phòng.

Rất lâu...

Doãn Đường Diệu buồn rầu hỏi: “Ưu, nếu có một người nói với anh rằng cô ấy thích anh, chỉ cần anh cảm thấy vui, bất cứ việc gì cô ấy cũng tình nguyện làm. Hơn nữa, quả thực, việc gì cô ấy cũng làm, ngay cả những việc rất khó khăn, rất quá đáng cô ấy cũng làm...”.

“Chính là cô gái ấy?”

“Ờ.”

Doãn Đường Diệu ngửa cổ, dựa hần lưng vào sofa, nhắm mắt lại, nắm chặt viên kim cương trong tay: “Tuy nhiên, tại sao nhỉ? Luôn luôn hung dữ với cô ấy, luôn luôn có ác ý với cô ấy, rõ ràng chẳng có lý do gì...”.

Bùi Ưu yên lặng lắng nghe.

“Ưu, em không biết...”

“Em thích cô ấy phải không?” Bùi Ưu mỉm cười.

Doãn Đường Diệu suy nghĩ một lát.

“Không biết nữa. Chỉ có điều, mỗi lần cô ấy cười với em, em lại muốn hung dữ với cô ấy. Em hung dữ với cô ấy, cô ấy vẫn cười với em. Sau đó... em lại càng muốn hung dữ hơn với cô ấy...”

“Diệu! Em đúng là đồ ngốc!” Bùi Ưu cảm thấy khó xử.

Doãn Đường Diệu hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, ánh mắt bắt đầu chuyển động:

“Cô ấy là một kẻ điên.”

“Ừ, đồ ngốc và kẻ điên vốn là một cặp trời sinh mà.” Bùi Ưu nói một cách nghiêm túc.

“Ưu!”

Khuôn mặt Doãn Đường Diệu bỗng đỏ ửng lên.

“Hãy yêu đi”, Bùi Ưu mỉm cười, vỗ vỗ vào lưng Diệu, “con trai lớn như thế này rồi, cũng nên yêu thực sự một lần đi chứ”.

Doãn Đường Diệu đẩy tay Ưu ra: “Nói gì mà như ông cụ non thế, anh cũng chỉ hơn em hai tuổi thôi mà. À, đúng rồi, sao anh vẫn chưa yêu ai nhỉ?”.

“Anh á?” Bùi Ưu lại gãi gãi mũi cười trừ, “Anh còn đang đợi người phụ nữ duy nhất của đời anh”.

Doãn Đường Diệu bĩu môi nhìn Bùi Ưu.

Bùi Ưu phá lên cười.

Cả hai cùng bật cười rất vui vẻ, căn phòng bỗng chốc tràn ngập dư vị của tình bạn.

Một lát sau, buồn rầu lại xuất hiện trên khuôn mặt Doãn Đường Diệu.

“Ưu, em lo rằng...”

“Sao thế?”

Doãn Đường Diệu im lặng.

Bùi Ưu mỉm cười, nhìn thẳng vào Diệu: “Em bây giờ hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ cần chú ý một chút là sẽ không có vấn đề gì xảy ra. Nếu cô ấy là một cô gái tốt, cũng không nên câu nệ quá, hãy yêu thực sự đi. Huống hồ...”.

“Hả?”

“Em đã động lòng vì cô ấy rồi.”

“Làm gì có!” Doãn Đường Diệu thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Được rồi, được rồi, không có chuyện đó”, Bùi Ưu không nhin được cũng phải tùm tùm cười, “vậy thì hãy cho cô ấy một cơ hội đi”.

Thật vậy...

Có được không?

Viên kim cương lạnh giá kia đã được hâm nóng bởi sức nóng từ lòng bàn tay.

...

“Mười nghìn mét, phải không ạ? Em sẽ chạy thay bạn ấy.”

Đường chạy màu đỏ dài hun hút.

Bóng dáng của Tiểu Mễ hòa lẫn trong màn đêm, chỉ đến khi chạy qua ánh đèn đường mới có thể nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tím tái và mồ hôi ướt đầm trên áo cô.

...

“Bài tiểu luận đó là của Doãn Đường Diệu đấy ạ!”

Một nữ sinh bỗng đứng phắt dậy, giọng cô hơi khản nhưng rất quyết liệt. Vừa nói, cô lại vừa ho, khuôn mặt ửng đỏ, toàn thân run rẩy.

Cái mà Doãn Đường Diệu nhìn thấy là đôi mắt ấy...

Trong veo như nước, lòng đen lòng trắng rõ ràng, thêm vào đó là chút chán nản thất vọng, chút yếu ớt và một sự buồn bình đến độ có đâm vào tường cũng nhất định không chịu quay đầu!

...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Nếu tìm được viên kim cương, anh có vui không?”

Toàn thân cô đang run lên nhè nhẹ, tiếng cơn ho được kìm chế để khỏi bật ra khỏi đôi môi, khuôn mặt trắng như một tờ giấy, chỉ có hai gò má đang đỏ ửng lên là biểu hiện của tình trạng sốt.

...

Tiểu Mễ thêm thiếp nằm trên giường. Mái tóc ngắn của cô vẫn còn ướt, khuôn mặt cô còn trắng hơn cả vỏ gôi, đôi môi có phần tím tái, cô cứ nằm ngủ như vậy, bàn tay trái nắm rất chặt.

“Em tìm thấy rồi.”

Viên kim cương trong tay cô bỗng phát ra một thứ ánh sáng chói mắt!

...

Doãn Đường Diệu hít thở thật sâu, cậu có thể nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang đập...

Thịch! Thịch! Thịch! Thịch!...

* * *

Buổi sáng.

Tiết học đầu tiên.

“Này, cậu vẫn chưa hết sốt mà, đến lớp làm gì! Ngộ nhỡ bệnh nặng thêm thì sao?!” Thích Quả Quả ngồi cạnh Tiểu Mễ, chăm chú nhìn bạn. Thật không thể hiểu nổi, nghỉ học thì nghỉ học chứ sao, dù sao bác sĩ cũng đã viết giấy chứng nhận của

bệnh viện để xin nghỉ học rồi, chắc chắn là sẽ không bị buộc tội bỏ học đâu.

Tiểu Mễ khẽ ho, mở sách ra:

“Khi lên lớp, thầy giáo sẽ nói thêm nhiều nội dung khác, nếu chỉ đọc sách không, sợ rằng sẽ bị bỏ qua một số kiến thức.”

“Ha, thế bài học quan trọng hay bệnh tình của cậu quan trọng?”

“Tớ không sao đâu, chỉ có ba mươi tám độ thôi, sẽ khỏi ngay mà.”

Thích Quả Quả lườm bạn một cái:

“Xin cậu, học giỏi hay không cũng có vấn đề gì, tớ chắc chắn là cậu sẽ qua môn này.”

Tiểu Mễ mỉm cười lắc đầu:

“Chỉ những người chăm chỉ học tập, có thành tích cao mới có thể trở thành thiên thần.”

“Thiên thần?”

Cái gì vậy?

“Tại sao cậu lại muốn làm thiên thần?”

“Người ở cùng với người, hoa nở cùng với hoa, chim ở cùng với chim, thiên thần chỉ ở cùng với thiên thần thôi.” Tiểu Mễ vừa đọc sách vừa nói.

Càng nói càng khó hiểu, Thích Quả Quả cũng chẳng hiểu gì cả.

Cửa phòng học bị đập tung ra!

Cả lớp ngạc nhiên nhìn về phía đó...

Doãn Đường Diệu xuất hiện trước cửa với bộ mặt lạnh lùng, cậu ta mặc một bộ quần áo màu đen bó sát người, trên vai là một chiếc cặp nhãn hiệu NIKE, đôi mắt chẳng có chút biểu lộ gì, cánh cửa lớp đang lắc qua lắc lại sau lưng cậu.

“Lại là cậu ta, thật đáng ghét! Sao dạo này cậu ta hay đến lớp thế nhỉ? Thà rằng cứ như ngày xưa, thi thoảng mới đến lớp một lần, cả lớp được yên tĩnh hơn.” Thích Quả Quả khẽ làu bàu. Cánh cửa lớp học suốt ngày bị cậu ta đập tới đập lui, bộ phận trang thiết bị đã phải sửa đi sửa lại bốn, năm lần rồi.

Doãn Đường Diệu đứng trước cửa lớp, đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt, sau đó tiến thẳng về phía trước. Thích Quả Quả tròn mắt lên ngạc nhiên. Cái gì? Cậu ta đang đi về phía cô và Tiểu Mễ!

“Tiểu Mễ!”

Thích Quả Quả thì thào. Trời ạ, Doãn Đường Diệu lại muốn làm gì nữa đây, cậu ta thấy làm hại Tiểu Mễ như vậy vẫn chưa đủ hay sao?

Khi Tiểu Mễ ngẩng đầu lên...

Vừa hay Doãn Đường Diệu đã tới trước bàn học của cô. Ánh mặt trời buổi sớm đang nhảy nhót chiếu sáng sau lưng cậu, thân hình cao lớn của cậu ôm gọn lấy chỗ ngồi của Tiểu Mễ.

“Em đến đây làm gì?!”

Giọng của cậu vừa hung dữ lại vừa lạnh nhạt.

Tiểu Mễ sững lại, sợ sệt đứng dậy: “Em... em đến để học mà...”.

“Doãn Đường Diệu, vì sao cậu lại quát tháo Tiểu Mễ thế hả! Cậu hại cô ấy như vậy vẫn chưa đủ sao, hôm nay lại định giờ trò gì nữa đây! Nói cho cậu biết...” Thích Quả Quả tuôn ra một tràng, mọi ánh mắt trong lớp đều đổ dồn về phía họ.

“Bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi nhiều!”

Doãn Đường Diệu không hề để ý đến Thích Quả Quả và những lời nói đầy nghĩa hiệp của cô, giọng cậu vẫn rất hung dữ.

Tiểu Mễ sững người.

Thích Quả Quả há hốc miệng, những câu nói chưa kịp phát ra đang dồn ứ nơi cổ họng, bộ dạng của cô trở nên rất khôi hài.

Tất cả các bạn trong lớp cũng sững sờ ngạc nhiên, ngay lúc đó, bọn họ cũng không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Cái... cái anh chàng Doãn Đường Diệu đó đang quan tâm đến Tiểu Mễ ư?

“Không học nữa, về ký túc xá!” Doãn Đường Diệu lôi cặp sách của Tiểu Mễ từ trong ngăn bàn ra, mạnh tay thu hết sách vở lại, nhét vào trong cặp, vội vàng đến nỗi nhét nhầm cả sách của Thích Quả Quả vào trong cặp mà cậu cũng không biết.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Em... em muốn ở lại học...”

Tiểu Mễ giảng lại cặp sách, lí nhí nói.

Trên cặp sách màu trắng, có tay của Doãn Đường Diệu, có tay của Tiểu Mễ, hai bàn tay chỉ cách nhau không tới hai centimét. Cậu muốn lôi cặp đi, cô muốn giằng cặp lại.

Doãn Đường Diệu cau mày, chán nản khẽ hét lên:

“Này! Em...”

Tiểu Mễ mỉm cười với cậu.

Đôi mắt cô cong như hình trăng khuyết, trong đôi mắt ấy dường như có cả lớp sương mỏng của mặt trăng đêm, đôi môi vẫn còn hơi nhợt nhạt, tuy nhiên, nụ cười lại rất có hồn.

“... Em thực sự không muốn bỏ học...”

Doãn Đường Diệu nhìn chăm chăm vào cô hồi lâu.

Cuối cùng...

Cậu buồn rầu nói: “Tùy em!”, rồi ném phịch cái cặp của cô xuống!

“Cảm ơn!”

Giọng của Tiểu Mễ rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ như một lời thì thầm bên tai. Chỉ có cô bạn Thích Quả Quả đứng bên cạnh mới có thể nghe thấy, cũng chỉ có Thích Quả Quả mới nhìn thấy hai má của Doãn Đường Diệu bỗng nhiên ửng đỏ.

Doãn Đường Diệu cất bước định đi.

Bỗng nhiên, cậu hít một hơi thật sâu, dường như trong đầu cậu đang đấu tranh một điều gì đó. Lăm lăm một câu, rồi bỗng dừng lại, quay người về phía Tiểu Mễ, bỏ chiếc cặp nhãn hiệu NIKE trên vai xuống, lúi từ bên trong ra...

Một lọ thuốc!

Một gói thuốc bọc bằng giấy!

Một hộp thuốc!

Lại một gói thuốc bọc bằng giấy!

...

Cuối cùng là một chiếc cốc giữ nhiệt.

Tiểu Mễ và Thích Quả Quả há hốc miệng nhìn cơ man nào là thuốc bày ra trên bàn như một trò ảo thuật, cả hai đều đứng ngây ra, tất cả các bạn trong lớp cũng đứng ngây ra nhìn.

“Uống hết tất cả chỗ thuốc này!”

Doãn Đường Diệu nói một cách cứng nhắc, xong việc, cậu bước từng bước dài về chỗ ngồi nơi cuối lớp.

Phải uống hết tất... tất cả sao?

Có phải là Doãn Đường Diệu đã khuân tất cả những loại thuốc chữa cảm cúm ở hiệu thuốc đến không vậy, nếu uống tất cả số thuốc này, e rằng sẽ có vấn đề đây.

Thích Quả Quả gục mặt xuống bàn cười lớn.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Tiểu Mễ cười nhăn nhó, đưa tay mở nắp chiếc cốc giữ nhiệt ra.

Một luồng hơi nóng bốc lên.

Thích Quả Quả ngạc nhiên kêu lên: “Chao ôi, Doãn Đường Diệu bỗng nhiên lại chu đáo thế!”.

Hai tay Tiểu Mễ ôm chặt chiếc cốc giữ nhiệt, cô không thể không quay xuống nhìn về phía cuối lớp, khuôn mặt lạnh lùng ấy vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim cô bỗng mềm yếu, dường như vừa va phải một vật gì đó rất mạnh.

Thời tiết mấy hôm nay quả rất không bình thường.

Đúng ra, những ngày cuối tháng Năm, thời tiết thường rất nóng, nhưng cái máy điều hòa nhiệt độ đã được nghỉ ngơi ba, bốn hôm nay rồi, bầu không khí trong lớp học lại vô cùng lạnh giá.

Thầy giáo đang giảng bài trên bục giảng.

Tiểu Mễ vừa chăm chú lắng nghe vừa ghi chép, cô cảm thấy hơi lạnh, muốn ho vài tiếng nhưng lại sợ ảnh hưởng tới việc nghe giảng của các bạn khác.

“Cậu không sao chứ?” Thích Quả Quả thì thầm.

Tiểu Mễ lắc đầu, mỉm cười, cố gắng làm ra vẻ không có chuyện gì. Đã quyết định sẽ ở lại lớp nghe giảng rồi, nhất định không thể vì chút bệnh tật mà làm phiền đến người khác.

Cố gắng kìm chế cơn ho.

Cố gắng chịu đựng cảm giác lạnh buốt trong cơ thể.

Cố gắng chịu đựng cảm giác đau đầu.

Ngồi bết vẫn chạy sột soạt trên giấy, Tiểu Mễ cố gắng tập trung hết tinh thần để nghe giảng và quên đi những cảm giác không mấy dễ chịu đó. Tuy nhiên, vì cố gắng kìm chế cơn ho, phổi của cô trở nên khó chịu tới nỗi muốn vỡ tung ra, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, khuôn mặt cô đỏ rực lên.

Phịch!

Tiếng cặp sách vút lên trên mặt bàn.

Cả lớp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Doãn Đường Diệu hùng hổ đứng dậy, khoác cặp sách lên vai. Cậu lạnh lùng rút từ trong túi quần ra một chiếc mp3, ấn vào nút ghi âm, bước về phía bục giảng, đặt lên trên bàn giáo viên rồi nói với thầy giáo:

“Nội dung tiếp theo hướng vào đây nói, giọng to hơn một chút!”

Thầy giáo há hốc miệng ngạc nhiên, còn chưa kịp nói lại câu nào thì chỉ nhìn thấy cái bóng phía sau lưng của Doãn Đường Diệu.

Với nét mặt u uất, Doãn Đường Diệu tiến về phía Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ cảm thấy hơi hoang mang, cô định nói câu gì đó, tuy nhiên, nét mặt của Doãn Đường Diệu lạnh lùng như vậy khiến cô ngay lúc đó cũng không biết phải nói gì.

Doãn Đường Diệu cũng không nói một lời nào cả.

Cậu hơi khom lưng xuống...

Tay trái lỏng xuống dưới đầu gối Tiểu Mễ, tay phải ôm sau lưng cô, giống như một cơn gió, Tiểu Mễ đã nằm gọn trong vòng tay của cậu!

“Làm gì vậy?!”

Tiểu Mễ kinh ngạc kêu lên, cố gắng giãy giụa trong vòng tay của Doãn Đường Diệu, cảm giác vừa lo lắng vừa xấu hổ ấy lại khiến cô không thể kìm chế được cơn ho, cô ho lên sặc sụa, toàn thân run lẩy bẩy.

“Đến trạm xá.” Doãn Đường Diệu khẽ nhếch mép, bế cô lên, vừa đi vừa nói, “Đặt máy ghi âm rồi, không phải lo không nghe được bài giảng!”.

“Khụ! Khụ khụ! Buông em ra! Mau lên...” Tiểu Mễ vừa ho vừa hét lên, cố gắng giãy giụa để thoát ra khỏi vòng tay ấy.

“Ngậm miệng!”

Doãn Đường Diệu khẽ quát lên!

Cánh tay phải của cậu ôm mạnh, đầu của Tiểu Mễ va “phịch” một tiếng vào ngực Doãn Đường Diệu! Ô... Khuôn mặt cô bị vùi trong lớp áo của cậu, chặt chội, miệng cũng bị ngực áo bịt kín, đang trong trạng thái há ra, không thể thở một cách dễ dàng được, những câu phản kháng lại càng không có cơ hội để nói nữa.

Thầy giáo và các bạn cũng đang sững người vì ngạc nhiên rồi.

Cứ như vậy...

Đoãn Đường Diệu bế Tiểu Mễ ra khỏi lớp học với một khuôn mặt không để lộ một chút cảm xúc gì!

Chương 5

Ánh cửa phòng trạm xá bị đập “rầm” một tiếng, mở ra!

Tiếng động mạnh khiến chiếc kim tiêm trong tay Dương Nhuận – bác sĩ của trường – khê rung lên, thiếu chút nữa thì đâm chệch ven tay của một sinh viên nữ. Anh khê cau mày, không để ý đến tiếng động đó nữa, tiếp tục tiêm.

“Này! Anh lại đây!”

Một giọng nói hung hãn vang lên trong phòng khám.

Dương Nhuận tiêm nốt chỗ thuốc còn lại trong ống kim tiêm, lấy một cục bông đã tẩm cồn sát khuẩn gi lên vết tiêm, ôn tồn nói: “Buổi chiều nhớ đến tiêm nốt mũi còn lại nhé”.

“Bác sĩ! Gọi anh lại đây, anh có nghe thấy không hả!” Giọng nói hung hãn đã kèm thêm vị bực bội.

“Cảm ơn bác sĩ.” Nữ sinh viên đó không nén được cũng phải nhìn về phía cửa, cô bắt gặp một ánh mắt đang bốc lửa

phần nộ ngùn ngụt, dường như đang muốn giết người đến nơi, thật đáng sợ! Cô sợ đến nỗi vội vàng từ biệt bác sĩ, nhanh chóng rời khỏi phòng khám.

Dương Nhuận thu dọn kim tiêm, bông băng đã dùng rồi cho vào thùng rác.

“Anh có bị điếc không hả?!”

Tiếng quát tháo vang lên đinh tai nhức óc.

Dương Nhuận không buồn ngẩng đầu lên, anh đưa tay chỉ về phía tấm bảng treo trên tường:

“Đi nhẹ, nói khẽ.”

Khuôn mặt Doãn Đường Diệu lúc tím lúc trắng, mấy sợi gân cổ cứ nổi hết cả lên, nếu không phải vì đang bế Tiểu Mễ trên tay, e rằng vài năm đâm đã được tung ra rồi!

“Hi hi!”

Tiểu Mễ thầm cười trộm trong vòng tay Đường Diệu, từ khi tới trường Thánh Du tới giờ, đây là lần đầu tiên cô được thấy Doãn Đường Diệu bị làm cho bẽ mặt như vậy. Suốt quãng đường đi từ giảng đường tới khu trạm xá, cậu ôm cô chặt quá khiến cô cảm giác như xương cốt đang gãy ra từng khúc, đau quá đi mất.

“Cười cái gì?!” Doãn Đường Diệu trợn mắt lên nhìn cô.

“Ồ...” Tiểu Mễ cố gắng thu nụ cười lại, khẽ ho một tiếng, “Cuối cùng thì cũng đã đến trạm xá, em rất vui, hi hi”.

Doãn Đường Diệu vẫn tiếp tục hần học nhìn cô, không hiểu sao cậu vẫn cảm thấy trong mắt cô có chứa ý nghĩ đang giễu cợt.

“Này, vừa nãy anh nói thế là không được đâu, bác sĩ, anh ấy đang...”

“Ngậm miệng!” Doãn Đường Diệu khế quát cô, “Vì anh ta mà em lên lớp anh hả?! Chẳng phải em đã nói, người em thích là...”.

Bỗng nhiên, cậu không nói nữa, khuôn mặt nghiêm nghị như người chết rồi, đôi môi mím chặt lại.

Dương Nhuận dọn dẹp xong mọi thứ, quay người nhìn về phía người vừa gây ra nhiều tiếng động ban nãy.

Cậu sinh viên đó dáng người cao lớn, mái tóc nhuộm màu sợi đay, đeo một chiếc khuyên kim cương trên mũi, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú nhưng lại có nét ngỗ ngược. Cậu đang bế trên tay một cô gái, tư thế ôm cô gái đó có vẻ vụng về, cứng nhắc, cảm giác đó cũng giống như một cậu trai vụng về, ngốc nghếch không biết phải trân trọng con búp bê yêu quý của mình như thế nào mới tốt.

“Cậu là Doãn Đường Diệu?” Dương Nhuận hỏi.

Doãn Đường Diệu nhướn cặp lông mày: “Tôi không quen biết anh”. Trước đây, cậu chưa từng đặt chân đến cửa trạm xá của trường.

“Bùi Ưu là em đồng môn của tôi.” Hồi còn học đại học, Bùi Ưu và Dương Nhuận chơi khá thân với nhau. đã vài lần,

Dương Nhuận được xem ảnh chụp chung giữa Bùi Ưu và Doãn Đường Diệu trong ví của bạn, cũng từng được nghe Bùi Ưu kể sơ qua về Đường Diệu.

“Ờ.” Đường Diệu có vẻ buồn, hóa ra lại là bạn của Bùi Ưu.

“Người bị bệnh tim, hay nổi nóng là không tốt đâu.”
Dương Nhuận ôn tồn nói.

“Quý thật!”

Đường Diệu rửa thẩm, cái ông anh Bùi Ưu chết tiệt này! Trong lúc tức giận, hai tay cậu lại càng ôm chặt, xương của Tiểu Mễ đang kêu “cục, cục”.

“Đau...”

Tiểu Mễ khẽ rên rỉ.

“Còn không mau để bệnh nhân nằm lên giường đi, cô ấy sắp bị cậu làm cho nghẹt thở rồi đấy.” Dương Nhuận lắc đầu. Một người luôn ôn tồn, chu đáo như Bùi Ưu mà lại có thể kết thân với một cậu em thô bạo như Doãn Đường Diệu, thế giới này quả là không có điều kỳ lạ nào là không xảy ra.

Doãn Đường Diệu sững người, cúi xuống nhìn Tiểu Mễ, thấy hai má cô đang đỏ rực, ho từng cơn kéo dài, cậu cau mày, lau bàu vãi cậu rồi bước từng bước dài về phía giường bệnh, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống.

“Cảm ơn.”

Tiểu Mễ vừa ho vừa nói với cậu.

Đường Diệu chẳng nói chẳng rằng, kéo tấm chăn trùm kín người cô, cậu trùm kín tới nỗi trông cô giống như một con tằm đang nằm trong kén vậy. Sau đó, cậu lại hét lên với Dương Nhuận:

“Này! Mau lại đây khám cho cô ấy đi!”

Dương Nhuận từ từ tiến lại gần, trên môi là một nụ cười nhạt, dường như chẳng buồn để ý đến chuyện gì cả.

“Anh nhanh lên một chút được không hả!” Đường Diệu hét toáng lên.

“Đừng như vậy mà...” Tiểu Mễ nắm lấy cổ tay Đường Diệu, bàn tay cô đang nóng rực, hơi thở yếu ớt, “anh hét to làm em nhức hết cả tai, đầu óc quay cuồng hết cả lên...”.

“Thật à?” Mặc dù không tin rằng tiếng quát của mình lại đình tai nhức óc như vậy nhưng không hiểu sao, cậu cũng cố gắng hạ thấp giọng.

Tiểu Mễ chớp chớp mắt: “Đùa đấy, em trêu anh thôi”.

“Em...”

“Em rất vui.” Cô mỉm cười, nụ cười trong veo, bàn tay cô vẫn nắm lấy cổ tay cậu, mềm mại, ấm áp.

Đường Diệu chăm chú nhìn cô.

“Cảm ơn anh đã đối tốt với em.” Cô nhắm mắt lại, thờ dãi, “Có biết không? Anh dường như đang giống một thiên thần...”.

Thiên thần? Cái quái quỷ gì vậy! Doãn Đường Diệu khẽ nhún mày.

Dương Nhuận hoài nghi nhìn Đường Diệu hồi lâu, anh cố tìm một chút bóng dáng thiên thần trong con người cậu ta. Nhìn đi nhìn lại, cuối cùng kết luận, cậu ta vẫn đang trong quá trình tiến hóa thành thiên thần, còn về việc quá trình tiến hóa thành thiên thần ấy có lâu dài như quá trình từ vượn tiến hóa thành người không lại là một vấn đề rất uyên thâm nữa.

“Anh không phải là thiên thần!” Đường Diệu ngại ngùng nói, cậu cũng không thích kiểu nói ướm át, lãng mạn đó.

“... Ờ.” Tiểu Mễ khó nhọc đưa tay lên túm túm mái tóc. Ôi chao, không sao, thiên thần thường không hay tự nhận mình là thiên thần. Cô mở to mắt, cố giữ nụ cười tươi trên môi: “Cái đó... Anh không cần phải tốt với em như vậy đâu... em sẽ... không biết phải làm thế nào cả...”. Cô đã quen với thái độ hung dữ của cậu, bỗng nhiên lại thấy cậu dịu dàng như vậy, không biết vì sao, cô lại có cảm giác tim mình đau nhói.

“Anh không đối tốt với em. Chỉ có điều, anh đã hứa là nếu em tìm thấy viên kim cương, anh sẽ yêu em trong một tháng mà thôi.” Đường Diệu nói, khuôn mặt cậu vẫn rất lạnh lùng nhưng sâu thẳm nơi đáy mắt lại lộ rõ vẻ bối rối.

“Ờ... vậy sao...”

Vẻ bối rối của cậu lại truyền sang cả người Tiểu Mễ, tim cô bỗng nhói đau, một cơn ho dài lại kéo đến.

“Bác sĩ!”

Doãn Đường Diệu lại hét lên, mấy sợi gân cổ lại được dịp nổi lên.

Dương Nhuận đã đến bên giường của Tiểu Mễ, anh đỡ cô ngồi dậy, vỗ vỗ vào lưng cô, giúp cô giữ nhịp thở bình thường: “Em sốt mấy ngày rồi?”.

“Khụ khụ... khụ... bốn ngày...”

“Lâu vậy mà vẫn chưa khỏi sao?” Dương Nhuận nhíu mày lại.

Tiểu Mễ ôm lấy miệng, ho dữ dội. Ôi chao, lẽ ra là đã khỏi rồi, chỉ có điều cô lại nhảy vào đài phun nước nên mới đến nông nỗi này.

“Này! Anh buông cô ấy ra!”

Đường Diệu tức giận túm lấy cổ áo phía sau của Dương Nhuận, kéo anh sang một bên!

“Ai cho phép anh chạm vào cô ấy!”

Dương Nhuận bị kéo ra đột ngột, Tiểu Mễ bị mất chỗ tựa nên ngã phịch xuống giường! “Ái!”, cô khê kêu lên, đau quá, cũng may là đệm giường và gối mềm, nếu không có lẽ gãy xương mất.

“Anh nói xem, cô ấy bị sao vậy! Có cần phải nằm viện chữa trị không?!” Đường Diệu đằng đằng sát khí nhìn vào Dương Nhuận vừa bị kéo ngã đúi sang một bên.

Dương Nhuận hít một hơi dài, cố nén cơn tức giận. Cái anh chàng này, nếu không vì biết cậu ta có bệnh, có lẽ hôm nay anh phải đánh cho một trận mới được.

“Không sao. Uống thuốc, nghỉ ngơi vài hôm là khỏe thôi”, Dương Nhuận bước đến cái bàn cạnh cửa sổ, cầm bút lên viết đơn thuốc, “tuy nhiên...”.

“Chuyện gì vậy?” Đường Diệu truy hỏi.

“Nếu như suốt ngày có người bên cạnh la hét om sòm khiến cô ấy không được yên tĩnh thì sẽ rất lâu bình phục.” Dương Nhuận lạnh lùng nói.

Đường Diệu sững lại. Anh ta dám coi mình như một thằng ngốc sao?! Câu nói này chỉ đáng để dọa trẻ con thôi! Tuy nhiên... “anh hét to làm em nhức hết cả tai, đầu óc quay cuồng hết cả lên...”.

Cậu nhìn Dương Nhuận, rồi lại quay sang nhìn Tiểu Mễ, đôi môi cậu bỗng mím lại rất chặt.

Suốt thời gian còn lại của buổi sáng hôm đó, Đường Diệu quả nhiên chẳng nói một câu nào.

* * *

Thích Quả Quả không dám tin vào mắt mình nữa, khi cô đang ngồi trong phòng ký túc xá ăn bông ngô và nghe đài thì

Đoãn Đường Diệu bế Tiểu Mễ bước vào! Cậu ta vụng về đặt Tiểu Mễ nằm xuống giường, bảo cô nằm yên, đắp chăn cho cô rồi ra lệnh cho cô ngủ.

Sau đó, cậu ta trừng trừng nhìn vào Thích Quả Quả này giờ đang ngạc nhiên há hốc cả miệng ra, bước từng bước lại gần, giằng lấy máy nghe đài trong tay cô:

“Không được nghe! Ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của Tiểu Mễ!”

Thích Quả Quả vẫn há hốc miệng, không nói được câu nào. Cô vẫn nghĩ việc mình chứng kiến sáng nay ở lớp học, chẳng qua chỉ là do bệnh thần kinh của Đường Diệu phát tác mà thôi, không ngờ thời gian phát bệnh lại lâu đến vậy.

Đường Diệu lại giằng nốt túi bóng ngô đang cầm trên tay cô, khẽ dẫn giọng:

“Cái này ăn vào cũng phát ra tiếng động!”

Thích Quả Quả ngồi ngẩn ra, quên cả chớp mắt.

Đường Diệu lại trừng trừng nhìn cô hồi lâu, cau mày nói: “Đi lên thư viện đi! Tiểu Mễ đang cần nghỉ ngơi, cô ở đây ồn ào quá!”.

Cửa phòng ký túc xá bị đóng “sập” lại!

Thích Quả Quả bị đuổi ra khỏi phòng, vẫn đứng ngẩn ra đó, lắc đầu, cô vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nơi đó, dường như là phòng ở của cô cơ mà; cô ấy, Tiểu Mễ dường

như là bạn của cô cơ mà; cậu ta, dường như vẫn là người luôn hung dữ với Tiểu Mê cơ mà!

Còn nữa...

Cứ cho là phải đi lên thư viện thì cũng phải mang theo cặp sách chứ!

Sau khi tỉnh ra, Thích Quả Quả đập cửa phòng thật mạnh:

“Này! Mở cửa ra! Cặp sách của tôi vẫn ở trong đó! Hơn nữa, người phải đi là cậu chứ! Để cậu chăm sóc Tiểu Mê, bệnh của cô ấy sẽ càng nặng thêm!”

Cửa được mở ra!

Thích Quả Quả không kịp thu tay về, suýt nữa thì bị lao vào trong phòng!

Một chiếc cặp sách chắn ngay trước mặt cô, chân cô chưa kịp bước vào cửa phòng đã lại bị đẩy ra khỏi cửa!

Đường Diệu quát vọng ra từ bên trong:

“Cô còn dám làm ồn ảnh hưởng tới giấc ngủ của Tiểu Mê, tôi sẽ cắt cổ cô đấy!”

Nhưng âm thanh thật hung dữ!

Thích Quả Quả khẽ rùng mình, đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng quyết định khuất phục cậu ta cho yên chuyện. Cô cúi xuống nhặt chiếc cặp sách ở dưới đất, chuẩn bị đi lên thư viện, bỗng hai mắt cô lại trợn tròn lên...

Trời ạ!

Cặp sách mà Đường Diệu ném ra ngoài là của Tiểu Mễ!

Doãn Đường Diệu là một tên ngốc!

Doãn Đường Diệu là một con heo!

Bắt đầu từ hôm đó, ngoài lúc đêm khuya ra, Doãn Đường Diệu không cho phép bất cứ ai quấy rối đến việc nghỉ ngơi của Tiểu Mễ ở ký túc xá. Ngay cả Thích Quả Quả, Thành Viện và Dương Khả Vi cũng phải lang thang ở bên ngoài. Thành Viện thì không vấn đề gì, vốn dĩ cả ngày cô ở lý tại thư viện rồi, nhưng Thích Quả Quả và Dương Khả Vi thì quả là gay go. Dương Khả Vi tức đến nổi thâm tím mặt mày, tuy nhiên, trước mặt Doãn Đường Diệu, cô cũng không dám thể hiện gì, ha ha, còn với Thích Quả Quả, việc xem phản ứng của Dương Khả Vi trở thành thú vui duy nhất trong ngày của cô.

Tuy nhiên, bệnh tình của Tiểu Mễ lại chuyển biến rất nhanh chóng.

“Bệnh tở mà không khỏi, chắc các cậu sẽ không thềm để ý đến tở đâu nhi?” Tiểu Mễ ngại ngùng nói với cô bạn Thích Quả Quả đang nằm một cách thoải mái trên giường kia.

“Hừ!”

“Xin lỗi nhé...”

“Hừ!”

“Quả Quả...” Tiểu Mễ túm túm mái tóc, gương mặt lộ rõ vẻ bối rối.

“Hừ!” Thích Quả Quả lườm bạn một cái. “Cậu là một viên ngọc quý, bọn tớ chỉ là cỏ rác mà thôi! Tức chết đi được!”

“Tớ xin lỗi mà, Quả Quả.” Tiểu Mễ cúi đầu xuống. Cô cũng biết Đường Diệu làm như vậy là hơi quá đáng, nhưng, cậu ấy cũng chẳng cho cô một cơ hội để nói. Chỉ cần cô khê lên tiếng, cậu ấy đã quát lên yêu cầu cô yên lặng. Nếu cô cứ nhất định nói, cậu liền lấy gối bịt miệng cô lại.

“Doãn Đường Diệu là một tên ngốc!” Thích Quả Quả lặp lại câu nói mà mấy ngày hôm nay, cô đã nói đến n lần rồi.

“Ờ.”

“Ờ cái gì! Cậu ta là một tên ngốc, thế mà cậu còn thích cậu ta, cậu còn ngốc hơn cả một tên ngốc!”

“Ờ.”

“Lại ờ cái gì nữa!” Thích Quả Quả lườm bạn.

“Thì ngốc, tớ là một con ngốc nên tớ ờ vậy thôi.” Tiểu Mễ giả bộ ngây ngô.

“Xì! Thật là không chịu nổi cậu nữa rồi!”

Thích Quả Quả không nhịn được nữa, cười phá lên, cười xong rồi thì quả là có muốn giận nữa cũng không được.

“Rốt cuộc là cậu thích Doãn Đường Diệu ở điểm nào hả, Tiểu Mễ?”

Nụ cười trên môi Tiểu Mễ dần dần tắt ngấm, khuôn mặt cô dần trở nên đăm chiêu, lúc này, Thích Quả Quả dường như có thể nhìn thấy một tình cảm khắc cốt ghi tâm trong mắt của bạn. Sau đó, Tiểu Mễ lại cười, nụ cười có vẻ nhạt nhẽo.

“Chỉ cần đúng là anh ấy, bất cứ điểm nào tớ cũng thích.”

* * *

Sau những ngày lạnh giá, thời tiết lại trở nên nóng nực. Ánh mặt trời xuyên qua lớp cửa kính của thư viện, hắt hơi nóng hầm hập xuống nền gạch. Cạnh những hàng giá sách, sinh viên đang chăm chú tra tìm sách vở hoặc tư liệu tạp chí, trên những chiếc bàn dài, những cây bút trong tay các bạn đang chăm chỉ “sột soạt” chạy trên giấy.

Tiểu Mễ ôm một chồng tạp chí chuyên ngành dày, bước về chỗ, ngồi xuống, đưa tay lên lau mấy giọt mồ hôi rịn ra trên trán. Cô lật giờ từng quyển tạp chí, đọc một cách chăm chú, hễ nhìn thấy dòng chữ “nguồn nhân lực” là cô lại dùng tấm thẻ làm dấu sách đánh dấu lại. Nửa giờ sau, cô đã dùng hết mấy chục tấm thẻ làm dấu rồi.

Ừm, cũng hòm hòm rồi.

Cô vận động cánh tay một chút, che miệng ngáp một cái, sau đó nhìn sang bên cạnh, Đường Diệu đang gục xuống bàn ngủ một cách rất say sưa.

“Tình dậy đi...” Cô vỗ vỗ vào vai cậu.

Cậu vẫn tiếp tục ngủ, đôi lông mày rậm nhú lại như đang muốn đấu tranh với sự làm phiền đó.

“Tỉnh dậy đi!” Cô ghé sát vào tai cậu.

Ồ... Đáng ghét! Ánh mặt trời ấm áp như thế này quả là thích hợp cho việc ngủ! Là ai không muốn sống nữa đây! Bàn tay đang đặt trên bàn của cậu nắm lại thành nắm đấm, hai mắt vẫn đang nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm những lời nguyên rủa.

“Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Tỉnh dậy!...”

Cứ như đang tụng kinh vậy, những âm thanh đều đều cứ vang lên bên tai cậu. Nắm đấm lại càng chặt hơn, Đường Diệu ngẩng đầu lên, ngọn lửa tức giận ngùn ngụt cháy nơi đáy mắt! Muốn chết hả!

Tiểu Mễ đang ngồi yên đọc bài tiểu luận.

Cô cúi đầu thấp, khóe môi đang mỉm cười. Nghe tiếng động từ phía cậu, cô quay đầu sang, mừng rỡ nói: “A, đang định gọi anh dậy, anh đã dậy rồi, tốt quá”.

“Vừa nãy...” Đường Diệu nhìn cô. Rõ ràng là tiếng nói đã làm phiền cậu là của cô mà!

“Vừa nãy em định gọi anh, nhưng”, cô nở một nụ cười đáng yêu, “thấy anh ngủ ngon quá, nên lại để anh ngủ thêm một chút nữa”. Phù, điệu bộ của cậu ấy trông thật đáng sợ.

“Không phải là em hả?!”

“Em á? Em làm sao cơ?” Tiểu Mễ túm túm tóc, làm bộ chẳng hiểu gì cả, bỗng hai mắt cô sáng lên, “Vừa nãy anh mơ thấy em, đúng không?”.

Đường Diệu nhìn cô đầy nghi ngờ.

“Mơ thấy em như thế nào?”, cô cười vui vẻ, “Mau nói cho em nghe với!”.

“Mơ thấy em biến thành một con ruồi kêu vù vù.”

“Không thể thế được.”

“Sao lại không?”

“Kêu vù vù là con ong chứ.”

“...”

“Con ruồi bay thì kêu u u, vì vậy em mới nói là không thể thế được.” Một nụ cười đáng yêu lại nở trên môi cô, trong giọng nói cũng mang theo một chút than phiền, “Anh nên chịu khó đọc thêm sách đi mới tốt, như vậy mới không mắc phải những... ôi chao... những lỗi như vậy”.

Nói đoạn, cô đẩy một chồng tạp chí chuyên ngành sang trước mặt cậu.

“Những chỗ cần xem em đã dùng thẻ đánh dấu cho anh rồi, cũng không nhiều lắm đâu. Anh đọc trước đi, em tìm thêm chút tài liệu.”

Tiểu Mễ cúi đầu xuống, một tay chống cằm, một tay lật một quyển tạp chí mới. Ánh mắt cô khẽ chuyển động, cố giấu

nụ cười trộm trong lòng bàn tay, hi hi, cho dù cậu ấy như thế nào, vẫn bị cô dễ dàng đến nỗi ngấn người ra, trông cũng thật đáng yêu!

Đường Diệu ngồi ngẩn ra nhìn đống tạp chí trên bàn.

Nằm mơ? Ong? Ruồi?... Hừ! Cứ cho là cậu ngốc đi! Rõ ràng là cậu còn nghe thấy tiếng cô ấy cười trộm mà!

“Này!” Cậu khê quát lên.

Cô vội vã thu nụ cười trên môi lại, làm ra vẻ đang chăm chú lắng nghe:

“Chuyện gì thế?”

Diệu bộ chẳng giống chút nào cả! Đường Diệu rửa thẩm, khoe môi cô ấy rõ ràng còn có dấu vết của nụ cười, đôi mắt cũng long lanh một cách rất đáng ngờ, giống như con tiểu hồ ly vừa ăn trộm được gà vậy.

Chỉ có điều...

Dường như còn đáng yêu hơn bộ dạng lúc cô ấy bị ốm.

“Tại sao anh lại phải đọc những thứ này!”

Mới lật vài trang, những trang được đánh dấu đều có một nội dung chán ngắt là “nguồn nhân lực”, Đường Diệu chán nản đẩy chúng sang một bên, suýt nữa còn đụng phải đầu một cậu bạn đang ngồi học bên cạnh.

“Xin lỗi bạn, xin lỗi bạn...” Tiểu Mễ vội vàng mỉm cười xin lỗi người bạn ngồi cạnh, đặt chồng tạp chí trở lại vị trí

trước mặt Doãn Đường Diệu, cô nhẹ nhàng nói: “Anh quên bài tiểu luận đó rồi à?”.

“Bài nào?”

Tiểu Mễ cố gắng kìm chế cơn bực bội, chao ôi, hãy nhớ kỹ, thiên thần không thể có những biểu hiện bất nhã được. Cô hít một hơi dài, nở một nụ cười: “Bài tiểu luận môn Quản lý nguồn nhân lực ấy”.

Trong trí nhớ xa xôi của Doãn Đường Diệu cuối cùng cũng bắt được một tín hiệu liên quan đến câu chuyện.

“... Chẳng phải là em đã viết cho anh rồi sao?”

“Đúng là em đã viết cho anh rồi.”

“Vậy còn viết cái gì nữa?” Doãn Đường Diệu lại nghi ngờ đầu óc cô có vấn đề.

Tiểu Mễ giữ nguyên nét mặt nghiêm nghị, cố gắng không biểu lộ gì, nở một nụ cười cứng nhắc:

“Anh rất thành thực, anh đã nói bài tiểu luận không phải do anh viết mà.”

“...” Đường Diệu sững người, cậu bỗng thấy rất nhiều ngôi sao màu vàng đang bay trước mắt mình.

Tiểu Mễ mỉm cười: “Vì vậy, trước ngày thứ Sáu, anh phải nộp một bài tiểu luận mới cho thầy giáo”.

“Em cười đầy ác ý.” Trong lúc hoa mắt ấy, Doãn Đường Diệu còn nhìn rõ được nụ cười đắc ý của cô.

“Làm gì có, xí!” Tiểu Mễ ôm ngực, cúi đầu xuống ho, đợi lúc cô ngẩng đầu lên, lại là một nụ cười thuần khiết như một thiên thần. “Thực ra, em rất khâm phục sự thành thật và dũng khí của anh, ý định viết tiểu luận thay anh là một hành động bột chộp của em. Vì vậy, bài tiểu luận này, anh phải tự viết thôi.”

“Em viết hộ anh.”

“... ?” Tiểu Mễ sững người

“Có nghe rõ không, em viết hộ anh!”

Chồng tạp chí chuyên ngành dây cộp kia lại được đẩy về phía trước mặt Tiểu Mễ, Doãn Đường Diệu lại gục xuống bàn định tiếp tục ngủ.

“Nhưng lần trước, anh...”

“Lúc đó anh còn chưa biết em có mưu mô gì.”

“Mưu mô?”

“Ví dụ như em muốn dùng một bài tiểu luận để uy hiếp anh, dọa dẫm ép buộc anh phải yêu em.” Cậu lườm cô một cái, giọng nói vẫn lạnh như băng.

Tiểu Mễ há hốc miệng. Đồ tồi, cô là người hay dọa dẫm ép buộc người khác lắm sao?! Một cái lườm khinh bỉ được phát ra. Cuối cùng thì cô đã nếm được cảm giác của người bị cản lại.

“Này!”

“...” Cô buồn rầu.

“Em lườm trông thật khó coi.” Giọng của cậu vẫn lạnh lùng như dao.

“Em đã lườm à?” Cô quay tìm xung quanh, chui cả người xuống gầm bàn để tìm. “Cái lườm đâu rồi nhì, sao em không nhìn thấy?”.

“Tiểu Mễ!” Cậu khẽ hét lên với khuôn mặt méo mó.

Cô túm túm mái tóc, nhìn cậu một cách hiếu kỳ: “Anh muốn cười hay là muốn khóc đây?”.

Cậu cốc mạnh vào đầu cô một cái!

Đau quá!

Tiểu Mễ ôm lấy đầu xuýt xoa kêu đau.

“Còn nữa, lần đó, trên xe taxi, chính em đã đẩy anh ngã xuống đất, đúng không?!” Trông cậu lúc này thật hung dữ. Cũng kỳ lạ thật, khi cô bị ốm, trông yếu ớt như một cây lau sậy, thế mà khi khỏe mạnh rồi, trông cô lại thật đáng ghét.

Mắt Tiểu Mễ lộ rõ vẻ thán phục:

“Oa, những việc xảy ra lâu như vậy rồi mà anh vẫn còn nhớ sao, thật là lợi hại!”

“Em quên rồi?” Tiếng nói được rít ra từ các kẽ răng.

Cô gạt đầu lia lịa.

“Cộp!”

Lại một cái cốc nữa giáng xuống đầu cô.

“Nhớ ra chưa!” Ánh mắt của cậu thật đáng sợ.

Tiểu Mễ ôm lấy đầu, làm ra vẻ đã nhớ ra rồi: “Ồi chào! Nhớ ra rồi!”. Cô cười hi hi, chìa tay ra: “Tiền taxi tổng cộng hết mười sáu đồng, em không tính lãi đâu”.

“Tết!”

Nắm tay cậu đập vào lòng bàn tay cô!

“Đau quá!” Nước mắt cô đã bắt đầu chảy vòng quanh, cô làm bộ tội nghiệp xuýt xoa lòng bàn tay đang tấy đỏ, “Đau quá... tay cũng đau, đầu cũng đau...”.

Cô ấy đang giả bộ đấy! Đường Diệu tỏ vẻ không thèm để ý đến cô.

Chỉ có điều, bàn tay cô hình như đang tấy đỏ lên thật, góc trán dường như cũng đang đỏ lên, cô cúi đầu xuống, hai vai đang rung lên khe khẽ.

“Này.”

Cậu gọi cô.

Cô vẫn cúi đầu xuống, ngoài đôi vai đang rung rung, toàn thân cô im lặng như một bức tượng.

“Đưa anh xem nào!” Cậu kéo mạnh tay cô, tay cậu vừa chạm vào, lòng bàn tay cô nóng bùng. Chết tiệt! Rõ ràng là cậu không cố ý đánh mạnh mà! Đôi môi mím chặt, đôi mắt cậu lộ rõ vẻ buồn bực.

“Đau lắm phải không?”

Cậu xoa xoa tay cô.

“Thối vào đây một cái là sẽ hết đau ngay.” Cô nhẹ nhàng nói, giọng có phần run run.

“Cái đó chỉ để lừa trẻ con thôi!” Cậu khề nhừu mày, chết tiệt, chỉ có kẻ ngốc mới tin vào những hành động như vậy.

Cô không nói gì nữa, hai vai lại khề rung lên.

Trong thư viện, tất cả sinh viên đều đang chăm chú đọc sách, thi thoảng cũng có vài bạn ghé tai nhau thì thầm. Ánh nắng mặt trời xuyên qua lớp cửa kính, ngạo mạn soi sáng cả gian phòng.

Doãn Đường Diệu nghiêm mặt lại, đôi lông mày đẹp kia nhúu chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi. Cậu cúi đầu, kéo tay cô vào một vị trí mà các bạn khác khó nhìn thấy được.

“Phù!”

Cậu thối mạnh một cái vào lòng bàn tay cô!

Buồn chết đi được! Tiểu Mễ không nhìn được nữa, bật cười thành tiếng. Cô vội đưa tay lên che miệng, không để tiếng cười làm ảnh hưởng tới các bạn khác.

Doãn Đường Diệu nhìn chăm chăm vào cô.

Tiểu Mễ hai tay ôm miệng cười, thực tế, thực tế trông vô cùng đáng yêu! Cô cười đến nỗi đuôi mắt như đang phát ra những bông hoa nhỏ. Cô vẫn biết rằng, cho dù thế nào, anh vẫn mãi mãi tốt với cô như vậy.

“Mễ! Ái!”

Đoãn Đường Diệu lạnh lùng rít lên.

Tất cả thầy cô giáo và các bạn có mặt trong thư viện lúc đó đều nhìn về phía hai người bọn họ.

“Suyt!”

Cô đưa tay lên miệng ra hiệu, khê thì thầm: “Yên lặng. Đây là thư viện”.

“Em lừa anh!” Đường Diệu tức giận chỉ vào cô.

“Đúng vậy.” Cô lè lưỡi.

Không ngờ cô lại thẳng thắn nhận tội như vậy, cậu nhìn cô, ngay lúc đó bỗng chẳng biết phải nói gì tiếp nữa.

“Là do anh đồng ý mà.”

“Chết tiệt! Anh đồng ý cái gì!”

“Anh nói là hai đứa mình sẽ hẹn hò với nhau một tháng mà, vậy thì trong một tháng đó, anh là bạn trai của em.” Tiểu Mễ tỉnh nghịch mỉm cười, cô tiếp tục nhìn vào quyển tạp chí chuyên ngành. “Đùa một chút với bạn trai của mình, có gì quá đáng đâu cơ chứ.”

Nói xong, cô khê đưa mắt liếc Đường Diệu một cái.

“Này.”

“Gì nữa đây!” Giọng cậu vẫn có vẻ tức giận.

“Không đau nữa rồi.”

“...”

“Cảm ơn anh nhé.” Đôi mắt cô lại cong lên như vầng trăng khuyết.

Đường Diệu trầm ngâm hồi lâu, rồi lại gục xuống bàn ngủ tiếp, trước khi ngủ còn nói thêm: “Em viết bài tiểu luận đi! Đừng có làm phiền anh nữa, nếu không anh cốc thùng đầu em đấy!”.

* * *

Chiều tối, Tiểu Mễ ôm tập tài liệu đã phô tô bước về phía ký túc xá, trên môi cô vẫn còn vương nụ cười. Cô hít một hơi thật dài, hương vị của mùa hè thật dịu dàng và nóng bỏng, đúng là làm rung động lòng người. A, thật vậy, một mùi hương tuyệt đẹp! Thực ra, dùng từ “tuyệt đẹp” để hình dung hương thơm có vẻ không được thích hợp cho lắm, tuy nhiên, trong đầu cô bây giờ chỉ có mỗi từ ấy hiện ra.

Cô hướng về phía mùi hương ấy.

Trên bậc cửa sổ phòng quản lý ký túc, một bó hoa trắng muốt đang khẽ rung rinh. Một chiếc bình thủy tinh nhỏ xinh, mỏng manh, trong đó chứa một lượng nước trong suốt, cành hoa màu xanh đậm, bốn, năm bông hoa trắng tinh khôi đang kiêu ngạo khoe sắc. Cánh hoa hé nở, hương thơm dịu dàng, mùi hương đó dường như vượt qua cả không gian và thời gian, bay thẳng tới trái tim Tiểu Mễ.

“Hoa gì đấy ạ?”

Cô cẩn thận dùng mấy ngón tay khẽ chạm vào cánh hoa một cách tò mò.

Cô Thành gấp quyển sổ ghi công việc hằng ngày lại, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười hiền từ: “Hoa dành dành đấy”.

“Hoa dành dành?” Tiểu Mễ khẽ thốt lên. Trước đây, cô chỉ được nghe tên hoa dành dành qua sách báo, nói rằng đó là một loài hoa vừa trắng tinh khôi vừa thơm ngát. Nhưng cô vẫn chưa có dịp được tận mắt nhìn thấy. Không ngờ, nó còn đáng yêu hơn miêu tả trong sách báo nhiều.

“Cháu có thích không?”

“Có ạ! Hoa đẹp quá, lại còn rất thơm nữa!”

Cô Thành đứng dậy, cầm lấy lọ hoa dành dành, đặt vào tay Tiểu Mễ, mỉm cười: “Vây thì tặng cháu đấy. Nhớ là hằng ngày phải thay nước, còn chơi được ba, bốn hôm nữa đấy”.

“Không, không ạ...” Tiểu Mễ vội vàng đặt lọ hoa lại chỗ cũ, ngại ngùng nói: “Cô Thành, mấy hôm trước, cháu bị ốm, cô đã luôn chăm sóc cháu, cô tốt với cháu như vậy... cháu... cháu không biết phải cảm ơn cô như thế nào... cháu không thể nhận lọ hoa này của cô được...”.

“Cái con bé ngốc nghếch này...” Cô Thành nắm tay Tiểu Mễ, khẽ vỗ vỗ vào tay cô bé. “Cháu vừa chuyển trường tới đây, còn lạ lắm nhiều thứ, việc chăm sóc cháu cũng là việc đương nhiên phải làm. Hơn nữa, trước đó, cô nghe một vài bạn khác nói, biết rằng cháu đã phải chịu nhiều áp lực.”

Tiểu Mễ cắn chặt môi: “Không ạ, mọi người đối với cháu rất tốt”.

Cô Thành nhìn thẳng vào Tiểu Mễ, mỉm cười: “Tiểu Mễ à, cô rất quý cháu, từ ngày đầu tiên cháu chuyển đến ở ký túc xá, cô đã rất quý mến cháu rồi. Vì vậy, sau này, có bất cứ chuyện gì, nhớ là phải nói cho cô biết, cô sẽ giúp cháu”.

Hai mắt Tiểu Mễ lại đỏ lên: “Dạ, cháu biết rồi, cháu cảm ơn cô”. Tiểu Mễ mồ côi mẹ từ nhỏ, bố cô là bác sĩ của Hội Chữ thập đỏ, hầu như năm nào cũng đi nước ngoài cứu chữa bệnh nhân hoặc những người bị nạn. Sự vắng vẻ của cô Thành giống như một làn nước ấm áp, ngấm vào người cô để rồi biến thành nước mắt chảy ra ngoài.

“Cháu cầm hoa về đi.” Cô Thành lại đặt lọ hoa vào tay Tiểu Mễ, “Nếu thích, cháu cứ để nó ở cạnh giường ngủ, mỗi lần ngủ thấy hương thơm của nó, sẽ thấy trong người dễ chịu, sức khỏe cũng nhanh chóng hồi phục”.

“Dạ!”

Tiểu Mễ không nói thêm gì nữa. Cô hít một hơi thật sâu, rồi bỗng nhiên đặt lọ hoa và chồng tài liệu vẫn đang ôm trong tay xuống, dang rộng hai tay, ôm chầm lấy cô Thành.

“Cô Thành, cháu cũng rất yêu quý cô!”

Nói xong, mặt cô bỗng ửng đỏ, cô lại cúi xuống ôm chồng tài liệu và lọ hoa, chạy phăm phăm lên phòng của mình.

Cô Thành nhìn theo bóng của Tiểu Mễ bằng một cái nhìn ấm áp, cô mỉm cười, một nụ cười hiền từ.

Trong phòng ký túc xá không có ai.

Tiểu Mễ đặt lo hoa dành dành lên mặt bàn, ghé mũi vào hít hà mùi hương của nó, a, thật dễ chịu, cô cảm thấy vui đến nỗi muốn hát vài câu, ha ha. Giờ chống tài liệu vừa phô tô, cô ngồi xuống bàn, chuẩn bị viết bài tiểu luận. Lần này, đợt cô viết nháp xong, nhất định phải bắt Đường Diệu đọc và cho ý kiến mới được, nếu không, ngộ nhờ thầy giáo nêu câu hỏi, lại lộ hết mọi chuyện thì hòng.

Cây bút trên tay cô đang dần dần viết ra những nội dung có giá trị.

Cô càng viết càng thấy bị lôi cuốn.

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đang dần dần buông xuống.

“Tinh tung, tinh tung...”

Tiếng nhạc chuông điện thoại di động khiến cô giật mình.

Cô vội cầm máy lên nghe: “A lô? Xin chào”.

“Tiểu Mễ...”

Giọng nói từ đầu dây bên kia khiến cô sững người. Có đến vài giây sau đó, cô vẫn quên cả việc hít thở, toàn thân cô cứng đờ, bàn tay đang cầm bút nắm chặt lại.

“Bố, bố về nước rồi ạ.” Cô nhẹ nhàng nói. Từ trước tới giờ, chỉ mỗi lần về nước, bố mới gọi điện cho cô.

“Tiểu Mễ...” Bố cô khẽ thở dài, “Sao con chuyển trường mà không nói với bố một tiếng, sao con lại chuyển đến một nơi

xa xôi thế này? Mà số điện thoại cũng thay đổi luôn? Nếu không có Hạo Dương giúp đỡ, con không muốn liên lạc với cả bố nữa hay sao?”.

“Không phải đâu ạ, con nghĩ là đến tháng Mười một bố mới về nước, con không muốn làm phiền tới công việc của bố.” Giọng nói của Tiểu Mễ rất khách khí. “Đến trường mới, thay số điện thoại khác cho tiện hơn ạ, con định đợi khi nào bố về nước mới gọi điện cho bố.”

“Tiểu Mễ, chuyện xảy ra đã nửa năm rồi, con không nên...”

“Bố!” Tiểu Mễ ngắt lời bố, “Dạo này bố có khỏe không? Guinea có gì hay không bố?”.

“Rất tốt, con cứ yên tâm.” Bố cô do dự một chút, cuối cùng lại thở dài, “Khí hậu ở miền Nam và miền Bắc khác nhau rất nhiều, con ở đó nhớ phải tự chăm sóc bản thân, không được để bị ốm, không được làm bố lo lắng”.

“Dạ.”

“Mấy hôm nữa bố lại chuẩn bị đi Iraq, khoảng ba bốn tháng gì đó.”

“Ồ đó rất hỗn loạn, bố phải cẩn thận nhé.”

“Được. Hai bố con mình phải tự lo giữ sức khỏe nhé.” Dừng lại một chút, “Tiểu Mễ, con còn đủ tiền chi tiêu không? Trước khi đi, bố gửi thêm cho con ít tiền nhé”.

“Không cần đâu ạ, còn rất nhiều đứa trẻ ở các nước nghèo đang cần giúp đỡ. Con vẫn còn đủ tiền chi tiêu mà.”

“Tiểu Mễ, bố có lỗi với con.”

“Bố nói gì vậy ạ!” Tiểu Mễ mỉm cười, “Con rất tự hào vì có người bố như bố, bố giống như một thiên thần đến lo lắng, chăm sóc cho những người cần sự giúp đỡ. Hơn nữa, con cũng đã lớn rồi, không nằng nặc ôm lấy bố quấy khóc như hồi còn bé nữa đâu”.

Đầu dây bên kia là một khoảng lặng, Tiểu Mễ dường như còn nghe được cả tiếng thở dài của bố.

“Bố, có chuyện gì ạ? Con thực sự rất ổn mà, bố đừng lo lắng nhé.” Cô mỉm cười nói.

“Sau này, cứ hai tuần một lần, bố lại gọi điện cho con nhé, được không?”

“Dạ, vâng ạ.”

Sau đó, hai người bỗng nhiên chẳng biết nói gì nữa. Từ sau khi mẹ cô mất đi năm cô lên bảy, đây là lần nói chuyện dài nhất giữa hai bố con cô từ gần nửa năm trở lại đây.

“Tiểu Mễ, Hạo Dương đang ở đây, cậu ấy muốn nói chuyện với con.”

“Hạo Dương?” Tiểu Mễ sửng người lại, sau đó cô cuống quýt trả lời, “Thôi ạ, bây giờ con đang bận một chút...”.

Nhưng một giọng nói quen thuộc đã vang lên bên tai cô:

“Tiểu Mễ!”

Một giọng nói trĩu nặng đau buồn, mang đến hồi ức về một quá khứ như cơn ác mộng, vang vọng mãi bên tai Tiểu Mễ!

“Tiểu Mễ, cậu có nghe thấy tớ nói không? Tớ là Hạo Dương đây!”

Tiểu Mễ nhắm mắt lại, cố gắng để mọi ký ức chìm sâu xuống đáy trí nhớ, cô nắm chặt cây bút nhớ dòng trong tay, thờ hắt ra.

“Hạo Dương...”

“Cuối cùng thì cậu đã ra đi! Đến một câu chào từ biệt cũng không có?! Cậu có biết rằng tớ đã rất đau khổ khi đi tìm cậu không! Tớ nghĩ rằng cậu đã mất tích rồi, còn nghĩ rằng cậu đã gặp chuyện gì đó không hay nữa! Một chuyện lớn như chuyện chuyển trường mà cậu cũng không nói với tớ một lời!”

Tiểu Mễ cắn chặt môi lại: “Tớ xin lỗi, Hạo Dương...”.

“Cậu ấy đã chết rồi! Tiểu Mễ, cậu ấy đã chết rồi!!!” Giọng nói đó bỗng gào lên, dường như chỉ hận một nỗi không thể lao ngay đến, túm lấy cô, lắc mạnh cho đến khi cô tỉnh lại.

“Trình Hạo Dương...” Mặt Tiểu Mễ dần trắng bệch.

“Dục chết rồi! Chính cậu đã ôm xác cậu ấy trong bệnh viện! Một cái xác tím tái không còn một chút sự sống! Cậu ấy chết rồi! Cậu ấy chết thật rồi! Con người đó căn bản không phải là Dục! Cho dù cậu ta có mang trái tim của Dục đi chăng nữa thì cậu ta cũng không phải là Dục! Cậu tỉnh lại đi, có được không hả? Lẽ nào cậu đã điên thật rồi!”

Toàn thân Tiểu Mễ bắt đầu run lên, giọng nói đầy phẫn nộ trong điện thoại cùng màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ giống

như móng vuốt của một con quỷ dữ, nó khiến cô rơi vào một cơn ác mộng.

“Tiểu Mễ, cậu hãy quay về đi, Dục đã...”

“Nếu cậu còn nói đến chữ đó nữa.” Tiểu Mễ hạ thấp giọng: “Nếu cậu còn nói đến chữ đó nữa, Trịnh Hạo Dương, tớ thề rằng sẽ không coi cậu là bạn của tớ và Dục nữa”.

Một tiếng thở dài phía bên kia điện thoại.

“Tiểu Mễ...”

“Trịnh Hạo Dương, cậu biết rõ rằng Dục vẫn còn sống, anh ấy vẫn còn sống trên thế giới này! Chỉ cần anh ấy còn sống, cho dù đó chỉ là một đầu ngón tay, một sợi tóc, tớ vẫn sẽ luôn ở bên anh ấy! Tớ đi đâu, tớ có ổn hay không, không cần thiết phải thông báo với cậu. Tớ yêu Dục, cho dù một nghìn năm, một vạn năm về sau, người tớ yêu vẫn là Dục. Cậu... cậu hãy quên tớ đi.”

Tiểu Mễ đóng “cạch” điện thoại lại, đôi môi mím chặt, toàn thân lại khê rung lên, hương hoa dành dành trong không trung lại khiến cô không thể hít thở bình thường được nữa.

...

Dục...

Tại sao bọn họ đều nói anh chết rồi? Anh vẫn đang sống, anh vẫn đang sống khỏe mạnh kia mà, em có thể nghe rõ hơi thở của anh, nhìn thấy nụ cười của anh, cảm nhận được sự ấm áp trên cơ thể anh.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Anh vẫn sống, em biết là anh vẫn sống, em biết là anh mãi mãi, mãi mãi không bao giờ nỡ bỏ lại em một mình...

...

Tuy nhiên.

Nước mắt vẫn ướt đầm khuôn mặt cô thế này...

Những giọt nước mắt mặn mòi, rơi lã chã xuống má cô, làm ướt đôi môi đang nhợt nhạt của cô. Trái tim cô trở nên vô cùng lạnh giá, cô cố gắng hít thở, nhưng sao cô không thể thở được thế này, dường như những giọt nước mắt lạnh lùng kia đã chảy vào trong tim cô, nó khiến con tim cô không thể hít thở không khí được nữa...

Tiểu Mễ gục đầu xuống bàn.

Không nghe rõ tiếng khóc, bóng của cô bị ánh đèn chiếu vào nghiêng nghiêng, đổ dài. Những đóa hoa dành dành vẫn lặng lẽ tỏa hương thơm ngan ngát.

"Tinh tung, tinh tung..."

Tiếng nhạc chuông điện thoại lại vang lên.

Tiểu Mễ bịt hai tai lại, cô không muốn nghe, không muốn nghe những lời nói khó chịu đó nữa!

Tiếng nhạc chuông điện thoại vẫn vang lên không dứt
"Tinh tung, tinh tung..."

Cô vớ lấy chiếc điện thoại, sờ vào cục pin, định bụng làm cho nó không thể nào kêu lên được nữa, bỗng nhiên, cô

nhìn thấy trên trên màn hình hiện ra dòng chữ: “Đoàn Đường Diệu”!

Đã lưu số đó lúc nào nhỉ? Trong làn nước mắt, đầu óc cô bây giờ chẳng khác gì một tờ giấy trắng.

“A lô! Sao mãi mới chịu nghe điện thoại!”

“...”

“Nói đi chứ!”

“...”

“Em đang khóc à?” Giọng Đường Diệu có vẻ hoang mang, sau đó lại có vẻ tức giận: “Ai bắt nạt em, mau nói cho anh biết!”.

“Không có, chỉ có điều...” Tiểu Mễ vội vàng đưa tay lên lau nước mắt, húng hắng vài tiếng cho bớt đờm ở cổ.

“Chỉ có điều cái gì?”

“Em muốn được gặp anh...” Tiểu Mễ nhắm mắt lại, giọng của cô rất nhẹ.

“...” Đường Diệu bỗng ngập ngừng, “Này! Buổi chiều vừa gặp nhau rồi mà, hơn nữa, buổi tối anh rất bận, không có thời gian”.

“... Ha ha, em đùa ấy mà.”

“Thật hả?”

“Ừ.”

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Vây tám giờ gặp nhau ở cổng Học viện Thương Mại nhé.” Doãn Đường Diệu nói một cách dứt khoát.

“...”

“Anh chỉ cho em hai mươi phút! Có chuyện gì thì nhớ nói hết ra! Thôi nhé!”

Tiếng “tút, tut, tut” vang lên trong điện thoại.

Hương hoa dành dành lại dịu dàng bay tới.

Ngồi trước bàn học, Tiểu Mễ cố gắng hít thở, tự nhủ rằng mình phải cố lên! Cô véo vào má mình, nở một nụ cười thật tươi với mình qua chiếc gương nhỏ trên bàn học, mặc dù ẩn sâu trong nụ cười đó vẫn có những giọt nước mắt.

* * *

Những ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh trên bầu trời.

Đèn đường bên cạnh sân vận động gần cổng Học viện Thương Mại phát ra những tia sáng mờ nhạt, vài sinh viên nam đang vừa đá bóng vừa hò hét, đường chạy bằng nhựa đã không còn nhìn rõ màu sắc nữa rồi, rạp chiếu bóng ngoài trời phía bên kia thì thoảng lại vọng lại tiếng đôi thoại, tiếng nhạc và cả tiếng cười của các bạn sinh viên.

Tiểu Mễ chạy chậm chậm quanh đường chạy.

Mồ hôi bắt đầu túa ra, cô chạy rất chậm, gió đêm nhẹ nhẽu thổi tới, mồ hôi trên áo được thổi khô lại có một đợt mồ hôi khác túa ra. Mỗi khi chạy, cơ thể thường nóng rực lên, mồ hôi

toát ra sẽ đem lại cảm giác mát mẻ. Lượng nước trong cơ thể con người chỉ có hạn, nếu chuyển hóa thành mồ hôi, sẽ không còn nước để chuyển hóa thành nước mắt nữa.

Cô chạy chậm chậm.

Nụ cười trên môi cô trong veo như đôi cánh của thiên thần trong bóng đêm.

Khi cô chạy tới vòng thứ năm, một bóng người xuất hiện dưới ánh đèn đường cạnh đường chạy. Dáng người đó cao lớn, mái tóc ướt nhèm như vừa mới gội xong mang lại một cảm giác mát mẻ, sảng khoái, viên kim cương trên mũi liên tục phát sáng. Trong bóng đêm ở sân vận động, lúc bấy giờ cậu ấy dường như đang tỏa sáng, văng hào quang xung quanh cậu làm lu mờ cả các vì sao.

Cậu nhìn Tiểu Mễ, giơ ngón tay ra hiệu cho cô.

Tiểu Mễ chậm rãi tiến về phía cậu.

"Bảo em đợi ở cổng Học viện Thương Mại, sao lại bỏ ra đây chạy! Muốn chết hả?!" Đôi mắt Doãn Đường Diệu lại phát ra những tia lửa giận dữ. Đáng ghét, làm cậu tắm gội xong, còn chưa kịp lau khô tóc đã vội chạy tới đây, thế mà cô lại còn đang ung dung chạy bộ nữa chứ!

"Á, tám giờ cơ mà? Em tưởng..." Cô vội vàng rút điện thoại ra xem giờ...

Bây giờ bốn mươi.

Cô bối rối túm túm tóc: "Xin lỗi, có lẽ là do đồng hồ ở điện thoại bị chậm. Vậy... anh đợi em lâu chưa?".

Doãn Đường Diệu nghiêm nét mặt lại, không nói một lời nào. Cậu không thể cho cô biết được rằng sau khi tắm gội, cậu vội vàng vàng đến chỗ hẹn ngay, thậm chí quên cả xem đồng hồ.

Tiểu Mễ khẽ liếc trộm cậu: “Cảm ơn anh nè”.

“Cảm ơn cái gì?!”

Cô cười nhẹ: “Không có gì, chỉ là muốn cảm ơn anh thôi”. Chỉ khi gặp được cậu, ở bên cạnh cậu, trái tim cô mới trở lại nhịp đập bình thường được.

Đường Diệu nhìn cô hồi lâu.

Một cô gái kỳ lạ!

Cậu đưa tay nâng cằm cô lên, hướng về phía đèn đường, nhúu mày nhìn kỹ khuôn mặt cô.

“Tại sao lại khóc?”

“Làm gì có...”

“Nói nhanh lên!” Cậu bóp mạnh cằm cô, giọng nói đầy vẻ hung dữ, cô đau đến nỗi thờ hắt ra.

“Đau...”

“Hai mắt vừa đỏ vừa sưng, em nghĩ anh là thằng ngốc hả?! Nói xem, ai bắt nạt em! Có phải là...” Cậu bỗng dừng lại, không nói nữa.

“Ai cơ?” Tiểu Mễ quên cả đau, tò mò truy hỏi.

“Hừ! Dương Khả Vi.” Nét mặt cậu trở nên khác lạ, “Cô ta bắt nạt em?!”.

"Tại sao lại là cô ta?" Tiểu Mễ lại càng tò mò.

"Em chỉ cần nói là đúng hay không đúng thôi! Đừng nhiều lời!" Cậu khê rít lên, thái độ lại càng lạ hơn.

"Anh và Dương Khả Vi đã từng yêu nhau phải không?" Còn nhớ, ngày đầu tiên đến lớp, Quả Quả đã nói cả Ná Lộ và Dương Khả Vi đều là bạn gái của cậu ta.

"Không phải!"

"Vậy tại sao cô ta phải bắt nạt em?" Cô chớp chớp mắt, "Điều này, anh có vẻ coi thường đám con gái đấy".

Cậu chăm chăm nhìn vào cô.

"Cứ cho là đã bị anh từ chối, cũng không nhất thiết phải thù hận em. Anh tự cao tự đại quá rồi đấy. Mặc dù Dương Khả Vi cũng không thích em, nhưng cũng không thực sự bắt nạt em, em cảm thấy cô ấy cũng là một cô gái rất đáng yêu đấy chứ." Cô cười rất tươi, hai mắt lại cong như trăng khuyết.

"Tự cao tự đại?!"

"Ha ha..." Cô chột dạ lắc lắc đầu. Chết rồi, cô thật sự đã thốt ra mấy từ đó sao?

"Em nói anh tự cao tự đại?!" Cậu đang ở ranh giới của sự tức giận.

"À... cái đó...", cô suy nghĩ một lát, "cái đó... A! Đúng rồi! Hết hai mươi phút chưa?".

"Cái gì mà hai mươi phút!"

“Anh đã nói là chỉ gặp em được hai mươi phút mà”, cô rút điện thoại ra xem, nở một nụ cười rất tươi, “Sắp hết hai mươi phút rồi, anh có thể về được rồi, ha ha”.

“Mế Ái!” Cậu tức giận nghiêng răng lại.

Một bầu không khí nguy hiểm...

Tiểu Mễ thận trọng lùi về phía sau.

“Cốp!”

Một cái cốc tay giáng xuống trán cô! Cô khẽ xuýt xoa. Chết tiệt, thế mà vẫn không tránh kịp.

“Anh là người em thích gọi đến thì đến, thích đuổi đi thì đi sao? Có muốn chết không hả?!” Đường Diệu tròn mắt nhìn cô, “Đã thế anh không đi nữa!”.

“... Ờ.”

Tiểu Mễ đưa tay lên xoa xoa trán, không đi thì không đi, hà có gì mà đánh người ta cơ chứ.

“... Đau không?”

Giọng của cậu vẫn cứng nhắc.

Cô xuýt xoa: “Đau”.

“Cốp!” Lại một cái cốc nữa!

Tiểu Mễ đau tới nỗi chảy cả nước mắt, oa, Doãn Đường Diệu quả là một tên hung thần.

“Anh hỏi em đau hay không đau?!”

Cậu lại giơ ngón tay lên, chuẩn bị chạm vào trán cô.

"... Anh... muốn em nói đau... hay là không đau..." Cô nhìn anh một cách dò xét.

"Nói thật!"

"Cái đó... hình như hơi hơi đau..."

Ngón tay cậu đã cong lại, dường như có thể ngay lập tức gõ xuống đầu cô.

"Nhưng thực ra thì lại không đau chút nào! A, thật sự là không đau!" Tiểu Mễ vội vàng nói. "Không đau! Không đau! Thật kỳ lạ!"

"Ừm."

Cảm thấy hài lòng, cậu đặt cả bàn tay lên trán Tiểu Mễ, xoa mạnh. Có thể khi xoa, cậu còn ấn hơi mạnh khiến Tiểu Mễ đau đến nổi chảy cả nước mắt nhưng cũng không dám kêu một tiếng. Doãn Đường Diệu quả là một tên ngốc!

Tên ngốc Doãn Đường Diệu bỗng nhiên dùng cả hai tay, ôm chặt lấy đầu Tiểu Mễ.

Dưới ánh đèn đường.

Khuôn mặt của cậu sát gần khuôn mặt cô.

Tiểu Mễ mở to đôi mắt.

Đôi môi cậu ấy ở ngay trước mắt cô, viên kim cương trên mũi phát ra tia sáng lấp lánh khiến cô hoa cả mắt.

Cô lo lắng nhắm mắt lại, không dám thở mạnh.

Sau đó...

Một hơi thở nhẹ nhàng, nó mang một chút hơi ấm, cũng mang theo một chút mát mẻ, ở một chỗ rất gần vầng trán cô, nó nhẹ như một sợi lông vũ, nhẹ lắm, nhẹ lắm.

Cô ngạc nhiên mở mắt ra.

Trong ánh mắt của cậu ấy có cả sự nhiệt tình và chút bối rối. Bất gặp ánh mắt của cô, cậu ta khẽ gắt lên: “Nhìn cái gì! Nhắm mắt lại!”.

Ngay lúc đó, cô không dám mở mắt ra nữa.

Doãn Đường Diệu bật cười, cậu rất thích nổi giận và ức hiếp cô, rất thích một con mèo khôn ngoan như cô bỗng chốc lại biến thành một chú chuột ngoan ngoãn, đáng yêu. Còn nhớ trong một cuốn sách đã nói, nếu một cô gái yêu thích một ai đó, cho dù người đó hay bắt nạt cô ấy như thế nào, cô ấy cũng sẽ không cảm thấy đau. Rõ ràng là chuyện bịa đặt rồi, bởi vì trán cô ấy đang tấy đỏ lên kia kia.

“Này...”

Tiểu Mễ nhìn trộm cậu qua hàng lông mi. Cậu đang mỉm cười một mình, khoe môi cong cong.

“Gì vậy?” Cậu nghiêm nét mặt lại.

“Em muốn về rồi...”

“Tại sao?”

“Em hơi lạnh.” Mồ hôi của cô đã được gió thổi khô, gió đêm thổi tới, mang lại một cảm giác lạnh lạnh. Vừa mới khỏi ốm, Tiểu Mễ không muốn lại bị ốm nữa.

“Nhưng anh vẫn chưa muốn về!”

“Á...” Tiểu Mễ buồn rầu cúi đầu xuống.

Trong màn đêm, tiếng cười và tiếng nhạc từ sân chiếu phim ngoài trời vọng tới, Doãn Đường Diệu quay đầu nhìn về phía đó, cậu bỗng nói:

“Đi xem phim nhé.”

Màn đêm dày đặc.

Bầu trời đầy sao.

Màn hình chiếu phim là một bức tường màu trắng, đèn của máy chiếu được chiếu thẳng vào đó, các nhân vật chính trong phim bắt đầu câu chuyện yêu đương lãng mạn, rồi lại chia tay, rồi lại yêu nhau...

Đám sinh viên ngồi theo từng bậc từng bậc ghế, từng nhóm, từng nhóm một, có lúc rơi nước mắt, có lúc vỗ tay cổ vũ, có lúc lại lặng lẽ ngồi xem, không nói một lời nào.

Doãn Đường Diệu và Tiểu Mễ ngồi trên bậc ghế cuối cùng và cũng là bậc ghế cao nhất, gió đêm lùa qua hai người, tóc của cậu đã được gió thổi khô, toàn thân toát ra một mùi thơm dễ chịu sau khi tắm. Cậu dang tay ôm gọn cô gái đang run run bên cạnh, nói một cách khô khan: “Như thế sẽ đỡ lạnh hơn, phải không?!”.

Cậu ấy ôm mạnh quá, thoáng một cái, cô đã ngồi gọn trong lòng cậu, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Tuy nhiên...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Chính vì vậy, cô mới nghe được nhịp tim của anh.

“Thịch!”

Tim của anh đang đập bên tai cô.

“Thịch!”

Nhịp đập của trái tim anh đang ở bên cô.

“Thịch!”

Cô thậm chí có thể cảm nhận được độ ấm của trái tim và dòng máu đang chảy trong nó kia.

Thời gian đang trôi đi trong màn đêm, tất cả dường như chưa hề thay đổi. Cô vẫn là cô, anh vẫn là anh, chỉ cần có anh, nhất định sẽ có cô; chỉ cần có cô, nhất định sẽ có anh.

...

Dục...

Em vẫn biết, anh không bao giờ rời xa em...

...

Các bạn trong lớp Thương mại II dần dần quen với việc Doãn Đường Diệu không còn thường xuyên bỏ học nữa, mặc dù lần nào cậu ấy cũng đi học muộn và vẫn dùng chân để mở cửa lớp.

Các bạn trong lớp Thương mại II cũng dần dần quen với việc hằng ngày Tiểu Mễ chép bài cho Doãn Đường Diệu, mỗi lần thấy cô giáo gọi Doãn Đường Diệu đứng lên trả lời, Tiểu Mễ lại khe khẽ nhắc bài. Khi Doãn Đường Diệu đánh nhau với

các bạn khác, Tiểu Mễ lại lao tới khuyên can rồi lại xin lỗi thay cậu ấy. Mỗi khi Doãn Đường Diệu bắt nạt, Tiểu Mễ vẫn nở một nụ cười rạng rỡ.

Vì vậy, khi Doãn Đường Diệu đem bài tiểu luận lên nộp trong giờ môn Quản lý nguồn nhân lực, đồng thời trả lời trôi chảy những câu hỏi của giáo sư liên quan tới bài tiểu luận, cả lớp chỉ tròn mắt nhìn chứ không cảm thấy quá ngạc nhiên nữa.

Doãn Đường Diệu và Tiểu Mễ đang yêu nhau sao?

Đã có một cô gái được mệnh danh là “bạn gái cũ” của Doãn Đường Diệu từ khoa Luật tới lớp Thương mại II, dùng ánh mắt chán nản nhìn Tiểu Mễ từ đầu tới chân không dưới năm phút rồi thốt lên câu hỏi đó.

Nhưng kết cục của cô gái đó là đã bị Doãn Đường Diệu dùng vớ ghi đập vẹo cả cái mũi vừa mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về.

Vì vậy, không ai dám hỏi câu đó nữa.

Cho đến một buổi chiều...

“Đây là Trịnh Hạo Dương, mới chuyển từ trường Thanh Viễn về đây, đề nghị các bạn vỗ tay hoan hô.” Cô chủ nhiệm mỉm cười giới thiệu về cậu bạn đang đứng trên bục giảng. Cậu ấy cao tới gần một mét chín, mái tóc đen nhánh, đôi mắt cũng đen, lộ rõ vẻ thông minh, lanh lợi.

Chương 6

Tiểu Mễ ngồi ngẩng ra nhìn Trịnh Hạo Dương; các bạn trong lớp đang ghé tai nhau thì thầm; vài chú chim đang chuyền cành ngoài cửa sổ; thế giới bên ngoài bỗng trở nên vô cùng huyền ảo, trong đầu cô giờ đây lại là một mớ hỗn loạn.

Trên bục giảng, ánh mắt của Trịnh Hạo Dương cũng đã kịp tìm thấy cô.

Đôi mắt cậu ấy rất đen.

Ánh mắt đen như màn đêm ấy xuyên qua các dãy bàn, dừng lại ở cuối lớp, trên người Tiểu Mễ.

Cậu cứ đứng đó, nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cũng ngược lên nhìn cậu, khuôn mặt cô bỗng trắng bệch, hai hàm răng cắn chặt đôi môi, bàn tay nắm chặt cây bút, trong lúc vô thức, đầu cây bút trong tay cô vẽ một vệt đậm dài xuống quyển vở.

Trong khi đó, bên cạnh cô...

Đoàn Đường Diệu đang gục xuống bàn ngủ gật, hơi thở đều đều, trên môi còn đang nở một nụ cười, chẳng nghe thấy gì hết, cũng chẳng nhìn thấy gì cả, không biết rằng trong lớp lại có thêm một người mới chuyển từ trường khác tới.

“Trịnh Hạo Dương, em tìm một chỗ ngồi đi, sắp đến giờ học rồi.” Cô chủ nhiệm nói xong liền đi ra ngoài.

Các bạn trong lớp Thương mại II lại được dịp bàn tán sôi nổi, chuyện lạ thì năm nào cũng có, tuy nhiên, năm nay lại đặc biệt nhiều. Tiểu Mỹ chuyển trường tới đây vào giữa học kỳ đã là một chuyện kỳ lạ, không ngờ lại còn có chuyện kỳ lạ hơn! Trịnh Hạo Dương lại chuyển trường đến đây khi chỉ còn một tháng nữa là kết thúc học kỳ. Không biết từ bao giờ, sức hấp dẫn của trường Thánh Du lại lớn như vậy, ừm, có lẽ uy danh lẫy lừng của trường Thanh Viễn trên thực tế cũng không giống như những lời đồn đại chẳng.

Trịnh Hạo Dương bước xuống từ bục giảng, men theo lối đi giữa những dãy bàn ghế. Khuôn mặt cậu không hề có chút biểu hiện gì, nhưng tấm lưng thẳng và đôi mắt đen láy lại lộ rõ một thái độ ngạo mạn rõ rệt.

Các bạn nữ cũng cảm thấy đôi chút hưng phấn, từng người, từng người giả bộ thu dọn sách vở trên bàn, hy vọng cậu ấy sẽ chọn chỗ ngồi cạnh mình.

Đôi mắt cậu ấy căn bản là không nhìn thấy những hành động của bọn họ.

Cậu đi thẳng về phía cuối lớp học.

Tiểu Mễ có thể cảm nhận được từng bước, từng bước chân của cậu ấy, những bước chân nặng nề khiến cô không tài nào hít thở bình thường được. Cô cố gắng hít thở thật sâu, nắm chặt cây bút trong tay, tuy nhiên, không biết có phải do cô dùng sức quá mạnh không, cây bút trong tay cô bỗng tuột ra, nảy vài nhịp trên bàn rồi rơi “cạch” xuống nền lớp học.

Cây bút lăn vòng tròn trên nền nhà.

Cây bút dừng lại trước một đôi giày da đen bóng.

Trịnh Hạo Dương cúi xuống nhặt cây bút lên.

Không biết vì sao, khi cơ thể gần một mét chín của cậu ấy cúi xuống nhặt cây bút lên, rất nhiều bạn nữ trong lớp Thương mại II lại cùng tấm tắc ngạc nhiên.

Cậu đưa trả cây bút lại cho cô.

“Cảm ơn.” Tiểu Mễ lí nhí, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Cô đưa tay ra lấy cây bút đang nằm trong tay cậu, cậu ấy nắm cây bút lại, nắm rất chặt, dường như không bao giờ muốn buông nó ra. Cô hơi sững lại, ngón tay đặt yên trên cây bút. Hai, ba phút trôi đi, Trịnh Hạo Dương kéo tay cô ra, đặt cây bút vào tay cô, sau đó nắm tay cô lại.

Bàn tay cậu ấy rất mát.

Tiểu Mễ mím chặt môi, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm của cậu ấy dường như đang phải chịu nhiều tổn thương.

Cậu yên lặng quay người bước đi.

Trịnh Hạo Dương bước sang dãy bàn bên cạnh, cậu và Tiểu Mễ chỉ cách nhau lối đi ở giữa. Hoàn toàn yên lặng, cậu bắt đầu sửa soạn sách vở.

“Này! Cậu ta là ai vậy?!”

Doãn Đường Diệu khẽ rít lên, chết tiệt, vừa mở mắt ra đã thấy thẳng quỳ đỏ cầm tay Tiểu Mễ! Đã dám cầm tay Tiểu Mễ, mà cô ấy lại còn để yên rồi ngồi thừ ra đó chứ!

Tiểu Mễ giật nảy mình: “Anh dậy rồi à?”.

“Anh hỏi em, cậu ta là ai?!” Doãn Đường Diệu tròn mắt nhìn cô, lửa giận đang bốc cao ngùn ngụt.

“Ờ... cậu ấy...” Tiểu Mễ do dự một lát, cố gắng nở một nụ cười, “Cậu ấy là một sinh viên mới chuyển trường đến đây”.

“Từ trường nào chuyển đến?”

“... Thanh Viên.”

Lại là Thanh Viên. Đường Diệu nhìn chăm chăm vào cô, nhú mày lại, cố gắng quan sát cô thật kỹ: “Em biết cậu ta?”.

Tiểu Mễ cúi đầu nhìn vào quyển sách, nói một cách lấp lửng: “Ha ha, cô chủ nhiệm vừa giới thiệu xong”.

“Mễ Ái!”

Tiếng quát của Doãn Đường Diệu khiến cả lớp đều quay đầu lại nhìn, ngay cả giáo sư môn Tiên tộ quốc tế cũng phải giật mình ngạc nhiên.

Trịnh Hạo Dương quay sang nhìn Doãn Đường Diệu, ánh mắt cậu ấy vẫn vô cùng u tối.

Doãn Đường Diệu cũng tròn mắt lên nhìn cậu ấy.

Các bạn trong lớp Thương mại II cũng ngạc nhiên, yên lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng phát ra từ những tia lửa trong mắt của hai người.

“Vào lớp rồi! Chúng em chào thầy!”

Lớp trưởng Thành Viện đứng lên chào thầy, các bạn khác cũng lục tục đứng lên theo. Trịnh Hạo Dương cũng quay đầu lại, chuyên tâm nghe giảng.

Tiểu Mễ giật giật vạt áo của Đường Diệu, thận trọng nhìn nét mặt bức bối của cậu ta, khẽ nói: “Vào lớp rồi”.

“Vào lớp rồi thì sao!” Doãn Đường Diệu lại khẽ rít lên. “Nói đi, cậu ta là ai?!” Ánh mắt cô ấy nhìn cậu ta, rõ ràng là không phải vừa mới quen. Đặc biệt là ánh mắt của thằng quý đó nhìn Tiểu Mễ, quả là không thể chịu nổi!

“Em còn phải chép bài...” Tiểu Mễ cố gắng hạ thấp giọng đến mức có thể.

“Ghi chép cái quái quỷ gì!”

“Nếu ghi chép đầy đủ, sau này khi ôn tập, anh sẽ có thể đạt điểm cao.” Cô nở một nụ cười đáng yêu với cậu, đôi mắt lại cong lên như hình trăng khuyết.

“Ma quỷ mới cần thành tích cao.” Đường Diệu tròn mắt lên nhìn cô, sau đó lại gục xuống bàn tiếp tục ngủ. Oa, ánh

nắng buổi chiều nhức mắt quá, không thích hợp cho việc nghe giảng, chỉ thích hợp cho việc ngủ thôi.

“Ngủ nhiều quá sẽ biến thành heo đấy...” Cô khê lâu bâu.

“Cộp!”

Một cái cốc lại rơi xuống đầu cô!

Tiểu Mễ khê xuýt xoa, ôi chao, chẳng phải là cậu ta ngủ rồi sao, sao vẫn nghe thấy được nhỉ.

Doãn Đường Diệu trong lúc ngủ nở một nụ cười rạng rỡ, trông cậu ấy đáng yêu như một đứa trẻ. Tiểu Mễ yên lặng ngồi ngắm cậu ta, những lời giảng của giáo sư môn Tiên tộ quốc tế cứ như gió thoảng, bay vèo qua tai cô.

Cô chỉ mong sao được mãi mãi ở bên anh như vậy.

Cô sẽ yên lặng chờ đợi bên anh.

Giờ học buổi chiều nhanh chóng kết thúc.

Doãn Đường Diệu đã ngủ cả một buổi chiều, cậu ta ngáp dài rồi ngồi dậy, mọi đốt xương trên người đều đang rất nhức mỏi. Cậu vừa vận động xương cốt một chút vừa nói: “Lát nữa anh đưa em tới một chỗ”.

Tiểu Mễ thu dọn sách vở: “Chỗ nào vậy?”.

“Đi rồi sẽ biết! Hỏi gì mà nhiều thế!” Cậu buồn bực đáp, sau đó lại nhìn cô. Cô mặc một bộ váy liền màu trắng, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, trong ánh sáng của mặt trời, toàn thân cô bỗng trở nên trong suốt.

“Em...”

“Sao vậy?”

“Oa, hôm nay rất xinh.” Giọng điệu của cậu rất mập mờ, Tiểu Mễ suýt nữa cũng nghe không rõ.

“Ồ, ha ha.”

“Sao lại toàn mặc đồ màu trắng?” Ngoài lần “hẹn hò” đó, cô ấy mặc chiếc váy màu xanh mà cậu tặng ra, dường như lúc nào cô ấy cũng mặc đồ màu trắng.

“Màu trắng, là màu của các thiên thần.” Cô mỉm cười.

“Thiên thần?” Tại sao cô ấy lại cứ luôn miệng nhắc tới cái thứ quái quỷ đó nhỉ.

“Ừ. Thiên thần thiêng liêng và trong sạch nhất, vì vậy họ thường thích màu trắng, nếu thường xuyên mặc đồ màu trắng, các thiên thần sẽ dễ dàng tìm thấy hơn.”

“Tìm thấy cái gì?” Đường Diệu cảm thấy khó hiểu, sao càng nghe, cậu càng chẳng hiểu gì cả.

“Tiểu Mễ.”

Một giọng nói trầm ấm như màn đêm xen vào giữa hai người.

Tay Tiểu Mễ khe khẽ run lên, quyển sách đang cầm trên tay rơi “phịch” xuống đất. Cô vội vàng cúi xuống nhặt nó lên, trời ạ, sao mình lại vô dụng thế nhỉ, sao lại vụng về thế chứ.

Giống như trong một câu chuyện tranh...

Hai bàn tay đồng thời xuất hiện trước bàn tay cô.

Cô sống người.

Một bàn tay nhanh hơn giăng lấy quyển sách, ném nó vào tay cô, sau đó là một cái cốc quen thuộc rơi xuống đầu cô.

“Ngốc quá! Lát nữa gặp bạn của anh, không được để mặt mặt như thế, nghe rõ chưa?!” Doãn Đường Diệu nói không chút khách khí. Từ khi cái tên mới chuyển trường kia tới đây, cô ấy trở nên không bình thường, chắc chắn là có gì mờ ám đây.

“Ờ.”

Tiểu Mễ xoa xoa đầu, bối rối mỉm cười.

“Xin lỗi cô ấy đi.”

Trịnh Hạo Dương đứng trước mặt Doãn Đường Diệu, chiều cao gần một mét chín cũng có chút uy lực uy hiếp người khác, cậu nhìn thẳng vào Doãn Đường Diệu, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

“Cậu là cái quái gì?” Đường Diệu nhướn đôi lông mày.

“Cô ấy không phải là người để cậu bắt nạt.” Trịnh Hạo Dương nhìn vết tím đỏ trên trán Tiểu Mễ, cảm thấy rất đau lòng, “Xin lỗi cô ấy đi!”.

“Tớ không sao cả! Không đau chút nào đâu!” Tiểu Mễ vội vàng nói.

“Cô ấy thì có liên quan gì tới cậu! Của tôi...” Doãn Đường Diệu trợn mắt nhìn Tiểu Mễ. “Bạn gái của tôi, tôi thích hung dữ, thích mắng mỏ cô ấy thì liên quan gì tới cậu!”

“Bạn gái?...”

Ánh mắt trầm buồn dần dần quay sang nhìn Tiểu Mễ.

“Cậu... là bạn gái của cậu ta?”

Tiểu Mễ mím chặt môi, trong cái nhìn như thấu xương tủy của Trịnh Hạo Dương, cô cảm thấy thật khó thở.

Trong lớp vẫn còn một vài bạn chưa đi về, bọn họ tò mò nhìn về phía ba người ở cuối lớp. Doãn Đường Diệu với khuôn mặt tức giận, Trịnh Hạo Dương với một khuôn mặt đăm chiêu, nén mọi đau khổ vào trong, đứng giữa hai người là Tiểu Mễ với một khuôn mặt trắng bệch.

Ánh nắng buổi chiều nhẹ nhàng chiếu vào lớp học.

Lá cây ngoài cửa sổ thoảng mùi ngai ngái.

Doãn Đường Diệu từ từ quay đầu, nhìn vào Tiểu Mễ, người mà nãy giờ vẫn đứng yên không nói. “Này! Nói với cậu ta, em là bạn gái của anh!”.

Lần đầu tiên cậu nhìn thấy Tiểu Mễ như thế này.

Khuôn mặt cô trắng bệch như linh hồn đã bị hút đi từ bao giờ. Cô vẫn đứng đó, trong ánh sáng mặt trời, nhưng dường như cậu không thể giờ tay ra chạm tới được.

“Có nghe thấy không hả? Nói cho cậu ta biết nhanh lên!”
Doãn Đường Diệu bắt đầu cảm thấy hoang mang, cậu ra sức lay mạnh hai vai Tiểu Mễ.

“Cậu buông cô ấy ra!”

Trịnh Hạo Dương nắm lấy tay Doãn Đường Diệu.

“Bốp!”

Một nắm đấm của Doãn Đường Diệu khiến mặt Trịnh Hạo Dương lệch hẳn đi!

“Hạo Dương!” Tiểu Mễ hoảng sợ hét lên, chạy lại đỡ lấy cậu bạn đang chói với vì vừa bị đấm kia. Lúc này, cô mới kịp định thần, cố gắng hít thật sâu, tự nhủ phải thật bình tĩnh.

Một dòng máu từ mũi chảy ra.

Tiểu Mễ vội vàng rút khăn giấy, kiễng chân, giúp Hạo Dương lau vết máu. Hạo Dương giữ lấy tờ khăn giấy, cũng giữ luôn cả ngón tay cô. Tiểu Mễ sưng lại, vội vàng rút tay ra, lo lắng nhìn về phía Doãn Đường Diệu.

Doãn Đường Diệu lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Cậu lạnh lùng nhìn Tiểu Mễ và Trịnh Hạo Dương: “Cậu và cô ấy trước đây đã từng quen nhau”. Câu nói này không phải là một câu hỏi mà là một câu trần thuật.

“Từ nhỏ, chúng tôi đã chơi cùng với nhau.” Trịnh Hạo Dương nói với giọng trầm buồn.

“Im miệng! Tôi đang hỏi cô ấy!” Ánh mắt Doãn Đường Diệu lạnh như lưỡi dao, nhìn thẳng vào Tiểu Mễ: “Nói!”.

“... Đúng vậy.”

“Cậu ta thích em?”

Tiểu Mễ im lặng. Cô không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

“Tôi có thích cô ấy hay không, điều đó không liên quan gì tới cậu.” Trịnh Hạo Dương ôm lấy vai cô, khẽ hỏi: “Chính là cậu ta sao? Chính là cậu ta có...”.

“Trịnh Hạo Dương!” Tiểu Mễ lo lắng ngắt lời cậu.

Trịnh Hạo Dương cười đau khổ: “Trên đời này lại có những chuyện như vậy sao...”.

“Mễ Ái”, Doãn Đường Diệu nhắc từng chữ một, “hãy nhìn xem, em và cậu ta có mối quan hệ như thế nào?”. Băng giá đã làm đông đặc dòng máu trong người cậu, cậu cảm thấy mình là kẻ ngốc nhất trên thế gian này.

“Em...” Tiểu Mễ biết cậu đã hiểu nhầm rồi, nhưng sự xuất hiện đột ngột của Trịnh Hạo Dương cũng khiến đầu óc cô rối bời. Mối quan hệ như thế nào với Trịnh Hạo Dương ư? Nói cậu ấy là bạn tốt nhất của Dục ư? Nói cậu ấy vẫn luôn yêu quý mình ư?...

“Em và cậu ấy trước đây là bạn học.”

Cuối cùng cô cũng nghĩ ra được câu nói đó, cúi thấp đầu xuống.

“Chỉ là bạn học thôi sao?” Doãn Đường Diệu lạnh lùng nhìn cô, nhìn cô đứng bên cạnh thằng quý kia, cậu chỉ hận một nỗi không thể cho hắn ta vài cú đấm thật đau.

“Ừ.” Cô miễn cưỡng gạt đầu, mười ngón tay cứng đờ đan vào nhau.

Doãn Đường Diệu vẫn chăm chăm nhìn vào cô.

Cô đang nói dối.

Đây là lần đầu tiên cô ấy nói dối cậu, hay là vẫn luôn nói dối cậu?!

“Đi theo tớ.”

Trịnh Hạo Dương cảm thấy không thể nghe nổi nữa, cậu nắm lấy tay Tiểu Mễ, lôi cô đi về phía cửa lớp. Tiểu Mễ giằng tay lại, không được, cô không thể đi, Doãn Đường Diệu đã tức giận rồi, vẻ lạnh lùng vì đang kìm chế cơn tức giận kia còn đáng sợ hơn cả việc đánh nhau nữa.

“Buông tớ ra! Hạo Dương! Tớ không thể đi được, tớ có chuyện...”, cô cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay của Trịnh Hạo Dương.

“Cậu có chuyện gì?!” Giọng của Trịnh Hạo Dương như cũng đang lên cơn tức giận.

“Tớ...”

Tiểu Mễ mím chặt môi, cô quay lại nhìn Đường Diệu.

Doãn Đường Diệu vẫn cô đơn đứng yên.

Ánh mặt trời chiếu vào khiến bóng cậu đổ nghiêng xuống mặt sàn.

Viên kim cương trên mũi phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Cậu lạnh lùng nhìn cô.

“Nếu em đi theo cậu ta, thì đừng bao giờ nói chuyện với anh nữa.”

Giọng của cậu còn lạnh hơn cả ánh sáng của viên kim cương trên mũi.

“Tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Trịnh Hạo Dương cố gắng kiềm chế cơn tức giận, “Nếu cậu không muốn đi với tớ, vậy thì chúng ta sẽ nói luôn trong lớp học!”. Tại sao, chỉ là một gã mới quen biết một tháng mà cô ấy lại lo lắng bảo vệ hẳn như vậy.

“Cậu...” Tiểu Mễ hoang mang quay đầu lại. Trong đôi mắt của Trịnh Hạo Dương, cô thấy được một ý định bất chấp tất cả. Cậu ấy... cậu ấy việc gì cũng có thể làm được...

Trịnh Hạo Dương hằm hằm lôi cô ra khỏi lớp, cô thậm chí còn chưa kịp giải thích gì với Doãn Đường Diệu.

Nhìn Tiểu Mễ đi ra khỏi lớp cùng thằng quý đó, khuôn mặt Doãn Đường Diệu dần trắng bệch, các ngón tay bắt đầu run rẩy.

“Rầm!”

Một tiếng động kinh thiên động địa!

Đường Diệu dùng chân hất đổ chiếc bàn học trước mặt!

Trong lớp vẫn còn lại vài bạn khác, bọn họ đều sợ đến nổi tím tái cả mặt mũi.

“Nhìn cái gì! Tất cả cúp hết ngay!!”

* * *

Quán cà phê trong buổi chiều muộn, ráng đỏ xuyên qua lớp cửa kính, bao phủ toàn bộ căn phòng. Quán hôm đó không

đông, chỉ có vài người khách, không khí rất tĩnh lặng. Một nam sinh và một nữ sinh ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, họ im lặng rất lâu, rất lâu rồi. Cốc nước lạnh trước mặt cậu sinh viên đó chưa hề được đụng tới, ly trà sữa nóng trước mặt cô gái cũng đã nguội lạnh từ lâu.

“Hãy quay về cùng tớ.”

Cuối cùng thì Trịnh Hạo Dương cũng mở lời trước, giọng nói trầm buồn. Cậu không thể yên lòng khi nhìn thấy cô chỉ vì một lý do hoang đường mà làm những chuyện hết sức hoang đường như vậy.

“Không.”

Hạo Dương ngẩng đầu, trong mắt cậu là những tia nhìn dữ dội:

“Cậu ấy không phải là Dục!”

Tiểu Mễ vò nát chiếc ống hút trong tay. “Hạo Dương, cậu quay về đi. Thành tích học tập của cậu tốt như vậy, việc xin chuyển lại trường Thanh Viễn chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Trừ phi cậu đồng ý cùng tớ quay về!” Trong giọng nói của Hạo Dương dường như không có chỗ cho sự bàn bạc.

Tiểu Mễ ngồi ngây ra nhìn cậu bạn.

Cậu ấy vẫn như trước đây, chỉ cần cậu ấy đã quyết việc gì, hầu như không có chuyện quay đầu hay thay đổi gì được.

“Không.” Cô nói.

“Tiểu Mễ!”

Từ khi quen biết cô, đã bao nhiêu lần cô nói “không” với cậu rồi. Việc một người bình thường như cậu phải chịu thua một con người xuất sắc như Dục, điều đó cậu không thể chối cãi được. Tuy nhiên, Dục đã chết rồi, tại sao cô ấy vẫn tiếp tục nói “không” với cậu!

Tiểu Mễ lại chìm vào yên lặng.

“Cậu hãy quay về đi, hãy coi như chưa từng quen biết tớ.”

Nói xong, cô đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Trịnh Hạo Dương tức giận rồi, cậu túm chặt tay cô lại, giật mạnh một cái khiến cô ngã dúi xuống chỗ ngồi ban nãy! “Tớ cần phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây thì cậu mới chịu hiểu hả?! Dục đã chết rồi! Cậu ấy đã chết rồi! Con người kia căn bản không phải là Dục! Cậu nghe rõ chưa hả?!”

“Ào!”

Cà cóc trà sữa đổ ụp xuống đầu Trịnh Hạo Dương!

Thứ nước màu nâu nhạt ấy không ngừng chảy xuống, những hạt trân châu nho nhỏ cũng thi nhau rơi xuống má cậu...

Tiểu Mễ hít một hơi, sự run rẩy trong cơ thể khiến cô không thể hít thở một cách bình thường được nữa.

“Tớ cũng muốn nói để cậu biết, nếu để tớ nghe thấy cậu nhắc đến chữ đó một lần nữa, cậu sẽ mãi mãi không phải là bạn của tớ.”

...

“Em không thích Trịnh Hạo Dương!”

Cô chu miệng lên, buồn râu than vãn. Quả là rất ghét, tại sao cô và Dục lại là hàng xóm của Trịnh Hạo Dương cơ chứ, từ nhỏ tới lớn, cậu ta lúc nào cũng nhìn cô chòng chọc.

Anh đang ngồi tra cứu tài liệu trước máy vi tính, nghe cô than phiền, chỉ khẽ mỉm cười.

"Từ nay về sau, chúng mình đừng để ý, đừng nói chuyện với cậu ta nữa được không anh?" Cô bực tức nói, bóc một cái thạch ra, nhét vào trong miệng, nhai một cách giận dữ.

Anh vẫn chỉ mỉm cười, cứ mỗi tháng, cô thường than vãn với anh hai đến ba lần như vậy.

"Này! Em đang nói chuyện với anh đấy, anh có nghe không hả?! Em tức lên rồi đấy!" Cô lao đến, hét vào tai anh, hét thật to cho anh đinh tai nhức óc mới thôi.

Cuối cùng anh cũng phải rời khỏi màn hình máy tính, quay đầu lại cười.

"Lại có chuyện gì nữa đây?"

Cô hơi đỏ mặt: "Cái đó... cậu ấy... cậu ấy đã... hôn vào đầu ngón tay em!" Tức chết đi được! Cái tên Trịnh Hạo Dương đáng ghét đó lại muốn mời cô xem cậu ta chơi bóng rổ, bởi vì cậu ta dù sao cũng là bạn của Dục, cô miễn cưỡng ngồi xuống xem một lát, lại còn phải giữ quần áo hộ cậu ta nữa chứ. Tuy nhiên, được nửa hiệp, cô đã trả quần áo cho cậu ta, cậu ta lại còn dùng ánh mắt đáng ghét đó chăm chú nhìn cô, cô vứt trả quần áo vào tay cậu ta, cậu ta lại còn nắm lấy ngón tay của cô rồi hôn lên đó nữa chứ!

Buồn nôn chết đi được!

Tuy nhiên, ha ha, cô lập tức đã đáp trả Trịnh Hạo Dương bằng một cái tát!

Anh khẽ nhíu mày, sau đó lôi ra một chiếc khăn tay, cầm bàn tay cô lên, nhẹ nhàng giúp cô lau tay.

“Đỡ hơn một chút chưa?”

“Vẫn còn cảm thấy buồn nôn!”

Anh hôn lên ngón tay cô, trong nụ hôn dường như lại có mùi thơm của cây tùng, trái tim cô bỗng chốc trở nên mềm yếu như những viên thạch trái cây. Cô tìm một tư thế thoải mái, cuộn tròn trong vòng tay anh.

“Dù sao em vẫn ghét cậu ta.”

“Cậu ấy thích em.”

“... Em biết.” Cô dài mặt ra, từ nhỏ tới giờ, cái tên Trịnh Hạo Dương đã trở lộ tình cảm với cô không biết bao nhiêu lần rồi, gián tiếp có, trực tiếp có. “Vì vậy, em ghét cậu ta.”

“Hạo Dương là bạn của hai đứa mình.”

“Không phải vậy!”

“Em quên rồi sao, năm đó, em bị ốm nặng, phải nằm viện, ngay hôm đó phải đóng rất nhiều tiền viện phí, anh đem tất cả số tiền có được ra cũng không đủ. Em đau đớn đến rơi nước mắt trong vòng tay anh, anh cầu xin bác sĩ như thế nào thì họ vẫn yêu cầu phải đóng đủ tiền viện phí rồi mới chữa trị...”

“Em hận bệnh viện đó!” Cô lau bầu nguyên rủa. Cô còn nhớ, Dục của cô lúc đó mặt mũi nhợt nhạt, hết sức lễ phép cầu cứu bác sĩ.

Dục của cô, Dục kiều ngạo của cô, dù có đau đến chết đi nữa cô cũng không nhân tâm để Dục phải cầu xin người khác. Nhưng lúc đó, tâm trí hoảng loạn vì lo lắng của Dục căn bản là không nghe thấy những lời phản kháng và phần nộ của cô.

"May là có Hạo Dương..."

"Cậu ta chẳng qua cũng chỉ là con nhà giàu mà thôi." Cô thì thầm.

"Tiểu Mễ!"

"Được rồi, được rồi", cô dấu hàng, "là bạn, bạn tốt, thế được chưa?!".

Anh mỉm cười lắc đầu: "Hạo Dương luôn đối với em rất tốt".

Cô liếc mắt, bỗng nhiên bật cười khúc khích: "Đúng vậy, xét kỹ một chút, Hạo Dương luôn đối xử với em rất tốt, hay là...".

"Hà?"

"Em thử yêu cậu ấy một thời gian nhé." Hai mắt cô sáng bừng lên, "Có được không?".

Anh nhìn cô.

Cô nở một nụ cười rạng rỡ.

Anh mỉm cười: "Được thôi".

Nụ cười của cô dần dần tắt ngấm. Cô nhìn anh, tức đến nổi ngực căng phồng lên, nếu ánh mắt có thể biến thành phi đao thì sẽ có hàng nghìn hàng vạn phi đao bay thẳng tới nụ cười đáng ghét kia của anh!

"Có gan thì anh nói lại một lần nữa xem."

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Cô muốn cắn chết anh! Oa, anh cắn bản là không thích cô! Đã không ghen lại cũng không thèm đố kỵ với người ta! Trong tiểu thuyết chẳng phải đã viết như vậy hay sao! Anh lẽ ra phải vô cùng hoảng loạn, ôm lấy cô mà hét lên: “Không, không, em là của anh!” chứ.

“Xì!” Bối cảnh vừa tưởng tượng đó khiến cô phì cười đến nỗi phát sặc.

Anh vỗ vỗ vào lưng cô, giúp cô hết cơn sặc. Mới đây thôi còn nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn, thế mà lại cười đến nỗi sặc ngay được. Anh lắc đầu mỉm cười, nụ cười nơi khóe môi giống như ánh mặt trời chiếu qua phiến lá.

“Anh phải ghen chứ!” Cô nghiêm mặt lại, nhìn anh.

“Tại sao?”

“Tại vì em nói là sẽ yêu người con trai khác!”

Anh lại mỉm cười.

“Cười cái gì! Không được cười, nghiêm túc một chút!” Cô lại tiếp tục lườm anh. “Nếu anh làm em không vui, em sẽ... sẽ...” Cô ôm gọn hộp đựng thạch đã ăn hết phân nửa vào trong lòng, trừng mắt lên uy hiếp anh. “Em sẽ không cho anh ăn một cái thạch nào!”

Anh đưa tay lên gãi gãi mũi, nhăn nhó cười: “Ờ”. Anh vốn rất thích ăn thạch, mặc dù con trai mà thích ăn thạch thì cũng hơi kỳ lạ.

“Nói nhanh!”

“Bởi vì em sẽ không như vậy, nên anh không cần phải ghen.”

“Lạ nhỉ, sao em lại sẽ không như vậy!”

Anh khe khẽ mỉm cười: “Bởi vì, anh yêu em”.

“...”

“Bởi vì, em cũng yêu anh.”

“...” Ngón tay đang giữ hộp thạch của cô bỗng trở nên mềm mại và dịu dàng.

“Trên thế gian này, người yêu em nhất là anh, người yêu anh nhất là em.” Anh ôm cô vào lòng, khuôn mặt anh nhẹ nhàng tì lên đầu cô, khẽ nói: “Anh biết em cũng yêu anh, cũng giống như việc em biết là anh yêu em”.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Trong khoảnh khắc ấy, chỉ có thể hạnh phúc nhắm mắt lại, để nụ cười hạnh phúc được nở trên môi.

Tuy nhiên...

“Nếu như em chết đi thì sao?” Cô bỗng mở mắt ra, “Nếu em chết đi rồi, anh còn yêu em không?”.

Anh khẽ thở dài.

Cô bốn chôn ôm chặt lấy anh, cau mày lại.

“Nếu em chết rồi anh có thích người khác không? Trước đây em đã đọc một bài thơ quá quý, đại khái nói như thế này, sau khi người vợ chết đi, vì để vợ của anh ta được yên tâm, mỗi ngày anh ta phải sống vui vẻ hơn cả những ngày người vợ còn sống, ngày hôm nay luôn vui hơn ngày hôm qua! Bài thơ đó làm em tức chết đi được! Còn nữa, trong tiểu thuyết và phim ảnh cũng thường có những chuyện như vậy, đều nói rằng sau khi người yêu hoặc vợ nhân vật

chính chết đi, anh ta sẽ tìm được một người con gái khác, sau đó cặp đôi đáng ghét đó lại còn giả dôi nói rằng nếu chị ấy dưới xuôi vàng có biết, nhất định sẽ rất vui vì anh tìm được hạnh phúc, sẽ chúc phúc cho bọn họ... Đáng ghét! Đáng ghét!”

Cô lại nhìn anh:

“Bùi Dục, em nói cho anh biết nhé: Em! Sẽ! Không! Bao! Giờ! Vui! Vẻ! Như! Thế! Đâu!”

“Ừ, được rồi.” Anh đỏ khóc đỏ cười nói.

“Cho dù em chết đi, anh cũng không được yêu người con gái khác, anh nghe rõ chưa?!” Cô nghiêng rặng nói. “Vừa nãy anh nói, anh yêu em nhất, như vậy vẫn chưa đủ!”

“...”

“Anh phải nói: Chỉ yêu em! Không được yêu người con gái khác!”

“Mẹ anh thì sao?”

“Nhiều lời!” Cô đâm vào ngực anh. “Không được giờ trò láo cá! Em chết rồi anh cũng không được thích cô gái nào khác, anh nghe rõ chưa, nếu không em sẽ chui từ dưới đất lên, nửa đêm khuya vắng sẽ biến thành ma tới dọa anh! Hơn nữa, em tuyệt đối sẽ không chúc phúc cho anh! Hừ!”

“Em à.” Anh cười cười, giờ tay vuốt mái tóc ngắn của cô, một cảm giác mềm mượt khó tả, nhìn điệu bộ hung dữ của cô đáng yêu như một chú nhím con.

“Nhận lời với em đi!”

Minh Hiền Khê

“Được.” Anh âu yếm nhìn cô, “Anh mãi mãi chỉ yêu một mình em”.

Cô cười mãn nguyện: “Em cũng vậy”.

“Không được, nếu anh chết trước, em nhớ tìm một người con trai tốt để yêu em.” Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt trên nụ cười của cô, “Không được đau lòng, không được khóc, không được chỉ yêu một mình anh, phải luôn vui vẻ như bây giờ, bởi vì Tiểu Mễ của anh đáng yêu nhất là những lúc mỉm cười. Em phải nhớ kỹ nhé, anh sẽ chúc phúc cho hai người... chỉ cần, thi thoảng nhớ tới anh là được rồi...”.

“Hừ! Sao anh không nói là em hãy hoàn toàn quên anh đi? Như thế chẳng phải anh sẽ vĩ đại hơn sao?” Cô chu miệng lên, “Anh suốt ngày như vậy, làm người ta lại cảm thấy mình là một người không tốt, còn anh thì là một người tốt toàn diện, đáng ghét!”.

Anh lại cười: “Anh không nỡ để em quên anh hoàn toàn đâu. Nếu em hoàn toàn quên anh, anh cũng sẽ rất buồn. Em hãy dành cho anh một góc nhỏ trong tim em, một góc nhỏ nhất thôi, như vậy là anh đã hạnh phúc lắm rồi”.

“Không thể thế được.” Cô tiếp tục ăn thạch một cách đắc ý.

“... ?”

“Anh không thể chết được, anh nhất định phải chết sau em”, cô do dự nhìn vào hộp thạch đã chẳng còn lại bao nhiêu, đấu tranh tư tưởng xem có nên cho anh ăn một chút không, “bởi vì chỉ có anh mới không nỡ rời xa em, ai chăm sóc em anh cũng không yên tâm..., vậy, cho anh được phép ăn thạch, nhưng chỉ được ăn một cái thôi đấy...”.

Một cơn gió ngoài cửa sổ thổi bay tấm rèm cửa.

Số có thiên thần thay anh yêu em

Cô cầm cái thạch trên tay, cẩn thận bón cho anh ăn.

“Một chút thôi đấy...”

...

Trà sữa từ trên đầu, trên mặt Trịnh Hạo Dương không ngừng chảy xuống, cậu không dùng khăn giấy lau chúng đi, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn Tiểu Mễ, đôi mắt đầy áp nỗi buồn.

“Cậu ấy thực sự đã chết rồi.”

Một cảm giác lạnh toát chạy khắp người cô. Cô hít một hơi thật sâu, mở cặp sách lật tìm ví tiền, rút số tiền đủ trả cốc trà sữa rồi đặt chúng lên mặt bàn.

Cô không muốn nói chuyện tiếp với cậu nữa.

“Cái gã đó không phải là Dục! Nếu như cậu ta biết được rằng, cậu tìm cách tiếp cận cậu ta chỉ vì trái tim đó, nếu như cậu ta viết rằng, những nụ cười của cậu, sự quan tâm của cậu chỉ là vì người khác, mọi chuyện sẽ như thế nào?!” Trịnh Hạo Dương đau khổ nói.

“Cậu đang uy hiếp tớ phải không?”

Giọng nói của Tiểu Mễ rất nhẹ, nhẹ như một lời thì thầm.

Cũng không hiểu vì sao, giọng nói nhỏ nhẹ đó của cô lại khiến cậu trở nên thất thần. Hạo Dương nhớ lại hồi còn nhỏ, cô ấy thường dựa vào người Dục để nô đùa, còn mỗi lần nhìn thấy cậu, cô ấy thường trợn mắt lên.

Cô đứng dậy, nói với cậu:

“Tớ biết cậu ta không phải là Dục, tuy nhiên, Dục và cậu ta đang ở trong nhau.”

Nói xong, cô ra khỏi quán.

Sắc chiều đặc quánh chiếu vào trong quán qua ô cửa kính, Trịnh Hạo Dương vẫn ngồi đó, không hề nhúc nhích. Cô ấy thậm chí không buồn quay đầu lại nhìn cậu lấy một lần.

Từ trước tới giờ, cô ấy chưa hề nhìn cậu.

Cho dù từ sau khi Dục mất đi, cậu luôn ở bên cô ấy, cậu mong cô ấy sẽ sớm vui vẻ trở lại, cậu mong nụ cười sớm quay về trên khuôn mặt cô ấy, tuy nhiên, khi biết rằng trái tim của Dục được hiến tặng cho một người có tên là Doãn Đường Diệu, cậu mới nhìn thấy ánh sáng từ đôi mắt của cô ấy. Cô ấy đã đến Thánh Du, đến bên cái gã đó, giờ đây, cậu cũng chuyển từ Thanh Viễn đến Thánh Du với cô ấy, vậy mà, ngay cả một nụ cười hoan nghênh cô ấy cũng không muốn dành cho cậu.

Cô ấy chỉ cười với “cậu ấy”.

Cho dù biết rõ rằng, đó không phải là Dục, tuy nhiên, cô ấy thà cười với một hình bóng hoang đường, chứ nhất định không chịu chuyển nụ cười đó sang cho cậu sao?

Trịnh Hạo Dương nhắm mắt lại.

Những giọt trà sữa lạnh ngắt chảy vào cổ cậu.

* * *

Buổi chiều, mưa bụi rơi rơi ngoài cửa sổ. Trong phòng học, cô giáo môn Thanh toán quốc tế đang giảng bài, cả lớp Thương mại II đang chăm chú ghi chép.

Cô giáo môn Thanh toán quốc tế này là một trong “Tứ đại danh bổ” nổi tiếng trong trường, học kỳ nào cũng có rất nhiều học sinh phải thi lại. Không những thế, nội dung bài giảng của cô còn có rất nhiều kiến thức không có trong giáo trình, vì vậy sinh viên phải ghi chép rất đầy đủ, hơn nữa, hầu như giờ học nào, cô cũng điểm danh, các anh chị khóa trước đã truyền lại rằng, nếu nghỉ học môn của cô ba lần trong một học kỳ thôi thì đã không có hy vọng qua được môn đó.

“Tôi muốn mời một bạn trả lời câu hỏi này.” Cô giáo môn Thanh toán quốc tế cúi đầu xuống, giờ quyền sở điểm danh ra, cả lớp nín thở chờ đợi. “Mời em Doãn Đường Diệu.”

Ánh mắt của cô giáo môn Thanh toán quốc tế đang đưa xuống dưới lớp tìm kiếm.

“Doãn Đường Diệu đâu?”

Tiểu Mễ nhìn sang Đường Diệu, cô mím chặt môi, cặp lông mày khẽ nhíu lại. Trịnh Hạo Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiểu Mễ, đôi mắt vẫn mang một nỗi buồn sâu thẳm.

Chỗ ngồi cạnh cửa sổ ở dãy bàn cuối lớp trống không.

Một chú chim sẻ từ đâu bay tới, hướng vào chỗ ngồi đó kêu líu líu.

“Bỏ học đúng không?” Cô giáo môn Thanh toán quốc tế dùng cây bút vạch một dấu ghi nhớ vào sổ điểm danh với nét

mặt không một chút biểu cảm. “Doãn Đường Diệu đã bỏ học hai buổi rồi.”

“Bạn ấy bị ốm ạ!”

Tiểu Mễ vội vàng đứng dậy, hốt hoảng “giải thích” với cô giáo.

“Ốm? Bị bệnh gì?”

“Bị cảm ạ.” Đó là từ chỉ căn bệnh duy nhất mà cô nghĩ ra lúc này.

“Bị cảm mà không đi học được sao?” Nét mặt cô giáo không mấy vui vẻ.

“Sau đó bị sốt ạ!”

“Bao nhiêu độ?”

“... Ba mươi chín độ.” Mặt Tiểu Mễ đỏ bừng lên, dường như người bị sốt không phải là Doãn Đường Diệu mà lại chính là cô.

Cô giáo môn Thanh toán quốc tế nghi ngờ nhìn Tiểu Mễ hồi lâu, sau đó quay về phía Thành Viện đang ngồi ở dãy bàn đầu:

“Lớp trưởng, bạn Doãn Đường Diệu đã xin phép nghỉ ốm chưa?”.

Thành Viện từ từ ngẩng đầu lên, cô không nhìn cũng biết cô bạn Tiểu Mễ đang lo lắng đứng nắm chặt tay vào bàn kia, do dự một lát, cô trầm tĩnh nói:

“Dạ, có ạ.”

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Cô giáo môn Thanh toán quốc tế gặt đầu, dùng bút sửa lại ký hiệu trong sổ điểm danh.

Tiểu Mễ thờ phào một cái, thấy trán mình man mát, hóa ra là đã ướt đầm mồ hôi. Không kiểm chế được, cô lại quay đầu nhìn về chỗ ngồi của Doãn Đường Diệu nơi cuối lớp.

Chú chim sẻ đã vỗ cánh bay đi rồi.

Mặt bàn đã phủ một lớp bụi mỏng.

Đã ba ngày nay, cậu ấy không đến lớp học.

* * *

Ngôi biệt thự màu trắng giữa vườn hoa.

Gió mang theo sự mát mẻ của nước mưa thổi vào tấm rèm cửa, tấm rèm cửa màu trắng khẽ lay động, nhẹ nhàng múa lượn trong căn phòng khách yên tĩnh. Tiếng chuông điện thoại di động từ tầng hai vọng xuống, tiếng chuông đổ liên hồi, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng “choang”, nhạc chuông theo đó mà tắt luôn.

Bùi Ưu đang ngồi trên sofa trong phòng khách, anh ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau đó lại đưa tay lên gãi gãi mũi rồi nhăn nhó mỉm cười. Ba hôm trước, Diệu nói rằng muốn giới thiệu bạn gái của cậu ấy với anh, kết quả là anh đã phải ngồi đợi ở quán cà phê hai giờ đồng hồ vẫn không gặp được hai người. Sau khi về nhà, lại nghe cô Doãn nói rằng Đường Diệu tự nhốt mình ở trong phòng, không chịu ra ngoài, cơm tối cũng không ăn. Từ tối hôm đó, Đường Diệu lại bắt đầu bị ốm, Viện

trường Nhiệm phải đích thân tới khám. Sau khi nói chuyện với Viện trưởng Nhiệm, cô Doãn có vẻ rất lo lắng, hai ngày nay cũng không buồn tới công ty làm việc.

“Uu.”

Doãn Triệu Mạn đứng sát cửa sổ, người bà bị nhấn chìm trong lớp rèm cửa đang tung bay kia, như mây như khói, làn da của bà cũng bị lớp rèm cửa phản chiếu khiến nó trở nên trong suốt, vết chân chim nơi khóe mắt gợn lên như sóng nước hồ thu. Giọng của bà trầm thấp, nhẹ như sương khói.

“Vâng, cô Doãn.” Bùi Ưu rất kính trọng mẹ của Đường Diệu, bà ấy góa chồng khi mới hai mươi lăm tuổi, người phụ nữ mềm yếu ấy đã một mình chèo chống gây dựng tập đoàn, có rất nhiều người tỏ thái độ sau lưng bà nhưng bà đã thành công.

“Gần đây, Diệu có chuyện gì vậy?”

“...”

“Cháu là bạn thân nhất của nó, từ nhỏ tới lớn, có chuyện gì nó cũng nói với cháu.” Doãn Triệu Mạn nhìn Bùi Ưu.

“Dạ...” Bùi Ưu nhăn nhó. Anh không dám nói một cách chắc chắn với cô Doãn là đã có chuyện gì xảy ra.

“Đó là một cô gái như thế nào?”

Bùi Ưu ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Diệu đã yêu rồi, đúng không?” Doãn Triệu Mạn thở dài. Cũng chỉ có tình yêu mới khiến một người vốn lười biếng như Diệu đến trường hằng ngày, khi đang dùng bữa tối bất chợt lại

ngồi ngây ra, đang ngồi trên sofa bỗng bật cười thành tiếng, buổi sáng, trước khi ra khỏi nhà còn soi lại gương, chỉnh sửa xem quần áo trên người đã gọn gang, phù hợp chưa.

“Cháu đã gặp cô gái đó chưa, Ưu?”

“Chưa ạ.”

“Đã nghe Diệu kể về nó chưa?”

Bùi Ưu do dự một lát: “Có ạ”.

“Thế nào?”

“Dường như đó là một cô gái rất đáng yêu.” Bùi Ưu lại gãi gãi mũi, mỉm cười, “Khi nghe Diệu kể một số chuyện, dường như cô gái đó quả thực rất đáng yêu”.

“Đáng yêu?...”

Doãn Triệu Mạn đưa mắt nhìn bầu trời mù mịt mưa bụi.

Đường Diệu là một đứa trẻ ngốc nghếch, hồi nhỏ, nó đã rất thích một chú mèo đáng yêu, ngày nào cũng cho nó ăn, cho nó đi ngủ rồi mới chịu lên giường ngủ. Sau đó, chú mèo không biết đã bị lạc đi đâu mất, Đường Diệu đã khóc rất lâu, rất lâu, bệnh tim cũng phát lần đầu tiên, lần đó nó đã phải nằm viện mất một tháng trời.

Cô gái đó cũng rất đáng yêu sao?

“Cô Doãn, cháu lên thăm Diệu một chút.”

Bùi Ưu buồn rầu đứng dậy, đây là lần phát bệnh đầu tiên của Diệu từ sau cuộc phẫu thuật đó, anh đã nghĩ rằng, sau khi

phẫu thuật thành công, Diệu sẽ không còn bị phát bệnh nữa mới đúng chứ.

“Được.” Doãn Triệu Mạn nhẹ nhàng nói. “Hỏi em xem nó muốn ăn gì, cô sẽ đích thân vào bếp.”

Bùi Ưu bước lên tầng hai, anh bước đến trước cửa phòng của Đường Diệu, xoay nắm đấm cửa, cửa đã bị khóa, anh gio tay lên gõ cửa:

“Diệu, anh đây.”

“Đi đi!” Một tiếng hét lên từ trong phòng vọng ra.

Bùi Ưu lại gõ mạnh vào cửa, cười nói: “Có chuyện gì vậy? Những chuyện không vui phải chia sẻ với bạn bè mới đúng chứ!”.

“Anh đi đi! Có nghe rõ không hả!”

“Diệu, có người đến thăm em đây này.” Bùi Ưu nhướn đôi lông mày, “Hay là em không muốn nói chuyện với anh, muốn nói chuyện với cô ta?”.

Trong phòng bỗng yên lặng một cách kỳ lạ.

“Này, Diệu, cô ấy nói là bạn học của em, nhất định phải vào thăm em.” Bùi Ưu nghiêng người, đứng dựa vào tường, gãi gãi mũi mỉm cười, “Cô ấy đang nói chuyện với cô Doãn ở dưới phòng khách”.

Tiếp tục yên lặng.

Sau đó...

“... Là ai?” Ngăn cách bởi một cánh cửa, giọng của Doãn Đường Diệu nghe ra có vẻ rất lạ.

“Hình như là Tiểu Mễ hay gì gì đó.”

Cánh cửa được mở “cách” một tiếng từ bên trong!

Tóc Đường Diệu rối bời, gương mặt tím đen, trợn mắt lên nhìn Bùi Ưu, tức giận nói: “Bảo cô ta đi đi! Nói với cô ta, em không bao giờ muốn gặp cô ấy!”.

“Em tự nói với cô ấy đi.” Bùi Ưu thở dài, “Những câu làm tổn thương người khác như vậy, anh không nói được”.

Đường Diệu trợn mắt lên nhìn anh, bước từng bước dài ra ngoài ban công được trang trí tay vịn kiểu Pháp, cúi đầu nhìn xuống dưới phòng khách. Phòng khách trống trải, chỉ có những tấm rèm cửa đang bay bay và bóng dáng mẹ đang đứng bên cửa sổ, làm gì có cô gái nào tới thăm!

“Anh lừa em!”

Cậu quay đầu lại hét lên, vì trò đùa của Bùi Ưu, cũng vì một cảm giác hụt hẫng vừa trào dâng trong tim cậu.

Bùi Ưu bước vào phòng ngủ của Diệu, ngồi lên chiếc giường rộng, mỉm cười với cậu em đang bùng bùng tức giận kia: “Chẳng phải là không muốn gặp cô ấy sao? Quả nhiên đã không nhìn thấy cô ấy, sao lại còn muốn nổi nóng với anh?”.

Đường Diệu thu nét mặt giận dữ lại, thả phịch người xuống sofa, ngửa cổ ra phía sau, nhắm mắt lại, không nói một lời nào.

“Thất tình à?” Bùi Ưu lại gãi gãi mũi. Chỉ có thất tình mới khiến Đường Diệu buồn bã như vậy.

“Muốn đánh nhau thì cứ nói thẳng ra.” Đường Diệu rít lên qua kẽ răng.

“Đúng là thất tình thật rồi”, Bùi Diệu lắc đầu, cười thâm, “vì một cô gái, ngay cả bạn bè cũng muốn đánh hay sao”.

“Anh!” Đường Diệu nắm chặt tay lại, gân xanh nổi đầy trán. “Em không thất tình! Nghe rõ chưa hả?!”

“Được rồi, được rồi, không thất tình, chỉ là đang đau lòng vì một cô gái mà thôi.” Bùi Ưu nhìn thấy chiếc điện thoại bị tháo pin ra đang vút chổng trơ dưới sàn nhà, đưa tay ra nhặt chúng lên. “Đau lòng, buồn bã tới nỗi đến cả giọng nói của cô ấy cũng không muốn nghe sao?”

“Bùi! Ưu!” Lửa giận lại bốc lên trong mắt Đường Diệu, “Anh nói đủ chưa!?”.

Bùi Ưu lắp lại pin vào điện thoại, mở máy, sau đó, anh hào hứng phát hiện ra trên màn hình điện thoại thông báo có tới hơn hai mươi tin nhắn và mười mấy cuộc gọi nhỡ. Mở ra xem qua, chủ nhân của toàn bộ tin nhắn và các cuộc gọi nhỡ ấy đều có tên là Tiểu Mẽ.

Anh chăm chú nhìn Doãn Đường Diệu:

“Sao em không nghe điện thoại của cô ấy? Biết đâu là đã hiểu nhầm nhau thì sao.”

“Không phải.”

"Không phải là hiểu nhầm?"

"... Ừ."

Hơi lạnh của làn mưa bụi ngoài cửa sổ hắt vào phòng, trong lòng sofa, nét mặt Doãn Đường Diệu vô cảm, viên kim cương trên mũi cậu cũng trở nên âm đạm, cả người như đang bị chìm trong u tối. Trong tim cậu là từng đợt, từng đợt cảm giác chua xót, các ngón tay cậu nắm chặt, đôi môi cũng mím chặt, lạnh lùng hơn cả những viên đá lát nền giá lạnh kia.

...

Cậu cô đơn lạnh lẽo đứng đó.

Ánh mặt trời chiếu bóng cậu đổ nghiêng xuống nền.

Cậu lạnh lùng nhìn cô.

"Nếu em đi với cậu ta, đừng bao giờ nói chuyện với anh nữa."

Giọng nói của cậu còn lạnh lùng hơn cả sắc lạnh của viên kim cương kia.

Tuy nhiên...

Cô vẫn rời khỏi đó cùng tên khốn kiếp kia...

...

Không có hiểu lầm thì cũng không cần thiết phải giải thích. Ngay trước mặt cậu, vậy mà cô ấy vẫn bỏ đi cùng người con trai khác, thậm chí cũng chẳng do dự gì nhiều, ngay cả đầu cũng không buồn ngoảnh lại.

Khuôn mặt Đường Diệu dần chuyển sang trắng bệch.

Cậu hít một hơi thật sâu, được, nếu cô ấy đã chọn theo tên khốn đó, vậy không cần phải nói chuyện với mình nữa, tại sao còn liên tục gọi điện đến làm phiền!

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên!

Bùi Ưu cúi xuống nhìn, không nhận được lại mỉm cười, màn hình hiện rõ tên người đang gọi đến là “Tiểu Mễ”.

“Tắt máy đi!”

Doãn Đường Diệu lao tới, định giăng lấy điện thoại ném xuống đất!

* * *

Trong ký túc xá, Tiểu Mễ đang ngồi ngây ra nghe từng hồi chuông điện thoại đổ về từ đầu dây bên kia.

Cậu ấy vẫn còn đang giận sao?

Không trả lời tin nhắn của cô, không nghe điện thoại của cô, rõ ràng là cậu ấy đang tức giận rồi. Cái hôm bị Trịnh Hạo Dương nắm tay lôi ra khỏi lớp học đó, cô cảm nhận được sự phẫn nộ và thất vọng trong mắt cậu ấy.

Chuông điện thoại vẫn đều đặn đổ về từ đầu dây bên kia.

Đây là cuộc điện thoại lần thứ ba mươi cô gọi trong suốt ba ngày nay rồi. Cô vẫn biết Doãn Đường Diệu sẽ không nghe điện thoại, tuy nhiên, cô vẫn muốn gọi cho cậu, chỉ cần nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nghe thấy tiếng tắt máy từ đầu dây bên kia, cô dường như vẫn có cảm giác cậu ấy đang ở bên cô rồi.

“A lô, xin chào.”

Đầu giây bên kia bỗng xuất hiện một giọng nam rất dễ nghe.

“...” Tiểu Mễ đã quen với việc điện thoại bị ngắt giữa chừng, bỗng nhiên lại có người nghe, cô bỗng không biết phải nói gì, cứ ngồi ngây ra đó.

“Xin chào, cô là Tiểu Mễ phải không?” Giọng nói bên kia thật dịu dàng và kiên nhẫn, “Tôi là bạn của Đường Diệu”.

Giống như có một tia chớp vừa lóe sáng! Đầu óc cô bỗng muốn nổ tung ra! Giọng nói đó... giọng nói đó... cô cố gắng để nghe rõ giọng nói đó, chờ đợi trả lời điện thoại: “... Ờ, chào anh, tôi là Tiểu Mễ”.

“Cô tìm Đường Diệu có việc gì không?”

“Cậu ấy... cậu ấy đã ba hôm rồi không đến lớp, tôi muốn biết...” Tiểu Mễ trả lời một cách lơ mơ, bởi vì, không biết có phải nguyên nhân từ chiếc điện thoại không, cô cảm thấy giọng nói trong điện thoại kia vô cùng thân quen. Thật sự là vô cùng thân quen... thân quen như hơi thở của cô, thân quen tới nỗi ngay cả trong giấc mơ, cô cũng không thể nào quên được...

“Diệu bị ốm rồi, vì vậy không đi học được.” Trong giọng nói đó có chút tiếng cười, cái nắng bất chợt đầu mùa hè mang theo mùi hương của lá cây, nhẹ nhàng, mềm mại chiếu xuống mặt đất. “Tôi thay mặt Đường Diệu cảm ơn sự quan tâm của cô.”

“...”

“A lô?”

“...”

“Tiểu Mễ, cô còn ở đó không?” Một câu hỏi đầy vẻ quan tâm.

Cô lắc đầu thật mạnh, không, không thể nào, rõ ràng là tín hiệu đường truyền không tốt nên cô mới nghe thấy một cách hoang tưởng như vậy. Cô không thể nào đã nghe được giọng nói của Dục, điều đó không thể nào xảy ra!

Cô hít một hơi thật sâu, nói: “... Có, tôi đang ở đây... xin lỗi anh, có thể hỏi anh một chuyện được không?”.

“Được.”

“Có thể cho tôi biết địa chỉ nhà Doãn Đường Diệu không? Tôi...” Hóa ra là cậu ấy đã bị ốm sao, không biết bệnh tình có nghiêm trọng không nhỉ, khi nào thì mới bình phục để đi học được, cậu ấy không chịu nghe điện thoại, không chịu nghe cô giải thích, vậy thì, chỉ còn một cách đó thôi.

Một giọng nói kèm theo nụ cười: “Được, tôi sẽ cho cô biết”. Anh miêu tả địa chỉ một cách tỉ mỉ cho cô, sau đó nói: “Chỉ có điều...”

“Sao ạ?”

“Cô không định đến ngay bây giờ đấy chứ?”

“Tôi...” Tiểu Mễ cắn chặt môi, cô định gọi điện xong sẽ đến nhà cậu ấy ngay.

“Trời đang mưa, đợi khi nào tạnh mưa hãy đến, nếu không, bị ướt, e rằng cô sẽ bị ốm. Cứ đợi tạnh mưa rồi hãy đến nhé, tôi cũng sẽ khuyên giải Đường Diệu một chút, để cậu ấy nguôi ngoai. Được không?”

“... Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Giọng nói vẫn tràn đầy sự ấm áp và tiếng cười. “Phải rồi, tính tình của Đường Diệu hơi kỳ cục và cũng hay xấu hổ, nếu có gì hiểu nhầm, phiền cô giải thích với cậu ấy một chút. Cậu ấy rất thích cô đấy, cậu ấy đã từng nói với tôi, cô là một cô gái rất đáng yêu...”

Còn chưa kịp nói hết câu, đầu điện thoại bên kia đã vọng đến một tiếng quát giận dữ:

“Im miệng!!”

Âm thanh cực lớn, Tiểu Mễ cũng cảm thấy váng cả tai. Không cần suy nghĩ cô cũng biết, chủ nhân của giọng nói phẫn nộ đó chắc chắn là Đường Diệu.

Tiếng tranh giành và né tránh dội tới từ đầu dây bên kia, cô cắn chặt môi, chăm chú lắng nghe, cho đến khi dường như có người giật được chiếc điện thoại.

“Là anh phải không? Em là Tiểu Mễ đây!”

Tiểu Mễ vội vàng nói, hy vọng Đường Diệu không nổi giận ngay.

Một tràng tiếng lẩm bẩm vọng tới.

“Anh ốm à? Bây giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Chết tiệt!”

Có thể mắng người khác và đánh nhau được, vậy chắc bệnh tình cũng đỡ hơn nhiều rồi. Tiểu Mễ thở phào một cái, sau đó, cô khê nói: “Xin lỗi, hôm đó, quả thực em không muốn đi cùng với cậu ấy”.

“Câm miệng! Tôi đã nói là sau này không bao giờ muốn nghe thấy tiếng của cô nữa!”

“Nhưng anh đã nghe thấy rồi, đúng không nào?”

“Cô...!”

Cô cố gắng mỉm cười, nói: “Anh vẫn còn giận em à?”.

“...”

“Phải làm thế nào thì anh mới hết giận em đây?” Bất cứ chuyện gì cô cũng sẽ tự nguyện làm, chỉ cần cậu ấy cảm thấy vui vẻ, chỉ cần cậu ấy chịu ở bên cô.

“... Muốn chết hay sao hả?! Tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ muốn nghe thấy giọng nói của cô nữa!” Nói xong, một tiếng động lớn vang lên, hình như chiếc điện thoại ở đầu dây bên kia bị ném xuống rất mạnh, sau đó là những tiếng tút ngẩn.

Tiểu Mễ ngồi ngây ra nhìn chiếc điện thoại.

Gió mang theo hơi lạnh của mưa ủa vào trong phòng, hồi lâu sau, cô khê thở dài.

* * *

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh hẳn.

Thời tiết mùa hè thường hay như vậy, sau mỗi đợt mưa, bầu trời lại như oi ả hơn. Ánh mặt trời chói chang, tán lá cây khúc xạ ánh nắng đó dường như trông cũng nhức mắt hơn, trong tán lá rậm rạp ấy đôi lúc lại vọng ra tiếng ve kêu ồn ã, vườn hoa xung quanh các ngôi biệt thự hai bên đường đều đua nhau khoe những bông hoa tươi sắc.

Buổi chiều, mỗi cơn gió thổi vào mặt người đi đường đều mang theo một cảm giác oi nóng. Con đường dẫn quanh núi được trải nhựa phẳng tấp và rộng rãi, tuy nhiên lại rất ít người qua lại, lượng xe cộ lưu thông trên đường cũng rất ít.

Chỉ có một mình Tiểu Mễ đang đi.

Xe bus chỉ chạy tới chân núi đã là điểm dừng cuối cùng, nghe nói, những người sống ở khu biệt thự này đều có xe ô tô riêng cả. Tiểu Mễ đã đi bộ được gần bốn mươi phút rồi, lưng áo cô đã ướt đầm mồ hôi. Chắc là sắp đến nơi rồi, giọng nói quen thuộc trong điện thoại hôm nọ bảo với cô rằng, nhà của Doãn Đường Diệu là căn biệt thự sơn trắng ở vị trí cao nhất trên núi.

Cô đã có thể nhìn thấy ngôi biệt thự sơn trắng với kiểu kiến trúc châu Âu đó rồi. Trong những tán cây xanh, ngôi biệt thự đó lộ rõ vẻ cao quý, điển nhã.

Đưa tay lên lau những giọt mồ hôi trên trán, cô tiếp tục đi về phía trước, một tay giơ lên che ánh nắng chói chang, hít thở bầu không khí trong lành trên núi. Đến đoạn đường vòng, một chiếc BMW màu trắng chạy ngược hướng về phía cô. Bóng cây và ánh nắng cùng chiếu rọi lên thân xe, màu trắng trang

nhã mà không phô trương. Chiếc xe đang chạy với một tốc độ chậm rãi, từ từ tiến về phía cô.

Chiếc BMW màu trắng chạy ngang qua người Tiểu Mễ.

Một giai điệu từ trong xe vọng ra, những âm thanh du dương, dịu dàng theo làn gió vương vấn bên tai cô.

Cô bỗng sống người...

Khúc nhạc đó...

Là bài hát mà ngay từ đầu năm học cấp hai, Dục đã rất yêu thích, mỗi lần làm bài tập hay trước khi đi ngủ, anh đều rất thích nghe nó.

Chiếc BMW màu trắng từ từ lướt qua người Tiểu Mễ.

Cô bàng hoàng quay đầu lại nhìn...

Bên trong xe, bỗng nhiên lại là một hình dáng vô cùng quen thuộc, đôi môi dịu dàng, thân thiện, mái tóc gọn gàng, sống mũi cao cao, khuôn mặt nho nhã mà rất khiêm tốn...

Mặt trời như quả cầu lửa đang xối xả tỏa ánh nắng xuống mặt đất!

Những chú ve sầu vẫn không ngừng kêu ra rả, cơn gió mang hơi nóng hừng hực cũng không ngừng thổi tới khiến người ta hoa mắt, chóng mặt. Trước mắt Tiểu Mễ là một khoảng tối rồi lại là một khoảng đỏ, đầu óc quay cuồng, tai cô ù đi.

Chiếc BMW màu trắng đang lướt qua cô.

Chiếc BMW màu trắng lướt qua một Tiểu Mễ đang đứng ngây ra đó.

Đến khi cô cố gắng kìm chế được cơn xúc động, muốn nhìn lại một cách rõ ràng xem người trong xe đó rốt cuộc là ai...

Phía cuối đường chỉ còn là một bóng trắng nho nhỏ.

Gió thổi qua kẽ lá, không gian lại yên ắng tới nỗi chỉ còn lại một mình Tiểu Mễ đang yếu ớt thở và dòng máu đang cuộn cuộn chảy trong người cô.

Cô muốn đuổi theo chiếc xe đó.

Tuy nhiên, chân tay cô lại cứng đờ ra như một chú rối bị đứt dây.

Cô muốn gọi cái tên đó ra.

Tuy nhiên, dây thanh quản trong cổ họng cô lại chỉ phát ra những tiếng “khục, khục”, dường như ngay lập tức có thể khắc ra máu vậy.

Chiếc BMW màu trắng đó đã hoàn toàn biến mất.

Cô nhắm mắt lại, hai chân mềm nhũn, chút sức lực cuối cùng bỗng nhiên bị rút hết, cô ngối thụp xuống, giấu đầu vào giữa hai đầu gối.

Con đường núi yên ắng.

Trống trơn không một bóng người, cành cây khẽ đung đưa trong gió, đám ve sầu vẫn râm ran kêu một cách không biết mệt mỏi, ánh nắng chói chang nhức mắt.

Minh Hiếu Khe

Hai vai Tiểu Mễ khe khe rung lên.

Giữa lưng chừng núi, cô nhỏ bé như một đứa trẻ đang bị lạc đường.

Mặt trời đang dần lặn xuống.

Con đường trên núi nhuộm một màu đỏ rực.

Lượng xe cộ đi lại trên đường núi bắt đầu nhiều hẳn lên, nhưng Tiểu Mễ vẫn cô đơn, co ro ở bên đường. Mỗi chiếc xe khi đi ngang qua chỗ cô đều bóp còi inh ỏi, nhưng dường như cô chẳng nghe thấy gì cả, trong thế giới của cô lúc này dường như đã chẳng còn thứ âm thanh nào nữa.

Không biết đã bao nhiêu lâu.

Mặt trời dường như đã hoàn toàn biến mất sau dãy núi.

Một giọng nói tức giận vang lên trước mặt cô...

"Tại sao cô lại ở đây?!"

Chương 7

Con đường núi yên tĩnh, hai bên đường là những hàng cây cao, gió thổi qua hàng cây đó, những tán lá rung lên xào xạc. Hơi nóng vào buổi chiều dường như cũng đã tiêu tan đi khá nhiều. Quảng đồ của ráng chiều đang bao trùm mặt đất. Doãn Đường Diệu đang đứng trong ráng chiều đó, mái tóc màu sợi dây đang dựng ngược lên, nhưng lại được quần đỏ làm cho mềm dịu tới mức kỳ lạ.

“Cô đến đây làm gì?!”

Giọng nói của cậu vẫn rất hung dữ, ánh mắt đang tóe lửa.

Tiểu Mễ vẫn đang ngồi ngây ra dưới đất, cô từ từ ngẩng đầu lên khỏi hai đầu gối, khuôn mặt óng ánh, hai con ngươi đen láy kia dường như đang bị bao phủ bởi một lớp mây mù. Cô lặng lẽ nhìn cậu, hai con ngươi không hề động đậy, có chút gì đó thất thần, có chút gì đó trống trải, dường như không hiểu cậu đang nói gì.

“Tôi hỏi cô đến đây làm gì?!”

Doãn Đường Diệu lại hét lên với cô, hai tay cậu nắm chặt lại. Đã nói là không muốn gặp cô ta, cô ta vẫn tự tiện tới đây; Từ cửa sổ phòng ngủ, cậu đã nhìn thấy bóng cô đi trên đường, vốn không định ra mở cửa cho cô, dù cô có đứng ngoài cổng chờ đến bao lâu cũng không mở. Tuy nhiên, cô vẫn cứ ở lý tại đó, ngồi xuống bên đường như một người mất hồn, ôm hai đầu gối, gục đầu xuống không rõ có phải đang khóc hay không nữa. Cậu vốn dĩ đã định không thêm để ý đến cô ta, thế mà, cô ta đã ngồi ở đó suốt hai giờ đồng hồ!

Cô ta lại đang giờ trò gì thế nhỉ?!

Doãn Đường Diệu nắm lấy hai vai cô, kéo cô đứng dậy, trợn mắt lên:

“Này! Nói đi chứ!”

Bị Doãn Đường Diệu nắm hai vai lắc mạnh, Tiểu Mễ như vừa bừng tỉnh, cô lắc lắc đầu, cố gắng thoát ra khỏi trạng thái hoang tưởng ban nãy. Điều đó là không thể, tất cả chỉ là ảo giác, trước đây cô vẫn thường xuyên nhận nhầm người mà, cứ chạy đuổi theo gọi tên mãi, cuối cùng mới phát hiện ra mình đã nhầm.

Nhưng Doãn Đường Diệu, người đang đứng trước mặt cô đây...

Mặc dù có đôi chút hung dữ, có đôi chút trẻ con, có đôi chút vụng về, có đôi chút tính thích ức hiếp người khác, tuy nhiên, cô có thể cảm nhận được sự ấm áp trong hơi thở của cậu, có thể cảm nhận được sự quan tâm một cách vụng về trong ánh mắt của cậu, cũng dường như có thể nghe được nhịp tim đang đập của cậu.

Cành cây lại rung lên xào xạc trong gió.

Lại là ảo giác sao? Cô dường như có thể nghe được nhịp đập của trái tim cậu ấy, một nhịp tim còn ấm áp hơn cả con gió trong buổi chiều tà kia...

"... Anh ồm phải không?" Hít một hơi dài, ánh mắt của cô không còn thất thần nữa mà đang nhìn cậu đầy quan tâm.

"Không."

"Đã đỡ hơn chưa? Bị cảm hay sao? Có sốt không? Hay là đau bụng? Hay là dạ dày bị khó chịu?"

"Tôi không có bệnh! Cô không nghe rõ sao?"

Dường như cô thực sự không nghe rõ. Khẽ nhón gót, Tiểu Mễ đưa bàn tay phải đặt lên trán Đường Diệu. Bàn tay cô rất mát, giống như những bông tuyết đầu đông, hoa tuyết rơi cả vào trong người Đường Diệu, lạnh lạnh, nó khiến trái tim cậu bỗng rung lên.

"Ủm, hình như không bị sốt." Tiểu Mễ mỉm cười, nụ cười rất nhẹ, nhẹ như một bông hoa tuyết. "Xin lỗi nhé, anh thường nói rằng mình không có bệnh, vì vậy em mới không tin."

Đường Diệu nghiêm nét mặt lại: "Tôi hỏi cô đến đây làm gì?!"

"Chỉ có điều, hình như anh gầy đi một chút, sắc mặt cũng nhợt nhạt hơn." Cô nhìn cậu thật kỹ, rồi lại nói tiếp: "Có phải trong người có chỗ nào không thoải mái không?".

"Mề—Ái—!"

“Có phải là... trái tim...” Cô hoảng sợ mở to mắt, cảm thấy ớn lạnh vì ý nghĩ thoáng qua đó, “Có phải là trái tim không được khỏe không?”.

“Có phải cô mãi mãi nghe không hiểu lời của tôi không hả!” Đường Diệu phẫn nộ hét lên. “Tôi đã nói là tôi không có bệnh! Tôi đã nói là tôi không muốn nghe thấy giọng của cô nữa, không muốn nhìn thấy cô nữa! Cô vẫn hoàn toàn chưa hiểu sao?! Cô có phải là đồ ngốc không?!”

Tiểu Mễ đứng ngây ra nhìn cậu.

Ráng chiều nhuộm khắp bầu trời, cả con đường núi ngập tràn trong ráng chiều, hàng cây hai bên đường lại khe khẽ xào xạc trong gió, đám lá cây dường như đang muốn ngủ vùi trong ráng chiều.

Hồi lâu, đứng trước mặt cậu, cô gật đầu nói:

“Ừ, em nghe không hiểu.”

Câu trả lời đơn giản mà dứt khoát, Đường Diệu trợn mắt nhìn cô, không biết nên tức giận hay bật cười, cũng giống như một quả bóng bay bị gió thổi làm cho sắp vỡ tung, bỗng nhiên lại bị chích một mũi rất khó hiểu.

Cô nhún nhó cười rồi nói với cậu: “Bởi vì em không định làm theo lời của anh, vì vậy mới làm ra vẻ nghe không hiểu gì cả”.

“Cô!”

“Muốn được nói chuyện với anh, muốn được gặp lại anh, muốn được ở bên anh, muốn được nhìn thấy anh cười vui vẻ, vì

vậy, những lời nói đó của anh, em nghe mà hoàn toàn không hiểu gì cả.” Đôi mắt phân rõ lòng trắng, lòng đen kia lại bắt đầu long lanh, đôi môi đang cười kia bỗng lại rung rung, tuy nhiên cô vẫn nhìn anh, đôi mắt chớp chớp.

Một nỗi buồn bực lại nhen lên trong tim Đường Diệu.

“Đáng chết, dựa vào đâu mà cô cho rằng cô muốn làm gì thì làm!” Gân xanh trên trán cậu liên tục nổi lên, viên kim cương trên mũi cũng phát ra thứ ánh sáng làm nhức mắt. “Tôi nói không muốn gặp cô là không muốn gặp cô nữa!”

Cô nhẹ nhàng mỉm cười.

“... Ờ.”

Cúi đầu xuống, cô lôi từ trong túi của mình ra một quyển vở bìa mềm, cầm lấy tay cậu, đặt quyển vở vào đó: “Đây là nội dung bài giảng và một chút tài liệu ôn tập của các môn mấy ngày vừa rồi, chỉ còn nửa tháng nữa là tới kỳ thi, anh phải chịu khó ôn tập mới được”.

Cậu nhìn vào quyển vở, bàn tay bỗng nắm chặt lại, quyển vở bỗng nhăn nhúm như tàu lá rau bị vò, cậu giơ tay lên...

“Đừng!” Cô nhảy lên, níu lấy tay cậu, toàn thân đu trên tay cậu như một chú khỉ đang bám vào cành cây, cố hết sức để kéo cánh tay của cậu sao cho cánh tay đó rơi vào vòng tay cô, “Xin anh đừng, đừng làm như vậy, phải thức trắng một đêm em mới chép xong toàn bộ quyển vở đó! Anh nhìn quảng thâm ở mắt em đây này, có phải là giống gấu trúc lắm không? Xin anh đừng, nếu phải thức đêm nữa, e rằng em cũng lại bị ốm mất!”.

“Cô là đồ ngốc?!”

“... Á?”

“Quyển vở dù có ném đi thì cũng không đến nỗi rách nát chứ! Sao cô phải lo lắng như vậy!”

“... Ờ... đúng vậy, ha ha.” Cô xấu hổ lắc lắc đầu, buông tay cậu ra.

Nét mặt cậu vẫn không một chút cảm xúc: “Cần phải xé rách nó đi thì đúng hơn”. Nói đoạn, đôi môi cậu mím chặt, hai bàn tay nắm lấy quyển vở, chỉ cần dùng sức một chút...

“Em sẽ đi ngay đây!” Tiểu Mễ hét lên, hai tay vội vàng ôm lấy bàn tay cậu, nói liên hồi: “Em sẽ đi ngay là được chứ gì, anh đừng xé rách nó!”.

Doãn Đường Diệu lạnh lùng nhướn đôi lông mày: “Nếu tôi xé nó đi, cô lại chép lại một quyển là xong chứ gì”. Hóa ra, cái người cho rằng luôn đối tốt với cậu ấy cũng cảm thấy thức trắng một đêm rất mệt mỏi.

“Nhưng, như vậy anh lại bị chậm mất một ngày mới xem được bài giảng.”

“...”

“Hôm nay em về rồi, mai lại có thể đến thăm anh, ngày kia cũng có thể đến thăm anh, ở trường cũng có thể nhìn thấy anh. Tuy nhiên, nếu tôi nay anh đọc quyển vở ghi, có thể sẽ nhớ thêm được một chút kiến thức.” Cô nở một nụ cười đáng yêu,

đôi mắt lại cong veo, “Hơn nữa, buổi tối em lại có thời gian chuẩn bị thêm một số tài liệu ôn tập mới cho anh”.

Trong ráng chiều.

Con đường núi thẳng tắp chỉ có cô và cậu.

Cậu trừng mắt nhìn cô, thân hình cao lớn ấy hơi sững lại. Không hiểu tại sao, mỗi lần đứng trước cô, cậu dường như chỉ biết trừng mắt lên nhìn, ngoài ra, cậu vụng về tới nỗi không biết phải thể hiện thế nào cho thích hợp.

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy bàn tay to khỏe của cậu.

Bàn tay cậu hơi nóng.

Bàn tay của cô lại mát mẻ như cơn mưa bụi về đêm.

Tiểu Mễ buông tay ra, ngượng ngùng túm mái tóc ngắn, khê ho một tiếng, nói với cậu: “VẬY... em về đây, anh nhất định phải đọc vở ghi nhé!”. Nói xong, cô khoác túi lên vai, quay người chuẩn bị bước đi.

Cậu nhìn theo sau lưng cô, thấy cô càng lúc càng xa.

“Này! Đứng lại!”

Đoãn Đường Diệu buồn bã hét lên, thái độ của cậu cũng rất buồn rầu.

Lần này thì cô tỏ ra rất nghe lời, ngoan ngoãn đứng lại, quay người nhìn về phía cậu:

“Ờ.”

“Em...”

"..." Cô nhìn cậu chờ đợi.

"Em chỉ đến để đưa quyển vở ghi?!"

"Ờ, không phải vậy."

"Vậy vì cái gì?"

"Em còn muốn biết bệnh tình của anh thế nào."

"Anh đã nói là không có bệnh!!"

"... Ờ." Cũng giống như người say thường nói rằng mình chưa say, người điên cũng thường nói mình không điên vậy, Tiểu Mễ lẽ lười thâm nghĩ.

"Còn gì nữa không?!" Đường Diệu lại giận dữ nhìn cô.

"Vẫn còn?..." Cô túm túm mái tóc, nghĩ một lát, sau đó khuôn mặt hơi chút sắc đỏ, "vẫn còn, đó là, mấy hôm không được gặp anh, em...".

"Còn gì nữa?!" Cậu cố gắng kiềm chế cảm giác vui sướng đang trào dâng trong tim, nghiêm mặt lại hỏi.

Cô mở to mắt, ngậy ra nhìn cậu: "... Hết rồi mà".

"Muốn chết hả?! Còn gì nữa không?!"

"... Cái đó... Còn gì nữa nhỉ?"

"Tự nghĩ xem."

"..." Trầm ngâm suy nghĩ.

"Nói nhanh lên!"

Cô túm lấy mái tóc một cách khố sò: “Còn cái gì nữa, anh nói cho em biết được không?”. Cô quả thực không nghĩ ra được lý do gì nữa. Khẽ liếc trộm cậu một cái, oa, bộ dạng của cậu trông thật đáng sợ, đôi mắt như đang tóe lửa, dường như đang tức đến nỗi có thể đánh cô một trận ngay được.

“Mẽ—Ái—!”

Lại nữa rồi, mỗi lần cậu ấy bực mình là lại gọi cả họ lẫn tên cô ra, cô rụt cổ lại, bước lùi về phía sau.

“Ha ha, xin lỗi nhé, dạo này đầu óc em hơi lú lẩn... phiền anh... anh nhắc em một chút được không? Một chút thôi là được rồi...”

Tiểu Mẽ lại nở một nụ cười, cô bước lùi lại trong ánh mắt đáng sợ của cậu.

Đường Diệu hít một hơi dài, dường như đang muốn kiềm chế cơn tức giận, tuy nhiên, khi mở miệng ra lại là những câu quát mắng...

“Cậu ta là ai?!”

“Ai cơ?”

“Tên khốn kiếp đó là—ai—?” Quả là muốn bóp nghẹt cô, bóp nát cô ra mới hả!

“À, anh muốn nói tới Hạo Dương phải không?”

“...” Hạo Dương... Gọi tên một cách rất thân mật, trái tim Đường Diệu bỗng như bị ai bóp chặt.

Cô thận trọng nhìn cậu, cậu ấy đang thờ hồn hển, bàn tay nắm chặt lại, quyển vở trong tay cũng đang oằn mình kêu “lách tách”. Nếu đó là cổ cô thì chắc phải gãy tới hai, ba mươi lần rồi.

Tiểu Mễ mỉm cười: “Trịnh Hạo Dương là hàng xóm trước đây của em, từ nhỏ em và cậu ấy đã chơi với nhau, hơn nữa lại luôn là bạn học cùng lớp, vì vậy có thân thiết hơn một chút, chỉ có vậy thôi”.

“Cậu ta thích em.” Ánh mắt của cậu ta khi nhìn Tiểu Mễ dường như muốn nuốt chửng cô ấy, cảm giác muốn được sở hữu mạnh mẽ ấy, cho dù có đứng xa năm mươi mét cũng có thể cảm nhận được.

“... Ờ.”

“Em biết?” Đường Diệu nheo mắt lại.

“Đúng vậy.”

“Vậy em...” Vậy mà cô ấy vẫn để cậu ta tiếp cận mình, vẫn để cậu ta dùng ánh mắt đó để nhìn mình, vẫn để cậu ta nắm tay mình rồi cùng nhau đi khỏi đó, trước mặt cậu! Doãn Đường Diệu bỗng thấy toàn thân lạnh toát, tim cậu nhói đau như đang có nhiều mũi kim đâm vào.

“Vì vậy, nếu em thích cậu ấy, em đã không chuyển tới Thánh Du; vì vậy, nếu trong thời gian mười mấy năm qua em vẫn không thể thích cậu ấy, vậy thì không thể dễ dàng thay đổi được; vì vậy, nếu anh tức giận vì cậu ấy, vậy thì anh đúng là một kẻ ngốc.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nụ cười cũng rất nhẹ, đôi mắt trong veo ngược nhìn cậu, dường như cậu đúng là kẻ ngốc ngếch nhất trên thế gian này.

Đường Diệu lại trợn mắt lên nhìn cô.

Tiểu Mễ lè lưỡi với cậu: “Vẫn còn giận à?”.

Đường Diệu vẫn nhìn cô.

Tiểu Mễ túm túm mái tóc, cũng lườm lại cậu một cái: “Vậy anh cứ tiếp tục tức giận đi nhé, em về đây”. Cô quay lưng về phía cậu, giơ tay vẫy vẫy, cười nói: “Bye bye, tối nay nhớ đọc bài trong vở ghi nhé”.

Ráng chiều như say.

Tiểu Mễ đã đi xa rồi.

Doãn Đường Diệu cúi đầu xuống, khẽ mở bàn tay trong đó có quyển vở đã nhàu nhĩ, những hàng chữ trong đó được viết nắn nót, gọn gàng, mỗi chữ đều được viết một cách cẩn thận, dường như người viết ra nó chỉ sợ người đọc sẽ không nhìn rõ.

Trang cuối cùng của quyển vở.

Nửa trang giấy trắng cuối cùng có một dòng chữ...

“Phải chăm chỉ đọc đấy nhé, nếu thi không đỗ thì thật là ngốc, thật là ngốc, em sẽ cười anh đấy.”

Thật đáng ghét! Muốn chết hay sao hả?! Doãn Đường Diệu đóng “sập” quyển vở lại, tức giận ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng váy trắng của Tiểu Mễ khuất dần dưới chân núi. Cả bầu trời ngập trong ráng đỏ, bóng của cô bỗng trở nên

trong suốt, trong đến nỗi dường như phía sau lưng là đôi cánh của thiên thần.

* * *

Sáng sớm.

Cánh cửa lớp bị đập mở tung ra bởi một bàn chân!

Tiếng động lớn khiến cả lớp Thương mại II đều hướng ánh mắt về phía cửa ra vào, ôi chao, thực ra là không cần nhìn, nhắm mắt lại cũng có thể biết người vừa dùng chân mở cửa là Doãn Đường Diệu.

Cánh cửa lớp rung lên lắc qua lắc lại, phát ra những tiếng “cót két” nghe như tiếng khóc. Chỉ có điều, tai Doãn Đường Diệu dường như chẳng nghe thấy gì cả, cậu ta đang nghe nhạc bằng headphone một cách vô tư, bình thản đi về phía cuối lớp.

“Phịch!”

Quyển vở ghi được ném lên trên mặt bàn của Tiểu Mễ làm cô giật nảy mình. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Đường Diệu, khuôn mặt lộ rõ một nụ cười vui mừng.

“A, anh đến rồi à, em cứ nghĩ mấy hôm nữa anh mới đi học cơ.”

Nét mặt không lộ một chút cảm xúc, Đường Diệu ngồi xuống cạnh Tiểu Mễ.

“Ồ nhà chán ngắt.”

“Đọc hết quyển vở ghi chưa?”

“Chưa.”

“... Chưa?” Cô há hốc miệng ngạc nhiên, “Sao lại không đọc?”.

“Nhiều lời, em bảo anh đọc thì anh phải đọc hà?!” Cậu trợn mắt nhìn cô, “Nhất định là không đọc!”.

“Lúc thi sẽ không qua được đâu, anh đã không qua được ba môn rồi...” Cô buồn rầu nói. Nếu thêm một môn nữa không đạt yêu cầu, e rằng sẽ không được nhận bằng tốt nghiệp mất.

“Anh không quan tâm.”

“Nhưng...”

“Ai quan tâm người đó đi mà nghĩ cách.” Đường Diệu lại lười biếng gục xuống bàn, bắt đầu giấc ngủ của mình.

Lộn.

Ngốc nghếch.

Ngu si.

Tiểu Mễ hận một nỗi không thể dùng chân đạp cho cậu ta một cái, tức chết đi được. Cậu ta đang định uy hiếp cô đúng không? Đúng rồi, cô đang rất lo lắng còn gì, cô không muốn cậu ấy thi trượt và bị người khác chê cười, nhưng bộ dạng ngạo mạn coi thường của cậu ta trông thật đáng ghét!

“Này, đừng ngủ nữa!” Cô đẩy mạnh người cậu.

“Muốn chết hà?!”

“Anh không thể không thi đỗ được.” Cô lườm trộm cậu, thích ngủ như thế thì đừng đến lớp học nữa. “Bắt đầu từ hôm nay, anh phải ôn bài đi, khi đến lớp cũng phải chịu khó nghe giảng nữa!”

“Em thật phiền phức!” Doãn Đường Diệu tức khí ngẩng đầu lên, lẽ ra cô ấy phải mừng thầm vì cậu đã chịu đến trường rồi chứ, thế mà còn luyện thuyết điếc cả tai.

“Em phiền phức thế đấy”, cô buồn rầu bĩu môi, “nếu thật sự anh thi không đỗ thì làm thế nào...”.

“Thế thì có làm sao, vẫn tốt nghiệp bình thường đó thôi, vẫn về làm ở công ty của gia đình đó thôi.” Cậu lạnh lùng nói, chẳng có chút gì thay đổi cả.

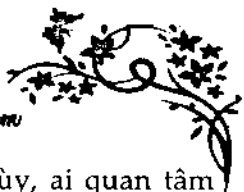
“Không được!”

“...?”

“Nếu như vậy anh sẽ bị chê cười, sẽ bị người khác nói là nhờ có mẹ nên mới được vào làm ở công ty, người ta sẽ giễu cợt sau lưng anh.”

“Anh không quan tâm.” Cậu lạnh lùng hắng giọng. Cô đã nhầm rồi, chẳng ai dám cười cậu cả, ít nhất là trước mặt cậu, tất cả mọi người trong công ty đều luôn tỏ ra lễ phép, thế giới này vốn dĩ đã như vậy mà.

“Em lại quan tâm!” Tiểu Mễ mím chặt môi, nhìn thẳng vào cậu, “Anh phải trở nên xuất sắc, xuất sắc nhất trên thế gian này”. Từ nhỏ tới lớn, anh đã luôn là một người ưu tú khiến mọi người phải thán phục rồi mà.

Đường Diệu lười biếng quan sát cô, “Tùy, ai quan tâm người đó đi mà cố gắng”. Nói xong, cậu lại gục xuống bàn chuẩn bị ngủ.

“Này...” Cô lại tiếp tục đẩy mạnh vào người cậu, “Đừng ngủ nữa, cứ cho là một mình em cố gắng, một cái đầu heo thì cũng không thể thi đỗ được”.

“Cộp!”

Một cái cốc rơi xuống đầu Tiểu Mễ!

Đường Diệu tối sầm mặt lại nhìn cô: “Dạo này càng ngày càng khoa trương rồi đấy”. Đáng chết, chẳng phải là muốn ăn sống nuốt tươi cậu sao!

“Làm gì có...” Cô ôm đầu nhăn mặt vì đau, âm ức nói, “Em sẽ cố gắng giúp anh thi đỗ, nhưng anh phải chịu phối hợp với em mới đúng chứ, suốt ngày chỉ biết ngủ, làm sao có thể...”.

“Muốn chết!” Cậu giơ tay lên dọa dẫm.

“Ha ha...” Cô túm lấy tay cậu, nặn ra một nụ cười đáng yêu, “Xin anh đấy, chịu khó một chút thôi, không cần vất vả lắm đâu, rất dễ để thi đỗ mà”.

“Thế thì có tác dụng gì?”

“Hà?”

“Anh hỏi em có tác dụng gì, nếu không sao lại phải phối hợp với em?” Đang nói đến đó, Đường Diệu bỗng có cảm giác một ánh mắt u tối đang nhìn mình, cậu ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt đó, cách một khoảng không gian, hai

mắt của Đoãn Đường Diệu và Trịnh Hạo Dương đang lạnh lùng nhìn nhau.

“Tác dụng là anh có thể thi đỗ, ha ha.”

“Không đủ.”

“Hả?...” Tiểu Mễ há hốc miệng.

Đường Diệu bỗng nhiên cúi đầu xuống, hôn mạnh một cái lên đôi môi đang há ra vì ngạc nhiên của cô, thời gian hôn mặc dù rất ngắn nhưng lại tỏ rõ uy lực của chủ nhân nó.

“Anh...!” Cô vội vàng đẩy cậu ra, đưa mắt nhìn xung quanh, phù, may mà hai người ngồi ở bàn cuối cùng, các bạn khác hầu như đều đã không nhìn thấy. Ngoài... ngoài một mình Hạo Dương, cậu ấy đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt buồn bã, đau khổ như đang muốn chết đi, cậu ấy, hình như cái gì cậu ấy cũng nhìn thấy hết rồi.

“Kể cả hôn môi rồi vẫn chưa đủ.” Đường Diệu dùng tay xoay mái đầu đang quay nhìn về phía Hạo Dương của cô lại, để cô chỉ có thể nhìn thẳng vào cậu, “Anh muốn có quà”.

“Hả...? Quà?” Cô nghe xong sững người, ngay lúc đó cũng quên luôn cả Trịnh Hạo Dương.

“Nếu thi đỗ, em nhất định phải tặng anh một món quà, đồng ý không?”

“Ồ.” Cô túm mái tóc, chà, cũng được, chỉ cần cậu ấy không thi trượt nữa là được, “Anh muốn được tặng quà gì?”.

“Không biết.”

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Không biết?!” Cô tròn mắt, “Vậy em biết tặng gì cho anh bây giờ?”.

“Nhiều lời! Nếu biết trước là được tặng quà gì, còn có ý nghĩa gì nữa!” Cậu buồn rầu nói, lườm cô một cái. “Chỉ cần em nhớ là được rồi.”

“Ờ, ha ha.” Cô cười ngượng ngùng, “Được rồi, em hứa với anh”.

“Ừm.”

Đường Diệu lại gục xuống bàn ngủ.

“Sao anh lại ngủ như vậy? Vừa nãy chẳng phải đã nói là...” Cô ngồi thừ ra, cái... cái tên họ Trư này.

“Dù sao chỉ cần thi đỗ là được chứ gì, kệ anh!”

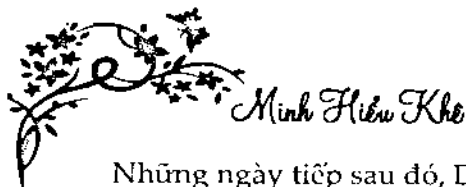
“Nhưng...”

“Ngậm miệng, em còn nói nữa thì môn nào anh cũng nộp giấy trắng cho mà xem!”

Tiểu Mễ lắc đầu cười buồn bã, trời ạ, đây là thế giới nào vậy, rõ ràng là sợ cậu ấy không đỗ chứ không phải là cô chắc chắn không đỗ, đúng không nào. Cứ như vậy, cả buổi sáng hôm ấy, Doãn Đường Diệu chỉ ngủ, Tiểu Mễ không thể không nghi ngờ rằng việc nhận lời của cậu ấy chỉ là một kế hoãn binh mà thôi.

* * *

Tuy nhiên, sự thật lại chứng minh rằng Tiểu Mễ đã nhầm.

Những ngày tiếp sau đó, Doãn Đường Diệu quả nhiên đã bắt đầu “học” thật sự! Ngày nào cậu ấy cũng đến lớp, mặc dù thời gian ngủ trên lớp vẫn nhiều hơn thời gian nghe giảng; ngày nào cậu ấy cũng đi thư viện cùng với cô, mặc dù tiếng ngáy của cậu ấy đôi khi cũng khiến các bạn khác phải đưa mắt nhìn sang; ngày nào cậu ấy cũng bắt cô phụ đạo làm bài tập, mặc dù cậu ấy không chịu đọc tài liệu mà chỉ muốn nghe cô nói, suốt buổi tối, cô nói nhiều đến nỗi cổ họng khô rát, còn cậu ấy thì lúc nào cũng gà gà gật gật như sắp ngủ.

Cậu ta nhất định là lợn đầu thai thành người!

Tiểu Mễ hàng n lần hận một nỗi không thể túm tóc cậu ấy, đá cho cậu ấy vài cái cho hả giận. Ngủ! Ngủ! Ngủ! Có gì đáng ngủ cơ chứ!

Tuy nhiên...

Cậu ấy lại ngủ rất say, đôi môi khê cong lên, gục xuống bàn ngủ ngon như một đứa trẻ.

Đang thất thần ngồi ngắm Đường Diệu ngủ, bỗng nhiên, Tiểu Mễ cảm thấy một ánh mắt lạnh lùng phía sau lưng mình.

Cô sợ hãi quay đầu lại nhìn.

A, hóa ra là Hạo Dương.

Cậu ấy thường xuyên xuất hiện như vậy ở những nơi cô hay lui tới, dùng ánh mắt lạnh giá để dõi theo cô.

Tiểu Mễ nhúu mày, cố gắng gạt bỏ cảm giác bất an trong lòng, tập trung nhìn vào quyển sách trước mặt. Mùa hè đang tới gần, thời tiết càng ngày càng nóng.

Trong ngày gần như có thể coi là nóng nhất mùa hè ấy, kỳ thi học kỳ cũng đã kết thúc. Khi Tiểu Mễ nộp xong bài, bước ra khỏi phòng thi, Doãn Đường Diệu đã đứng dưới gốc cây đợi cô được bốn mươi phút.

“Anh nộp giấy trắng à?” Cô lo lắng hỏi cậu.

“Không phải.”

“Không phải là đã trả lời linh tinh đấy chứ?”

“Không phải.”

“Tại sao lại nộp bài sớm như vậy!” Cô nghiến răng lại nhìn cậu, “Cứ cho là không trả lời được thì cũng phải điền hết những chỗ trống trong bài thi chứ, chỉ cần chuông báo hết giờ chưa vang lên, cây bút trong tay vẫn phải không ngừng viết, viết viết viết viết! Em chưa nói với anh điều đó sao?!”.

Đường Diệu vừa tức vừa buồn cười nhìn cô. Cô gái này, trước đây có vẻ dịu dàng ngoan ngoãn lắm, thế mà giờ đây càng ngày càng phô trương, dám hoa chân múa tay trước mặt cậu nữa chứ.

Chỉ có điều...

Đường như làm vậy, trông cô ấy lại có vẻ dễ thương hơn.

“Cười cái gì, anh còn cười được nữa à!” Cô tức đến nổi có thể ngắt đi được, “Thi không đỗ thì phải làm thế nào hả?!”.

“Đi thôi, anh đói rồi.” Cậu dùng ánh mắt hung dữ ra lệnh cho cô thôi không nói nữa, sau đó lôi cánh tay cô, đi về hướng nhà ăn trong trường. “Hôm nay muốn ăn món đầu cá bằm.”

Đúng là anh chàng họ Trư!

Hai mắt Tiểu Mễ tối sầm lại, buồn bực đến nỗi chỉ muốn ngẩng đầu lên trời than thở.

Mấy ngày sau, một bạn trong lớp mang tờ phô tô bảng điểm thi cuối kỳ từ phòng đào tạo về, khi bảng điểm được truyền tới tay Tiểu Mễ, cô sững người. Tiểu Mễ đưa tay lên dụi dụi mắt, rồi lại dụi dụi mắt lần nữa, cô còn muốn gi cả đầu xuống bảng điểm, dùng kính lúp để nhìn cho rõ hơn!

Cái đó...

Có nhầm không vậy?!

Cuối học kỳ này, cả lớp phải thi năm môn bắt buộc, đạt điểm cao nhất của mỗi môn đó đều là một người! Tên người đó lại là...

Doãn! Đường! Diệu!

"Anh mua chuộc thầy cô giáo đúng không?" Lôi Đường Diệu ra một gốc cây yên tĩnh, Tiểu Mễ hạ thấp giọng, dùng ánh mắt nghi ngờ chăm chú nhìn cậu, "Anh đã mua chuộc tất cả các thầy cô giáo đúng không?".

Đường Diệu dựa lưng vào gốc cây, nói một cách không mấy hứng thú: "Muốn chết à?!".

"Anh làm một cách khoa trương quá! Chỉ cần nhờ các thầy cô giáo cho anh đủ điểm qua là được rồi mà, tại sao lại còn muốn đạt thành tích cao nhất hả?" Cô tức đến nỗi cứ đi lòng vòng một mình, "Đúng là ngốc như một con heo vậy!".

Trần cậu đã bắt đầu nổi gân xanh, “Này, đó là kết quả do anh tự làm đấy, được chưa hả?! Hơn nữa, anh cảnh cáo em, nếu để anh nghe thấy từ “heo” từ miệng em nữa, sẽ đánh em thành cái đầu heo đấy”.

“Tự anh làm?...” Cô sững người.

“Ừ.”

“Anh nghĩ em là heo chắc?” Cô ngẩn người nhìn cậu, “Cứ cho rằng em là heo đi chẳng nữa, cũng không thể tin đó là sự thật”.

#@\$%^&***^%\$##...

Một tràng tiếng kêu la vọng ra từ khu vườn trường Thánh Du.

Cánh cửa kính của hiệu thời trang vừa được mở ra, luồng hơi lạnh từ điều hòa thổi tới, rõ ràng là một thế giới khác hẳn với cái nóng oi bức bên ngoài kia, thật dễ chịu biết bao.

Nhân viên bán hàng lễ phép cúi chào hai khách hàng vừa mới bước vào.

Chắc là sinh viên đây, cậu con trai vừa cao vừa điển trai, ánh mắt luôn lấp lánh như ánh mặt trời mùa hè, một chiếc khuyên gắn kim cương đeo trên mũi lại khiến cậu ấy càng thêm ngang ngạnh. Còn cô gái đi bên cạnh, đôi mắt cong cong, mái tóc cắt ngắn, trông hết sức đáng yêu, chỉ có điều, không hiểu sao trên trán cô có nhiều vết đỏ ửng như vừa bị ai đó đánh mạnh.

“Này! Em vẫn chưa chuẩn bị quà phải không?” Doãn Đường Diệu nhìn Tiểu Mễ với vẻ không vui, đáng ghét, cô ấy đã nhận lời rồi, thế mà kết quả là chẳng chuẩn bị gì, bỗng nhiên bây giờ lại lôi cậu đi mua.

“Hi hi.”

“Còn dám cười nữa!”

Tiểu Mễ chợt dạ túm túm mái tóc, khẽ lườm cậu: “Thực ra, đã nghĩ xong lâu rồi, chỉ có điều, món quà đó, nếu một mình em đi mua sẽ rất khó vừa”.

“Gì vậy?”

“Ha ha...” Cô nắm lấy tay anh bước về phía giá bày hàng gần cửa sổ, trên đó bày la liệt những đôi giày da của nam giới với những kiểu dáng mới nhất. “Nghe nói, giày của hãng này chất lượng tốt lắm đấy.”

“Giày?”

Doãn Đường Diệu sững người lại, “Tại sao lại phải mua giày?”, cậu vẫn nghĩ rằng cô sẽ mua một thứ rất lãng mạn để làm quà kia chứ.

“Xin hỏi, loại giày bền nhất ở cửa hàng là đôi nào ạ?” Tiểu Mễ hỏi cô gái bán hàng.

“Bền nhất ư?” Cô gái bán hàng cũng sững người, thường chỉ có khách hỏi cô đôi giày nào mới nhất hoặc thoải mái nhất, chứ rất ít người lại hỏi đôi bền nhất.

“Đúng vậy!” Tiểu Mễ mỉm cười, “Chính là loại giày mà mỗi lần đập vào cửa, đập đi đập lại mà vẫn không bị hỏng, lại không bị đau chân nữa”. Cô quay sang nhìn Đường Diệu, lè lưỡi mỉm cười, “Nếu thường xuyên đập cửa lớp học, chân chắc chắn cũng sẽ bị đau đấy, vì vậy mua một đôi giày thật bền để tặng anh là phù hợp nhất rồi”.

“...”

“Thích không?” Cô lắc lắc cánh tay anh.

“Không thích!”

“Á, tại sao?” Cô ngạc nhiên tròn tròn mắt, “Em nghĩ mãi mới nghĩ ra món quà hợp lý nhất này đấy”.

“Đáng chết!” Doãn Đường Diệu xị mặt xuống, “Cứ cho là em không muốn anh đập cửa lớp đi nữa, thì cũng không phải vòng vo như vậy!”.

“Xì!” Tiểu Mễ ngạc nhiên, khẽ chớp chớp mắt, “Bây giờ thì em hơi tin rằng thành tích vừa rồi của anh là sự thật”. Hóa ra cậu ấy cũng không đến nỗi quá ngốc nghếch đấy chứ.

“Cộp!”

Cái cốc thứ năm trong ngày hôm nay rơi xuống trán cô!

Doãn Đường Diệu tức khí cong ngón tay lại nhưng trong lòng lại dấy lên một cảm giác khó tả, nhìn thấy trán cô đỏ bầm từng vết, muốn xoa dịu giúp cô, tuy nhiên vẫn thấy thật đáng ghét!

“Giận rồi à?” Tiểu Mễ thận trọng nhìn cậu, “Em đùa một chút thôi mà”.

Cậu mím chặt môi, không nói gì.

“Đừng có tiểu nhân thế mà, ha ha...” Cô cười, nhẹ nhàng nói: “Thực ra, quà đã chuẩn bị xong từ lâu rồi nhưng hôm nay không định tặng anh đâu”.

“Em lại lừa anh!” Cậu buồn rầu nói. “Căn bản là em đã quên rồi đúng không?!”

“Không đúng.”

Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, mỉm cười với cậu.

“Bởi vì thứ Bảy mới là sinh nhật của anh, em muốn tặng món quà đó vào đúng sinh nhật anh.”

Toàn thân Đường Diệu bỗng run lên: “Em, làm sao...”. Cậu chưa từng nói ngày sinh của mình với bất kỳ ai, cũng chưa từng tổ chức tiệc sinh nhật.

“Xin lỗi, em cũng chỉ vô tình biết được thôi mà.” Cô hạ thấp giọng. Nếu như cậu không muốn nói với cô, vậy thì phải có một lý do gì đó.

Cậu chăm chú nhìn cô hồi lâu, hít một hơi thật sâu, nói: “Thứ Bảy này hãy tặng quà cho anh nhé”. Ngày hôm đó, hãy để mình không còn phải cô đơn nữa.

“Ừ!”

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Tiểu Mễ vui vẻ lắc lắc nắm tay cậu nở một nụ cười tươi như hoa.

* * *

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, kỳ nghỉ hè cũng bắt đầu.

Thích Quả Quả muốn về thăm nhà, cậu ấy đã đặt vé tàu từ lâu rồi, quỵn luyến ôm Tiểu Mễ và Thành Viện, hứa rằng vào năm học mới sẽ mang theo nhiều đồ ăn ngon quay lại trường, sau đó hào hứng lên tàu về nhà. Dương Khả Vi thì lại biến mất khỏi ký túc xá một cách lặng lẽ, nghe nói, một công ty người mẫu nào đó đã tuyển cô ấy, nên cô ấy muốn tranh thủ kỳ nghỉ hè để đến đó tập luyện.

Thành Viện vẫn ở trong ký túc xá, bởi vì ký túc xá vẫn cần trực ban vào mùa hè, cô Thành ở đâu thì nhà cậu ấy chính là nơi đó. Tiểu Mễ cũng ở lại Thánh Du. Đối với cô thì ở đâu cũng như nhau, phải mấy tháng nữa bố cô mới về nước.

Khu ký túc xá trở lên yên tĩnh hẳn, mỗi khi đi lại ở hành lang có thể nghe thấy cả tiếng vọng của bước chân. Thời tiết nóng như trong một chiếc lồng hấp, Tiểu Mễ dành phần lớn thời gian trong ký túc xá, ngồi trước cây quạt điện để đọc sách hoặc viết nhật ký. Còn Thành Viện lại bắt đầu với rất nhiều công việc làm thêm, hôm nào cũng rất muộn mới trở về phòng. Trong phòng ký túc xá thường chỉ có một mình Tiểu Mễ, cô cũng không thể ở bên Doãn Đường Diệu suốt cả ngày được. Chính vì vậy, cô và cô Thành gặp nhau ngày càng nhiều.

Tiểu Mễ thường vui vẻ kể những câu chuyện rất thú vị.

Cô Thành thường chăm chú lắng nghe với một nụ cười hiền từ.

Tiểu Mễ thường đang kể chuyện bỗng nhiên dừng lại, ngăn người ra, thần thờ nhìn vào bức tường trắng như tuyết rất lâu.

Những lần như vậy, cô Thành thường vỗ vỗ vào tay cô, đứng dậy lấy một bát nước đậu xanh mát lạnh cho cô uống.

Một lúc sau, khi Tiểu Mễ uống xong bát nước đậu xanh lại bắt đầu hoa chân múa tay kể cho cô nghe tiếp những câu chuyện thú vị.

Cô Thành lại tiếp tục chăm chú lắng nghe.

Thời gian cứ trôi đi như vậy, loáng một cái đã đến thứ Năm rồi.

Buổi tối hôm đó, Tiểu Mễ vừa từ biệt Doãn Đường Diệu ở bên ngoài cổng ký túc xá, cô vẫn còn chưa đi qua phòng trực ban của cô Thành, tiếng chuông điện thoại di động đã vang lên.

Cô mỉm cười nghe điện thoại, đồ ngốc, cô vẫn nhớ ngày kia đến hạn tặng quà mà.

“A lô?”

“Tôi là mẹ của Doãn Đường Diệu.”

Giọng nói phía bên kia thật tao nhã và đầy uy lực.

Tiểu Mễ đứng ngây người.

* * *

“Cô là Mẽ Ái?”

Nội thất bên trong chiếc Mercedes Benz thật tiện lợi và đơn giản chứ không xa hoa như thường thấy trong các bộ phim. Doãn Triệu Mạn mặc một bộ váy màu trắng đục, trên người không đeo bất kỳ trang sức gì, da của bà đẹp như ngọc, bà dùng đôi mắt buồn như mây đêm để quan sát Tiểu Mẽ.

“Vâng, cháu chào cô.”

Tiểu Mẽ chưa từng được gặp một phụ nữ xinh đẹp như vậy bao giờ, chỉ cần nhìn bà ấy thôi cũng cảm thấy dường như thời gian đang ngừng trôi, mặc dù biết rằng nếu cứ ngây ra nhìn thẳng vào mặt bà như thế là rất mất lịch sự, nhưng ánh mắt cô không thể nào rời khỏi người phụ nữ xinh đẹp đó được.

Doãn Triệu Mạn cũng quan sát Tiểu Mẽ hồi lâu, mấy phút sau cũng không nói câu nào cả. Tiểu Mẽ nghi hoặc, bà ấy đến đây chỉ để nhìn cô thôi sao?

“Cô thật tùy tiện.” Doãn Triệu Mạn hạ thấp giọng, giọng của bà ấy thật không phù hợp với vẻ bề ngoài thanh nhã kia.

“Dạ?” Tiểu Mẽ giật mình.

“Mắt tròn trừng trừng lên để nhìn người lớn, một chút giáo dục cơ bản nhất cũng không có.”

“Ồ!” Tiểu Mẽ gãi gãi đầu, “Cháu xin lỗi cô. Tuy nhiên, chưa ai nói gì với cô sao?”.

“... ?”

“Cô đẹp quá, đẹp đến nỗi khiến người đối diện quên đi nhiều chuyện.” Tiểu Mễ khẽ lè lưỡi, cười một cách ngượng ngùng.

“Chính là cách dùng những lời đường mật để tiếp cận Đường Diệu hay sao, bởi vì nó vẫn chỉ là một cậu bé rất trong sáng, cô vẫn luôn dùng những lời đường mật như thế để mê hoặc nó sao?” Doãn Triệu Mạn lạnh lùng nói.

Tiểu Mễ ngạc nhiên tới nỗi tròn hai mắt: “Cô...”.

“Đám bạn gái vây quanh Đường Diệu tôi đã gặp nhiều rồi, có đứa ngây thơ, có đứa thích khoe khoang, có đứa hay tỏ vênh, có đứa lại sắc sảo. Tuy nhiên, bọn họ đều không làm Đường Diệu động lòng.” Doãn Triệu Mạn lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt ưu tư như bầu trời đêm. “Cô thì lại rất giỏi, đã có thể khiến Đường Diệu thích cô, thậm chí còn đòi chính thức giới thiệu cô với tôi nữa.”

Tiểu Mễ sững người.

“Hóa ra, điều mà cô có chỉ là những lời nói đường mật. Những lời đó, có thể làm Đường Diệu rung động nhưng không thể lay động được tôi.”

Trong xe bật điều hòa.

Hơi lạnh được thổi ra từng đợt, trên mặt Doãn Triệu Mạn dường như đang phủ một lớp băng tuyết.

Hít một hơi thật sâu, Tiểu Mễ nhăn nhó mỉm cười: “Cô ạ, cô phân biệt thế nào giữa những lời nói thật lòng và

những lời nói đường mật nịnh bợ? Vừa nãy cháu cô nói dối cô không à? Chẳng lẽ khi nhìn thấy một sự vật đẹp đẽ, không được trầm trồ tán dương nó thì mới là người trung thực hay sao?”.

“Tâm lòng thì khác.”

“Tâm lòng?”

“Sự thành thực không có rắp tâm, còn những lời đường mật là muốn đạt được mục đích của mình.” Doãn Triệu Mạn trầm giọng, “Tại sao cô lại tới Thánh Du?”.

Tiểu Mễ lại sững người.

“Tôi đã điều tra rồi, trong hồ sơ tại trường Thanh Viễn, cô không có tí vết gì, cũng không phải vì phạm lỗi mà phải chuyển tới trường Thánh Du. Xin cô hãy cho tôi biết lý do, vì sao lại chuyển tới Thánh Du?”

Toàn thân Tiểu Mễ ngậy ra như một con rối gỗ.

“Hơn nữa, tại sao lại cố tình chuyển tới lớp của Đường Diệu? Người của phòng Sinh viên trường Thánh Du đã kể lại, hồi đó, có một nữ sinh từ trường Thanh Viễn mượn có trao đổi sinh viên đã xem hồ sơ học bạ của Doãn Đường Diệu. Người đó có phải là cô không?” Doãn Triệu Mạn chăm chú nhìn cô: “Hãy nói cho tôi biết, tại sao cô lại tìm trăm phương nghìn kế để tiếp cận Đường Diệu như vậy?”.

Tiểu Mễ cắn chặt môi, khuôn mặt dần biến sắc.

Máy lạnh trong xe phát ra những tiếng xè xè khe khẽ.

Cô không thể thốt ra lời nào, đầu óc cô quay cuồng, bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi.

“Cô cảm thấy... chầu vì cái gì?”

Tiểu Mễ cuối cùng cũng nặn ra được câu nói đó, lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi. Không, cô không thể để Đường Diệu biết rõ nguyên nhân cô tiếp cận cậu ấy, như vậy cô sẽ không bao giờ có cơ hội được ở bên cậu ấy nữa.

Ánh mắt Doãn Triệu Mạn vẫn vô cùng lạnh lùng:

“Tôi không cho phép cô ở bên cạnh Đường Diệu, cô cũng không có cơ hội để được phân chia một chút tài sản nào cả, vì vậy, xin cô hãy đi đi.”

“Tài sản? Cô nói là tài sản sao?” Tiểu Mễ thờ phào một cái, nụ cười ngay lập tức trở lại trên khuôn mặt cô. “Được ạ. Cháu biết cháu phải làm gì.”

Doãn Triệu Mạn lắc đầu khó hiểu, không hiểu sao cô gái này bỗng nhiên lại cười vui vẻ như vậy.

Tiểu Mễ nhìn thẳng vào Doãn Triệu Mạn, nói: “Thưa cô, xin cô hãy yên tâm”.

Chương 8

Hẹn hò tổ chức sinh nhật ở đâu thì hợp lý nhất nhỉ?

Bãi cỏ trong vườn trường thì quá nóng, nhà hàng thì lại quá ồn ào, rạp chiếu phim cũng phức tạp, thư viện thì hơi đơn điệu, đi shopping thì chỉ có con gái mới thích...

Doãn Đường Diệu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng, tối thứ Sáu, cậu gọi điện thoại cho Tiểu Mễ.

"Ngày mai tới nhà anh nhé."

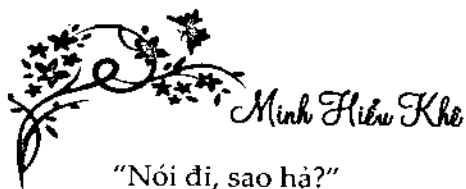
"Nhà anh?"

"Ừ. Sáng mai anh tới đón em."

"Nhưng..."

"...?"

"..." Trong đầu Tiểu Mễ lại hiện lên đôi mắt lạnh lùng của mẹ cậu, cô lưỡng lự tím tím mái tóc.

"Nói đi, sao hả?"

"... Cái đó... Mẹ anh có ở nhà không?"

Một thoáng im lặng.

"A lô?" Sao bỗng nhiên lại không nghe thấy giọng của cậu ấy nhỉ?

"Không." Từ nhỏ tới lớn, mỗi năm tới ngày sinh nhật cậu, mẹ cậu thường không có ở nhà. Doãn Đường Diệu nhắm mắt lại, dùng một giọng điệu bất cần nói: "Ngày mai chỉ có anh và em. Em thích ăn gì? Để anh bảo người giúp việc chuẩn bị".

"Ờ." Tiểu Mễ thờ phào một cái, "Không cần đâu, để em nấu cho anh ăn được không?"

"Đồ ăn không ngon là anh không ăn đâu nhé."

"Yên tâm đi, nhất định sẽ rất ngon! Từ buổi tối hôm nay, anh có thể mong đợi được rồi đấy!" Cô cười một cách đắc ý.

"Thật không?" Cậu cũng bật cười theo.

"Tất nhiên rồi!"

* * *

Tuy nhiên, món ăn nhất định sẽ rất ngon là cái này hả?

Doãn Đường Diệu trợn trừng mắt nhìn bát đồ ăn được dọn ra trước mặt.

Những sợi mì nhỏ xíu như râu rồng, bên trên đặt một quả trứng ốp lết, nước dùng trong vắt, tô điểm xung quanh

quả trứng ốp lết là những cọng hành xanh xanh và mấy cọng rau thơm.

“Đây là cái gì?” Cô ấy xách theo một túi lớn lao ngay vào trong bếp, bận rộn trong đó suốt nửa tiếng đồng hồ, không cho phép cậu nhìn trộm, bận đến nỗi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cuối cùng cũng cẩn thận bê trên tay một tô lớn, đặt trên bàn ăn, trước mặt cậu. Kết quả sau một hồi bận rộn là thứ này sao? Cậu vẫn nghĩ đó sẽ là một bữa ăn thịnh soạn cơ đấy.

“Đó là mì Trường Thọ.”

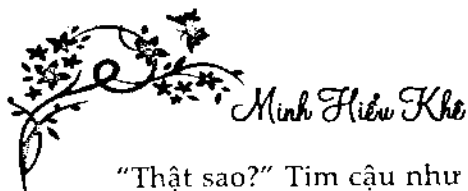
“Mì Trường Thọ?” Cậu dùng đũa khêu khêu vài cái, ngẩng đầu lên nhìn, “Anh thích ăn cơm”.

“Xin anh đấy! Sinh nhật người ta thường ăn mì Trường Thọ, được chưa hả, đó là phong tục. Anh xem này, sợi mì rất dài, thể hiện mong muốn sau này sẽ được sống lâu, sẽ được khỏe mạnh mãi mãi.”

“Anh lại thấy người ta toàn ăn bánh ga tô thôi.” Đường Diệu có vẻ buồn rầu. Mặc dù cậu chưa từng tổ chức sinh nhật nhưng dù sao cũng đã tham dự sinh nhật của người khác rồi.

A! Em quên mất bánh ga tô rồi!

Cô đưa tay lên bịt miệng, hai mắt đảo liên hồi, sau đó lại cười hì hì. “Bánh ga tô thì làm sao so sánh được với mì Trường Thọ cơ chứ. Chỉ cần đưa tiền, hiệu bánh sẽ bán cho anh những khoanh bánh ga tô đã làm sẵn. Tuy nhiên, mì Trường Thọ lại phải do người yêu anh nấu cho anh đấy.”

“Thật sao?” Tim cậu như vừa bị va mạnh một cái, bỗng nhiên cảm thấy những bông hành hoa giống như những con thuyền nhẹ nhàng lướt trên mặt nước mùa xuân.

“Đương nhiên là đúng rồi. Hơn nữa, tôi hôm qua, em tập nấu ở chỗ cô Thành mấy lần liền đấy, bát mì này chắc chắn là sẽ rất ngon, anh nếm thử xem!”

Đường Diệu gấp vài sợi mì lên, cho vào miệng.

“Thế nào?” Khuôn mặt Tiểu Mễ đầy vẻ chờ đợi, “Rất ngon, đúng không, đây là mì râu rồng, sợi mì rất nhỏ, giống như những sợi râu rồng, nhưng lại không bị nát, bị nhũn. Anh nếm một ngụm nước dùng đi...”

Cậu lại nếm một ngụm nước dùng.

“Rất thanh đúng không nào? Chỉ cho thêm một chút muối và một chút dầu thơm, sẽ không bị ngấy và cũng không làm mất hương vị tự nhiên của mì. Trứng ốp lết cũng ngon lắm đấy...”

Cậu lại cắn một miếng trứng ốp lết.

“Trứng ốp lết nếu muốn ngon, không được chiên quá già, cũng không được chiên quá non, vừa vặn nhất là khi anh cắn một miếng, vẫn còn một chút nước vàng của lòng đỏ, sau đó đông lại ngay trên đầu lưỡi của anh. Cuối cùng, anh thử nếm chút hành hoa đi...”

Hành hoa? Cậu khẽ nhún mày, sao lại phải nếm hành hoa?

“Hành hoa có màu xanh, đúng không?” Tiểu Mễ cười tươi đến nổi hai mắt lại cong lên. “Anh có biết không, hành hoa là thứ gia vị khó nấu nhất, lửa to một chút sẽ bị cháy, lửa nhỏ thì lại mất mùi thơm, vì vậy, trình độ xào hành hoa của em bây giờ đã rất tuyệt rồi đấy.”

Đoãn Đường Diệu đã ăn hết bát mì đây áp đó.

Cậu ngẩng đầu lên.

Tiểu Mễ chờ đợi nhìn cậu, đôi mắt như đang phát ra vô vàn ngôi sao nhỏ.

“Anh có thích không? Có ngon không?”

Cậu không nói gì, đôi mắt có những tia nhìn rất lạ, viên kim cương trên mũi cũng phát ra thứ ánh sáng kỳ quặc.

“Sao thế? Không ngon à?” Tiểu Mễ lo lắng hỏi, á, hay là cô vụng về quá, đã cố gắng tập luyện nhiều thế mà nấu vẫn không ngon sao?

“Còn muốn ăn thêm một bát nữa.”

“Hà?”

“Không, hai bát nữa?”

“Hà?” Tiểu Mễ tròn mắt.

“Đồ ngốc! Mì ngon như vậy, ăn một bát thì bỏ bèn gì?!” Đường Diệu trợn mắt nhìn cô, trên môi là một nụ cười mãn nguyện. “Hơn nữa, em cũng phải ngồi xuống cùng ăn với anh chứ.”

“Anh nói là ngon à! Oa!” Tiểu Mễ nhảy lên vui sướng, ôm lấy đầu cậu, ra sức bóp, “Ha ha, ha ha, anh nói em nấu ngon à, quả thật là anh nói em nấu ngon à...”.

“Cộp!”

Đường Diệu thoát ra khỏi bàn tay cô, quay lại cho cô một cái cốc đầu.

“Này, cười hơi khoa trương rồi đấy, tai của anh sắp bị điếc lên rồi đây này.”

Tiểu Mễ không hề cảm thấy bị đau, cô vẫn đang cười, đứng ngây ra cười, cười mãi cười mãi, cười đến nỗi nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

Nước mắt của cô đã ướt đầm hai bên má.

Những giọt nước mắt long lanh.

Những giọt nước mắt giống như những ngôi sao nhỏ lung linh.

Doãn Đường Diệu sững người, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Tiểu Mễ khóc, trước đây, dù có hung dữ với cô ấy như thế nào, cô ấy cũng không bao giờ khóc. Trong lòng cậu bỗng thấy chua xót, vội vàng ôm lấy cô, vụng về muốn lau nước mắt cho cô, nhưng lại phát hiện ra nước mắt cô càng ngày càng rơi nhiều, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống như đang muốn nhấn chìm cả người cậu.

“Đừng khóc nữa, sao thế, anh nói sai gì sao?”

Cậu vụng về lau nước mắt cho cô, nói liên hồi:

“Mì nấu rất ngon, thật sự là rất ngon, từ trước đến giờ, anh chưa được ăn bát mì nào ngon như vậy, ngon đến nỗi suốt đời này, anh không còn muốn ăn gì khác, chỉ muốn ăn món mì em nấu thôi! Tiểu Mễ...”

Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu.

Cô đưa tay lên lau nước mắt.

Cô lại mỉm cười, đôi mắt hơi đỏ vì khóc nhưng vẫn cong như vầng trăng khuyết: “Em vui quá đấy mà”.

Đường Diệu chăm chăm nhìn cô, từ trạng thái đau đớn trái tim mãi mới trở lại nhịp đập bình thường, cậu lại quát lên:

“Đồ ngốc! Làm người ta sợ hết hồn!”

Đợi hai người cùng ngồi ăn mì xong, đã một giờ đồng hồ trôi đi, Đường Diệu và Tiểu Mễ no nê ngồi xuống sofa trong phòng khách.

Đồng hồ trên tường chỉ đúng một giờ hai mươi phút.

Ừm, đúng thời gian ngủ trưa. Tiểu Mễ ngáp một cái, buồn ngủ khủng khiếp, nếu bây giờ đang ở ký túc xá, cô sẽ nằm lăn ra giường mà ngủ một giấc no nê.

“Không được ngủ!” Đường Diệu hích mạnh vào người Tiểu Mễ khi thấy cô đang gà gật rồi gục xuống tay vịn của sofa, tức giận nói.

“Buồn ngủ quá.” Cô dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi nói.
“Anh không buồn ngủ à, anh còn ngủ tốt hơn em kia mà.”

Đường Diệu đưa tay ra.

Cô mỉm cười mừng rỡ: “À, anh muốn nói là em có thể ngủ trên tay anh chứ gì?”. Xoa xoa vài cái, tay cậu ấy không quá mềm mà cũng không quá cứng, rất hợp để làm gối đây.

“Tẹt!”

Cậu tức giận đánh mạnh vào bàn tay đang xoa xoa tay cậu, sau đó lại chìa bàn tay ra trước mặt cô.

“Hà?” Cô ngồi ngây ra chưa hiểu gì cả.

“Đưa đây.”

“Cái gì?”

“Đồ ngốc, đưa đây nhanh lên!”

“...” Cô mở to mắt như cô bé trong phim hoạt hình gặp phải con quái vật khổng lồ, hai tay ôm chặt ngực. “Anh muốn làm chuyện xấu xa gì vậy?”

Doãn Đường Diệu sắp tức phát điên lên:

“Quà! Sinh! Nhật! Cửa! Anh!”

Đáng ghét, rõ ràng là cô ấy đang giả vờ! Lúc đến đã bí mật xách theo một túi to, nhất định là dùng để đựng quà sinh nhật, thế mà đến giờ vẫn chưa chịu đưa ra, làm cậu cứ mong ngóng mãi, thật đáng ghét!

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Ha ha...” Tiểu Mễ bật cười nghiêng ngả, “Trông anh giống như một đứa trẻ vậy”.

Cộc!

Cộc!!

Cộc!!!

Cậu gõ liên tiếp vào đầu cô ba cái.

“Em đang cố tình giỡn anh phải không?” Đường Diệu nghiêng rặng lại, phần nộ nói. “Gần đây càng ngày em càng thích trêu chọc anh rồi đấy.”

“Đúng vậy.” Gương mặt cô rạng rỡ bởi nụ cười, “Quà sinh nhật phải được long trọng tuyên bố trong sự chờ đợi của mọi người mới thú vị chứ, cứ trực tiếp cầm ra thì còn gì là vui nữa”.

“Đưa đây nhanh lên.”

“Teng teng teng tềng...”

Tiểu Mễ vui vẻ ngân nga một điệu nhạc, rút từ sau lưng ra một hộp giấy lớn, trên nắp hộp thắt một chiếc nơ bằng lụa rất to.

Cô giơ hộp quà ra trước mặt cậu, mỉm cười nói:

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Đường Diệu vốn đã cố gắng để không cười, cậu không muốn để cô biết rằng cậu mong chờ món quà đó như thế nào,

từ nhỏ tới lớn, đây là món quà sinh nhật đầu tiên mà cậu nhận được. Tuy nhiên, đợi đến khi cậu ý thức được điều đó, cậu đã cười đến nổi hai khóe miệng rộng đến tận mang tai rồi.

Cậu mở hộp quà ra.

Bên trong là một chiếc sơ mi trắng được gấp gọn gàng, áo được may bằng chất liệu sợi bông, một màu trắng tinh khôi và tươi mới, một vài nét hoa văn được in chìm trong vải, lộ rõ vẻ dịu dàng, trang nhã.

...

"Mau đoán xem!" Cô giấu hộp quà sau lưng, cười hì hì bắt anh đoán xem món quà sinh nhật cô tặng anh năm nay là gì.

"Là sơ mi trắng." Anh mỉm cười nói.

"Hả?" Cô ngăn người ra. Sau đó tức mình đâm vào người anh thùm thụp, "Đáng ghét này! Đồ tiểu nhân này! Tại sao lại đoán là sơ mi trắng, anh đoán sang thứ khác không được sao hả? Em cũng có thể tặng anh sôcôla, khăn mùi soa, thạch... Tại sao lại cứ đoán là sơ mi trắng cơ chứ!"

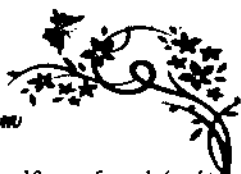
Anh nắm lấy tay cô, trong mắt ngập tràn nụ cười: "Bởi vì bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, quà sinh nhật hằng năm em tặng anh đều là sơ mi trắng mà".

Cô siết người.

Oa, hình như là vậy.

"Nhưng, trước đây như vậy, không có nghĩa năm nay cũng thế!" Cô chu môi, "Câu trả lời vừa nãy không tính, đoán lại một lần

nữa!”. Nói xong, cô cười một cách rất láu lỉnh, trèo lên sofa, ghé sát vào người anh, hai mắt hấp háy, “Dục, anh đoán em tặng gì cho anh nhân ngày sinh nhật nào?”.

“À, là sôcôla?” Anh làm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

“Không phải.” Cô lắc đầu.

“Thạch hoa quả?”

“Không—phải.” Cô đắc ý lắc đầu.

“A, anh biết rồi, nhất định đó là găng tay.”

“Cũng—không—phải.” Cô lớn tiếng thở dài, lại lắc đầu ra vẻ thông cảm, “Anh thật ngốc, kết quả học tập tốt chắc là do gian lận mà có đúng không hả? Quả thực không đoán được quà sinh nhật là gì sao?”.

Anh gãi gãi mũi, cười tủm. Đúng là ngốc thật, hộp quà sinh nhật to thế kia cơ mà, thế mà lại đoán là thạch hoa quả hay những thứ khác cơ chứ?

“Ừm, anh không đoán được.”

“Ha ha ha ha...” Cô bật cười đầy hưng phấn, “Vậy anh có muốn biết bên trong là quà gì không?”.

“Có.”

“Muốn nhiều không?”

“Cực kỳ muốn.”

“Thôi được! Nế hôm nay là ngày sinh nhật của anh, em sẽ đại từ đại bi không giầy vò lòng tốt của anh nữa.” Cô đẩy hộp quà về phía anh, cười hi hi, “Em có tốt không?”.

“Ha ha, em thật tốt bụng.”

“Anh mau mở quà đi.” Cô chờ đợi nhìn anh dùng mười đầu ngón tay thon dài bóc hộp quà, hồi hộp đến nỗi nín thở. “Có thích không?”

Bên trong là một chiếc sơ mi trắng.

“Cái áo này rất đẹp, đúng không? Khuy áo được làm bằng gỗ đầy, nhìn rất tinh tế, màu trắng cũng không lóa quá, khi em nhìn thấy nó trong cửa hàng liền nghĩ rằng, nếu Dục của em mà mặc nó, trông sẽ vô cùng hấp dẫn, vô cùng đẹp cho mà xem!” Cô nói một cách mãn nguyện.

Anh mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng mân mê chiếc áo, sau đó bỏ chiếc áo xuống, ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn em, anh rất thích, đúng là một chiếc áo rất đẹp”.

“Dục, anh có biết không?” Cuộn tròn trong lòng anh, cô ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ, nhẹ nhàng nói với anh.

“Hả?”

“Anh là người mặc sơ mi trắng hợp nhất trên thế gian này! Một chút tí vết cũng không có, chỉ có màu trắng, vô cùng đẹp và tinh khiết. Khi anh mặc sơ mi trắng, dù đó chỉ là một chiếc áo bình thường, cũng đẹp như một thiên thần.” Cô lại túm túm mái tóc, nghi hoặc nói: “Thực ra, nhiều lúc em cũng cảm thấy lạ, trên thế gian này không thể có người đẹp toàn diện được, nhưng sao anh lại toàn diện đến nỗi em không thể tìm ra một chút khuyết điểm nào cả vậy?”.

“Ngốc nghếch.” Anh mỉm cười.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

"Nào! Anh dám mắng em hả?!" Cô giờ nắm đấm lên đấm vào người anh.

Anh hôn lên trán cô, mái tóc ngắn của cô cứ lòa xòa trước ngực anh, từng sợi tóc mỏng manh ấy lại như đang đâm sâu vào trái tim anh. "Ngốc nghếch, đó là bởi vì em thích anh đấy, bởi vì em thích anh nên em không nhìn thấy được những khuyết điểm của anh."

"Thật vậy sao?" Cô nghĩ ngợi, nhồm cả người lên nhìn anh, đôi mắt mở to, "Vậy trong mắt anh, em có phải là người đẹp toàn diện, không có một chút khuyết điểm nào không?".

Anh mỉm cười, lắc đầu: "Không phải, khuyết điểm của em đây cả đấy".

Một cơn mưa dầm, đá lại rơi xuống người anh.

Cô nghiêng rãnh, đánh mạnh vào anh: "Đồ Dục thôi tha! Đồ Dục hư hỏng! Anh không yêu em, đúng không?! Em đánh chết anh này! Đánh chết anh này!".

"Em có rất nhiều, rất nhiều khuyết điểm, lười biếng này, cố chấp này, lười đọc sách này, không kiên trì này, đánh đá, thích đánh người khác này... hơn nữa, có những lúc em vô lý tới mức khiến người khác tức đến phát điên lên này", anh vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, "nhưng, cho dù như vậy, anh vẫn yêu em, Tiểu Mễ".

Cô nghe tới nổi ngây người ra.

Tìm cô đập "thình thịch", hai má bỗng nhiên ửng hồng, cô lại cuộn tròn trong lòng anh, ngón tay vân vê vạt sơ mi trắng của anh, nhẹ nhàng nói: "Thôi, được rồi, wót át chết đi được".

Hai người yên lặng tựa vào nhau.

Không khí yên lặng tới nỗi có thể nghe được tiếng di chuyển của mùi hương hoa.

"Sau này, năm nào em cũng tặng anh sơ mi trắng, được không?" Cô mỉm cười, "Cho tới khi anh trở thành một ông già, tóc bạc hết rồi vẫn phải mặc, để các bà già khác phải ghen tị vì em được sở hữu một ông già vô cùng phong độ".

"Được."

"Hơn nữa, bọn mình sẽ giữ những chiếc áo trắng đó lại. Mặc dù đều là sơ mi trắng, nhưng mỗi cái lại có sự khác nhau, sau này biết đâu lại có thể thành lập một viện bảo tàng sơ mi trắng thì sao, ha ha, không chừng, nó lại trở thành vật gia bảo ấy chứ!"

"Được."

"Anh đừng nghĩ rằng việc tặng quà sinh nhật bằng sơ mi trắng là đơn giản và dễ dàng đấy nhé!" Cô lườm anh, "Em phải đi rất nhiều cửa hàng mới tìm được chiếc áo ưng ý nhất, cũng vất vả lắm đấy!".

"Ừ, anh biết rồi." Anh khẽ cười.

"Cười cái gì! Anh có chỗ nào không vừa ý hả?!" Cô hung dữ nhìn anh.

"Anh chỉ nghĩ là..."

"... ?"

"Sang năm, em có thể tặng anh thêm một món quà nữa không?"

“Á? Anh còn muốn gì nữa?”

“Hình như, đến sinh nhật, người ta thường ăn mì Trường Thọ...” Anh ngưng đưa tay lên gãi gãi mũi, “Cái đó...”.

“Anh nghe ai nói linh tinh vậy hả, bánh ga tô là được rồi còn gì nữa, bây giờ còn ai ăn mì Trường Thọ như ngày xưa nữa chứ!”

“Nhưng...”

Cô gãi gãi đầu: “Được rồi, được rồi, buổi tối em sẽ mời anh đến tiệm mì”.

“Anh muốn ăn mì do chính tay em nấu cơ.”

“Cái gì! Anh đùa đấy à?” Cô ngạc nhiên kêu lên, “Em không thạo nấu nướng mà!”. Từ nhỏ tới lớn, những lúc ở bên anh, tất cả đồ ăn đều do một tay anh nấu, cô chẳng biết làm gì cả.

Anh mỉm cười: “Không ngon cũng không sao. Tiểu Mễ, bỗng nhiên anh lại rất muốn được ăn mì Trường Thọ do chính tay em nấu”.

“Không! Thế! Được!” Cô kiên quyết phản đối.

“Tiểu Mễ...”

“D...ừ...ừ”, cô kéo dài giọng, “Tiểu Mễ thích nhất là cơm, rau, thức ăn, mì do chính tay Dục nấu, tay nghề của Dục là đệ nhất thiên hạ, mỗi lần được thưởng thức món ăn do chính tay Dục nấu, Tiểu Mễ luôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tiểu Mễ, suốt đời này sẽ không cần phải vào bếp, Tiểu Mễ, suốt đời này cần được Dục yêu thương, chiều chuộng...”.

Anh cười đầu hàng.

"Được không hả? Tiểu Mễ rất lười, rất xấu tính, nhưng Dục vẫn rất yêu Tiểu Mễ, và Tiểu Mễ luôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc... Dục..."

"Được." Anh mỉm cười vỗ vỗ vào đầu cô, "Tiểu Mễ là người lười nhất trên đời này, Dục vẫn yêu Tiểu Mễ nhất".

Cô vui mừng ngồi bật dậy, hôn mạnh một cái lên má anh: "Vây quà sinh nhật chỉ cần một chiếc sơ mi trắng là đủ rồi nhé!".

"Được."

"Oa! Dục quả là người tốt nhất, tốt nhất trên thế gian này!"
Cô vui mừng hét lên.

...

Chiếc đồng hồ treo trên tường cứ gõ tích tắc tích tắc từng tiếng một.

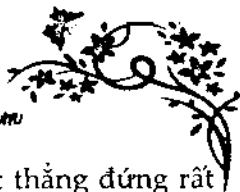
Doãn Đường Diệu nhắc chiếc sơ mi trắng ra khỏi hộp, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại là sơ mi trắng?". Cậu rất ít khi mặc sơ mi, cậu cảm thấy mặc áo phông dễ chịu hơn nhiều.

"Bởi vì khi anh mặc sơ mi trắng, sẽ trở thành người đàn ông đẹp nhất trên thế gian này." Tiểu Mễ mỉm cười nói với cậu.

"Thật vậy sao?"

"Ừ!" Cô gạt mạnh đầu, đôi mắt hấp háy nhìn cậu, "Mặc thử vào xem nào?".

Đường Diệu do dự một lát, đứng dậy, khoác chiếc áo mới ra ngoài chiếc áo phông màu đen đang mặc. Mái tóc ngắn

nhuộm màu sợi đay, hơi rối nhưng được vuốt thẳng đứng rất đẹp, cánh mũi lấp lánh ánh sáng của viên kim cương, cậu nờ một nụ cười tươi, nụ cười của một đứa trẻ được mặc áo mới mỗi khi xuân về.

“Đẹp không?”

Tiểu Mễ ngây ra nhìn cậu.

“Không đẹp à?” Thấy cô bỗng nhiên như người câm vậy, trong phòng khách lại không có gương lớn, cậu bỗng thấy hơi hồi hộp.

Cô vẫn ngồi ngây ra nhìn cậu, dường như không hề nghe thấy cậu vừa hỏi gì.

“Đáng ghét!” Đường Diệu tức giận cởi áo ra, cứ cho là không đẹp thì cũng không nên tỏ thái độ như vậy chứ!

“Đẹp lắm...”

Giọng của cô nhẹ như hơi thở.

“...?” Đôi tay đang cởi áo của cậu bỗng dừng lại.

“Quả thật rất đẹp.” Cô nờ một nụ cười mãn nguyện, đôi mắt lại cong như vầng trăng khuyết. “Anh cứ mặc nó đi, trông đẹp như một thiên thần ấy.”

“Em đang nói dối anh, đúng không?!” Cậu hùng hổ nói, cậu đâu có dễ dàng bị lừa như vậy, biểu hiện của cô ban nãy kỳ lạ thế kia mà.

Cô đứng bật dậy, lao đến trước mặt cậu, nói với cậu một cách hưng phấn: “Sau này, ngày nào anh cũng mặc sơ mi trắng được không? Quả thật rất đẹp, rất đẹp!”.

“Không.” Giọng cậu rầu rĩ.

“Á? Tại sao?” Cô túm lấy cánh tay cậu lắc mạnh, van vài: “Mặc sơ mi trắng đi, đẹp lắm mà, đẹp đến nỗi khiến người khác không thể thờ được ấy chứ”.

“Mặc sơ mi không thoải mái.” Đúng vậy, làm sao dễ chịu được như áo phông chứ.

“Quen rồi sẽ thấy thoải mái mà.” Cô lại lắc mạnh cánh tay cậu, lại tiếp tục nài nỉ: “Mặc đi, mặc đi, em xin anh đấy”.

“Đẹp thật thế sao?” Cậu đắc ý, nhướn mày lên hỏi.

“Em xin thề!” Tiểu Mễ giơ tay phải lên, nét mặt rất trịnh trọng, “Cho dù anh biến hình như thế nào, vẫn là người đàn ông mặc sơ mi trắng đẹp nhất trên thế gian này!”.

“Được rồi, biết rồi.” Đường Diệu nhìn vào bàn tay trái của cô đang nắm chặt tay cậu, “Còn không mau bỏ tay anh ra, làm nhàu hết áo của người ta rồi đây này”.

“Ờ.”

Tiểu Mễ ngượng ngùng lè lưỡi, vội vàng rút tay về.

Cậu ngồi xuống sofa, cởi áo sơ mi ra, xột xa dùng tay vuốt vuốt mấy nếp nhăn ở cánh tay do cô vừa túm vào, chao ôi, đã có mấy nếp nhăn nhỏ rồi đây.

“Này! Ban nãy làm gì mà mạnh tay thế hả!” Cậu tức giận hét lên với cô, “Áo nhả rồi thì làm thế nào?!”.

Cô giật nảy mình, nhũn nhặn nói: “Không sao đâu, treo lên là phẳng ngay mà”.

“Thế nào là “không sao đâu”! Đây là quà sinh nhật của anh đấy! Là món quà sinh nhật đầu tiên anh nhận được đấy! Sao lại có thể...” Nói đến đó, cậu bỗng nhiên im bặt, hai môi mím chặt.

Phòng khách bỗng chốc trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đường Diệu không nói nữa, cậu im lặng, ngón tay cứ mân mê trên chiếc sơ mi trắng một cách vô thức.

“Này.”

Tiểu Mễ cúi xuống dưới cằm cậu, ngược mắt lên nhìn cậu.

Khuôn mặt cậu lúc đó trông thật khó coi.

“Là món quà sinh nhật đầu tiên anh nhận được sao?” Cô ngạc nhiên hỏi. “Tại sao vậy? Trước đây, anh thật sự chưa bao giờ tổ chức sinh nhật sao?”

Cậu vẫn ngồi im lặng.

“A, đúng rồi, anh đã không nói với em, hôm nay là sinh nhật anh. Em chỉ vô tình mà biết được ngày sinh của anh thôi. Chà, có phải là anh xấu hổ không, ngại không muốn nói với người khác ngày sinh của mình, vì vậy mới không có ai tổ chức sinh nhật cho anh, đúng không? Ha ha.” Cô lè lưỡi, quen biết

Đường Diệu lâu như vậy, cô đã sớm biết rằng, bên trong vỏ bọc hung dữ, khó gần kia là một trái tim hay xấu hổ và đơn thuần giống như một đứa trẻ.

“Tránh ra!” Cậu buồn bực nói, bàn tay nắm chặt chiếc áo.

Cũng không đúng, cứ cho là người khác không biết đi, mẹ cậu ấy nhất định biết ngày sinh của cậu ấy chứ. Tiểu Mễ nghi hoặc nhìn Đường Diệu, biểu hiện của cậu ấy như vừa bị ai đó đâm một cái vào mặt.

“Nói cho em biết đi mà, được không anh?”

Cô nắm lấy tay Đường Diệu, nghiêng đầu nói với cậu.

“Không liên quan gì tới em!” Cậu buồn bực hất tay cô ra.

“Sao lại không liên quan gì tới em?” Cô nhìn cậu không chớp mắt, “Anh bỗng nhiên trở nên buồn bực như vậy, anh đã buồn rất lâu rồi, đúng không? Anh nói anh chưa từng tổ chức sinh nhật, vậy thì, có phải là từ khi biết đến ngày sinh nhật, anh đã bắt đầu rất buồn không?”.

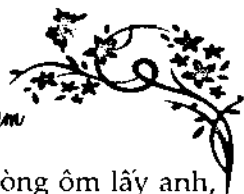
Đường Diệu mím chặt môi.

Cô lại nắm lấy tay cậu, yên lặng nhìn cậu chờ đợi.

Cuối cùng...

Đôi môi nhợt nhạt của cậu cũng mấp máy: “Đúng ngày anh được sinh ra, bố anh đã qua đời”.

Tiểu Mễ tròn tròn cả hai mắt.

“Mẹ vừa sinh anh xong, bố bước vào phòng ôm lấy anh, nghe nói ông còn rất sung sướng ôm lấy anh, cười với anh, nhưng, bỗng nhiên, bệnh tim lại tái phát, ông qua đời ngay trong phòng sinh.”

Cô bàng hoàng tới nỗi không thốt lên lời.

Đường Diệu cong môi lên: “Vì vậy, em thấy đấy, ngày sinh của anh cũng chính là ngày giỗ bố, có gì vui mà chúc mừng chứ?”.

“Bố của anh... là bởi vì bệnh tim sao?”

“Đúng vậy.”

“Em nghe nói, bệnh tim là do tâm trạng bị kích động nên mới phát bệnh.” Cô nhẹ nhàng nói.

“...”

“Vậy thì, bố của anh khi nhìn thấy anh vừa mới chào đời, nhất định là rất cảm động, rất vui sướng, ông ấy yêu anh như vậy, niềm hạnh phúc khi được ôm anh trong tay mới khiến ông không thể chịu nổi sự kích động.”

“Vì anh mà ông mới qua đời.”

Đường Diệu hét lên, tiếng hét vọng lại trong phòng khách rộng lớn.

“Nhưng, đó là do ông đã quá yêu anh. Nếu ông có thể bớt yêu anh đi một chút, nếu ông không mong đợi ngày anh

chào đời như vậy... Nhưng, anh được sinh ra trong tình yêu và sự chờ đợi của ông."

Cô nắm chặt tay cậu, cắn chặt môi lại.

"Xin lỗi, em ngốc nghếch quá, không biết phải an ủi anh thế nào. Nếu là em, em cũng rất đau lòng, nếu có người an ủi em như vậy, em cũng sẽ rất tức giận."

Phòng khách lại chìm vào im lặng.

Kim đồng hồ vẫn miệt mài chạy trên tường.

"Em nói đi, ông có hận anh không?" Đường Diệu hít một hơi thật sâu.

"Bố của anh?"

"Ừ."

"Không", cô lắc đầu, "ông rất yêu anh, cho dù đang ở trên thiên đường, ông cũng vẫn rất yêu anh".

"Nhưng, mẹ hận anh." Từ nhỏ tới lớn, mẹ chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho cậu. Lúc còn nhỏ, cứ mỗi lần đến sinh nhật, cậu thường nghe thấy mẹ khóc một mình trong phòng. Sau đó, khi cậu lớn lên, mẹ thường vắng nhà vào đúng ngày này, cậu không nghe thấy tiếng mẹ khóc nữa, nhưng khi mẹ trở về nhà, cậu thường thấy mắt mẹ đỏ hoe.

Mẹ?

Tiểu Mễ nhớ lại người phụ nữ đã đến gặp cô. Bà ấy tao nhã, đoan chính, đôi mắt mang một vẻ u uất, bà ấy không

muốn cô gần gũi với Đường Diệu, khẩu khí có phần nghi ngờ và khinh rẻ cô.

“Mẹ rất yêu anh.” Tiểu Mễ mỉm cười, điều khiến một người mẹ giờ nanh múa vuốt trước một cô gái tiếp cận con mình mà không rõ ý đồ, không phải tình yêu thì là cái gì?

“Không, mẹ hận anh đã hại chết bố...” Đường Diệu đau khổ nói.

“Bà ấy yêu bố của anh, và cũng rất yêu anh.” Tiểu Mễ nhẹ nhàng nói. “Bố của anh đã không còn trên thế gian này, mẹ chỉ còn lại mình anh, anh là người thân duy nhất của bà, chỉ có anh ở bên bà. Vì vậy, anh phải yêu thương mẹ nhiều hơn nữa, yêu thay luôn cả phần của bố anh dành cho mẹ.”

Đường Diệu quay sang nhìn cô.

Cô mỉm cười với cậu.

Khi hai ánh mắt gặp nhau, dường như tình cảm đang được đơm hoa kết trái.

Rất lâu.

Đường Diệu và Tiểu Mễ bỗng nhiên bị một cảm giác nào đó khiến họ bùng tỉnh, cả hai quay đầu nhìn ra phía cửa...

Doãn Triệu Mạn đang cầm chìa khóa đứng ở cửa.

Không biết bà đã đứng ở đó bao lâu rồi mà hai người không hề hay biết.

* * *

Trong thư phòng.

Doãn Triệu Mạn ngồi sau một chiếc bàn làm việc rộng lớn, trong một chiếc ghế dựa có tay vịn màu đỏ, bà mặc một bộ váy áo màu đen, khoe mắt hơi đỏ, những nếp nhăn nhò li ti phía đuôi mắt dường như cũng nhiều hơn so với lần gặp trước. Bà đưa mắt quan sát cô gái có tên Tiểu Mễ đang đứng trước mặt kia, giọng nói không hề có một chút tình cảm:

“Tôi đã từng nói với cô, không được lại gần Đường Diệu.”

Tiểu Mễ sững người nhìn bà, sau khi biết được chuyện về bố Đường Diệu, khi nhìn thấy mẹ cậu ấy, trong lòng cô bỗng trào dâng niềm thương cảm.

Doãn Triệu Mạn cau mày: “Sao không nói gì thế hả?”

“Cháu xin lỗi.”

Tiểu Mễ bỗng nhiên cắn chặt môi, cong lưng cúi thấp người xuống.

Hành động đột ngột như vậy khiến Doãn Triệu Mạn ngạc nhiên, bà nhẹ nhàng ngồi thẳng lên, đôi mắt chớp chớp, sau đó lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có.

“Cô muốn làm gì vậy?”

“Cháu đã khiến cô phải lo lắng, đúng không ạ?” Tiểu Mễ túm túm mái tóc, bối rối nói. “Cháu xin lỗi, cháu chỉ muốn xin lỗi cô thôi ạ.”

Doãn Triệu Mạn lạnh lùng nói: “Dù có làm như thế nào, cô cũng không thể lay động được tôi, vì vậy, cô hãy từ bỏ ý định đó đi”.

“Trước đây, cháu vẫn nghĩ rằng, cô giống như những bà mẹ trong truyện tranh hay trong những bộ phim truyền hình, chỉ cần cô gái mà con trai mình yêu xuất thân không môn đăng hộ đối với gia đình mình, chắc chắn sẽ tìm cách để chia rẽ họ. Cháu cứ nghĩ rằng cô cũng là người như vậy, vì vậy cháu cảm thấy rất tiếc, rất thất vọng.”

Doãn Đường Diệu vẫn chăm chú nhìn Tiểu Mễ, đôi mắt vô cùng lạnh lùng.

Tiểu Mễ mỉm cười: “Bây giờ cháu biết cháu đã nhầm, vì vậy, xin cô hãy tha lỗi cho cháu”.

“Cô không nhầm đâu.” Doãn Triệu Mạn không hề có chút lay động, giọng nói vẫn vô cùng lạnh lùng. “Thực sự là tôi đã nghĩ rằng, một cô gái lai lịch không rõ ràng như cô, tiếp cận với Diệu chỉ vì tài sản, vì vậy tôi đã sắp tâm chia rẽ hai người.”

“Ồ... Thì ra là vậy.”

Tiểu Mễ cũng bị té công bởi giọng nói của bà, cô cũng người trong giây lát, sau đó vội vàng lục tìm trong túi xách của

minh, nhanh chóng lôi ra một bức thư, đặt nó trên mặt bàn, trước mặt Doãn Triệu Mạn.

“Cái này để cho cô ạ.”

Doãn Triệu Mạn mở bì thư ra, trong đó là một tờ giấy có ký tên và đóng dấu. Bà đọc một lượt, sau đó ngẩng đầu lên, một vài tia sáng xuất hiện trong đôi mắt u buồn kia.

Tiểu Mễ mỉm cười, đôi mắt trở nên trong veo: “Như vậy, cô đã yên tâm chưa ạ? Nếu cô vẫn chưa yên tâm, cô có thể chỉ định văn phòng công chứng, hay luật sư, hay một biện pháp nào đó mà cô cảm thấy tin tưởng nhất, nếu cháu thể với cô rằng cháu không muốn chiếm đoạt tài sản mà cô vẫn cảm thấy không tin, xin cô hãy dùng những biện pháp có liên quan tới pháp luật mà cô thấy yên tâm nhất đi ạ”.

“Cô...”

Tiểu Mễ yên lặng đứng trước bàn làm việc, cô mặc một chiếc váy trắng, mái tóc cắt ngắn, dáng người nhỏ nhắn, mong manh như đang mang một nỗi ám ức nào đó.

Ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua tấm rèm, hắt vào trong phòng, Doãn Triệu Mạn nắm chặt tờ giấy công chứng với nội dung sẽ không chiếm đoạt bất kỳ tài sản gì của gia tộc họ Doãn mà Tiểu Mễ đã viết.

“Cô đi công chứng từ lúc nào vậy?”

“Ngay sau hôm gặp cô ạ.”

“Cô cho rằng, có tờ giấy này, tôi sẽ cho phép cô được ở gần Đường Diệu ư?”

“Cháu vốn cho rằng như vậy.” Tiểu Mễ cười đau khổ, “Nhưng, bây giờ lại không dám nghĩ vậy nữa”.

“Tại sao?”

“Trước đây, cháu cứ nghĩ là cô sợ cháu chiếm đoạt tài sản, bây giờ cháu đã hiểu rằng, tài sản không phải là thứ mà cô quan tâm nhất, thứ mà cô quan tâm nhất chính là con trai của cô.”

Doãn Triệu Mạn cười lạnh lùng: “Lại muốn dùng những lời đường mật với tôi sao? Đây mới là lần thứ hai tôi gặp cô thôi đấy, cô đã hiểu tôi được bao nhiêu nào?”.

“Cháu hiểu.” Tiểu Mễ tiếp lời, nhìn thẳng vào mẹ Doãn Đường Diệu, “Cháu hiểu rằng khi một người cô yêu đã không còn thì dù thế nào cũng không thể quay trở về được nữa, nhưng cô lại không bao giờ quên được người ấy”.

Doãn Triệu Mạn bỗng nắm chặt tay vịn của ghế.

“Nếu như cảm giác đau khổ đó cháu vẫn không tài nào chịu đựng được trong vòng một năm, đau khổ tới mức hận một nỗi không thể chết ngay được, đau khổ tới mức hận rằng sao mình lại được sinh ra trên cõi đời này, nếu như cháu vẫn không thể nào chịu đựng được trong vòng một năm”, Tiểu Mễ cố gắng mỉm cười, đôi môi cô khẽ run lên, “nhưng cô có thể

sống như vậy suốt hai mươi mấy năm. Không phải là do tình yêu với Doãn Đường Diệu, thì là vì điều gì ạ?”.

Doãn Triệu Mạn nhắm mắt lại.

“Cháu vốn nghĩ rằng, cô đã quên bỏ của Doãn Đường Diệu, nhưng, ban nãy cháu mới biết rằng, ngày này hằng năm là ngày cô đau buồn nhất. Cô cũng vì không muốn làm Doãn Đường Diệu đau lòng, vì vậy cô mới chọn cách đi khỏi nhà, hơn nữa, cháu cũng đã nhìn thấy trong mắt cô có dấu vết của những giọt nước mắt. Hơn hai mươi năm nhưng vẫn không thể quên được người mình yêu, như vậy, làm sao có thể chỉ vì tài sản gia tộc mà ghét cháu đây? Vì vậy, cháu rất xin lỗi cô.”

Tiểu Mễ lại cúi người xuống trước mặt Doãn Triệu Mạn:

“Việc cháu xuất hiện bên cạnh Doãn Đường Diệu đã khiến cô lo lắng phải không ạ? Cháu xin lỗi cô.”

Doãn Triệu Mạn ngồi lặng yên rất lâu, rất lâu.

Cơn gió mùa hè thổi bay tấm rèm cửa.

Những tấm rèm cửa màu trắng, giống như những đám mây mỏng lúc sáng sớm.

“Tại sao lại muốn ở bên Doãn Đường Diệu?” Doãn Triệu Mạn hạ thấp giọng hỏi.

“Bởi vì cháu muốn đem lại hạnh phúc cho anh ấy.” Tiểu Mễ nhìn thẳng vào bà, ánh mắt trong veo như hồ nước mùa

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

thu. “Cháu muốn mang lại cho anh ấy hạnh phúc, nhiều nhất, nhiều nhất, để anh ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

* * *

Mỗi khi tới thời điểm nắng nóng nhất trong mùa hè, mặt trời như một quả cầu lửa chiếu xuống mặt đất, đám ve sầu trong vòm cây vẫn không ngừng tấu bản đồng ca, quạt điện bật số to nhất nhưng vẫn thổi ra toàn luồng gió nóng. Cả khu ký túc xá như một chiếc lồng hấp. Hơi nóng hầm hập dường như muốn biến Tiểu Mễ thành một chiếc bánh bao hấp đến nơi rồi. Hơi nóng vẫn chưa phải là điều khó chịu nhất, mà cảm giác dính dính, ướt át mới thật đáng sợ. Những giọt mồ hôi túa ra, đọng lại trên người, dường như cứ bám chặt vào lớp da thịt, dính đến nỗi không thể thoải mái hít thở được. Trước đây, Tiểu Mễ đã được nghe nói đến mùa hè ở Thánh Du rất khắc nghiệt, tuy nhiên, cô cũng không tưởng tượng được nó lại khủng khiếp tới mức này.

Tiểu Mễ chỉ còn cách nằm im trên chiếu trúc, thở dốc, hai mươi phút trước, cô vừa từ nhà tắm bước ra, đó là lần tắm thứ ba trong một buổi sáng, nhưng hơi nóng và những giọt mồ hôi dường như vẫn không chịu buông tha cô.

Vì vậy, khi cửa phòng vang lên tiếng gõ, mặt mũi Tiểu Mễ nhả hết cả lại, cô không muốn rời xa chiếc quạt điện một chút nào. Mặc dù quạt điện không thể làm cô hết nóng,

nhưng nếu không có quạt điện, chắc cô sẽ bị say nắng mà ngã lăn ra mất.

“Này! Mở cửa ra!”

Là tiếng của Doãn Đường Diệu.

Tiểu Mễ tròn mắt ngạc nhiên, cô vội vàng vớ lấy chiếc váy mặc vào người, trời ạ, sao cậu ấy lại vào khu ký túc xá nữ nhi! Cứ cho là đang kỳ nghỉ hè, ký túc xá rất vắng người, nhưng cậu ta cũng không thể tự tiện xông vào như thế chứ! Ôi chao, cũng may là cô chưa để nguyên quần áo mát mẻ mặc trong nhà mà chạy ra mở cửa đây.

“Mau lên! Mau mở cửa ra! Em đang làm gì mà chậm lẽ rề vậy, anh nóng sắp chết đến nơi rồi đây này!” Doãn Đường Diệu chán nản hét lên phía ngoài cửa.

“Xong ngay đây!”

Tiểu Mễ lao ra mở cửa.

“Oa, sao hôm nay anh...”

Cô mới nói được nửa câu, bỗng nhiên trợn tròn cả hai mắt, không dám tin vào mắt mình khi nhìn ra sau lưng Doãn Đường Diệu. Sau lưng cậu ấy còn có thêm ba người đàn ông, ba người đó đều mặc đồng phục màu xanh, trên ngực áo thêu hai chữ “Hải Ninh”. Trước cửa phòng còn bày la liệt mấy thùng giấy rất to, trên thùng ghi rõ dòng chữ “máy điều hòa nhiệt độ”.

Doãn Đường Diệu bước thẳng vào phòng, quan sát khắp phòng một lượt, đưa tay lên, chỉ vào mảng tường đối diện với bàn học của cô, nói với những người đi theo:

“Lắp vào chỗ này.”

Mấy người đàn ông đó khẽ gật đầu, bắt đầu mở hộp giấy, lôi ra rất nhiều dụng cụ để lắp đặt.

“Anh muốn làm gì vậy?”

Tiểu Mễ sững người nhìn cậu, điều này, cậu ấy không định nói rằng... sẽ lắp máy điều hòa trong ký túc xá đấy chứ!

“Lắp điều hòa cho em còn gì nữa, ngốc chết đi được!”

Doãn Đường Diệu cầm cây quạt điện đang đặt trên bàn học lên, chiếu thẳng vào đầu mình; lưng cậu, mặt cậu, chỗ nào cũng nhễ nhại mồ hôi. Đáng ghét, hôm nay sao mà nóng thế, dự báo thời tiết nói, nhiệt độ có thể lên tới ba mươi chín độ, nhưng sự thực có lẽ phải tới bốn mươi độ.

“Tại... tại sao lại phải lắp điều hòa?”

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Đồ ngốc, em không nóng à?” Doãn Đường Diệu trợn mắt lên nhìn cô.

“Nóng chứ...”

A, cậu đã khiến cô bùng tỉnh, nóng thật, nóng chết đi được, cô vội vàng nhích lại gần cậu, ghé sát đầu về phía cái

quạt điện. Phù, mới rời quạt có vài phút mà trông cô nhể nhại mồ hôi như vừa chui từ dưới nước lên vậy.

Doãn Đường Diệu cười một cách đắc ý: “Vậy thì đúng rồi, thế mới phải lắp điều hòa cho em, nếu không em sẽ bị nóng quá khiến đầu óc càng ngày càng ngu đi”.

Kẻ ngốc là cậu ấy chứ, có phải thế không hả; Tiểu Mễ túm túm mái tóc.

“Anh điên rồi, trong ký túc xá sao có thể lắp điều hòa được chứ?”.

“Tại sao lại không thể?”

“Thì chưa thấy ai lắp điều hòa cả mà.”

“Người khác không lắp, tại sao anh lại không được lắp?”
Doãn Đường Diệu tỏ vẻ bất cần.

“...” Tiểu Mễ chẳng nói được lời nào nữa, cô cứ ngây người ra nhìn cậu, rồi lại lắc lắc đầu. “Còn cô Thành nữa, sao cô ấy lại cho phép anh lên đây?”

“Cô ấy không có ở đó.”

“Cái gì?!” Tiểu Mễ chóng hết cả mặt, không thể thế được, sao tên này lại may mắn thế nhỉ.

“Các cháu đang làm gì vậy?”

Đang nghĩ ngợi mông lung, giọng của cô Thành đã vang lên bên ngoài cửa phòng. Tiểu Mễ vội vàng chạy ra ngoài, chỉ thấy trên tay cô đang cầm mấy chùm chìa khóa nặng trĩu,

chắc là vừa đi kiểm tra một vòng ký túc xá về. Cô Thành cau mày khi nhìn thấy mấy người thợ lắp đặt, hỏi: “Ai cho các anh vào đây, các anh đang làm gì vậy?”.

“Cô Thành!” Tiểu Mễ vội vàng kể lại mọi chuyện cho cô nghe, sau đó ngại ngùng nói: “Xin lỗi cô ạ, cháu sẽ bảo anh ấy đi ngay”.

“Ồ, thì ra là vậy.”

Cô Thành nghe xong lại mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Doãn Đường Diệu một cách hiền từ. Cô đã nghe nhiều học sinh nữ kể về cậu ta là một cậu học sinh vô cùng phách lối và đáng ghét. Nhưng chàng trai này lại vì lo lắng cho bạn gái mà chạy đi mua máy điều hòa ngay trong ngày nắng nóng nhất?

“Dù sao cháu cũng phải lắp điều hòa ở đây, cô có nói gì cũng vô ích thôi!” Doãn Đường Diệu cứng nhắc nói.

“Khu ký túc xá nào cũng cần phải tiết kiệm điện, cùng lắm thì cũng chỉ được phép dùng ấm điện để đun nước, nếu quá tải, cầu dao điện sẽ bị ngắt.” Cô Thành nói với cậu.

“Cháu biết rồi, lát nữa sẽ có nhân viên bên sở điện lực đến thay đường dây mới. Hơn nữa, tiền điện sẽ do cháu chi trả.”

“Cái gì?” Tiểu Mễ tròn mắt lên.

Cô Thành lại nói: “Lắp điều hòa cũng có thể làm hỏng tường trong ký túc xá”.

“Sau này cháu sẽ chịu trách nhiệm sửa chữa những chỗ tường hỏng.” Doãn Đường Diệu nói một cách không quan tâm, “Còn gì nữa không ạ?”.

Cô Thành lại cười: “Còn nữa, cháu phải có được sự đồng ý của bạn gái đang ở trong ký túc xá”.

“Sự đồng ý của cô ấy?”

Doãn Đường Diệu trừng trừng nhìn Tiểu Mễ.

“Em mà dám không đồng ý, cẩn thận anh sẽ gõ thùng đầu ra đấy!”

Vài giờ đồng hồ sau đó.

Trên tường ký túc xá, chiếc máy điều hòa đã được lắp ngay ngắn, gió mát bắt đầu được thổi ra, không một tiếng động, chiếc điều hòa này xem ra chất lượng rất tốt.

Mát quá!

Tiểu Mễ quét dọn sạch phòng ký túc xong, đứng dưới máy điều hòa, nhắm mắt lại, đón nhận làn gió mát, những giọt mồ hôi trên người đã biến đi đâu hết cả. A, một thế giới tươi mát, một thế giới tuyệt vời...

Doãn Đường Diệu ôm lấy cô từ phía sau, cầm cậu tỉ lên đầu cô:

“Như vậy sẽ không còn bị nóng nữa, đúng không?”

“Ừ.”

"Này! Em chỉ biết nói một từ đó thôi sao? Đáng ghét!"
Cậu có vẻ bức bối, buồn rầu nói.

Tiểu Mễ cười thầm, nhẹ nhàng ôm lấy vòng tay đang ôm trước ngực mình: "Anh rất hung dữ, anh có biết không? Làm gì có ai ép buộc người khác phải chịu để lấp điều hòa một cách hung dữ thế cơ chứ". Trán cô vẫn đang nóng ran lên vì cái cốc của cậu.

"Đồ ngốc, nếu không hung dữ liệu em có chịu để lấp điều hòa không hả." Đôi bàn tay cô thật nhẹ thật mềm, cậu không nhịn được bèn hôn lên mái tóc cô.

"Cảm ơn anh, tiền mua điều hòa, em sẽ..."

"Điều hòa không phải là cho không em đâu nhé."

"Hả?"

"Sau này em phải thường xuyên nấu mì cho anh ăn, nghe rõ chưa hả?!" Doãn Đường Diệu vẫn còn muốn hung dữ với cô, tuy nhiên, trong giọng nói của cậu lại có một sự ảm áp rất kỳ lạ.

"Ồ, được." Trong lòng Tiểu Mễ bỗng cảm thấy ảm áp, cô quay đầu lại, muốn nhìn thẳng vào cậu, cậu lại ôm chặt lấy cô, giữ nguyên đầu cô ở tư thế cũ, không cho cô quay lại nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng lên kia.

Một lát sau.

"Còn nữa, ngày mai anh sẽ giới thiệu em với một người bạn của anh, em phải trang điểm, ăn mặc cho xinh một chút đấy."

"Bạn của anh?"

"Ừ, người bạn tốt nhất từ nhỏ tới lớn của anh."

"Anh ấy là người như thế nào?"

"Đồ ngốc, gặp rồi thì sẽ biết!" Doãn Đường Diệu lại gõ lên đầu cô.

"Ờ."

Tiểu Mễ day day chỗ đau trên đầu, buồn rầu nghĩ, bạn của cậu ấy có khi cũng hung dữ chẳng khác gì cậu ấy chẳng.

Chương 9

Suối chiều, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, mặt trời xuyên qua những đám mây, hắt tia nắng qua những lớp mây trắng. Trong vườn hoa trước cổng trường Thánh Du, từng chậu hoa lớn đang rực rỡ khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Từng tốp sinh viên trong trường Thánh Du đi ra đi vào tập nập.

Tiểu Mễ ra khỏi cổng trường, lấy điện thoại xem giờ, bây giờ là năm rưỡi. Phù, vẫn may, Doãn Đường Diệu ra lệnh cho cô không được phép đến muộn, bắt buộc phải đến trước sáu giờ. Cậu ấy đã hẹn bạn ở quán cà phê có tên gọi Hân Hân. Hân Hân cách trường Thánh Du khoảng mười lăm phút đi bộ, cô không cần phải vội vàng, cứ đi chậm chậm là được rồi.

Hôm nay trời có thêm chút gió.

Ở thời điểm giữa mùa hè như thế này, gió là món quà tuyệt vời nhất của tự nhiên, cho dù mặt trời có khô nóng như thế nào, nhưng chỉ cần có gió, cơ thể mặc dù ra nhiều mồ hôi cũng được gió làm cho mát lạnh, sảng khoái.

Tiểu Mễ cầm chiếc ô màu trắng, thư thái bước trên làn đường dành cho người đi bộ.

Bên đường, tấm cửa kính lớn che các ô cửa sổ của các cửa hiệu được mặt trời chiếu vào khiến chúng trở nên sáng chói, lóng lánh. Tiểu Mễ không kiềm chế được, cô đứng lại nhìn ngắm một chút những ô cửa sổ của một cửa hàng lưu niệm. Oa, những bức tượng lưu niệm hình con vật bày tại cửa hàng trông đáng yêu quá. Trong đó có một hộp đựng tiền tiết kiệm hình hai chú ếch xanh tựa lưng vào nhau cười rất tươi, đầu của chú ếch mẹ còn được kết một chiếc nơ to màu đỏ, ha ha, trông chúng cười đáng yêu quá, Tiểu Mễ cũng bật cười theo, tâm trạng bỗng thấy tươi vui như ánh mặt trời.

Ánh mắt cô rời khỏi đôi ếch dùng làm hộp đựng tiền tiết kiệm, cô bỗng tròn mắt lên, trên góc phải của ô cửa sổ có bày một búp bê thiên thần làm bằng vải bông!

Một thiên thần màu trắng.

Sau lưng là đôi cánh cũng màu trắng.

Đôi cánh đó không biết được làm bằng chất liệu gì, hình như là thủy tinh, vô cùng mỏng manh, trong suốt và sáng lấp lánh.

Cô đứng ngây ra ngắm búp bê thiên thần đáng yêu đó.

Ngón tay cô di di lên ô cửa kính một cách vô thức, dường như có thể xuyên qua lớp cửa kính, chạm nhẹ vào đôi cánh của thiên thần vậy.

Búp bê thiên thần bằng vải bông đó bỗng nhiên bị cô bán hàng lấy ra khỏi giá trưng bày.

Tiểu Mễ vội vàng nhón chân lên, cố nhìn vào bên trong cửa hàng, chỉ thấy cô bán hàng để búp bê thiên thần đó vào trong một chiếc túi giấy xinh xắn, mỉm cười đưa cho một chàng trai mặc sơ mi trắng đang đứng quay lưng về phía cô.

Cô tiếc rẻ thờ dài.

Ngón tay Tiểu Mễ vẫn đang để ở cửa kính chỗ búp bê thiên thần được trưng bày trước đó, nhưng búp bê thiên thần đáng yêu ấy đã không còn ở đó nữa rồi. Trong lòng cô bỗng cảm thấy vô cùng trống trải, láng máng nghe thấy tiếng mở cửa kính, chàng trai mặc sơ mi trắng đang xách chiếc túi giấy đi ra cửa.

Ô cửa sổ bằng kính được mặt trời chiếu vào khiến nó trở nên sáng như gương.

Tiểu Mễ đang đứng trước ô cửa kính.

Khuôn mặt của chàng trai mặc sơ mi trắng được phản chiếu qua tấm kính đó.

Tay phải của anh xách chiếc túi giấy.

Áo của anh trắng đến nỗi như đang có hàng nghìn tia sáng phát ra xung quanh.

Anh bước tới bên chiếc BMW trắng đang đỗ bên lề đường, mở cửa xe.

Anh nắm lấy chiếc túi giấy đang cầm trong tay.

Anh cúi đầu khẽ mỉm cười.

Nụ cười của anh...

In hình trên ô cửa kính...

In hình trên đầu ngón tay của Tiểu Mễ...

Ấm áp...

Ấm áp như một tia sáng...

Đang chiếu xuống...

Thế giới xung quanh bỗng trở nên vô cùng yên lặng.

Mọi tiếng ồn đều tan biến mất.

Dòng người và xe cộ vẫn đi lại tấp nập trên đường.

Nhưng, lại yên tĩnh đến nỗi không nghe thấy gì cả. Cũng không có hơi thở, cũng không có nhịp đập của con tim, chỉ có tiếng giạt “thình thịch, thình thịch” của hai bên thái dương.

Thế giới xung quanh bỗng trở nên vô cùng rộng lớn.

Còn đứng bên ô cửa kính lại là một cô gái rất nhỏ, rất nhỏ.

Chiếc BMW đang được khởi động, từ từ hòa vào dòng xe trên đường, từ từ lướt qua người Tiểu Mễ. Khoảng cách từ

lòng đường tới ô cửa kính nơi cô đứng chưa đến ba mét, vậy mà lại giống như quãng đường trên núi hôm đó, chiếc xe màu trắng đó cứ từ từ, từ từ lướt qua cô.

Dưới ánh nắng gay gắt.

Tiểu Mễ từ từ quay người lại.

Đôi môi cô trở nên trắng bệch, không còn dấu vết sắc hồng của máu.

Là...

Anh phải không?

Là anh, đúng không?

Chiếc BMW màu trắng dần dần biến mất giữa dòng xe trên đường, dần dần bị dòng xe đông đúc kia nuốt gọn.

Bỗng nhiên...

Tiểu Mễ chạy đuổi theo hướng chiếc xe màu trắng đang dần biến mất kia.

Tiếng bước chân chạy dồn dập trên phố!

Người đi đường ngạc nhiên quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một cô gái đang chạy rất nhanh trên vỉa hè, mái tóc ngắn của cô bị gió thổi rối tung lên, chiếc váy trắng của cô cũng tung bay trong gió!

Cô đánh mạnh hai cánh tay!

Khuôn mặt cô bùng đỏ!

Đường như chỉ dựa vào bản năng, cô gái đó đang lách qua từng người từng người một trên vỉa hè, hỗn hển kêu lên cũng khiến những người khác nghiêng người nhường đường cho cô chạy.

Cô ấy chạy nhanh như vậy!

Cô ấy chạy ra mép ngoài cùng của vỉa hè, dung tất cả sức lực vốn có để chạy, cô muốn đuổi theo chiếc xe đó, cô phải đuổi kịp chiếc xe đó!

Dực...

Dực! Là anh phải không?

Là anh phải không? Dực! Bù Dực!!

Có phải anh đó không...

Bù Dực!

Làn gió hoảng loạn thổi trên mặt cô, bước chạy của cô cũng bắt đầu hoảng loạn, mặt trời chiếu xuống khiến mọi thứ trước mặt cô bỗng trở nên lung linh, cô chẳng còn nhìn thấy gì, chẳng còn nghe được gì nữa!

"Két!"

Tiếng phanh xe gấp gấp vang lên.

Người lái xe vội vàng đạp mạnh chân phanh, thò đầu ra ngoài cửa xe, nói với cô gái đang chạy một cách điên cuồng ở giữa đường: "Muốn chết hả?! Cô muốn chết nhưng đừng hại chết tôi chứ!".

Dòng xe dồn tắc lại một đoạn.

Tiểu Mễ sững sờ đứng giữa vô số chiếc xe, mồ hôi khiến tóc mai của cô dính bê bết lên má. Cô không nghe được người lái xe kia đang quát mắng những gì, chỉ có điều, trong mắt cô, cái chấm trắng bé tí tẹo kia cuối cùng cũng đã biến mất rồi.

Tất cả đều biến mất rồi...

Cô thần thờ bước trở về vỉa hè.

Mặt trời mùa hè vẫn khô nóng như vậy, mồ hôi ướt đầm lưng áo cô, gió nhẹ thổi tới, cô cảm thấy từng cơn, từng cơn lạnh lẽo.

Cô thần thờ bước đi.

Cô đi qua từng người từng người một, tuy nhiên, họ đều là những người lạ, đều chẳng liên quan gì với cô.

Cô lại thần thờ đứng lại, trong lòng cảm thấy vô cùng cô đơn, trống trải. Trong ánh mặt trời nóng bỏng, người cô bỗng mềm nhũn, cô dựa lưng vào ô cửa sổ của một cửa hàng bán băng đĩa ven đường, cứ như vậy, từ từ tụt ngồi xuống đất. Ôm lấy hai đầu gối, ti cầm lên hai đầu gối, cô cứ thần thờ ngồi như vậy rồi nhìn ngắm đường phố.

Sau đó...

Nước mắt cứ thế chảy dài hai bên má cô.

Tiếng nhạc từ cửa hàng bán băng đĩa vọng ra, vang vọng trên đường phố trong buổi chiều tà...

...

Em đã thật sự quên đi người yêu đầu tiên của em sao

Nếu như có một ngày

Em gặp được một người giống hệt như anh ấy

Anh chính là anh ấy sao

Còn có khả năng ấy không

Đây là sự khoan dung của số phận, hay là

Một trò đùa trời trêu khác

...

Via hè dành cho người đi bộ vào buổi chiều, Tiểu Mễ vẫn ngồi ngây ra cạnh cửa sổ của cửa hàng bán băng đĩa, từng đôi từng đôi uyên ương đi qua trước mặt cô, chiếc váy trắng bông chốc giống như một cánh hoa héo.

Cô lại khóc.

Những giọt nước mắt ướt đầm hai bên má.

...

Nếu như đây là kết cục cuối cùng

Tại sao em vẫn không thể quên được anh

Thời gian đã làm thay đổi chúng ta, giã từ sự đơn giản

Nếu như tái ngộ cũng không thể tiếp tục được nữa, cái mất đi mới là cái vĩnh hằng

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Trừng phạt cho sự chu đáo của em là bởi vì em quá ngây thơ

Lẽ nào em phải sống như vậy suốt đời sao

Nụ hôn của em cũng không tới được người em yêu thương nhất

Sự chờ đợi của em từ khi bắt đầu tới ngày hôm nay

Cũng rơi vào tuyệt vọng

...

Một quăng phố ồn ào.

Phía trước cửa hàng bán băng đĩa, giữa tiếng nhạc ồn ã phát ra từ hai chiếc loa thùng, Tiểu Mễ đang nức nở.

Lúc này, cô thà rằng để cả thế giới có thể nghe được tiếng khóc của cô.

Nếu như cả thế giới có thể nghe được tiếng khóc của cô, như vậy, anh cũng có thể nghe thấy, phải không anh?

Nước mắt không ngừng rơi xuống hai bên má.

Cô vẫn đang nức nở.

"Tại sao lại khóc như vậy? Có cần giúp đỡ gì không?" Một giọng nói ấm áp vang lên trên đầu Tiểu Mễ.

Sau đó là một bóng dáng cao lớn từ từ ngồi xuống.

Một chiếc khăn mùi soa trắng ngần.

Chiếc khăn mùi soa trắng được đặt vào tay Tiểu Mễ, còn thân hình cao lớn kia dường như là một bóng cây to che bớt cái nắng gay gắt cho cô.

Giọng nói ấy...

Quen thuộc tới nỗi hình như cô đang trong một giấc mơ dài, rất dài...

Khẽ nín thở...

Tiểu Mễ chậm chậm, chậm chậm...

Ngẩng đầu lên.

Bùi Ưu nhìn thấy một khuôn mặt đầm nước mắt, cô gái đã khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng đỏ lên, mũi cũng đang sưng đỏ, mặt cũng đang đỏ bừng bừng.

Khi anh gửi xong xe ô tô, trên đường đến chỗ hẹn, chợt bắt gặp một cô gái đang ngồi khóc trước cửa hàng bán băng đĩa.

Cô ấy khóc trông thật đáng thương, chiếc váy trắng đã bị bụi đường làm cho nhem nhuốc. Cô ấy khóc mà không để ý tới xung quanh, khóc như một cô bé bị lạc đường trong truyện cổ tích.

Cô ấy vừa khóc vừa ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt ấy là những giọt nước mắt long lanh như những ngôi sao nhỏ.

Trái tim Bùi Ưu khẽ đập mạnh một nhịp, anh bỗng sống người lại, quên mất rằng mình cần phải nói gì. Cũng đúng lúc đó, cô gái mặc váy trắng bỗng mở to đôi mắt...

“Dục!”

Cô ôm chầm lấy anh, ôm anh rất chặt, rồi ngược mắt lên, nước mắt của cô rơi xuống má, rơi xuống cằm, rồi rơi cả vào áo anh.

“Dừng!”

Cô ấy khóc không thành tiếng, nước mắt đầm đìa, duy chỉ có đôi mắt lại sáng lên một cách kỳ lạ, dường như có hàng nghìn hàng vạn đốm lửa nhỏ đang cháy lên trong mắt cô. Cô ấy vừa khóc vừa gọi một cái tên nghe rất lạ, hai tay ôm chặt lấy anh, rất chặt, dường như muốn dùng toàn bộ sinh lực của mình để ôm lấy anh.

Bùi Ưu sưng người.

Anh đứng ngây ra trong vòng tay của cô, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt đầm nước mắt của cô. Những giọt nước mắt long lanh như những vì sao, những vì sao đó làm ướt cả áo anh, thấm vào da thịt anh, nóng hổi, nóng hổi.

Ngày hôm đó, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ.

Người qua đường đều tò mò nhìn cô và anh.

Chàng trai xem ra vô cùng dịu dàng.

Cô gái kia lại đang khóc thốn thức.

Cô và anh đang đứng ôm nhau.

Cơn gió nhẹ thổi tới.

Giai điệu bài hát cũng khẽ ngân nga trong không trung.

Một bức tranh duy mỹ vô cùng mới mẻ.

Ánh mặt trời như muôn vàn ánh hào quang chiếu xung quanh hai người.

Cho đến khi một thanh niên với mái tóc màu sợi đay bực bội rẽ đám đông bước tới, giận dữ hét lên: “Này! Hai người đang làm gì vậy?!”.

* * *

Trong quán cà phê có tên Hân Hân.

Nhân viên phục vụ ngạc nhiên nhìn ba người khách ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ.

Năm nay một áo trắng hay sao nhỉ?

Một chàng trai khôi ngô, hào hoa, phong nhã, anh mặc một chiếc sơ mi trắng, nụ cười hấp dẫn khiến rất nhiều cô gái phục vụ phải ngơ ngác.

Đối diện anh ấy là một chàng trai có mái tóc nhuộm màu sợi đay, cánh mũi trái đeo chiếc khuyên gắn kim cương, đẹp trai một cách dễ sợ. Chàng trai này cũng mặc sơ mi màu trắng, trên áo còn được in một số hoa văn chìm, rất tinh tế. Chỉ có điều, đôi môi chàng trai này đang mím rất chặt, khuôn mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, dường như đang cố kìm nén sự tức giận.

Ngồi cạnh chàng trai có mái tóc màu sợi đay là một cô gái mặc váy trắng, cô đang dựa người vào tấm cửa kính bên

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

cạnh, ánh mặt trời che lấp khuôn mặt cô khiến người ta không thể nhìn rõ được, mái tóc ngắn lòa xòa bay bay trong gió.

Từ khi bọn họ bước vào trong quán, chẳng ai nói một lời nào cả.

Không khí yên lặng một cách kỳ quái.

“Này”, Bùi Ưu đưa tay lên gãi gãi mũi, mỉm cười, dường như đang muốn tháo gỡ cục diện không mấy vui vẻ này, “Diệu, còn không mau giới thiệu để bọn anh còn làm quen”.

Ngón tay của Doãn Đường Diệu bỗng cứng đơ, đôi môi cậu trở nên nhợt nhạt.

Cậu không thể quên được cảnh tượng được chứng kiến ban nãy, Tiểu Mễ ướt đầm nước mắt ôm chặt lấy Bùi Ưu, cô ấy dường như đã quên đi tất cả, vô cùng mừng rỡ và cũng dần tuyệt vọng, ánh mắt ấy, cậu chưa từng được nhìn thấy bao giờ.

“Đường Diệu!”

Bùi Ưu thấy cậu vẫn ngồi yên lặng, đành nhăn nhó mỉm cười, anh biết rõ cậu em này chắc chắn vẫn đang rất tức giận. Anh bèn quay về phía cửa sổ, mỉm cười nói:

“Xin chào, em là Tiểu Mễ phải không?”

Tiểu Mễ cũng đang ngồi ngây ra nhìn anh.

Ánh mắt của cô ấy rất có hồn, nhẹ nhàng nhìn anh, hơi thở của cô ấy dường như cũng trở nên nhẹ nhàng. Hình như cô ấy coi anh như một quả bong bóng mỏng manh, chỉ cần thổi mạnh một cái là anh sẽ biến mất vậy.

Doãn Đường Diệu lại trợn mắt lên nhìn Tiểu Mễ, mấy ngón tay cứng đờ đang để trên đùi bỗng nắm chặt lại, các khớp ngón tay trắng bệch. Cậu không hiểu tại sao, bỗng nhiên cô ấy lại trở nên như vậy, tại sao lại dùng ánh mắt đó để nhìn người bạn thân nhất của cậu! Cậu hận một nỗi không thể nghiền nát hai vai của cô ấy để bắt cô ấy thu ánh mắt đó lại!

Cô ấy chỉ được phép nhìn một mình cậu thôi!

Nhưng, ánh mắt cô ấy nhìn Bùi Ưu lại vô cùng chăm chú và hút hồn!

Toàn thân Doãn Đường Diệu bỗng lạnh toát.

Trái tim cậu bỗng vô cùng đau đớn, toàn thân cậu như đang bị hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm vào.

Bùi Ưu khẽ nhủ mày, anh cúi đầu, khẽ ho một tiếng, cầm chiếc túi giấy vẫn đang đặt ở bên cạnh lên, ngẩng đầu và nói:

“Nghe nói em rất thích các thiên thần, vì vậy anh mua cái này để tặng em, hy vọng là em sẽ thích nó.”

Tiểu Mễ mở chiếc túi giấy ra.

Một búp bê thiên thần bằng vải bông trắng tinh, sau lưng là một đôi cánh trong suốt long lanh. Ngón tay cô khẽ chạm vào đôi cánh, một cảm giác lạnh lạnh, ngón tay cô khe khẽ run lên, dường như cô vừa bừng tỉnh sau một giấc mơ.

“Cảm ơn.”

Cô nhẹ nhàng nói với Bùi Ưu.

“Ha ha, em là cô gái mà Đường Diệu yêu thích, cũng chính là bạn của anh rồi.” Bùi Ưu vừa cười vừa quay sang nhìn Doãn Đường Diệu vẫn đang ngồi rất lạnh lùng. “Đây là lần đầu tiên cậu ấy dẫn bạn gái tới gặp anh đấy. Tiểu Mễ, mặc dù, đôi khi, Doãn Đường Diệu rất hung dữ và vô lý, nhưng thực ra cậu ấy là một chàng trai rất đơn giản và cũng rất đáng yêu đấy. Nếu em giận cậu ấy, cho cậu ấy ném một chút vật vạ là được rồi, đừng làm cậu ấy bị tổn thương nhé.”

“Đủ rồi! Anh im miệng đi!”

Doãn Đường Diệu hét lên, đập mạnh tay xuống mặt bàn. Âm thanh lớn bất ngờ khiến nhân viên phục vụ lẫn khách ngồi xung quanh đều ngạc nhiên quay lại nhìn.

Bùi Ưu lại gãi gãi mũi, nhún nhó mím cười.

Tiểu Mễ chợt bừng tỉnh bởi tiếng quát của Doãn Đường Diệu, cô hoảng sợ quay lại nhìn cậu. Cậu ấy đang vô cùng tức giận, đôi môi đang mím rất chặt. Nhìn cậu, cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và đau khổ của cậu lúc này.

...

“Tại sao lại muốn ở bên Doãn Đường Diệu?” Doãn Triêu Mạn hạ thấp giọng hỏi.

“Bởi vì cháu muốn đem lại hạnh phúc cho anh ấy.” Tiểu Mễ nhìn thẳng vào bà, ánh mắt trong veo như hồ nước mùa thu. “Cháu muốn mang lại cho anh ấy hạnh phúc, nhiều nhất, nhiều nhất, để anh ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

...

Đó là những câu nói của cô cách đây không lâu, thế mà, giờ đây, điều cô mang lại cho cậu chỉ là sự đau khổ sao?

Nhưng...

Cô bối rối nhìn về phía chàng trai mặc sơ mi trắng. Anh ấy là ai, rốt cuộc anh ấy là ai, tại sao lại giống nhau như vậy! Có phải là Dục đã hồi sinh không? Có phải là anh đã trở về bên cô không? Tuy nhiên, tại sao anh không hề nhận ra cô, dường như anh mới chỉ lần đầu gặp cô?

Cô lại ngậy ra nhìn anh.

Không...

Không phải...

Nụ cười đó, giọng nói đó, phong thái đó...

Mặc dù giống đến tận xương tủy nhưng vẫn không phải là anh.

Anh ấy không phải là Dục.

Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu giúp cô bình tĩnh lại, cô cúi người trước mặt Bùi Ưu: “Xin lỗi anh, ban nãy, em đã quá sỗ sàng”. Cô biết, hành động ban nãy của cô đã làm tổn thương Doãn Đường Diệu, cũng mang lại nhiều phiền phức cho bạn của cậu ấy.

“Em nhận nhầm người, đúng không?”

“... Vâng.”

“Ha ha, trông giống nhau lắm hả?”

“... Vâng.” Cô ngơ ngác nói: “Thân hình, tướng mạo, giọng nói, thần thái... đều rất giống”. Thậm chí, ngay cả thói quen nhỏ là hay đưa tay lên gãi gãi mũi cũng rất giống. Trước đây cô thường nói đùa với Dục rằng: “Này, anh học điệu gãi mũi của Sở Lưu Hương giống thật đấy”.

Bùi Ưu cười nói: “Em nói làm anh cũng muốn gặp cậu ấy, quả thật là giống như vậy sao?”.

“... Anh ấy... đã mất rồi...”

Tiểu Mễ khẽ thở dài, giọng nói cũng trở nên rất nhẹ, rất nhẹ.

Bầu không khí bỗng chốc lại trở nên kỳ quái.

Đôi môi Doãn Đường Diệu từ trắng bệch chuyển sang tím ngắt.

Toàn thân cậu lạnh ngắt, cậu bỗng phát hiện ra mình vẫn chưa hiểu hết về Tiểu Mễ. Giọng nói của cô ấy rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như một chiếc búa, gõ mạnh vào trái tim cậu, tình cảm biểu lộ qua giọng nói của cô ấy khiến cậu vô cùng ghen tức, ghen tức đến nỗi chỉ muốn giết chết một ai đó!

Hôm nay, cậu cố tình mặc sơ mi trắng, cô ấy đã nói rằng, cậu mặc nó vào sẽ trở thành người đàn ông đẹp nhất trên thế gian này. Nhưng, cô không buồn nhìn cậu, không buồn nhìn cậu bằng một con mắt.

Tùng con đau vô cùng dữ dội từ nơi trái tim cậu.

Nắm chặt tay lại, cậu không chú ý tới những cơn đau dữ dội đó nữa, cứ cho là đau đến chết đi thì sẽ sao nào, cô ấy thậm chí còn không buồn quay đầu lại nhìn cậu một lần nữa chứ

“Xin lỗi.”

Bùi Ưu gãi gãi mũi, cười nhăn nhó.

“Không sao đâu ạ.”

Tiểu Mễ lại lặng lẽ nhìn anh. Dục, anh có tin không, trên đời này lại có người giống anh đến vậy, có lẽ là do anh biết em rất nhớ anh, vì vậy mới để em nhìn thấy anh phải không.

Bùi Ưu lại nhìn sang Doãn Đường Diệu càng lúc càng thêm lăm lăm kia, trong lòng khẽ buông một tiếng thở dài, chia bàn tay phải về phía Tiểu Mễ, mỉm cười nói:

“Vây để anh giới thiệu một chút nhé, anh là bạn của Đường Diệu.”

Tiểu Mễ nhẹ nhàng nắm tay anh.

“Chào anh.”

“Hy vọng sau này sẽ thường xuyên được gặp em, anh tên là Bùi Ưu.”

Ngoài kia, mặt trời đã nhuộm không gian thành một màu đỏ rực.

Dòng xe cộ vẫn tập nập qua lại trên đường.

Trong quán cà phê, tiếng cười nói vẫn xôn xao.

Người phục vụ đi đi lại lại.

Đầu Tiêu Mễ bỗng đập liên hồi, trước mắt cô là một làn sương mù, đôi môi cô run rẩy:

“Anh... tên là...”

“Anh là Bùi Ưu.” Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tay cô đang nắm chặt lấy tay anh, đôi mắt tràn ngập sự sùng sốt.

“Bùi Ưu?! Có phải “ưu” trong từ “ưu tú” không?!”

Một tia chớp lóe lên trong đầu cô, cô sững người, chẳng phải là Bùi Ưu đã bị chết yếu từ khi còn rất nhỏ hay sao?! Sao lại có thể... Nhưng, sau một chuỗi buồn phiền, cô bỗng hiểu ra nhiều điều, lẽ ra cô phải sớm nhận ra điều đó mới đúng, làm gì có hai người xa lạ mà lại giống nhau như đúc vậy. Tại sao cô lại có thể gặp được anh, tại sao anh lại có thể ngồi trước mặt cô. Dục, anh vẫn chưa chết, đúng không anh, anh vẫn đang đi tìm anh ấy, anh vẫn đang đi theo em phải không. Anh đã nhìn thấy anh ấy rồi, anh cũng đã nhìn thấy anh ấy rồi, đúng không anh!

“Đúng, đúng là “ưu” trong từ “ưu tú”.”

“Là anh...” Nước mắt lại bắt đầu rơi trên khuôn mặt cô, cô mỉm cười, nhưng không nhận được cô lại bật khóc, “Là anh, thật sự là anh đó sao?”.

Bùi Ưu hỏi lại một cách khó hiểu: “Sao thế?”.

“Dục...”

“Ai cơ?”

“Bùi Dục...” Trong giây lát, cô bỗng không biết phải nói thế nào. Đôi môi cô ướt đẫm nước mắt, đáng ra phải cười mới đúng chứ, nhưng, tại sao trên mặt cô lại toàn nước mắt. “... Anh có biết Bùi Dục không?”

“Bùi Dục là ai?” Cái tên này rất giống với tên anh, Bùi Ưu, Bùi Dục, ghép lại với nhau hình như thành âm đọc của từ “ưu tú” thì phải.

“Anh không biết Bùi Dục sao?!” Tiểu Mễ lại sững người, người cô bỗng lạnh toát. “Từ trước tới giờ, anh chưa nghe ai nhắc tới tên Bùi Dục sao?!”

“Rốt cuộc cậu ấy là ai? Tại sao anh cần phải biết cậu ấy?”

Cô nhắm mắt lại.

Nước mắt lại từ từ rơi xuống.

Dục...

Người này dường như chưa từng nghe thấy tên anh.

Trong lòng Bùi Ưu bỗng cảm thấy bồn chồn không yên, anh nhíu mày lại, chăm chú nhìn Tiểu Mễ: “Em hãy nói cho anh biết, Bùi Dục là ai, tại sao em lại cho rằng anh cần phải biết cậu ấy”.

Anh nắm lấy tay cô.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Anh nhìn thẳng vào cô.

Cô lại nhìn anh bằng đôi mắt ngân ngân nước.

Trong quán cà phê lúc đó, dường như chỉ còn Tiểu Mễ và Bùi Ưu tồn tại, tất cả những người khác đều là người thừa.

Doãn Đường Diệu đứng phắt dậy, đập chiếc bàn trước mặt đổ "rầm" một tiếng.

Tiếng động lớn lại khiến tất cả mọi người quay đầu nhìn.

Cậu sai từng bước dài về phía cửa ra vào, tấm lưng đơn độc, kiêu ngạo đang vươn rất thẳng, một vẻ lạnh lùng khiến những nhân viên phục vụ và khách hàng mà cậu lướt qua đều ngẩn ngơ hết cả.

Tuy nhiên...

Không một ai nhìn thấy đôi môi của cậu đang đau đớn đến nổi tím ngắt. Bởi vì những cơn đau đớn từ trong tim, cậu không thể tiếp tục nhìn, tiếp tục nghe được nữa, cậu không thể để mình trở nên yếu ớt trước mặt Tiểu Mễ.

* * *

Màn đêm đã bao trùm mặt đất.

Bởi vì đang là kỳ nghỉ hè, con đường núi trong vườn cây dẫn về ký túc xá cũng trở nên yên tĩnh, vắng vẻ. Hai bên đường là những hàng cây rậm rạp, cứ cách khoảng ba mươi mét lại có một cột đèn chiếu sáng. Mặc dù vậy, ánh sáng

vàng vọt của bóng đèn vẫn không đủ sức chiếu xuyên thủng những vòm lá rậm rạp kia, hai bên đường vẫn là một màu đen huyền bí.

Trong bóng đêm, những cây trúc đào hai bên đường bỗng trở nên đẹp một cách kỳ lạ.

Bên dưới con đường núi là những khe núi im lìm, ở đó đây rẫy những cây cỏ dại và đám lá rụng mà không có người quét dọn. Gió từ trong khe núi thổi tới, nghe như tiếng khóc thút thít của ai đó.

Tiểu Mễ yên lặng bước từng bước trên đường.

Trên đường, chỉ có cô độc bước cô đơn. Gió nhẹ nhẹ thổi tới, mái tóc ngắn lòa xòa bay cả vào mắt cô, dưới ánh đèn đường vàng vọt, chiếc váy trắng cũng trở nên vàng vọt như những cánh hoa dành dành khi đã úa tàn.

Cô không thể nghĩ ngợi thêm được nữa.

Từ khi nhìn thấy Bùi Ưu đến giờ, thế giới của cô dường như đã bị vỡ ra thành trăm mảnh, đầu óc cô trở nên trống rỗng. Biết rõ rằng anh ấy không phải là anh, đó chỉ là một người trông rất giống anh, nhưng, cô lại không thể nào thoát ra khỏi cảm giác bàng hoàng khi nhìn thấy anh ấy.

Cô im lặng, bước đi chậm rãi, bước qua một cột đèn, bên cạnh cột đèn đó dường như có một bóng người cao lớn, mặc dù vậy, cô vẫn không nhìn thấy, cô lặng lẽ đi qua.

"Tiểu Mễ."

Một tiếng gọi khe khẽ.

Cô sững người, từ từ quay đầu lại, cô nhìn thấy một đôi mắt đen, sâu thăm thẳm. Dưới ánh đèn đường, bộ dạng người đó thật u buồn, người đó chính là Trịnh Hạo Dương.

“... Cậu... Cậu không về nhà sao?”

Tiểu Mễ đứng trước mặt Trịnh Hạo Dương, ngây người hỏi cậu. Cậu ấy là con một, bố mẹ hết sức yêu chiều, cô cứ nghĩ rằng hề nghi hè là cậu ấy phải về nhà ngay mới đúng chứ.

Trịnh Hạo Dương cười nhăn nhó: “Tớ vẫn ở đây, vẫn ở khu ký túc xá nam, mỗi lần đến nhà ăn, cậu sẽ thường xuyên nhìn thấy tớ. Sao, không hề để ý chứ gì?”.

“Xin lỗi cậu.” Cô hạ thấp giọng.

Đôi mắt cậu ấy bỗng ánh lên một ánh nhìn kỳ lạ: “Tớ có nghe nhầm không vậy? Cậu bỗng nhiên lại xin lỗi tớ. Tớ cứ nghĩ rằng cậu sẽ mắng tớ, sẽ đuổi tớ đi, đuổi tớ đi càng xa cậu càng tốt”. Từ nhỏ tới lớn, cô vẫn rất ghét cậu, ghét vì cậu hay xuất hiện trước mặt cô. Đã nhiều lúc cậu có cảm giác, cô hy vọng trên đời này không có một người tên là Trịnh Hạo Dương.

Tiểu Mễ nhìn Hạo Dương hồi lâu, cô hạ thấp giọng: “Hôm nay tớ rất mệt”. Nói xong, cô cất bước tiếp tục đi về phía ký túc xá nữ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trịnh Hạo Dương đứng chắn trước mặt Tiểu Mễ, chăm chú nhìn cô.

“Không liên quan gì tới cậu.”

Cô cúi đầu định lách qua người cậu.

Cậu giơ tay ra tóm lấy tay cô, giọng nói có vẻ buồn rầu: “Tớ đã đứng đây đợi cậu suốt ba tiếng đồng hồ! Thế nào gọi là không liên quan gì tới tớ? Trong cả cái trường Thánh Du này, người duy nhất có liên quan tới quá khứ của cậu chỉ có một mình tớ mà thôi!”.

“Tớ đã nói là không liên quan gì tới cậu cả! Bây giờ không liên quan, sau này cũng không liên quan, trước đây cũng không có một chút liên quan nào cả!” Tiểu Mễ cố gắng kìm chế cơn đau nhói trong tim, hét lên với Trịnh Hạo Dương.

Trịnh Hạo Dương đau khổ nắm chặt lấy tay cô:

“Tiểu Mễ!”

Cô buồn rầu nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài, cố gắng bình tĩnh lại: “Xin lỗi, hôm nay tâm trạng của tớ đang rối bời”. Cô rút tay ra khỏi tay cậu.

“Doãn Đường Diệu đã tìm gặp tớ.”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Lúc chiều tối, cậu ấy gọi điện cho tớ, bảo tớ nói cho cậu ấy biết chuyện trước đây của cậu. Vì vậy, tớ đứng ở đây đợi cậu, muốn biết xem đã có chuyện gì xảy ra?”

Bầu trời đêm đen kịt, không có một ngôi sao nào.

Ánh đèn vàng vọt yếu ớt hắt xuống đất.

Bóng cây khiến con đường núi càng trở nên yên tĩnh.

Tiểu Mễ sững người nhìn Trịnh Hạo Dương, gió thổi tung bay vạt váy của cô, dáng người gầy gò trong bóng đêm lại càng thêm yếu ớt.

“Cậu ấy tìm cậu?”

Cô lại sững sờ hỏi lại một lần nữa.

“Đúng vậy, nghe qua điện thoại, tớ thấy tâm trạng của Doãn Đường Diêu có vẻ không được tốt, cậu ay “ra lệnh” cho tớ phải kể lại tất cả mọi chuyện trước đây của cậu cho cậu ấy nghe.”

“Cậu đã nói với cậu ấy rồi sao?” Cô bỗng nhiên cảm thấy thật khó thờ.

Trịnh Hạo Dương quan sát kỹ thái độ của cô, hạ thấp giọng: “Không”. Cậu cũng hiểu rằng, nếu đem nguyên nhân chuyển đến Thánh Du của Tiểu Mễ kể cho Doãn Đường Diêu nghe, vậy thì, cô ấy thật sự sẽ hận cậu rất lâu, rất lâu, có khi không bao giờ tha thứ cho cậu nữa.

Tiểu Mễ nhắm mắt lại, hai hàng lông mi khẽ rung lên:

“Cảm ơn cậu.”

“Nhưng, nhưng không thể cứ giấu mãi như thế này được, sẽ có một ngày, Doãn Đường Diêu biết được sự thật.”

“Không.” Cô lắc đầu quả quyết, đôi môi trắng bệch.
“Cậu ấy sẽ không thể biết được, chỉ cần tớ không nói, cậu cũng không nói thì cậu ấy không thể biết được.”

“Cậu có thể che giấu được bao nhiêu lâu?”

“Có thể giấu được đến đâu hay đến đó.” Ánh mắt của cô vô cùng buồn bã, một ý chí không bao giờ chịu khuất phục.

“Tớ không biết là đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên, Doãn Đường Diệu đã bắt đầu nghi ngờ rồi. Cậu ấy muốn biết những chuyện trước đây của cậu, cậu ấy thậm chí còn dọa rằng hôm nay nếu phải giết tớ để tớ nói ra thì cậu ấy cũng sẽ làm ngay!”
Trịnh Hạo Dương buồn rầu đưa tay lên, nắm lấy vai Tiểu Mễ,
“Tiểu Mễ, nếu thực sự cậu ấy đã muốn biết, cậu cũng không thể giấu mãi được đâu! Chỉ cần đến Thanh Viễn dò hỏi một chút là sẽ biết ngay những chuyện của Dục”.

Cô kinh hãi tới nỗi ngăn người.

“Tiểu Mễ, cậu tỉnh táo một chút đi, được không hả?”
Trịnh Hạo Dương lắc lắc vai cô, “Cậu ấy không phải là Dục, cho dù cậu ấy có trái tim của Dục, cậu ấy cũng không phải là Dục!”.

“Cậu ấy đúng là Dục.”

Cô cắn chặt môi.

“Không phải! Cậu ấy là Doãn Đường Diệu, cậu ấy không phải là Bùi Dục!” Trịnh Hạo Dương hét lên trong không trung, đôi mắt đen sâu thẳm ấy lại càng buồn hơn. “Tớ xin cậu đấy,

cậu tỉnh lại một chút đi được không hà?! Tên của cậu ấy là Doãn—Đường—Diệu—!”

“Cậu ấy là Dục! Cậu ấy là Dục! Cậu ấy là Dục!”

Tiểu Mễ bịt tai lại, hét lên, những tiếng hét đầy tuyệt vọng.

“Lẽ nào cậu điên rồi sao? Cậu thực sự điên rồi sao?! Cậu ấy có điểm nào giống với Dục hả! Chẳng qua chỉ là một trái tim mà thôi! Nếu võng mạc mắt của Dục cũng hiến tặng thì sao? Nếu thận của cậu ấy cũng hiến tặng thì sao? Nếu như tủy xương của cậu ấy cũng hiến tặng thì sao? Đúng, Dục còn đã từng hiến máu, đúng không? Tại sao cậu không đi tìm hiểu xem! Xem ai đã dùng máu của Dục! Tại sao cậu không đi đi?!” Trịnh Hạo Dương không nhận được nữa cũng hét toáng lên.

“Im miệng!”

Cô hét lên với tất cả hơi sức còn lại, âm thanh xuyên qua màn đêm, hàng cây hai bên đường khe khẽ lay động. Sau đó, cô bắt đầu run rẩy, run rẩy vùng vẫy ra khỏi hai tay của Trịnh Hạo Dương, run rẩy bước lùi lại.

Trong màn đêm yên tĩnh.

Toàn thân cô run lên như một đứa trẻ đang bị bệnh.

Cô run rẩy bước lùi lại.

Hai bước.

Ba bước.

Gió đêm thổi tới, hàng cây hai bên đường rung lên xào xạc. Khuôn mặt cô trắng bệch đến kinh người, giọng nói còn nhẹ hơn cả gió:

“Nếu... cậu ấy không phải là Dục... tớ phải làm thế nào đây?”

Trịnh Hạo Dương hoảng sợ nhìn cô:

“Tiểu Mễ...”

Đôi mắt của Tiểu Mễ mang sự u buồn của những đám mây đêm, chiếc váy trên người cô trắng đên nổi nhìn như trong suốt, cả người cô dường như có thể tan biến trong màn đêm bất cứ lúc nào.

“Nếu như trên thế gian này không còn Dục nữa, vậy thì, phải chăng chỉ còn lại đơn độc một mình tớ?”

Âm thanh rất nhẹ, rất nhẹ.

Âm thanh rất nhẹ ấy lẫn vào trong cơn gió đêm.

“Nếu như trên thế gian này chỉ còn lại đơn độc một mình tớ, vậy thì tớ phải đi đâu đây?”

Trịnh Hạo Dương bỗng nhớ tới vết thương ở cổ tay cô, đôi mắt cậu lại càng trở nên u tối.

Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, sau đó, khuôn mặt cô bỗng xuất hiện một nụ cười vô hồn: “Vì vậy, cậu thấy đấy, Dục không nỡ để tớ lại một mình, anh ấy để trái tim lại bên tớ. Mặc dù anh ấy không còn nữa, nhưng, anh ấy vẫn ở bên tớ”.

“Tiểu Mễ...”

“Hơn nữa”, đôi môi đang cười của cô khẽ run lên, “Hạo Dương, cậu cũng biết rồi đấy, trước đây tớ rất ngang bướng, rất xấu tính, khi Dục còn sống, tớ thường bắt nạt anh ấy, ngay cả thạch hoa quả cũng không muốn cho anh ấy ăn. Vì vậy, anh ấy cũng không can tâm ra đi như vậy, tớ phải trả hết những gì trước đây đã nợ anh ấy”.

Trịnh Hạo Dương cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cậu phải tiếp tục mắng cho cô tỉnh lại, cho cô hiểu rằng, cô làm như vậy rất hoang đường, rất buồn cười, vậy mà, trái tim cậu lại vô cùng đau đớn, cuối cùng, cậu cũng không nói được gì nữa.

“... Nhưng, nếu Doãn Đường Diệu biết được, cậu tiếp cận cậu ấy chỉ vì trái tim...”

“Tớ xin cậu đấy, Hạo Dương.” Cô cắn chặt môi, “Cậu đừng nói cho Doãn Đường Diệu biết, đừng bao giờ cho cậu ấy biết. Nếu cậu ấy biết, cậu ấy sẽ rất tức giận, cậu ấy sẽ không thèm để ý đến tớ nữa. Nếu vậy, tớ phải biết làm thế nào đây?”.

Trịnh Hạo Dương chăm chú nhìn cô hồi lâu, đôi mắt cậu còn tối hơn cả đêm đen.

“... Được. Tớ nhận lời với cậu.”

Rất nhẹ, một nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi Tiểu Mễ, cô mỉm cười với cậu:

“Cảm ơn.”

Đây là lần đầu tiên, Trịnh Hạo Dương thấy Tiểu Mễ cười với mình như vậy. Trước đây, nụ cười đó chỉ dành riêng cho Dục mà thôi. Cuối cùng thì cô ấy cũng đã mỉm cười với cậu, vậy mà sao cậu vẫn buồn như vậy?

Màn đêm tĩnh mịch, ánh đèn đường vàng vọt, hoa trúc đào nở khắp sườn núi, sắc đỏ của hoa trúc đào vẫn vô cùng diễm lệ trong đêm.

Dưới ánh đèn đường.

Dường như Tiểu Mễ nghe thấy một âm thanh nào đó.

Tiếng xào xạc của lá cây như là nhịp đập con tim.

Cô hoảng sợ nhìn về phía bóng cây tối đen phía xa kia.

Gió đêm từ khe núi thổi tới.

Lá cây xào xạc trong gió.

Trong bóng cây đang rung lên xào xạc kia, dường như có một bóng người rất lạnh lùng, cô đơn. Doãn Đường Diệu hình như đã đứng đó từ rất lâu, rất lâu rồi. Lâu đến nỗi dường như cả thế giới đang ngưng đọng lại. Lá cây khẽ rung trên đầu cậu, giống như trong một cơn ác mộng.

Cậu đang đứng lặng tại đó.

Bên tai là tiếng gió đang thì thầm.

Trong bóng đêm yên tĩnh, các đầu ngón tay của Doãn Đường Diệu đang dần lạnh cóng, dòng máu trong người

đường như cũng đang đông lại. Cậu nghĩ rằng mình đã chết rồi, tuy nhiên, những cơn nhói đau trong tim lại nhắc cho cậu biết cậu vẫn đang sống, đây không phải là một cơn ác mộng, những điều cậu nghe thấy hoàn toàn là sự thật.

Gió đêm...

Thối giữa hai người...

Cô đã nhìn thấy cậu.

Cô đang đứng dưới ánh đèn vàng vọt.

Cậu đang đứng trong bóng cây đen tối.

Cô hoảng sợ muốn từ chối.

Viên kim cương trên mũi cậu lại phát ra những thứ ánh sáng lạnh lùng như một lưỡi dao.

Trịnh Hạo Dương cũng sững người, cậu quay sang nhìn Tiểu Mễ, cô đang đứng lặng một cách hoảng sợ, đôi mắt lộ rõ vẻ hoang mang; cậu lại nhìn về phía bóng cây, Doãn Đường Diệu dường như đang hòa tan vào trong đêm tối.

Sự thật, cuối cùng cũng không thể che giấu mãi được.

Trịnh Hạo Dương đưa tay ra, định đỡ lấy vai cô, lựa lời an ủi cô. Tuy nhiên, đôi tay cậu lại dừng giữa không trung, cô đang ngẩng ra nhìn Doãn Đường Diệu, trong mắt cô không hề có cậu.

Những tia nhìn sắc nhọn như mắt chim ưng bỗng dần trở nên âm trầm.

Giống như một màn kịch, cho dù là màn mở đầu, màn giữa hay màn kết thúc, cũng không có vai nào cho cậu cả.

Không biết bao lâu sau.

Trịnh Hạo Dương lặng lẽ bỏ đi.

Trên con đường núi chỉ còn lại Doãn Đường Diệu và Tiểu Mễ đang đứng ngây ra nhìn nhau.

Màn đêm vô cùng tĩnh mịch.

Khu ky túc xá phía cuối con đường núi đang lấp lánh ánh đèn.

Tiểu Mễ chậm rãi bước lại gần Doãn Đường Diệu, bước chân của cô có phần run rẩy, lá cây vẫn không ngừng kêu xào xạc, càng bước lại gần cô càng cảm nhận được sự gia lạnh toát ra từ người cậu.

Cô cắn chặt môi, run rẩy nói:

“Anh...”

Cô không biết cậu đã nghe được bao nhiêu phần câu chuyện, tuy nhiên, vẻ lạnh lùng trong bóng tối của cậu khiến trái tim cô như muốn vỡ tung ra.

Chiếc sơ mi trắng của Doãn Đường Diệu dường như đang phát ra những tia sáng yếu ớt trong bóng đêm, cậu ấy không nói gì, đôi môi đang mím rất chặt, lộ rõ mau tím tái.

Toàn thân cô run rẩy, cô hít một hơi thật sâu, rồi lại hít một hơi thật sâu:

“Anh... anh đều nghe thấy hết rồi sao?”

Ánh mắt của cậu vẫn vô cùng lạnh lùng:

“Cô hy vọng rằng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ nghe thấy điều đó, đúng không?”

“Em...”

“Trong mắt cô, tôi là một thằng ngốc, đúng không?”
Gió mùa hè nhưng sao bỗng nhiên lại lạnh như đang giữa mùa đông vậy, trái tim cậu đang đau nhói từng hồi, giống như nó đang bị xé ra làm nhiều mảnh. Cậu không để giọng nói của mình thể hiện bất cứ cảm xúc gì, không muốn trước mặt cô, cậu lại có biểu hiện như một thằng ngốc.

Tiểu Mễ cảm thấy khó thở, ruột gan cô dường như đang bị đảo lộn hết lên, cô hoảng sợ và muốn giải thích một điều gì đó. Cô mấp máy môi, nhưng lại không thể nói được gì cả.

Doãn Đường Diệu vẫn lạnh lùng nhìn cô:

“Nói đi, hãy nói cho tôi biết, đó chỉ là hiểu nhầm, hãy nói rằng tất cả là do tôi nghe nhầm đi.”

“...”

“Tại sao lại không nói?” Doãn Đường Diệu trợn mắt nhìn cô, bước về phía trước vài bước, dùng tay bóp mạnh vào cằm cô, khiến cô phải ngẩng mặt lên nhìn cậu. “Có phải cô muốn giấu tôi mãi mãi không? Hãy làm đi, hãy tiếp tục

lừa dối tôi đi, tiếp tục lừa dối tôi đi, hãy lừa dối tôi cả đời đi!
Cô là đồ tồi!!”

Tiểu Mễ lại khóc.

Nước mắt trên má cô lại lã chã rơi xuống tay cậu.

Doãn Đường Diệu nhìn những giọt nước mắt như sao sa của cô, cong khóe môi lên: “Ngày sinh nhật hôm đó, cô cũng đã khóc, gần đây hình như cô rất thích khóc thì phải... sao cô lại có nhiều nước mắt thế nhỉ?... Hãy nói cho tôi biết, những giọt nước mắt đó là vì ai hả?”.

Khuôn mặt Tiểu Mễ đã bị nhấn chìm bởi những giọt nước mắt.

Cô run rẩy nhắm mắt lại.

Hàng lông mi ướt đẫm nước mắt.

“Tôi vẫn cứ cho rằng, cô khóc là vì tôi, vì vậy, tôi đã cuống quýt lo lắng như một thằng ngốc.” Những ngón tay của Doãn Đường Diệu dần dần nắm chặt lại. “Chắc chắn cô đã cảm thấy rất buồn cười, đúng không? Trong mắt cô, tôi là một thằng ngốc rất buồn cười, đúng không?”

“Không phải, không phải như vậy!”

Cô vừa khóc vừa lắc đầu, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Xin lỗi...”

Đôi mắt cô đầy vẻ hoảng loạn, cô vừa khóc vừa nói:

“Xin lỗi... xin lỗi...”

Cô khóc thật thảm thiết, nước mắt vẫn cứ rơi xuống tay cậu, trái tim cậu như đang bị những bánh xe giày xéo, từng cơn, từng cơn đau đốn, đôi môi cậu ngày càng tím tái.

Doãn Đường Diệu khẽ thở dài.

Cậu uốn thẳng lưng lên, không thể để người cậu phát ra một nhịp run rẩy nào.

“Xin lỗi? Cô làm điều gì có lỗi với tôi nào? Cô chạy mười nghìn mét cho tôi, cô viết bài tiểu luận cho tôi, cô tìm viên kim cương cho tôi, cô ôn tập bài giúp tôi, cô nấu mì Trường Thọ cho tôi ăn, cô mua sơ mi trắng cho tôi, cô đối với tôi như một thiên thần, cô có điều gì phải xin lỗi tôi nào?”

Tiểu Mỹ vẫn nức nở, lúc này, cô thực sự hiểu, cô đã sai rồi.

Cô không phải là thiên thần.

Cô chính xác là một ác quỷ.

Cô đã tiếp cận Doãn Đường Diệu với những mưu đồ khác, cô đã tự hứa sẽ đem lại niềm vui và hạnh phúc cho cậu, cô thuần khiết, lương thiện như một thiên thần. Tuy nhiên, tất cả đều chỉ là những lời nói dối... Cô là người ích kỷ nhất trên thế giới này. Vì Dục, vì muốn được ở bên Dục, cô chưa hề để ý tới Doãn Đường Diệu. Cô không để ý tới sự hung hãn của cậu, không để ý tới sự ngang ngạnh của cậu, tất cả chỉ vì cô không buồn để ý đến cậu. Cô tự cho rằng mình là

thiên thần, nhưng thiên thần sao lại có thể làm tổn thương người khác như vậy!

Cô đã làm cậu bị tổn thương.

Dù đang ngập chìm trong nước mắt, dù đang ngập chìm trong đêm tối, sự đau khổ tột cùng trong mắt cậu ấy vẫn khiến cô hận một nỗi là không thể chết ngay được.

Tại sao sau khi đã làm cậu bị tổn thương, trái tim cô cũng đau đớn như vậy, cô phải là một ác quỷ mới đúng. Giờ đây cô hận rằng không thể dùng tất cả để đánh đổi lại những ngày tháng cô chưa hề gây tổn thương cho cậu!

Doãn Đường Diệu bóp chặt cằm cô, đầu ngón tay cậu vô cùng lạnh lẽo, các khớp ngón tay lại kêu răng rắc. “Có nhìn thấy không hà? Hôm nay, tôi đã mặc chiếc áo mà cô tặng. Cô đã nói rằng, tôi mặc nó vào sẽ trở thành người đàn ông đẹp nhất trên thế giới này. Tại sao, tại sao cô không thêm nhìn tôi dù chỉ một lát?”

Nước mắt đã làm nhòa đôi mắt cô.

Cô vừa khóc vừa áy náy nói: “Xin lỗi...”.

Ngoài câu đó, cô dường như không biết nói câu gì khác.

“Thích mặc sơ mi màu trắng có phải là người có tên là Bùi Dục không? Thích ăn mì Trường Thọ cũng là anh ta, phải không?” Doãn Đường Diệu cảm thấy vô cùng đau đớn, đau đến nỗi toàn thân run lên, đau đến nỗi các ngón tay

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

cũng bắt đầu tím ngắt. “Chính là vì anh ta, cô mới tìm cách tiếp cận tôi, đúng không?”

Tiểu Mễ càng thêm đau lòng, cô khóc lạc cả giọng:

“Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!”

Những cơn đau ở tim càng thêm dồn dập, cơn đau đang lan tỏa ra khắp cơ thể cậu, cậu đau đến nỗi gương mặt trở nên trắng bệch, đôi môi tím tái một cách đáng sợ.

“Bởi vì trái tim của anh ta sao?”

Doãn Đường Diệu nói một cách thều thào, sự đau đớn trong cơ thể đã khiến cậu không thể tiếp tục bóp chặt cầm cô được nữa, cậu buông hai tay xuống, nhẹ nhàng nhắc tay cô lên, đặt bàn tay cô lên vị trí trái tim mình.

“Cô thích trái tim của anh ta, đúng không? Được, vậy thì cô hãy đem nó đi đi.”

Tiểu Mễ hoảng sợ rút tay lại, nước mắt vẫn là chã rơi:

“Xin lỗi, em sai rồi! Em biết là em đã sai rồi, em xin lỗi!”

Doãn Đường Diệu lại nắm chặt lấy tay cô, ngón tay cậu đã trở nên lạnh như băng, bóp mạnh tay cô, chút sức lực còn lại như muốn cho tay cô vào lồng ngực cậu, xé toang nó ra rồi lấy trái tim mang đi.

“Tôi trả nó cho cô là được chứ gì!”

Cậu gân dờ hét lên, tiếng hét xé tan màn đêm u tối.

“Hãy lại đây, cô hãy móc nó ra đi! Không phải là cô yêu nó sao? Hãy mang nó đi mau lên, đó là thứ cô yêu quý nhất, cô hãy mang nó đi mau lên!!”

Tiểu Mễ vẫn khóc rất thảm thiết: “Xin lỗi... Em phải làm gì, em cầu xin anh hãy cho em biết, em phải làm thế nào... đừng dọa em như vậy... em biết là em đã sai rồi... em xin anh đừng dọa em như thế...”.

Cô khóc đến nỗi toàn thân run rẩy.

Cô đã biết cô sai rồi, sự bướng bỉnh của cô, sự ích kỷ của cô đã khiến cô đã sai lại càng thêm sai. Nhưng, khi đã làm tổn thương cậu ấy, cô không biết phải làm thế nào để bù đắp lại nỗi đau này.

Màn đêm yên tĩnh.

Ánh đèn đường vàng vọt.

Khuôn mặt cô vẫn thấm đẫm nước mắt.

Cô khóc giống như một đứa trẻ đang không biết phải làm gì, giống một đứa trẻ bướng bỉnh, sau khi đã phạm lỗi lại không biết phải sửa chữa lỗi lầm của mình như thế nào.

Doãn Đường Diệu buông cô ra.

Cậu nở một nụ cười chua xót, nhìn thẳng vào cô, cuối cùng, cậu nhẹ nhàng đưa tay lên, ngón tay cậu vẫn rất lạnh giá, lại có phần hơi run rẩy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, những giọt nước mắt nóng hổi làm ngón tay giá lạnh của cậu bỗng rất.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

"Tôi cũng không biết phải làm như thế nào..."

Doãn Đường Diệu mím chặt môi, trái tim đang đau như muốn vỡ tung ra.

"... Nếu có thể... Tôi hy vọng tôi chưa bao giờ gặp em..."

Sau đó, cậu lại nhìn cô một lần nữa.

Cậu quay người.

Chầm chậm bước vào bóng đêm.

Những cơn đau dồn dập vẫn dội đến từ trái tim cậu, đau đến nỗi không còn nhìn rõ con đường phía trước nữa, dường như cậu đang giẫm lên những đám mây đen trong cơn ác mộng, đêm đen càng khiến khuôn mặt cậu trở nên nhợt nhạt, trắng bệch như một tờ giấy trắng.

Đau, thì có vấn đề gì?

Doãn Đường Diệu từ từ nhắm mắt lại.

Cứ cho là trái tim đau đớn kia sẽ đau đến nỗi chết đi, thì cũng có vấn đề gì? Nó vốn đã không phải trái tim của cậu rồi mà, nếu nó đau đến chết, cô ấy cũng có tiếc thương gì cậu đâu.

Lại một cơn đau dữ dội từ trái tim.

Trước mắt cậu là một màn đêm u tối...

Vô cùng tĩnh lặng...

Cả người Doãn Đường Diệu từ từ đổ xuống, gió đêm nhẹ thổi tới, cậu chẳng nghe thấy gì nữa rồi. Mặt đất lạnh lẽo,

Minh Hiếu Khê

những lá cây rung lên xào xạc, gió lướt qua từng khe núi, dường như có tiếng kêu thất thanh của cô ấy từ phía sau vọng tới, nhưng cậu cũng không nghe rõ cô ấy đang nói gì nữa...

Hóa ra...

Cô ấy...

Lại không phải là thiên thần của cậu...

Chương 10

Suối sáng.

Bệnh viện Nhân Ái.

Cửa sổ phòng bệnh mở một bên cánh, mưa bụi theo gió bay vào phòng, tấm rèm cửa màu xanh khê đung đưa trong những giọt mưa mùa hè, không khí vô cùng trong lành, mát mẻ.

Những giọt nước trong vắt đang chảy trong đường truyền.

Từng giọt, từng giọt một.

Những giọt dịch truyền đo từ từ chảy vào cánh tay trái của Đường Diệu. Trên giường bệnh, cậu mặc bộ quần áo trắng sọc xanh của bệnh viện, đầu dựa vào chiếc gối trắng, nửa nằm nửa ngồi, gương mặt đang quay về phía cửa sổ một cách vô cảm. Cậu cũng không buồn nghe những lời của cô y tá khi nhắc nhở cậu phải nằm xuống nghỉ ngơi.

Mưa, vẫn không ngừng rơi.

Doãn Đường Diệu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu dường như đã bất động trong tư thế đó, không buồn động đậy. Viên kim cương trên mũi cậu cũng đã mất đi ánh sáng, dường như nó cũng đã bị hút mất hồn rồi.

Bùi Ưu ngồi trên sofa cạnh giường bệnh, anh nhìn Doãn Đường Diệu rất lâu, rồi không nhịn được nữa bèn hỏi khẽ:

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Doãn Đường Diệu vẫn nằm im lặng.

Bùi Ưu đứng dậy, tiến lại gần giường bệnh, nhìn thẳng vào Doãn Đường Diệu: “Em nói cho anh biết, được không? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao tự nhiên bệnh tim của em lại tái phát? Viện trưởng Nhiệm nói rằng may mà đã đưa đến viện kịp thời, nếu không thì...”.

Những giọt dịch vẫn nhẹ nhàng truyền vào cánh tay trái của Đường Diệu.

Đôi môi của cậu vẫn rất nhợt nhạt.

Trong đôi mắt buồn bã kia dường như lại có sự yếu ớt khiến người ta hoảng sợ.

“Suốt đêm qua, cô Doãn đã không chợp mắt, cứ túc trực ở bên em, dù cô ấy không nói gì, nhưng ai cũng có thể thấy cô ấy rất lo lắng cho em.” Bùi Ưu ngồi xuống mép giường, nói với cậu: “Anh biết, có những chuyện, em không muốn nói với mẹ

em, nhưng, có thể nói cho anh biết chứ. Từ nhỏ tới lớn, chúng ta luôn rất tin tưởng nhau mà, phải không nào?”.

Bùi Ưu vỗ vỗ vào vai cậu.

Trên môi anh là một nụ cười thân thiện.

Dần dần...

Doãn Đường Diệu quay đầu lại, giọng nói của cậu có phần hơi khô cứng: “Người hiến trái tim cho em là ai vậy?”.

“Anh không rõ lắm.” Lúc Đường Diệu làm phẫu thuật thay tim, anh vẫn chưa tốt nghiệp trường Y, mặc dù bây giờ, anh đang tiến hành nhiều công trình nghiên cứu với Viện trưởng Nhiệm, nhưng dường như Viện trưởng Nhiệm cũng không hề nhắc đến cuộc phẫu thuật đó.

“Ưu, anh hãy giúp em tìm ra tên của người đó.” Doãn Đường Diệu buồn rầu nói.

Bùi Dục gãi gãi mũi, nhìn cậu: “Sao, điều đó có liên quan đến lần phát bệnh này ư?”.

Đôi mắt Doãn Đường Diệu lại trở nên u tối, đôi môi mím lại rất chặt. Biểu hiện của cậu ấy khiến Bùi Ưu cảm thấy lo lắng, anh không dám hỏi thêm gì nữa.

“Được, để anh đi tìm, khi nào tìm được sẽ nói cho em biết.” Bùi Ưu mỉm cười, nói.

Phòng bệnh lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Chỉ có tiếng mưa khe khẽ rơi ngoài cửa sổ.

“Em... em cãi nhau với Tiểu Mễ à?” Bùi Ưu nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn quyết định hỏi cậu. Chắc chắn là vì yêu rồi, chỉ có tình yêu mới khiến Doãn Đường Diệu vô cùng vui vẻ, hạnh phúc chỉ sau một đêm, lại đau khổ như đang bị dày xống địa ngục vậy.

Gương mặt Doãn Đường Diệu vẫn không chút biểu cảm, đôi môi lại càng nhợt nhạt hơn.

“Bây giờ cô ấy vẫn ở bên ngoài cửa.”

Bùi Ưu cau mày, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết phải làm thế nào để hai người hóa giải mọi chuyện.

“Tôi hôm qua, Tiểu Mễ đưa em tới bệnh viện, khi em đang trong phòng cấp cứu, cô ấy cứ khóc mãi. Khi tình hình của em đã tạm ổn, cô ấy vẫn cứ túc trực ngoài cửa phòng, không ăn, không uống, không ngủ, chỉ ngồi trên ghế khóc. Anh bảo cô ấy vào thăm em, cô ấy cũng chỉ lắc đầu, nói rằng nếu nhìn thấy cô ấy, em sẽ tức giận.”

Anh chưa từng thấy một cô gái nào lại nhiều nước mắt như vậy.

Cô ấy cứ lặng lẽ khóc, không muốn để ai nhìn thấy, cô ấy giấu khuôn mặt giữa hai đầu gối. Nhưng, mỗi lần anh đi ra cửa, nhìn thấy cô đang ngồi co ro bất động, anh biết là cô vẫn đang khóc, những giọt nước mắt dường như đã thoát ra khỏi người cô, biến thành những ngôi sao nhỏ lấp lánh trong không trung.

Bùi Ưu nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Đường Diệu:

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Em có muốn gặp cô ấy không?”

Bên ngoài cửa sổ, mưa vẫn đều đặn rơi trên tán cây.

Những hạt mưa trong suốt.

Những tán cây xanh non.

Một cảm giác đau đớn, lạnh lẽo dấy lên trong lòng Doãn Đường Diệu, một cảm giác cô đơn, ánh mắt cậu lại càng lạnh lùng, khẽ nhếch môi, giọng của cậu lạnh như băng:

“Hãy nói với cô ấy, thời hạn một tháng đã hết rồi.”

* * *

Bên ngoài phòng bệnh.

Tiểu Mễ vẫn đang ngồi yên trên ghế, cô sững sờ ngăng đầu lên, nhìn về phía Bùi Ưu, hai mắt sưng đỏ như hai quả anh đào, hai má đầy những vệt mờ của nước mắt.

“Thời hạn một tháng đã hết rồi?”

Cô lạc giọng nhắc lại, sau đó cười đau khổ. Đúng, cô đã hiểu ý của Doãn Đường Diệu, cậu ấy không yêu cô, chỉ vì cô đã tìm viên kim cương trong bốn nước cho cậu ấy, vì vậy cậu ấy mới nhận lời hẹn hò với cô một tháng. Thời hạn đã hết, phải tự chia tay thôi, hai người sẽ chẳng còn mối liên hệ gì với nhau nữa.

Đúng như vậy sao?

Tuy nhiên, trong lòng cô bỗng nhiên lại có một hố đen sâu thẳm, hố đen ấy không ngừng lớn lên, không ngừng xoay

chuyển khiến cô luôn bị chìm đắm trong sự ân hận và tự trách mình. Cô cắn chặt môi, cố gắng tự nói với bản thân mình, Doãn Đường Diệu không yêu cô! Vì vậy cô đã không thực sự làm cậu ấy bị tổn thương! Tuy nhiên, cô không thể nào quên được ánh mắt đau khổ và đôi môi trắng bệch của cậu đêm hôm ấy...

Cô là một kẻ có lỗi...

Sự ích kỷ của cô đã làm tổn thương Doãn Đường Diệu.

Đôi môi Tiểu Mễ cũng trở nên nhợt nhạt, người cô run lên như muốn ngã. Khi cô nhận ra rằng, mình đã gây ra bao nhiêu chuyện thương tâm, lúc đó, cô bỗng mất hết dũng khí. Cô muốn trốn chạy, trốn chạy thật xa, không muốn nghĩ tới bất kỳ điều gì nữa.

"Em biết rồi..."

Cô cố gắng nở một nụ cười yếu ớt với Bùi Ưu, cuống quýt cúi người chào anh, câu nói của cô cũng trở nên lộn xộn, không còn thứ tự nữa: "VẬY THÌ TỐT RỒI... EM VỀ ĐÂY... NẾU CẬU ẤY CÓ CHUYỆN GÌ... XIN ANH... KHÔNG... EM... XIN LỖI...".

Cô như một đứa trẻ sau khi vấp ngã đã không còn phân biệt được phương hướng nữa, lúc này, cô chỉ muốn trốn chạy.

"Đợi một chút!"

Thấy nét mặt đau khổ và thái độ cuống quýt của cô lúc chuẩn bị về, Bùi Ưu bất giác vội đưa tay lên nắm lấy hai vai cô, gọi cô quay lại.

Cô lo lắng quay lại nhìn anh.

Anh vội vàng bước về phòng nghỉ của bác sĩ ở cạnh đó, cầm một chiếc ô rồi đi ra, đưa cho cô, mỉm cười: “Bên ngoài đang mưa”.

“... Cảm ơn anh.” Cô ngần ngợ cầm lấy chiếc ô.

“Còn nữa...” Hơi chút do dự, nhưng sau đó vì tò mò, anh đã hỏi cô: “Lần trước, em có nhắc tới Bùi Dục...”.

Toàn thân Tiểu Mễ run lên!

“Bùi Dục là ai vậy? Là người anh cần biết sao?” Anh nhìn cô rất chăm chú.

Toàn bộ máu trong người cô dường như đang dồn hết cả vào hai tai, hai tai cô ù cả đi, mưa vẫn rơi bên ngoài cửa sổ, dường như có cả tiếng sấm nữa.

Bùi Ưu hỏi: “Rốt cuộc, cậu ấy là ai?”.

Cô đứng ngây ra, đối diện với câu hỏi của anh. Đôi môi khẽ rung, cô cảm thấy có chút gì đó nhảm nhí, nhảm nhí đến độ buồn cười. Dục, anh ấy đã hỏi anh là ai, anh ấy hỏi em, anh có phải là người anh ấy cần phải biết không...

Tuy nhiên, cô lại không thể cười được, những nhát dao sắc lạnh đang chĩa vào trái tim cô. Còn có ý nghĩa gì nữa đây? Nếu để anh ấy biết mọi chuyện, cũng chỉ làm anh ấy thêm buồn và đau khổ thôi.

Như vậy, chẳng phải cô lại sai nữa ư.

Không nên nhắc đến anh trước mặt anh ấy mới đúng chứ.

Dục, tại sao từ khi anh không còn nữa, em làm việc gì cũng sai cả?

“Nếu như từ trước tới giờ, anh vẫn chưa nghe nhắc tới tên của anh ấy, vậy thì, anh hãy quên cái tên đó đi.” Khuôn mặt cô lại phảng phất một nỗi buồn thật khó tả.

Sau đó...

Cô chậm chậm đi dọc theo hành lang, dần dần biến mất trong làn mưa. Những giọt mưa mát lạnh, cô không mở chiếc ô trong tay ra, cô để những giọt mưa rơi xuống, bao bọc lấy người cô, trước mắt cô là một lớp mây mù dày đặc.

Bùi Ưu vẫn đứng đó, nhìn theo bóng cô đi xa dần, trong lòng dấy lên một cảm giác khó hiểu, cảm giác đó cứ vương vấn mãi không chịu buông tha anh.

* * *

Mưa suốt năm ngày liền.

Mưa cả ngày lẫn đêm, có lúc mưa rào ồ ạt, có lúc lại lất phất bay. Mưa rơi bất kể đêm ngày, cứ tí tách rơi đều xuống mặt đất, lá cây được gột rửa sạch sẽ, cả không gian như chìm trong một lớp sương mù màu trắng.

Tiểu Mễ thường đứng bên cửa sổ trong phòng ký túc xá, ngăn người ra nhìn về phía hồ Đông khi trời mưa. Thực ra, trong làn mưa, hồ Đông cũng không còn thấy rõ nữa, chỉ là một vệt sáng màu trắng, hòa cùng với màu của trời đất.

Thần thờ đứng bên cửa sổ, đầu óc cô cũng trở nên trống rỗng. Không thể nghĩ ngợi được gì khác, cũng không nghĩ ra được điều gì cả. Cô đã mất phương hướng, không biết phải làm thế nào, dường như tất cả đối với cô đã trở nên vô nghĩa. Cô cũng biết rằng, mỗi lần cô thử nghĩ đến một điều gì đó, trái tim cô lại vô cùng đau đớn.

Những giọt mưa lạnh lẽo.

Những giọt mưa trong suốt vô tư rơi trong không gian bao la.

Dường như chỉ sau một đêm, cái nóng oi ả của mùa hè bỗng dung biến mất, mùa thu đang đến rất gần, chút mát lạnh của không gian khiến mọi vật bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Cho đến một buổi tối, cô Thành bỗng nhiên bị ngất trong phòng trực ban, Tiểu Mễ và Thành Viện hoảng hốt đưa cô vào bệnh viện.

Cô Thành phải nằm viện điều trị.

Dường như bác sĩ đã nói với Thành Viện điều gì đó, dường như mỗi lần chăm sóc cô, Thành Viện đều tỏ ra là không có chuyện gì nghiêm trọng, nhưng tâm hồn nhạy cảm của Tiểu Mễ cũng đã đoán ra chuyện gì đó không ổn. Những lúc đêm khuya, cô có thể nghe được tiếng khóc đang giấu chặt trong gối của Thành Viện.

Tuy nhiên, Thành Viện vẫn không chịu nói gì với cô cả.

Tiểu Mễ cũng không ép Thành Viện, cô chỉ muốn cố gắng hết sức giúp Thành Viện chăm sóc cho cô Thành. Mỗi

ngày, ở trong bệnh viện, mặc dù phải vất vả và lo lắng chạy ngược chạy xuôi chăm sóc cho cô Thành, nhưng Tiểu Mễ lại thấy dễ chịu vì như vậy, cô không có thời gian để nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Cô Thành cũng được điều trị tại bệnh viện Nhân Ái, nhưng Doãn Đường Diệu đã xuất viện lâu rồi. Mỗi lần đi qua phòng bệnh cậu ấy nằm hôm đó, Tiểu Mễ tự nhiên ngẩn người ra, rồi sau đó lại vội vàng bước đi.

Cậu ấy bây giờ thế nào rồi, có khỏe không?

Không...

Cậu ấy chắc vẫn đang rất hận cô, cậu ấy sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho cô...

Cô hận một nỗi không thể biến thành con chim đà điểu, chỉ cần giấu đầu mình trong cát, giả vờ như không nhìn thấy gì, cũng có thể coi như đã không có chuyện gì xảy ra.

Một thời gian dài, Tiểu Mễ thường xuyên túc trực bên cô Thành, nghe tiếng cười hiền từ của cô, nghe cô kể chuyện về cuộc đời cô, nghe nhịp thở đều đặn của cô mỗi khi cô ngủ. Không hiểu tại sao, chỉ có những lúc ở bên cô Thành, cô mới có thể bình tâm trở lại.

Hôm đó.

Cô Thành đang thiêm thiếp ngủ.

Tiểu Mễ cầm chiếc cặp lông đựng com, rón rén đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ngày mai, cô sẽ nấu cháo, cho

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

thêm một chút hạt sen và bách hợp, hy vọng cô Thành sẽ ăn thêm được một chút.

Cô vừa đi vừa nghĩ.

Bỗng nhiên...

Một dáng người cao lớn đứng chắn ngay trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu lên, ngạc nhiên phát hiện ra, người đó chính là Bùi Ưu. Anh ấy đang mặc đồng phục bác sĩ màu trắng, cơ thể cao lớn, khỏe mạnh.

“Chào em.”

Anh mỉm cười với cô.

Tiểu Mễ kể chuyện cô Thành phải điều trị trong bệnh viện cho anh nghe. Anh an ủi cô không nên quá lo lắng, đồng thời lấy giấy bút ra, ghi lại số phòng bệnh nơi cô ấy nằm điều trị. Gặp được anh ấy, Tiểu Mễ cảm thấy yên tâm hơn nhiều, dường như trong nụ cười của anh ấy, có chút gì đó rất đáng tin tưởng.

Nói xong chuyện cô Thành, Bùi Ưu vẫn chăm chú nhìn Tiểu Mễ, nụ cười mỉm trên môi dần dần trở thành một nụ cười rạng rỡ.

“Có chuyện gì ạ?”

Cô ngạc nhiên hỏi anh.

“... Anh biết, Bùi Dục là ai rồi.” Ánh mắt của anh ấy không giấu được sự vui sướng.

Hành lang bệnh viện vẫn đông người đi lại.

Những bước chân gấp gáp.

Những câu nói thì thầm.

Dường như có một ánh chớp lóe lên, tiếng sấm nổ âm âm trong đầu Tiểu Mễ, cô không còn nhìn rõ gì nữa, cũng không nghe thấy gì nữa, toàn thân cô run rẩy, trái tim dường như đang bị bóp mạnh bởi một bàn tay băng giá.

Bùi Ưu cười rất tươi, hỏi khẽ:

“Bây giờ cậu ấy đang ở đâu?”

Ở đâu ư...

Trước mắt cô bỗng xuất hiện một lớp mây mù, cô thất thần nhìn anh, trai tim cô như đang vỡ ra từng mảnh.

“Anh... anh có thể gặp cậu ấy được không?” Bùi Ưu lại gãi gãi mũi, cười tươi như một đứa trẻ, có chút hồi hộp. “Bây giờ anh mới biết, mình có một người em trai, mà lại là anh em sinh đôi, thật là... ha ha... anh có thể gặp cậu ấy được không? À, bố anh cũng rất muốn gặp cậu ấy...”

* * *

Một tấm ảnh.

Người thanh niên trong tấm hình mặc sơ mi màu trắng, cậu đứng dưới bóng cây ngô đồng tươi tốt, ánh nắng xuyên qua những tán cây, chiếu những chấm nắng tròn xuống đất.

Tay phải của cậu nhẹ ôm một cô gái, cô gái đó có mái tóc cắt ngắn, đang tạo dáng rất đáng yêu trước ống kính. Cậu ấy đang cúi xuống nhìn cô gái trong lòng mình, nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười ấm áp dường như có thể xuyên qua thời gian, thấm vào cả trái tim của người đối diện.

Phòng khách của nhà họ Bùi.

Bùi Ưu và Tiểu Mễ ngồi trên sofa dài, chiếc ghế đơn đối diện là của bố của Bùi Ưu – Bùi Thần Hoa. Ông khoảng hơn năm mươi tuổi, nét mặt nho nhã, mái tóc đã bắt đầu điểm bạc. Ông chăm chú nhìn cậu thanh niên trong tấm ảnh, rất lâu mà không nói một lời nào. Rất lâu sau đó, ông đặt tấm ảnh lên mặt bàn, nhắm mắt lại, đầu hơi ngả ra phía sau.

Bùi Ưu cầm lấy tấm ảnh vốn vẫn kẹp trong ví của Tiểu Mễ lên. Anh nín thở nhìn cậu thanh niên trong ảnh, ngón tay khẽ chạm vào khuôn mặt ấy một cách vô thức. Vẫn biết rằng đó là người em của anh, người em sinh đôi với anh, nhưng anh không ngờ họ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Cậu ấy dường như là một con người khác của anh, cùng tồn tại, nhưng đang ở một nơi xa lắm.

“Cậu ấy và mẹ... đều mất rồi sao?”

Ngón tay của Bùi Ưu khẽ run run, anh cầm chặt tấm ảnh, cậu thanh niên trong ảnh vẫn đang mỉm cười với anh.

“Vâng.”

Cô cắn chặt môi, khẽ trả lời.

“Tại sao lại mất?”

“Cô Bùi bị bệnh nên qua đời, Dục thì bị tai nạn bất ngờ.”

“Bệnh gì? Tai nạn bất ngờ gì?” Bùi Ưu vội vàng hỏi.

“Có gì khác đâu?” Tiểu Mễ khẽ thờ dài, giọng rất lạnh lùng: “Chẳng phải là mọi người vẫn cho rằng họ đã mất rồi sao? Mất vì lý do nào thì có gì khác đâu?”.

Bùi Ưu cũng không nói được lời nào nữa. Toàn thân anh dần lạnh toát, dòng máu trong người anh cũng đang trở nên băng giá.

Bùi Thần Hoa yên lặng hồi lâu, khẽ nói:

“Bác vẫn nghĩ rằng, mẹ của Dục sẽ không kể về sự tồn tại của bác với nó.”

Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, cô nhìn thẳng vào cái người có tên là Bùi Thần Hoa kia, tâm trạng cô vô cùng phức tạp. Ông ấy chính là bố của Dục, Dục chưa từng được gặp ông nhưng luôn nhớ tới ông.

“Vâng, từ khi Dục còn nhỏ, cô Bùi đã nói với anh ấy rằng, bác đã qua đời rồi.”

Bùi Thần Hoa khẽ nhú mày, thờ dài, nói: “Bác biết là bà ấy sẽ làm như vậy”. Bà ấy hận ông, nổi hận trong lòng bà ấy đã đến mức không thể cứu vãn được nữa. Còn nhớ, lần cuối cùng gặp bà ấy, đôi mắt bà ấy tràn ngập sự hận thù, điên cuồng gào thét với ông, bà ấy nói rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, với bà ấy và đứa con bà ấy mang theo, ông là

một người bố đã chết rồi. Bà ấy muốn ông không bao giờ tới làm phiền hay xuất hiện trước mặt bà ấy.

Bà ấy hận ông.

Bà ấy cũng nên hận ông.

Ông vẫn cho rằng, tình yêu bí mật ông dành cho một cô gái sẽ không bị ai phát hiện. Ông đã chôn vùi tình cảm đó nơi sâu thẳm trái tim mình, giống như những hũ rượu vang được chôn sâu trong lòng đất, không nhìn thấy và cũng không ngửi thấy. Để che giấu hết mọi dấu tích đã qua, thậm chí ông đã lấy vợ, đã sinh con, người ngoài nhìn vào lúc nào cũng thấy vợ chồng ông tôn trọng, yêu thương nhau. Nhưng rồi, người vợ của ông cũng phát hiện ra bí mật đó, bà ấy đau lòng, khóc lóc, tranh cãi, cầu xin, ông cũng đã thử chuyển hết những tình cảm dành cho người con gái đó sang vợ.

Tuy nhiên, ông đã không làm được.

Mỗi tình đơn phương với người con gái đó dường như đã khắc sâu trong xương tủy của ông, cho dù ông có chết đi, tình yêu đó cũng khó có thể biến mất được.

Ông có lỗi với vợ mình.

Chính vì áy náy, không còn tư cách để gặp lại và cũng không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống của bà ấy, vì vậy ông không bao giờ tới tìm bà. Cho đến tận bây giờ, ông vẫn không muốn nói ra những bí mật thầm kín nhất trong tim mình, ông cũng sợ Bùi Ưu sẽ buồn vì mẹ nó không muốn nhìn

mặt nó. Ông cũng không cho Bùi Ưu biết chuyện liên quan tới Bùi Dục, cứ để cho nó nghĩ là mẹ nó đã mất rồi.

Đây là lần đầu tiên, Bùi Ưu được nghe bố kể về những chuyện đã qua.

Anh sẽ sờ nhìn bố.

Dấu vết của sự đau khổ hằn trên khóe môi, Tiểu Mễ cúi đầu xuống, cô không muốn mình thất lễ với bố của Dục, nhưng cô có thể cảm nhận được sự lạnh lùng trên khuôn mặt của mình.

“Vì vậy, đối với Dục, bác đã coi như mình không còn nữa, phải không ạ?”

Bùi Thân Hoa bỗng trở nên yếu ớt.

“Nhưng, cháu đã được nhìn thấy bác.” Tiểu Mễ cố gắng mỉm cười với bố của Dục, cho dù nụ cười đó còn chút run rẩy, “Dục vẫn thường xuyên để ảnh của bác ở đầu giường. Chắc là bức ảnh bác chụp từ hơn hai mươi năm trước. Lúc đó bác đứng ở một sân bóng đá, mặc bộ quần áo cầu thủ, trông rất đẹp”.

Cô vẫn cười buồn rầu:

“Bác cứ yên tâm, Dục rất kiên cường, cuộc sống của anh ấy rất tốt. Khi còn học tiểu học, một số bạn không tốt đã trêu chọc anh ấy là đứa trẻ không có bố. Bọn họ vây lấy anh ấy, nói anh ấy là một đứa trẻ đáng thương, vì anh ấy không ngoan nên bố đã bỏ anh ấy và chết rồi. Dục đã đánh nhau với bọn chúng, nhiều chỗ trên người cũng bị bọn chúng đánh chảy máu, lần

đó anh ấy bị phạt rất nặng. Một lần, cháu dìu anh ấy về nhà sau khi đánh nhau với đám bạn, anh ấy đã khóc và hỏi mẹ, có phải vì anh ấy rất đáng ghét nên bố anh mới chết không. Mẹ anh ấy lúc đó đã tức giận tát anh ấy một cái.”

Toàn thân Bùi Thần Hoa run lên.

Tiểu Mễ lại mỉm cười, tiếp tục nói:

“Từ đó trở đi, anh ấy không bao giờ nhắc đến bác nữa, anh ấy bắt đầu học tập rất chăm chỉ. Thành tích học tập của anh ấy rất tốt, kỳ thi nào anh ấy cũng đứng đầu. Dù anh ấy không phải là một thiên tài, nhưng anh ấy rất chăm chỉ, có nhiều hôm thức rất khuya để học bài. Sức khỏe của anh ấy rất tốt, anh ấy đá bóng cũng rất giỏi, lúc nào cũng đá ở vị trí trung phong, đã từng trong đội bóng đá của trường Thanh Viễn đi thi đấu ở giải bóng đá sinh viên. Anh ấy đối xử với mọi người cũng rất tốt, tất cả các thầy cô giáo, bạn bè, hàng xóm đều rất yêu quý anh ấy. Tấm ảnh của bác lúc nào cũng được đặt trên đầu giường của anh ấy, mỗi tối, trước khi đi ngủ, anh ấy thường nhìn tấm ảnh của bác và kể lại những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó. Anh ấy hoàn mỹ và xuất sắc như một thiên thần. Anh ấy nói, mặc dù bác không còn nữa, nhưng anh ấy muốn trở thành đứa con trai mà bác tự hào nhất.”

“Tiểu Mễ!”

Bùi Ưu không nỡ nhìn bố mình quá đau khổ như vậy, anh muốn ngăn không cho Tiểu Mễ nói nữa.

Chiếc váy trắng, đôi vai gầy guộc, mái tóc ngắn, Tiểu Mễ im lặng ngồi trên sofa, lặng lẽ nhìn Bùi Thần Hoa, cô dường như không nghe thấy tiếng nói của Bùi Ưu, đôi mắt lòng trắng lòng đen rõ ràng kia dường như đang có một đám mây mù bao phủ.

“Bác có biết không? Dực rất yêu bác...”

“Bác có thể chỉ đến thăm Dực thôi cơ mà, sao lại không đến thăm anh ấy dù chỉ một lần?” Cô nhẹ nhàng nói, không hề khóc, giọng chỉ buồn buồn. “Nếu anh ấy có thể nhìn thấy bác, nhìn thấy bố của mình, bác có biết là anh ấy sẽ vui mừng như thế nào không?”

...

Trong phòng rất yên tĩnh.

Anh cầm khung ảnh đặt trên bàn lên, trong đó có ảnh của mẹ. Anh dùng một miếng giẻ mềm nhẹ nhàng lau lớp bụi bám trên mặt kính, giống như đang xót xa lau lên khuôn mặt mẹ qua lớp kính trong suốt vậy.

Cô yên lặng ngồi bên anh, không dám lên tiếng.

Mẹ Bùi đã qua đời được một tháng rồi, anh chỉ có mẹ là người thân duy nhất, sau này không còn mẹ nữa, phải làm như thế nào đây?

“Tiểu Mễ...”

“Dạ?”

“Anh muốn trở về một chuyến...”

“Trở về? Trở về đâu?”

“Anh muốn trở về nơi bố và anh trai đã sống, đến đó một lần thử xem.” Anh chăm chú nhìn vào khung ảnh của mẹ, “Lúc sinh thời, mẹ rất không thích nhắc tới họ, cũng không cho phép anh về nơi đó. Nhưng, anh rất muốn về đó để gặp bố và anh trai. Bây giờ chắc mẹ cũng sẽ tha thứ cho anh”.

“Bố và anh trai anh chẳng phải là đã...” Cô rụt rè nói, cố gắng tránh dùng những từ làm Dục cảm thấy buồn.

Cô cũng đã nghe anh kể về chuyện đó.

Anh nói, bố và anh trai đã mất từ khi anh còn rất nhỏ, có thể vì lúc đó anh còn quá nhỏ nên anh không có chút ấn tượng gì về họ. Trong nhà anh còn giữ lại vài bức ảnh đã ố vàng, bố của anh rất đẹp trai, anh của anh trông cũng rất đáng yêu. Anh tên là Dục, anh trai của anh tên là Ưu, hai chữ ấy ghép lại thành từ “ưu tú”. Nếu anh trai của anh còn sống, có lẽ lại trở thành một cặp song sinh rất xuất sắc cũng nên.

“Mặc dù họ đều không còn nữa, nhưng nơi đó chắc vẫn còn hơi thở của họ chứ.”

Đôi mắt anh trở nên xa xăm.

“Họ đều được sinh ra và chết đi ở đó, vậy thì, mặt đất và không khí chắc chắn vẫn còn hơi thở của họ. Anh nghĩ, bố và anh trai chắc cũng muốn được nhìn thấy anh... không biết, họ còn nhớ tới anh không...”

Cô cắn chặt môi, không biết nên nói gì.

Mình Hiểu Khế

“Liệu bố và anh trai có thích anh không?” Anh bỗng cảm thấy hơi lo lắng, gãi gãi mũi, “Ngộ nhỡ, họ đều không thích anh, vậy thì...”.

Cô mở to mắt, lao đến trước mặt anh, ngó nghiêng hết bên này đến bên kia.

“Trời ạ!”

Cô kêu lên thất thanh, hai mắt bỗng sáng lên.

“Sao thế?”

“Sao trên đời này lại có người hoàn mỹ đến như vậy? Thành tích học tập xuất sắc, tư cách đạo đức tốt, hoàn mỹ giống như một thiên thần! Hơn nữa, điều đáng quý là anh ấy lại rất khiêm tốn, lại còn lo lắng không biết người ta có thích mình hay không... ôi chao ôi...”

“Em đúng là...” Anh đã cười trở lại, ôm cô vào lòng.

“Dục, anh thật sự muốn về nơi đó sao?”

“Ừ.”

“Được, vậy thì em sẽ đi cùng anh!” Đầu cô dựa sát vào ngực anh, vòng tay ôm ngang lưng anh, nụ cười của cô rất đáng yêu.

“Không cần đâu, một mình anh đi là được rồi.”

“Không được. Nếu để một mình anh đi, anh sẽ cảm thấy rất cô đơn.” Cô lắc đầu, “Em đã nói rồi, từ nay về sau, em sẽ luôn ở bên anh, không để anh phải cô đơn nữa”. Nếu như đi về nơi đó, không có người thân bên cạnh, chỉ có bầu không khí xa lạ, Dục của cô chắc

chấn sẽ rất buồn. Cho dù cô rất vụng về, không biết cách an ủi người khác, nhưng, cô sẽ cố gắng để làm anh vui.

Anh ôm chặt cô trong vòng tay.

Căn phòng rất yên tĩnh, người mẹ trong khung ảnh kia đang lặng lẽ nhìn hai người, đôi mắt ấy dường như có một tia nhìn rất phức tạp.

“Tiểu Mễ...”

“... ?”

“Bố và anh trai chắc chắn sẽ rất thích em.” Hương thơm nhẹ nhàng từ người cô vương vấn bên cánh mũi anh, anh ôm cô rất chặt, hy vọng những người thân của anh có thể nhìn thấy người con gái anh yêu.

“Ha ha, vậy anh hãy nói với họ rằng, em rất đáng yêu nhé.”

“Được.”

“Dục, em cũng sẽ rất yêu quý họ.”

Anh hôn lên mái tóc ngắn của cô.

Cô cười hì hì, nói: “Bởi vì em yêu anh nhiều như thế, vì vậy, chỉ cần là người thân của anh, em đều sẽ yêu quý họ”.

...

Cuối cùng, cô cũng đã được gặp họ rồi.

Tuy nhiên, sao lại không có cảm giác vui vẻ gì thế này? Dục, anh đang buồn phải không? Họ đã làm trái tim anh bị tổn thương, đúng không anh?...

Tất cả đã quá muộn rồi...

Nếu như anh còn sống, anh sẽ rất tức giận, rất tức giận nhìn thẳng vào mặt bố của mình, yêu cầu ông ấy xin lỗi anh, đòi ông ấy phải bù đắp cho anh tất cả những yêu thương mà anh đã bị lấy mất.

Nhưng...

Bây giờ còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

Tiểu Mễ cắn chặt môi, chậm rãi cảm bức ảnh của Dục, để lại vào trong ví. Dù thế nào, cũng đã gặp được họ rồi, phải không anh? Cuộc sống của họ dường như rất tốt, không có điều gì phải lo lắng cả. Có thể, chỉ là chúng ta đã đến làm phiền cuộc sống của họ mà thôi.

Cô đứng dậy, cúi đầu chào Bùi Thần Hoa:

“Cháu về đây ạ.”

Bùi Thần Hoa lại buông một tiếng thở dài, ông bỗng trở nên già nua như một ông lão.

“Bác là một người bố vô trách nhiệm. Cháu hận bác, đúng không?”

Trong phòng khách rộng lớn, sáng sủa.

Bốn bề tĩnh mịch.

Tiểu Mễ vẫn đứng yên, lặng lẽ nhìn Bùi Thần Hoa hồi lâu, lâu đến nỗi Bùi Ưu đã nghĩ rằng, cô ấy sẽ không trả lời mà quay người đi về luôn.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Vâng, cháu hận bác.”

Cuối cùng, Tiểu Mễ cũng nhẹ nhàng nói, những giọt nước mắt đau buồn lại rơi xuống.

“... Những chuyện mà đôi với bác, nó rất đơn giản, có thể lại mang đến cho Dục rất nhiều niềm hạnh phúc, nhưng bác đã không làm.”

Bùi Thân Hoa nắm chặt tay vịn của sofa.

“Tuy nhiên, cháu không được phép hận bác.” Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, đau buồn nói: “Bởi vì Dục yêu bác. Cho dù bác đã làm những việc như thế nào, cháu biết rằng Dục sẽ tha thứ cho bác. Anh ấy sẽ chỉ âm thầm buồn một mình, sẽ chỉ dăm âm thầm đau xót, nhưng bác là bố của anh ấy, vì vậy anh ấy vẫn yêu bác, mãi mãi sẽ không hận bác. Vậy thì, cháu có tư cách gì mà hận bác đây?”.

Không gian lại trở nên vô cùng yên ắng.

Cô nhẹ nhàng cúi chào Bùi Thân Hoa một lần nữa:

“Chỉ có điều, cháu xin bác. Xin bác hãy nhớ rằng, bác đã từng có một cậu con trai, một cậu con trai vô cùng xuất sắc. Cho dù bác chưa nhìn thấy anh ấy, nhưng... xin bác đừng quên anh ấy.”

* * *

Tiểu Mễ bước ra khỏi nhà họ Bùi.

Con gió núi mùa hạ vẫn đuổi theo sau lưng cô, vườn hoa vẫn đua nhau khoe sắc, ngôi biệt thự sơn trắng của nhà họ Bùi vẫn sừng sững đứng yên như thành lũy.

Trong bức thành lũy đó có rất nhiều câu chuyện.

Mà những người đã ra đi rồi, liệu có tìm về đây không?

Bước ra khỏi vườn hoa nhà họ Bùi, Tiểu Mễ ngừng đầu lên, đối diện với cô là một ngôi biệt thự sơn trắng giống y hệt ngôi biệt thự cô vừa ở đó đi ra.

Đó là nhà của Doãn Đường Diệu.

Cũng cách đây không lâu, cô còn xách theo túi lớn túi nhỏ, vui vẻ đi vào trong đó để chúc mừng sinh nhật Doãn Đường Diệu.

Đường như tất cả đã qua từ rất lâu, rất lâu rồi...

Mặc dù tất cả đang gần ngay trước mặt, nhưng dường như lại rất xa xôi.

Tiểu Mễ nắm chặt bàn tay, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng chua xót. Cô hoảng loạn rời mắt khỏi ngôi nhà Doãn Đường Diệu, quay người bước xuống chân núi.

Những tán cây xum xuê tỏa bóng mát xuống con đường, một con đường núi thẳng tắp mà rộng rãi, vì là con đường dẫn vào khu biệt thự trên núi, rất ít người và xe cộ qua lại, nên vô cùng yên tĩnh.

Lúc đó...

Một chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ xuất hiện phía cuối con đường, bên trong xe là một đôi nam nữ. Cô gái mặc chiếc váy hai dây màu hoa đào, mái tóc dài cũng được buộc bằng dây nơ màu đỏ, vô cùng yêu kiều và tinh khiết. Cậu con trai mặc một chiếc áo phông màu đen bó sát người, miệng đang nhai kẹo cao su, khuôn mặt đầy vẻ ngạo mạn, ánh sáng phát ra từ viên kim cương trên mũi khiến cậu càng trở nên ngố ngáo.

Tiểu Mễ bỗng cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Cô không ngờ gặp lại cậu ấy trong hoàn cảnh như thế này.

Trong chiếc xe thể thao mui trần kia.

Ná Lộ đang lắc lư theo tiếng nhạc, hào hứng cất giọng hát theo lời bài hát. Doãn Đường Diệu mỉm cười mà không phải là cười, chăm chú lái xe, khỏe môi khê nhếch lên.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu...

Tiểu Mễ vội vàng nấp sau một thân cây to bên đường, lo lắng nhắm mắt lại, ngón tay bấu chặt vào thân cây, không dám hít thở quá mạnh. Không, cô không muốn gặp cậu ấy vì cô không biết phải đối diện như thế nào.

Chiếc xe thể thao mui trần ồn ào phóng qua gốc cây đó.

Để lại sau lưng một lớp bụi đường.

Trong ánh nắng, lớp bụi mỏng ấy cứ vẫn lơ bay trong không trung.

Phía sau gốc cây to kia, một chiếc váy trắng mỏng manh gần như trở nên trong suốt, cô gái có mái tóc ngắn ấy đang nhắm chặt mắt trốn tránh.

Khi chiếc xe thể thao mui trần phóng qua nơi đó.

Ná Lộ đang vui vẻ tựa đầu vào vai Doãn Đường Diệu, tiếng máy xe nổ đều đều, tiếng nhạc trong xe ồn ào vang vọng.

Con đường núi lại trở về trạng thái yên lặng.

Tiểu Mễ thần thò bước ra từ sau thân cây, cô cúi đầu, không dám quay đầu lại nhìn theo chiếc xe kia, chỉ thần thò nhìn xuống chân mình, thần thò bước đi tiếp.

Bỗng nhiên!

Một tiếng phanh xe đinh tai nhức óc ở sau lưng cô!

Tiểu Mễ ngạc nhiên quay đầu lại...

Chỉ thấy chiếc xe thể thao mui trần kia đang quay ngoắt đầu, lao về phía cô! Tiếng gâm rú của động cơ như tiếng gào thét của một con báo!

Tiếng phanh gấp nghe thật đáng sợ!

Chiếc xe đó dừng ngay trước mặt Tiểu Mễ!

Qua lớp kính trong suốt chắn trước mặt, đôi mắt lạnh lùng của Doãn Đường Diệu đang nheo lại, đôi mắt ấy đã trở nên rất u tối, lạnh lùng quan sát cô gái đang đứng ngây ra kia. Cậu lười biếng dựa vào lưng ghế bằng da thật trên xe,

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

đôi chân dài gác lên bên cạnh tay lái, trên môi cậu là nụ cười lạnh lùng.

“Hi! Lâu rồi không gặp!”

Giọng nói được buông ra một cách bất cần.

Tiểu Mễ đứng ngây ra bên đường, Doãn Đường Diệu vẫn lạnh lùng ngồi trong xe, cậu ta vòng tay sang ôm lấy Ná Lộ.

Thời gian dường như đang ngừng trôi.

...

Đêm hôm đó...

...

Những cơn đau ở tim càng lúc càng dồn dập, cơn đau đang lan tỏa ra khắp cơ thể cậu, cậu đau đến nỗi gương mặt trở nên trắng bệch, đôi môi cũng tím tái một cách đáng sợ.

“Bởi vì trái tim của anh ta sao?”

Doãn Đường Diệu nói một cách thêu thảo, sự đau đớn trong cơ thể đã khiến cậu không thể tiếp tục bóp chặt cầm cô được nữa, cậu buông thông hai tay xuống, rồi nhẹ nhàng nhấc tay cô lên, đặt bàn tay cô lên vị trí trái tim mình.

“Cô thích trái tim của anh ta, đúng không? Được, vậy thì cô hãy đem nó đi đi.”

...

Doãn Đường Diệu lại nắm chặt lấy tay cô, ngón tay cậu đã lạnh như băng, bóp mạnh tay cô ấy, chút sức lực còn lại như muốn cho tay cô ấy vào lồng ngực cậu, xé toang nó ra rồi lấy trái tim mang đi.

"Tôi trả nó cho cô là được chứ gì!"

Cậu giận dữ hét lên, tiếng hét xé tan màn đêm u tối.

"Hãy lại đây, cô hãy móc nó ra đi! Không phải là cô yêu nó sao? Hãy mang nó đi mau lên, đó là thứ cô yêu quý nhất, cô hãy mang nó đi mau lên!!"

...

Doãn Đường Diệu buông cô ra.

Cậu nở một nụ cười chua xót, nhìn thẳng vào cô, cuối cùng, cậu nhẹ nhàng đưa tay lên, ngón tay cậu vẫn rất lạnh giá, lại có phần hơi run rẩy, cậu nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, những giọt nước mắt nóng hổi làm ngón tay giá lạnh của cậu bị bỏng rát.

"Tôi cũng không biết phải làm như thế nào..."

Doãn Đường Diệu mím chặt môi, trái tim đang đau như muốn vỡ tung ra.

"... Nếu có thể... Tôi hy vọng tôi chưa bao giờ gặp em..."

...

Trong chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ đỏ.

Ná Lộ nũng nịu ngả đầu trên vai Doãn Đường Diệu:
"Diệu, thời tiết nóng bức quá, chúng mình mau về nhà thôi,

được không anh?”. Khẽ liếc mắt nhìn cô gái đang đứng bên đường kia, cô nói giọng khinh miệt: “Chào hỏi cô ta làm gì, đồ con gái không biết xấu hổ, cả ngày chỉ biết bám riết lấy anh thôi”.

Doãn Đường Diệu nở một nụ cười kỳ lạ.

Cậu bóp mạnh cằm Ná Lộ, đặt lên môi cô ấy một nụ hôn thật mạnh. Ná Lộ nũng nịu kêu lên, khẽ dấm vào ngực cậu. Nụ hôn đã kết thúc, Doãn Đường Diệu rời khỏi đôi môi đỏ của Ná Lộ, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Mễ, ánh mắt vẫn vô cùng lạnh lùng:

“Tại sao lại đến đây?”

Tiểu Mễ vẫn đứng ngây ra đó.

Cậu rướn cặp lông mày, cho thêm một viên kẹo cao su vào miệng.

“Cô quả nhiên không biết xấu hổ, phải không? Thời hạn hẹn hò một tháng đã hết, tôi nhớ là tôi đã nói với cô rồi kia mà.”

Cô vẫn lặng yên đứng đó, da mặt cô dần dần chuyển sang trắng bệch.

“Cô cho rằng tôi bị cô làm tổn thương ư? Hừ, cô là cái thá gì cơ chứ!” Cậu trợn mắt lên nhìn cô, nhốt miếng kẹo cao su xuống vên đường.

Cô cứ đứng ngây ra như một con rối bị đứt dây, tất cả mọi biểu hiện và linh hồn đều đã bị quên hết rồi.

Dưới ánh nắng mặt trời.

Mái tóc ngắn của Tiểu Mễ bóng mượt như nhung.

Một cơn gió thổi tới, cô vẫn đứng đó, bên tai là tiếng gió thì thầm, đầu óc trống rỗng, chỉ nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của cậu ấy, nhưng không nghe được cậu ấy đang nói gì.

Cậu ấy bỗng nhiên lại trở nên buông thả như vậy.

Cái hố đen trong lòng cô càng ngày lại càng lớn, trong đó đầy rẫy những tội ác và sự cắn dứt.

“Lại vẫn là những biểu hiện như vậy, xem ra thật là đáng thương.” Doãn Đường Diệu cười lạnh lùng, cậu rướn cặp lông mày, ghé sát vào tai Ná Lộ: “Mong em hãy học cô ta một chút, khuôn mặt đáng thương của cô ta còn thú vị hơn khuôn mặt ngu ngốc của em nhiều”.

Ná Lộ ngạc nhiên há hốc miệng, diệu bộ xem ra quá nhiên là rất ngu ngốc.

Tiểu Mễ cắn chặt môi, từng giọt, từng giọt máu trong người cô đang đông lại rồi hóa thành băng tuyết. Nhìn cậu, cô muốn nói một điều gì đó, nhưng không biết phải nói như thế nào mới phù hợp. Cô muốn rời khỏi nơi đây, nhưng hình như hai chân cô đang bị gắn chặt xuống đất, muốn nhấc lên cũng không nhấc được nữa.

Trời đất bao la như vậy, cô chỉ muốn trốn chạy!

Nhưng cô lại không biết trốn chạy vào đâu mới đúng...

Trong xe, đôi mắt của Doãn Đường Diệu vẫn vô cùng lạnh lùng, các ngón tay của cậu đang nắm chặt, Ná Lộ luôn

miệng xuýt xoa kêu đau. Nhưng trong mắt của cậu lúc bấy giờ, chỉ có cô gái đang đứng ngây ra kia, sự im lặng của cô ấy đã khiến cậu vô cùng tức giận.

Thế là...

Cậu bực tức bước ra khỏi xe.

Bước đến trước mặt Tiểu Mễ, cậu nghiêng người ghé sát vào Tiểu Mễ, đưa tay xoa nhẹ lên má cô: “Sao, lại đến thử xem tôi có phải là thằng ngốc không hả? Lần này liệu có phải trò đùa tiếp theo của cô không?”.

Khuôn mặt Tiểu Mễ đã trở nên trắng bệch, cuối cùng, cô cũng thốt lên được một câu:

“... Xin lỗi.”

Cậu véo mạnh má cô, cười nhạt, ánh mắt đầy những tia nhìn thù hận:

“Tôi rất tò mò, tiếp sau đây, cô sẽ thế nào nhỉ? Lại muốn lừa dối để tôi tha thứ, đúng không? Có phải là sẽ châu trực trước cửa nhà tôi suốt ngày suốt đêm, không ăn không uống, tốt nhất là hãy đợi những hôm trời mưa to, cô cứ đợi mưa mà đứng đó, rồi mơ tưởng rằng lúc sắp ngất đi, tôi sẽ tha thứ cho cô?”

Cô nín thở nhìn thẳng vào cậu.

“Làm như vậy, anh có tha thứ cho em không?”

Cậu hạ thấp giọng một cách đầy ẩn ý: “Nếu như vậy biết đâu tôi có thể tha thứ?”.

“Được. Em sẽ làm được như vậy.”

Tất cả là do lỗi của cô, nếu chỉ có cách như vậy mới có thể xin cậu tha lỗi, mới có thể khiến cậu cảm thấy vui hơn một chút thì cô sẵn lòng.

“Nhưng...” Nụ cười của Doãn Đường Diệu bỗng trở nên vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn, “Hể tôi nhìn thấy cô là lại thấy buồn nôn, cô chưa ngất đi vì đói và mệt, có khi tôi đã chết vì buồn nôn rồi, vậy phải làm thế nào?”.

“Anh...”

Mặc dù vẫn biết, cậu sẽ không thể tha thứ cho cô, tuy nhiên, khi nghe từ miệng cậu thốt lên những câu như vậy, cô vẫn không thể khống chế được cảm giác ớn lạnh lan tỏa khắp cơ thể.

“Anh thực sự ghét em như vậy sao?”

Hàm răng cắn chặt vào môi, vị tanh của máu khiến toàn thân cô run rẩy.

Viên kim cương trên mũi phát ra những tia sáng mong manh.

Doãn Đường Diệu vẫn lạnh lùng nhìn cô.

Bỗng nhiên...

Cậu lao tới hôn lên đôi môi rớm máu của cô!

“Không...”

Đôi môi vừa hôn Ná Lộ lại hôn lên môi cô, nhàn nhạt, có chút hương thơm của son phấn, hòa lẫn với vị tanh tanh của máu, cậu chậm rãi hôn môi cô.

“Anh không ghét em...”

Cậu vừa hôn vừa nói.

Tiểu Mễ ngạc nhiên tới mức đứng ngây ra! Cô muốn lùi lại phía sau, nhưng hai tay cậu đang giữ chặt lấy đầu cô, cô không thể nhúc nhích được.

Khuôn mặt của Doãn Đường Diệu đang kề sát khuôn mặt cô, khoảng cách chỉ bằng một hàng lông mi. Cậu ấy gây đi nhiều, ánh sáng của viên kim cương soi rõ quảng thâm trên mắt cậu ấy, đôi môi cũng có chút nhợt nhạt, giữa những quảng thâm và sự nhợt nhạt ấy, cậu ấy vẫn có một vẻ khôi ngô tuấn tú đầy mê hoặc.

Môi của cậu nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi của cô, ghé sát bên tai cô, nói khẽ bằng một giọng rất lạnh lùng:

“... Tôi, chán, ghét, cô.”

Khuôn mặt cô còn trắng hơn cả tuyết, toàn bộ máu trong người cô đang đông cứng lại, chỉ có hàng lông mày đang động đậy chứng minh rằng cô vẫn còn sống.

Doãn Đường Diệu đang rất đắc ý khi được chứng kiến sự đau khổ của cô.

Sự đau khổ của cô rõ ràng như vậy, đến nỗi không ai có thể bỏ qua; cũng chỉ có sự đau khổ tột cùng của cô trong lúc

này, mới có thể khiến trái tim yếu ớt của cậu không còn khó chịu như cái đêm hôm đó nữa.

Cô ấy...

Vẫn còn để ý tới cậu sao?

Sự đau khổ của cô chỉ là vì trái tim kia thôi, hay là còn vì cậu nữa?

Hóa ra, cậu cũng có thể khiến cô đau khổ sao?

Sự đau khổ của cô lúc này là vì cậu, có đúng vậy không?

Bên đường.

Doãn Đường Diệu vẫn đang chăm chú quan sát Tiểu Mễ.

Khuôn mặt cô trắng bệch, toàn thân run rẩy, yếu ớt đến nỗi dường như có thể ngã gục bất cứ lúc nào.

Đôi môi cậu mím lại rất chặt, ánh mắt ngang ngạnh và lạnh lùng, giống như một đũa trẻ yếu ớt đang bất chấp tất cả.

Ná Lộ ngồi ngây ra trong xe cũng không dám nói gì, cô có thể cảm nhận được, Doãn Đường Diệu lúc này rất nguy hiểm, nếu làm phiền cậu ấy, hậu quả sẽ rất khó lường.

Ngọn gió mùa hè lại nhẹ nhàng thổi tới.

Hàng cây hai bên đường tươi tốt, xum xuê.

Một chiếc BMW màu trắng từ từ chạy tới, dừng lại bên cạnh Tiểu Mễ và Doãn Đường Diệu. Cửa xe mở ra, Bùi Ưu

bước ra ngoài. Anh nhìn Doãn Đường Diệu, rồi lại nhìn Tiểu Mễ, đưa tay lên gãi gãi mũi rồi nhún nhó cười.

“Hai đứa đang cãi nhau à?”

Anh cũng có thể lờ mờ đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Có lẽ là trái tim của Bùi Dục đã được hiến tặng cho Doãn Đường Diệu, vì vậy Tiểu Mễ mới tới đây, vì vậy khi anh gặp cô ấy, cũng biết được những chuyện có liên quan tới em trai mình. Còn Đường Diệu là người bạn thân từ thuở nhỏ của anh. Tất cả dường như đã được sắp đặt trước.

“Không liên quan gì tới anh, đi đi!”

Doãn Đường Diệu hét lên. Mặc dù muốn cô cũng phải đau khổ như cậu, nhưng tại sao, khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, trái tim cậu lại còn đau gấp ngàn lần.

Bùi Ưu khẽ nhíu mày. Bộ dạng của Tiểu Mễ trông như sắp phát bệnh tới nơi rồi, toàn thân cô ấy không ngừng run rẩy, khuôn mặt trắng bệch.

Anh vỗ vào vai cô, ân cần hỏi:

“Em vẫn ổn chứ?”

Cô thần thờ quay sang nhìn Bùi Ưu.

Giọng nói thật ảm áp...

Khuôn mặt thân quen mà cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên được...

Doãn Đường Diệu nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt lên vai Tiểu Mễ của Bùi Ưu, một cơn giận bốc lên trong người

cậu, cậu lại quát lên: “Bùi Ưu, em nói anh đi đi! Anh nghe rõ chưa hả! Ở đây không có chuyện của anh!”.

Bùi Ưu áy náy nói với Doãn Đường Diệu: “Hôm nay Tiểu Mễ là khách của anh, anh phải đưa cô ấy về nhà, ở đây rất khó bắt xe.” Vì muốn an ủi bố, Bùi Dục không đuổi theo Tiểu Mễ ngay để đưa cô về, anh đã cảm thấy rất có lỗi.

Mà với tâm trạng của Doãn Đường Diệu lúc này, dường như cũng không thích hợp để đưa cô ấy về.

“Khách của anh...” Niềm hân hoan của Doãn Đường Diệu bỗng dưng tắt ngấm.

“Đúng vậy.”

“Cô ta... cô ta tới tìm anh?” Doãn Đường Diệu nắm chặt bàn tay lại, giọng cậu bỗng lạc hẳn đi.

“Là do anh mời cô ấy tới nhà nói một số chuyện.” Nói xong, Bùi Ưu chợt hoảng hốt phát hiện ra, đôi môi của Doãn Đường Diệu đang dần tím tái, anh lo lắng, đây là những biểu hiện của bệnh tim khi tái phát. Anh vội chạy tới bên Doãn Đường Diệu, lo lắng hỏi: “Diệu, em đau ở đâu hả?”

Từng cơn đau nhói lại dội về từ trong tim, chút ánh sáng cuối cùng trong đáy mắt Doãn Đường Diệu cuối cùng cũng bị cướp đi mất. Cậu không buồn để ý tới câu hỏi của Bùi Ưu, chỉ chăm chăm nhìn vào Tiểu Mễ.

Cậu cười một cách thất thần: “Hóa ra, tôi vẫn là kẻ ngốc nghếch nhất trên thế gian này”.

Chương 11

Thời gian vẫn trôi đi từng ngày từng ngày một, bệnh tình của cô Thành lúc tốt lên lúc lại xấu đi, có lúc, cô có thể ngồi dựa vào thành giường, nói chuyện rất lâu, có lúc lại nằm im trên giường, thiêm thiếp suốt cả ngày trời. Ngày nào Tiểu Mễ cũng ở trong viện trông cô Thành. Kỳ nghỉ hè cũng sắp kết thúc.

Gần như ngày nào, Bùi Ưu cũng ghé qua thăm bệnh cho cô Thành, anh luôn ân cần, dịu dàng, chu đáo, và rất nhanh anh đã trở thành người bạn vong niên mà không có chuyện gì là không nói được của cô Thành. Khi bệnh của cô Thành trở nặng, anh cũng thức cả đêm bên giường bệnh để Thành Viện và Tiểu Mễ được nghỉ ngơi đôi chút.

Đêm khuya trong bệnh viện.

Có khi Tiểu Mễ giật mình tỉnh dậy khi mơ thấy ác mộng.

Văng trán cô ướt đầm mồ hôi, cổ mở to mắt, hơi thở hỗn hển. Bùi Ưu vẫn ngồi yên lặng bên giường bệnh, ánh trăng

chiều vào trong phòng, khiến bóng dáng anh trở nên lung linh huyền ảo. Dường như anh cũng cảm nhận được mọi động tĩnh của cô, khẽ quay đầu lại, tặng cho cô một nụ cười ấm áp.

Nụ cười đó...

Từ thần thái, cử chỉ, giọng nói và cả những thói quen nhỏ nhặt đều vô cùng giống Dục...

Ngây người ra nhìn về phía anh ấy, Tiểu Mễ – người vừa tỉnh dậy trong cơn ác mộng – thường không thể phân biệt được, rốt cuộc, anh ấy là ai. Cô cứ ngồi ngây ra nhìn anh ấy hồi lâu, sau đó, ánh mắt cô lại dần dần trở nên u tối. Không phải là anh, cho dù có giống nhau tới tận xương tủy cũng không phải là anh. Cô đã nhầm lẫn một lần rồi, cũng đã làm tổn thương một người rồi. Cô không có lý do gì để lại tiếp tục phạm sai lầm như vậy một lần nữa.

Cô bắt đầu có ý né tránh Bùi Ưu.

Chỉ cần Bùi Ưu xuất hiện trong phòng cô Thành, cô đều tìm một lý do nào đó để đi ra. Cô biết, khi tinh thần của cô không tốt, ý chí của cô thường rất yếu đuối. Nếu không nhìn thấy khuôn mặt thân quen đó, không nghe được giọng nói thân quen đó, cô mới có thể thoát ra khỏi những tưởng tượng của mình được.

Nhưng...

Bùi Ưu thường rất hay bất ngờ “túm” được cô.

Trong hành lang yên tĩnh của bệnh viện, thân hình cao lớn của anh ấy thường bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, một nụ

cười vô cùng thân thiện: “Tại sao em lại tránh mặt anh? Anh rất đáng sợ sao?”.

Tiểu Mễ lại ngây ra, không biết nói gì nữa.

“Hãy kể thêm cho anh những chuyện liên quan tới Dục, được không?” Bùi Ưu nhìn cô, “Anh xin em đấy”.

Bùi Thần Hoa rất ít khi có ở nhà.

Mà dường như mỗi lần tới Bùi gia, Tiểu Mễ lại nhìn thấy Doãn Đường Diệu dắt theo một cô gái đi ra đi vào. Cậu ấy vẫn lái chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ, ồn ào đi lại trên con đường núi, trong xe luôn là các cô gái xinh đẹp khác nhau, tiếng nhạc sôi động liên tục phát ra trong không gian, tốc độ lái xe luôn nhanh như tốc độ bay của một viên đạn, tiếng phanh xe gấp gấp cũng luôn khiến lũ chim trên cây phải giật mình.

Đứng từ xa nhìn lại...

Hình dáng của Doãn Đường Diệu lạnh lùng, đơn độc giống như một bức tượng băng.

Mỗi lần nhìn thấy cậu, Tiểu Mễ thường cuống quýt chân tay, toàn thân cứng đờ, trái tim đau nhói. Còn Bùi Ưu thì mặc dù mỉm cười nhưng cũng rất cương quyết, bắt cô ngồi trong vườn hoa kể chuyện về Bùi Dục.

Ánh nắng mặt trời buổi chiều chiếu vào vườn hoa, hương hoa thơm ngát nhẹ nhàng lan tỏa trong gió. Dưới bóng cây râm mát, chiếc bàn uống trà hình tròn sơn trắng, bộ đồ uống trà bằng sứ cũng màu trắng vô cùng tinh xảo, hương trà thơm ngát. Trong chiếc ghế dựa màu trắng, Bùi Ưu đang cúi

đầu, chăm chú thưởng thức một chén trà, Tiểu Mễ ngồi đối diện, ngậy người ra nhìn anh ấy.

Lúc đó.

Không gian tĩnh mịch dường như chỉ thuộc về anh và cô.

Nhìn Bùi Ưu, cô bỗng có ảo giác như thời gian đang ngừng trôi, nhịp tim đập chậm rãi, chậm đến nỗi có thể cảm giác được dòng máu nóng đang lặng lẽ chảy trong người mình.

“Dực học rất giỏi, đúng không?” Bùi Ưu mỉm cười và hỏi.

“Vâng.”

“Kỳ thi nào cũng đỗ ở top đầu sao?”

“Không phải.” Cô lắc đầu.

“... ?”

Ánh mắt cô nhẹ nhàng dừng lại trên khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú của Bùi Ưu, khẽ mỉm cười.

“Không phải đỗ ở top đầu, mà anh ấy luôn luôn là người đỗ đầu. Anh không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người xuất sắc đến thế đâu. Kể cả sau khi thi đỗ vào trường Thanh Viễn, anh ấy vẫn là sinh viên xuất sắc nhất khoa. Thậm chí, có một lần, trong một cuộc thi hùng biện bằng tiếng Pháp toàn quốc, bạn sinh viên bên khoa ngoại ngữ bị bệnh đột xuất, không thể tham dự được, anh ấy tạm thời thay thế đi thi, vậy mà cũng đoạt giải nhất”.

“Cậu ấy rất giỏi tiếng Pháp?” Bùi Ưu ngạc nhiên hỏi.

“Dục biết rất nhiều thứ tiếng, anh ấy nói, mỗi ngôn ngữ đều có vẻ đẹp và vần điệu không giống nhau, anh ấy đặc biệt thích tiếng Pháp, hồi đó, anh ấy cũng đã học tiếng Pháp rất chăm chỉ.”

Trong mắt Bùi Ưu xuất hiện những tia nhìn ngạc nhiên.

“Thảo nào.”

“Sao ạ?”

“Trước đây, để tra được một số tài liệu chuyên ngành bằng tiếng Pháp, anh bắt đầu tự học tiếng Pháp, ha ha, lúc bắt tay vào học, thấy rất thoải mái và dễ học. Lúc đó, anh đã có một cảm giác rất kỳ lạ, dường như những kiến thức ngữ pháp ấy đã nằm sẵn trong đầu anh, là do người khác mang đến cho anh, không phải do anh tự học.”

Tiểu Mễ cũng sửng ngời: “... Nghe nói, những cặp song sinh thường có mối liên hệ rất thần kỳ”.

“Hơn nữa, anh cũng thích bóng đá.” Bùi Ưu gãi gãi mũi, cười, “Lần trước, em có kể là Dục đá bóng rất giỏi”.

“Anh chơi ở vị trí nào?”

“Trung phong.”

Đôi mắt Tiểu Mễ bỗng sáng bừng: “Ha ha, Dục cũng vậy”.

“Nhưng, anh vẫn thường phải ngồi ghế dự bị”, Bùi Ưu ngại ngại mỉm cười, “Có thể là vì lý do thân hình hơi gầy, trên sân bóng thường hay bị hậu vệ của đối phương cản ngã.

Một lần, anh bị đòn ngã rất mạnh, bị thương ở đầu gối, sau đó thì không được đá thường xuyên nữa”.

Tiểu Mễ khê run lên, ngạc nhiên hỏi: “Đầu gối?!”

“Ừ.”

“Có phải từ hai năm trước đây không?”

“Đúng vậy.”

“Có phải bị vào mùa thu không?!” Cô nín thở, chăm chú nhìn vào anh, “Ờ đầu gối trái phải không?! Vết thương rất nghiêm trọng, đúng không?!”.

Bùi Ưu cảm thấy ngạc nhiên: “Đúng vậy, sao em biết?” Đến giờ, đầu gối bên trái của anh vẫn còn vết sẹo đó.

Tiểu Mễ ngạc nhiên tới nỗi không thể hít thở bình thường được nữa.

Cô còn nhớ trong trận thi đấu đó, trong tình huống không có đối phương cản phá, Dục bỗng nhiên bị vấp ngã. Anh ấy ngã rất mạnh xuống sân cò, máu đỏ tuôn xối xả từ đầu gối trái, vết thương rất nghiêm trọng, không thể tiếp tục thi đấu được nữa. Sau đó, đội Thanh Viễn chịu thua đối thủ và chỉ giành giải á quân.

Bùi Ưu cũng ngồi ngây ra vì ngạc nhiên.

Hồi lâu, anh nhẹ nhàng đặt cốc trà trên tay xuống mặt bàn tròn, cúi mắt nhìn xuống, hàng lông mi phủ một cái bóng u tối trên khuôn mặt tuần tú. Đôi môi anh khê động dấy, một nụ cười nhẩn nhó:

“Tiếc là đôi bóng của anh cũng sớm bị loại, nếu có thể tiếp tục vào vòng trong, có khi...”

Con gió cuối hạ mang theo nhiều sự tươi mát.

Hương hoa dịu dịu.

Bên ngoài vườn hoa là con đường núi yên tĩnh.

Dưới bóng cây râm mát.

Tiểu Mễ đang ngồi yên lặng, chăm chú nhìn vào người con trai mặc sơ mi trắng đang ngồi đối diện cô, cô bỗng có một cảm giác định mệnh. Lá cây xào xạc, ánh mặt trời rực rỡ trên cao, dòng máu trong người vẫn chậm chậm chảy, cô lặng lẽ ngắm anh, trái tim đập chậm chậm đến nỗi có thể nghe được từng nhịp, từng nhịp một.

Bùi Ưu ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ nhìn thấy dưới bóng cây râm mát, mái tóc ngắn của cô trở nên bóng mượt, đôi môi mỏng manh, đôi mắt phân rõ lòng trắng lòng đen, khi cười luôn cong như hình trăng khuyết, đôi mắt ấy lúc nào cũng đượm buồn, nhưng lại sợ người khác phát hiện, vì vậy, cô luôn tìm cách giấu nỗi buồn trong tận đáy mắt.

“Em... vẫn nhìn Dục như vậy sao?” Bùi Ưu cảm thấy một thoáng rung động, khẽ hỏi.

Tiểu Mễ vội vàng cúi đầu xuống.

“Em xin lỗi.”

Cô cắn chặt môi, biết rằng mình lại mạo phạm rồi. Mặc dù cô liên tục tự nhắc mình, anh ấy là anh trai của Dục, nhưng...

“Tiểu Mễ, cảm ơn em.” Bùi Ưu nở một nụ cười ấm áp, đôi mắt của anh ấy cũng rất ấm áp. “Mặc dù anh không đủ tư cách để nói những lời đó, tuy nhiên, quả thực, anh rất cảm ơn em đã đối xử tốt với Dục.”

“Không!” Cô chậm rãi lắc đầu, “Anh nhầm rồi, em không nhìn Dục như vậy! Em...” Cô lại cắn chặt môi. “... Em đối xử với Dục không hề tốt chút nào. Em thường rất hung dữ với anh ấy, thường hét lên rất to với anh ấy... Em rất thô lỗ với anh ấy, em vừa ngang bướng, vừa ích kỷ lại vừa xấu tính...”

Bùi Ưu sửng người.

Cô hít một hơi dài, mỉm cười nhìn anh: “Anh thấy đấy, vì vậy em rất ân hận”.

“Tiểu Mễ...”

“Dục là một người lương thiện và dễ tính nhất trên đời này, chỉ cần một bát mì, một nụ cười ấm áp là anh ấy đã cảm thấy rất vui rồi. Nhưng, hồi đó em lại vô cùng lười biếng và hung dữ...” Nụ cười của cô rất nhẹ, “Nếu như yêu một cô gái khác, anh ấy sẽ rất sung sướng, cô ấy nhất định sẽ rất trân trọng, rất trân trọng anh ấy”.

Bùi Ưu cảm thấy hơi chua xót, lúc này đây, cô ấy đang lặng lẽ ngồi trong chiếc ghế dựa màu trắng, nhưng linh hồn dường như đã bay đi mất rồi, đang bay trong không gian vô định kia.

“Bây giờ, cái gì em cũng học được rồi.” Nụ cười nhẹ nhàng của cô gần như trong suốt, “Nhưng, tất cả cũng chẳng

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

còn tác dụng gì nữa rồi... Em biết, đó là sự trừng phạt của ông trời dành cho em”.

Bùi Ưu biết, đó cũng là sự trừng phạt dành cho anh. Nếu anh sớm biết rằng, anh còn có một người em trai, một người em trai mà anh chưa bao giờ chăm sóc...

Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Tiểu Mễ.

Dùng bất cứ lời nào cũng không thể an ủi được cô ấy lúc này, anh có thể cảm nhận được tất cả những tình cảm của cô, sự đau khổ tột cùng và nỗi day dứt không nguôi, trong giờ phút này, cả anh và cô đang cùng cảm nhận được điều đó.

Ánh nắng mặt trời cuối hạ vô cùng rực rỡ và chói mắt.

Những đám mây trắng nhẹ trôi trên bầu trời xanh trong, từ khi mới có sự sống hay cả trong tương lai xa xôi, bầu trời vẫn xanh trong như vậy.

Một cơn gió thổi tới.

Vườn hoa ngào ngạt hương thơm.

Bùi Ưu và Tiểu Mễ vẫn lặng yên ngồi đó, anh nắm lấy tay cô, cả hai đang lặng lẽ tưởng nhớ về một người mà họ không thể quên.

Bỗng nhiên...

Chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ ồn ào phóng tới từ con đường núi trước vườn hoa!

Tiếng phanh xe gấp gáp.

Chiếc xe dừng lại trước cửa ngôi biệt thự đôi diện. Một chàng trai cao ráo đẹp trai bước ra khỏi xe, bóng dáng cô đơn của cậu toát lên một cảm giác lạnh lùng, mái tóc màu sợi đay của cậu được mặt trời chiếu vào, ánh lên những tia sáng đầy tà khí.

“Diệu!”

Cô gái xinh đẹp trong xe bỗng nhận ra mình đang bị bỏ rơi, đành phải gọi với theo sau, rồi tự mở cửa xe bước ra, nở nụ cười rạng rỡ, tiếp tục bám vào cánh tay cậu.

Trong vườn hoa.

Dưới bóng cây râm mát.

Tiểu Mễ cúi đầu.

Doãn Đường Diệu vẫn đang quay lưng về phía vườn hoa nhà họ Bùi, ánh mặt trời khiến bóng của cậu đổ dài trên mặt đất, một cái bóng lạnh lùng, cách một con đường núi, nó khiến người ta không thể hít thở bình thường được.

Cậu ấy bước đi vài bước.

Bỗng nhiên.

Cậu ấy dừng lại.

Doãn Đường Diệu bỗng đứng khựng lại, không hề nhúc nhích.

Cô bạn gái đi bên cạnh đang lấy tay che ánh nắng, miệng không ngừng than vãn điều gì đó; không gian bỗng

không còn yên tĩnh nữa. Cậu ấy biết cô đang ở đó, đang ngồi cùng với Ưu, trong vườn hoa nhà họ Bùi. Cô xuất hiện trong cuộc đời cậu một cách trắng trợn, không kiêng nể, trắng trợn đùa giỡn với cậu, rồi lại ngang nhiên ngồi với bạn cậu mà không cần kiêng dè gì. Cậu muốn chứng minh rằng, cô ấy không quan trọng trong cuộc đời cậu. Nhưng, càng chơi đùa với nhiều cô gái khác, cậu càng chứng tỏ mình là một kẻ ngốc rất đáng buồn cười.

Dần dần, Doãn Đường Diệu quay lưng lại...

Ánh mắt lạnh lùng đầy căm ghét của cậu đang nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngồi cúi đầu như chú đà điểu trong vườn hoa nhà họ Bùi kia, còn Bùi Ưu lại đang nắm tay cô gái ấy.

Hương hoa vẫn thơm ngào ngạt.

Không khí lại nhuốm thêm một chút hơi thở khác lạ.

Trong vườn hoa nhà họ Bùi.

Doãn Đường Diệu đang ngồi chết lặng trên chiếc ghế dựa màu trắng, cậu lạnh lùng quan sát cô gái đối diện với khuôn mặt trắng bệch và hơi thở khó nhọc kia. Doãn Đường Diệu im ngồi yên lặng rất lâu, đôi mắt cậu đầy sự oán hận. Bùi Ưu mỉm cười rót thêm trà vào cốc cho cậu, lắc đầu nói:

“Sao lại để cho cô gái kia ra vẻ như vậy, đường ở đây rất khó bắt xe đấy.”

Hương thơm của trà vẫn lờn vờn bay trên miệng cốc.

Không ai nói gì cả.

Doãn Đường Diệu mím chặt môi, nghiêm nét mặt, đắm đắm nhìn Tiểu Mễ. Cô ấy hình như gầy đi đôi chút, đôi vai trông lại càng mỏng manh, mỏng manh tới nỗi nếu ánh mắt cậu lạnh lùng hơn nữa, cô ấy có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Tiểu Mễ nín thở nắm chặt lấy tay vịn của ghế.

Cô có thể cảm nhận được sự lạnh lùng trong đôi mắt của Doãn Đường Diệu, sự lạnh lùng đó chạm phải khuôn mặt cô, vào sâu tận trong xương tủy của cô. Cô cảm thấy lạnh đến nỗi toàn thân run lên, chỉ cần vài phút nữa, cô có thể chết đi trong ánh mắt đầy căm ghét đó của cậu.

Bùi Ưu lại đưa tay lên gãi gãi mũi, cười nói:

“Hai người đều không nói gì sao?”

Thật chẳng biết phải làm sao, hai người này cứ như trẻ con vậy. Cứ dùng sự thù hận và trốn tránh để làm tổn thương nhau, họ không ý thức được rằng, sự thù hận và trốn tránh đơn thuần không những không thể hóa giải được vấn đề, mà thậm chí còn làm đối phương bị tổn thương hơn rất nhiều.

“Em về đây ạ.”

Cuối cùng, Tiểu Mễ cũng thốt lên được một câu, hoảng loạn đứng lên khỏi chiếc ghế, cũng không dám nhìn thẳng vào Doãn Đường Diệu.

“Thiếu tự tin như vậy sao?”

Doãn Đường Diệu cười lạnh lùng, cũng đứng dậy, dùng ánh mắt của người đứng trên cao nhìn xuống người cô, bóng dáng cao lớn của cậu ấy dường như đang nuốt gọn hình dáng mỏng manh, yếu ớt của cô.

Cô lại bắt đầu run lên.

Đúng, cô đang mất tự tin. Vốn đã nghĩ rằng, thời gian có thể khiến cô quên đi cảm giác phạm lỗi của mình, nhưng cảm giác tội lỗi đó lại càng ngày càng sâu sắc, nó giống như một con rắn độc liên tiếp cắn vào trái tim cô cả ngày lẫn đêm.

Doãn Đường Diệu lại bước tới, nâng cằm cô lên.

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô.

“Hãy nói đi, Ưu rất giống với cái người tên là Bùi Dục đó, phải không?” Doãn Đường Diệu khẽ nhếch mép, đôi mắt đầy căm hận. “Vì vậy, cô không còn yêu quý trái tim trong người tôi nữa mà chuyển sang thích khuôn mặt của Ưu, đúng không?”

Cô ngạc nhiên mở to đôi mắt: “Cái gì?!”.

“Cô thật là đáng sợ”, Doãn Đường Diệu tức giận nói, ngón tay vẫn bóp chặt lấy cằm cô, “sau khi đùa cợt với tôi, lại chạy đến để đùa cợt với Ưu. Trong mắt cô, tất cả đàn ông trên thế giới này đều có thể bị cô đùa cợt, đúng không?”.

“Không phải như vậy!” Cô kinh hãi hét lên. Không, cậu ấy sao có thể phán quyết cho cô những tội ác ghê sợ như vậy!

“Không phải như vậy?!” Doãn Đường Diệu nắm chặt tay lại, cằm cô vẫn đang bị bóp rất chặt, cậu nói qua những kẻ rằng, “Vậy tại sao, ngày nào cô cũng ở bên cạnh Ưu?!”.

Mấy ngày hôm nay, thường xuyên thấy cô ấy và Ưu ngồi yên lặng trong vườn hoa nhà họ Bùi.

Có khi cô ấy uống trà.

Có khi cô ấy lại khe khẽ nói điều gì đó.

Cô ấy không cười vui vẻ như trước đây, khi còn ở bên cậu. Khi ở bên Ưu, thái độ của cô ấy luôn im lặng một cách khó hiểu. Cậu không quen với sự im lặng đó, dường như sự im lặng đó chỉ dành riêng cho Ưu thôi.

Mỗi lần đi ngang qua vườn hoa nhà họ Bùi.

Cậu không để đôi mắt mình được phép nhìn cô.

Cô ấy như một con ác mộng, mỗi một kỷ niệm liên quan tới cô ấy đều khiến trái tim của cậu nhói đau. Mặc dù luôn quay lưng về phía vườn hoa ấy, nhưng mỗi tế bào trên cơ thể cậu lại đang không ngừng cảm nhận về cô ấy. Có sự xuất hiện của cô ấy, bầu không khí dường như trở nên ngọt ngào hơn; cô ấy đi rồi, bầu không khí lại trở nên trống rỗng đến mức không thể chịu nổi.

“Em...” Tiểu Mễ vô cùng ngạc nhiên, cô mở miệng định giải thích. Cô không hề đùa cợt Ưu, làm sao cô dám đùa cợt Ưu, cô cũng làm sao có thể đùa cợt Ưu được? Nhưng, cái nhìn sắc lạnh như dao của Doãn Đường Diệu lại khiến cô không thể giải thích, cậu ấy không thèm nghe cô giải thích, mà những lời giải thích của cô giờ đây cũng chẳng còn chút tác dụng gì nữa.

Doãn Đường Diệu vẫn lạnh lùng nhìn cô, “Cô quả nhiên là con người vô liêm sỉ nhất trên thế giới này”.

Trái tim cô đang tan nát.

Nhắm mắt lại, hàng lông mi đen dày đang khê rung rung trên khuôn mặt trắng bệch. Đúng, cô là một người vô liêm sỉ, một người vô cùng đáng ghét, cô không có lý do gì để xin cậu tha thứ được.

Không thể chờ đợi được phản ứng của cô.

Trước mặt cậu, chỉ sau một đêm thôi, cô ấy bỗng trở nên im lặng như một bức tượng, dù có si nhục hay chế nhạo như thế nào, cô ấy cũng không có một chút phản kháng. Tất cả sự căm hận của cậu, giống như đang trút lên một màn đêm đen kịt và câm lặng, không một tiếng đáp lại.

Doãn Đường Diệu vẫn dùng tay bóp mạnh cằm cô!

Cô đau đến nổi khuôn mặt càng trắng hơn, nhưng, vẫn hoàn toàn im lặng, không tranh luận, không giải thích, cô lặng lẽ tới nỗi dường như mãi mãi không thể mở miệng được nữa.

“Tôi hận cô.”

Doãn Đường Diệu buông một tiếng thở dài, giọng nói vô cùng nặng nề.

Toàn thân cô lại run lên.

“Tôi hận là không thể giết chết cô.”

Sự im lặng của cô đã khiến Doãn Đường Diệu thực sự phát điên! Những ngón tay giá lạnh của cậu dần dần run lên, cậu muốn khống chế nó, nhưng dường như nó lại càng run hơn... Bỗng nhiên, cậu bóp tay thật mạnh! Bóp mạnh tới nỗi

hai môi cô cũng bị méo đi, xương quai hàm kêu răng rắc! Cậu muốn cô phải bị đau! Cậu muốn cô đau đến nỗi phải nói ra! Chứ không chỉ lặng yên như vậy!

“Đủ rồi đấy!”

Bùi Ưu không thể chịu được nữa, anh đi đến nắm lấy tay Diệu, cau mày nói:

“Diệu, cứ trẻ con như thế không giải quyết được vấn đề đâu.”

Tiểu Mễ đau tới nỗi đầu óc trở nên trống rỗng, cô có thể cảm nhận được sự thù hận trong những ngón tay của Đường Diệu, sự thù hận đó mạnh mẽ tới nỗi cô cũng hận một nỗi mình không thể chết đi được.

“Giải quyết thế nào?! Anh nói xem, phải giải quyết như thế nào?!”

Đường Diệu giận dữ hét lên, cậu quay đầu lại nhìn Bùi Ưu, rồi lại quay lại nhìn Tiểu Mễ. Cô ấy vẫn yên lặng như vậy, trái tim cậu lại đau nhói!

Cậu hét lên:

“Tại sao cô không nói gì cả! Cô sẽ không bao giờ nói nữa hay sao?! Cô khiến tôi trở thành một thằng ngốc, sau đó cô lại thâm cười nhạo tôi, đúng không?! Cô dựa vào đâu mà không nói gì cả?! Cô căn bản là không thèm để ý gì, đúng không? Cho dù tôi có chết đi, cho dù tôi có chết đi vì cô, cô cũng không thèm để ý, đúng không?! Không nói năng gì, cô có thể giả vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì ư?!”

Những câu nói của Đường Diệu như những mũi dao đang nhỏ máu, liên tiếp đâm vào trái tim của Tiểu Mễ, cô đau tới nỗi toàn thân cứng đờ, giống như đầu đã bị chôn vùi dưới cát nhưng vẫn bị lôi lên khỏi chỗ ẩn nấp đó.

Cô hoảng loạn mở to đôi mắt, tim cô vẫn đang nhói đau!

“Em không biết... Em không biết...”

Cô không biết phải làm như thế nào, vì vậy, cô chỉ biết lẫn trốn. Nhưng, lẫn trốn cũng là tội sao? Có phải vậy không? Đôi môi của Doãn Đường Diệu lại trở nên tím tái, đáy mắt là sự đau khổ tột cùng vì bị tổn thương, sự đau khổ ấy thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả buổi tối hôm đó.

“Cái gì cô cũng không biết sao?!”

Doãn Đường Diệu đau khổ hét lên.

Từng cơn đau dữ dội lại nhói lên trong tim, hai tay cậu túm chặt lấy đầu cô, đôi môi tím tái, cậu hét lên giận dữ:

“Tôi hận cô!”

“Tôi hận cô!”

“Tôi—hận—cô—!!!”

Em có biết không hả?

Tôi hận em.

Tôi hận em đã lừa dối tôi, tôi hận em sau khi đã lừa dối tôi, em lại làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho em, nhưng, em cũng chưa bao giờ thử cầu

xin tôi tha thứ. Tôi hận em, hận em đã xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng, khi em có ý không xuất hiện trước mặt tôi, ngoài việc càng hận em ra, tôi cũng bắt đầu hận chính mình.

Trong vườn hoa nhà họ Bùi.

Ánh nắng mặt trời chiếu trên những tán lá xanh um tùm.

Hương thơm của hoa khê hòa quyện trong gió.

“Diệu!”

Bùi Ưu lo lắng lao tới.

Doãn Đường Diệu từ từ ngã xuống đất, môi tím ngắt, mặt trắng bệch, đuôi mắt dường như có chút óng ánh của nước. Khi cậu ngã xuống, hai tay vẫn đang ôm chặt lấy mái đầu đang gãy ra vì sợ hãi của Tiểu Mễ. Khi ngã xuống đất, cậu vẫn ý thức được việc bảo vệ cô trong vòng tay của mình.

* * *

Màn đêm dần buông.

Ánh sao chiếu vào phòng ngủ qua khung cửa sổ.

Doãn Đường Diệu hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt trắng bệch, nằm thiêm thiếp trên giường. Hơi thở của cậu rất nhẹ, đôi môi vẫn tím nhạt. Gió đêm thổi tới, tấm rèm cửa khẽ lay động, trong ánh sáng tinh khiết của các vì sao ấy, Tiểu Mễ đang đứng im bên giường bệnh nhìn cậu. Đầu óc rối bời, cô cứ đứng bất động như vậy, tiếng máu chảy giần giật bên tai, cô biết, cuối cùng, cô không thể trốn tránh mãi được.

Tất cả là tại cô.

Cô bắt buộc phải đứng ra giải quyết.

Bùi Ưu thu ống nghe lại, nhịp tim của Diệu mặc dù vẫn còn yếu, nhưng đã trở về trạng thái bình thường, tình hình không còn quá nghiêm trọng nữa. Anh khẽ cau mày, trong lòng có chút hoài nghi, Diệu đã làm phẫu thuật thay tim rồi, tại sao gần đây, bệnh tim lại hay tái phát như vậy? Nghe nói, cuộc phẫu thuật thay tim của Diệu đã rất thành công, có thể sống như một người bình thường cơ mà.

Anh nhìn về phía cô gái đang đứng cạnh giường.

Chiếc váy trắng của cô đang nhẹ nhàng bay trong gió đêm, làn da trắng bệch, trong suốt, đôi mắt đầy vẻ ân hận, đôi môi mím chặt, đôi vai mỏng manh kia khẽ run lên.

Là do cô ấy sao?

Bùi Ưu thờ dãi, có thể anh không nên thừa dãn hòa cho Diệu và cô ấy. Anh cứ nghĩ rằng, Diệu yêu cô ấy nhiều như vậy, chỉ khi có cô ấy ở bên, cậu ấy mới có được hạnh phúc. Tuy nhiên, anh cũng đã quên rằng, chỉ có tình yêu mãnh liệt như thế mới có thể khiến Diệu đau khổ như vậy.

Thế là.

Bùi Ưu mỉm cười nói với Tiểu Mễ: “Em cứ về đi, anh chăm sóc Diệu là được rồi”.

Cô lại khẽ lắc đầu:

“Không.”

Cô không muốn trốn chạy thêm một lần nữa, cô không thể trốn đi đâu được, chỉ cần trong tim Doãn Đường Diệu vẫn còn hận thù và đau khổ, dù cô có trốn tận chân trời hay góc bể cũng không thể quên được những chuyện mà cô đã gây ra.

Đêm khuya.

Khi Doãn Đường Diệu từ từ mở mắt.

Tiểu Mễ đang ngủ gục bên giường, đầu cô vùi trong lớp ga trải giường. Ánh sao lung linh chiếu vào phòng, mái tóc ngắn mượt mà của cô cũng lấp lánh như có muôn ngàn vì sao đang tỏa sáng. Cô ấy đã ngủ say rồi, đôi vai khẽ nhô lên, chiếc váy trắng mỏng manh dường như trong suốt. Doãn Đường Diệu đưa tay ra, bàn tay cậu chạm vào mái tóc mượt mà của cô, như những chiếc gai mềm mại, những sợi tóc của cô dịu dàng luôn qua các ngón tay của cậu.

Nhẹ nhàng...

Cổ của cô ấy đang trở nên cứng nhắc.

Doãn Đường Diệu cảm nhận được, toàn thân cô cũng cứng đờ. Cậu thu tay về, nắm chặt những ngón tay lại, đôi mắt lại trở nên vô cùng lạnh lùng.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, mỉm cười với cậu: "Tình rồi à?".

Từ sau cái đêm hôm đó, đây là nụ cười đầu tiên cô ấy dành cho cậu. Nụ cười đó có một chút yếu ớt, một chút áy náy, đôi mắt cũng trở nên u buồn hơn, nhưng dù sao, đó cũng vẫn là một nụ cười. Cô nhìn cậu, không hề có ý trốn chạy, cũng không hề có ý tránh né.

Tiểu Mễ đỡ Doãn Đường Diệu ngồi dậy, đệm gối vào sau lưng cậu, đắp lại chăn ngay ngắn cho cậu, sau đó, cô lại khẽ mỉm cười: “Có muốn uống nước không?”.

Doãn Đường Diệu vẫn yên lặng nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng và ương ngạnh.

Rót một cốc nước ấm, cô cẩn thận đặt cốc nước trong tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Vừa đủ ấm để uống rồi đấy”.

Bàn tay nắm chặt chiếc cốc, Doãn Đường Diệu vẫn chăm chú nhìn cô, trong mắt cậu luôn có ý cảnh giác, cậu khẽ húng hắng: “Cô lại muốn làm gì nữa?”.

Tiểu Mễ ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “Hà?”.

“Tại sao cô lại trở nên ân cần chu đáo như vậy?!” Giọng nói của cậu vẫn vô cùng lạnh lùng, ngón tay đang bóp mạnh tới nỗi có thể khiến chiếc cốc đang cầm trên tay kia vỡ vụn ra.

“...”

“Chẳng phải là tránh tôi như tránh rắn độc sao? Chẳng phải là không buồn nói với tôi sao? Bỗng nhiên lại trở nên ân cần như vậy, rốt cuộc là cô muốn gì trò gì nữa đây?!” Viên kim cương trên mũi phát ra những tia sáng lạnh lùng, khinh bỉ.

Nhìn cậu, đôi mắt cô dần dần trở nên u tối, cô nhẹ nhàng nói: “Em không có... em chỉ là... chỉ là không biết phải làm như thế nào...”.

Cô nhàn nhó mím cười:

“Nếu được lựa chọn lại một lần nữa, em sẽ chỉ yên lặng túc trực bên anh, không làm phiền tới anh, không để anh phát hiện ra em. Chỉ cần hằng ngày được nhìn thấy anh, làm một số việc cho anh, em nghĩ, chắc anh sẽ rất vui.”

Doãn Đường Diệu mím chặt môi.

Cô lại tiếp tục nói: “Là do em quá tham lam và ích kỷ, vì vậy mới phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ này. Chắc anh ghét em lắm... Em... cũng rất ghét bản thân mình... Là do em đã sai, em đã sai rồi, những lỗi lầm không thể tha thứ được, vậy thì, em phải làm thế nào đây?”.

Cô thở khe khẽ, nhìn thẳng vào cậu, một ý nghĩ bất chấp tất cả xuất hiện trong đôi mắt cô.

“Xin anh hãy cho em biết, cho dù phải làm gì, em cũng sẽ làm theo.”

Hồi lâu.

Đôi mắt Doãn Đường Diệu vẫn lạnh lùng như vậy.

“Tôi hận cô, hận một nỗi không thể nghiền nát từng khúc xương trên người cô, hận một nỗi không thể làm cô biến mất khỏi thế gian này. Tôi muốn dùng cách đó để báo thù cô, để cô nếm trải những đau khổ mà tôi đã phải chịu đựng”.

Tiểu Mễ cắn chặt môi: “Được”.

Thực ra, cô đã sớm nếm trải sự đau khổ đó, chính là sự đau khổ đến tận xương tận tủy mới khiến cô đến bên Doãn

Đường Diệu. Cũng chính vì như vậy, khi cô hiểu rằng, cô đã mang lại cho người khác sự đau khổ đó, cô càng không thể tha thứ cho bản thân được.

“Nhưng, tôi không thể làm được.” Doãn Đường Diệu đau khổ nhắm mắt lại. “Không phải vì tôi yếu đuối, mà bởi vì... tôi biết rằng, cô không yêu tôi...”

Cô sống người.

Sự đau khổ trên khuôn mặt của Doãn Đường Diệu khiến cô không thể nào hít thở bình thường được. Khi mở mắt ra, đáy mắt cậu ấy là một hố sâu thẳm, vết tích của sự yếu đuối. “Cô không yêu tôi, vì vậy cô không thể nếm trải được sự đau khổ đó, vì vậy, sự báo thù của tôi chỉ là trò đùa của trẻ con, người phải chịu tui nhục cuối cùng lại chính là tôi.”

Trái tim Tiểu Mễ nhói đau.

Nếu như có thể, cô nguyện sẽ khiến cậu vui vẻ, nếu như sự đau khổ của cô có thể mang đến niềm vui cho cậu, có thể khiến cậu quên đi những chuyện đã xảy ra. Tuy nhiên, hố đen sâu thẳm trong lòng cô càng ngày càng lớn, hố đen ấy lại đang rỉ máu. Cô biết, lỗi lầm cô gây ra mãi mãi không thể hóa giải được, không phải vì sự thù hận của cậu ấy, mà bởi vì tình yêu của cậu ấy.

Rất lâu sau.

Cô cố gắng nói: “Nếu như, em rời khỏi nơi này thì sao?”.

Cho dù không nữ, nhưng cô sẽ mãi mãi rời xa nơi này, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa, để thời

gian chữa lành mọi vết thương trong ký ức của cậu, như vậy sẽ tốt hơn chẳng?

“Cô không cần trái tim trong lồng ngực này nữa ư?”
Doãn Đường Diệu lạnh lùng nói. “Hay là, vì cô không còn muốn nhìn thấy tôi nữa, nên ngay cả trái tim mà cô yêu quý, cô cũng không cần nữa hay sao?”

“Không phải như vậy!”

Tiểu Mễ đau khổ kêu lên.

“Vậy thì là cái gì?!” Cậu lạnh lùng nhìn cô, “Vì trái tim này, cô tìm mọi cách để được ở bên tôi, sao, sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy? Chẳng phải là cô rất thích nó sao? Chẳng phải là thích tới nỗi có thể đem tôi ra làm trò đùa sao? Giờ đây, cô lại dễ dàng từ bỏ nó như vậy, cô không sợ rằng, bởi vì tôi hận cô, nên tôi sẽ giày vò trái tim mà cô vốn vô cùng yêu quý này ư?”.

Tiểu Mễ bắt đầu run rẩy: “Không... không thể nào...”.

“Thật vậy sao?”

Đôi môi Doãn Đường Diệu lại xuất hiện một nụ cười lạnh lùng. Chiếc cốc trong tay bỗng đập mạnh vào ngực cậu, một tiếng động rất mạnh, nước bắn lên tung tóe, người cậu lại run lên, đôi môi cậu dần tím lại.

“Dừng!” Cô hoảng sợ lao tới, nắm chặt lấy tay cậu, giọng lạc hẳn đi, “Anh đang làm gì vậy?!”.

Doãn Đường Diệu nhếch môi cười: “Quả nhiên, cô chỉ quan tâm tới trái tim này thôi”. Nước đã làm ướt cả ngực cậu,

một cảm giác ớn lạnh, cậu dường như đã trở nên tê liệt, những cơn đau tim đã không còn quan trọng với cậu nữa rồi.

Tiểu Mễ lại khóc.

Sao lại có thể như vậy. Cứ cho là cô đã sai, nhưng lỗi lầm đó có liên quan gì tới trái tim kia chứ? Cô rất ngốc nghếch, cô rất ích kỷ, cô rất tham lam, nhưng, trái tim của Dục không có lỗi gì cả! Muốn đối xử với cô thế nào cũng được, nhưng, sao cậu lại làm tổn thương Dục và bản thân mình như thế chứ?

“Nếu như cô rời xa nơi này, tôi thề rằng, cô sẽ phải rất hối hận.”

Doãn Đường Diệu lạnh lùng nói với cô.

“Chẳng phải là anh hận em sao? Chẳng phải là anh rất ghét em sao?” Tiểu Mễ đau khổ nói, “Vậy thì, nếu không nhìn thấy em, chẳng phải là anh sẽ vui hơn sao?”.

“Đúng là tôi hận cô.”

Đôi môi của Doãn Đường Diệu tím tái một cách đáng sợ.

“Nhưng, cô không thể ra đi như vậy, cô bắt buộc phải trả hết những gì mà cô đã nợ tôi. Sau khi đã làm trái tim tôi tan nát, cô không thể ra đi một cách thoải mái như vậy được. Nếu như cô cảm thấy có lỗi với tôi, vậy thì cô hãy dùng tất cả những gì mà cô có để yêu tôi. Đến khi cô yêu tôi rồi, yêu đến nỗi không thể rời xa tôi được nữa, đến lúc đó, có thể tôi sẽ để cô ra đi, coi như là một sự trừng phạt đối với cô.”

Giọng nói của cậu lạnh như băng.

Con gió đêm cuối mùa hạ, mang theo một chút hương thơm của hoa, một chút lạnh lùng của sương, một chút ánh sáng của các vì sao. Tấm rèm cửa vẫn khẽ lay động.

Hận cô cũng là một sự đau khổ.

Thế nhưng, nếu mãi mãi không được nhìn thấy cô lại là một sự đau khổ còn đáng sợ hơn, nó giống như việc cậu sẽ mãi mãi bị chìm sâu trong cơn ác mộng.

* * *

Tiểu Mễ ngồi bất động, nhìn ra ngoài cửa sổ đã gần một tiếng, đôi mắt cô vẫn nhìn không chớp, đôi môi mím chặt, dường như đang suy nghĩ một câu hỏi mà mãi mãi không có lời giải đáp. Thành Viện điều chỉnh lại tốc độ truyền dịch cho phù hợp, kéo chân đắp cho cô Thành, khẽ nói với cô vài câu, sau đó lại quay sang nhìn Tiểu Mễ, phát hiện ra Tiểu Mễ vẫn đang ngồi bất động.

“Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Mễ bình thường rất hay cười, dường như chẳng có điều gì khiến cô ấy phiền muộn cả. Thế nhưng, đôi khi cô ấy lại tỏ ra là người có rất nhiều tâm sự. Một Tiểu Mễ vui vẻ, đơn thuần, một Tiểu Mễ đau khổ tột cùng, trước đây, Thành Viện không thể hiểu được, đâu là con người thực sự của Tiểu Mễ. Cô không thích sự che giấu và nguy trạng quá mức như vậy, vì vậy, cô vẫn thường giữ khoảng cách với Tiểu Mễ. Nhưng thời gian gần đây, hai người thường ở bên nhau, cùng chăm sóc cô

Thành, Thành Viện đã dần dần yêu quý Tiểu Mễ. Hoặc là, mỗi người đều có một bí mật riêng, họ không muốn bị người khác phát hiện ra, chỉ cần cô ấy là một cô gái tốt, cần gì phải tìm hiểu hết những chuyện của cô ấy?

Tiểu Mễ sững sờ quay đầu lại.

Cô nhìn thấy đôi mắt đầy sự quan tâm của Thành Viện, một sự quan tâm lặng lẽ mà không muốn làm phiền đến người khác, sự quan tâm đó giống như một chiếc áo bông mềm mại, nhẹ nhàng bao bọc lấy trái tim cô.

Sống mũi Tiểu Mễ lại hơi cay cay, cô bỗng có một ý định, muốn kể hết mọi chuyện đã xảy ra cho Thành Viện nghe. Cô đã phạm phải một sai lầm không thể nào tha thứ được, cô cũng đã vô cùng ân hận nhưng không biết phải làm như thế nào. Tiếp tục ở lại bên Doãn Đường Diệu ư? Thực ra, cô rất muốn được ở lại bên cậu ấy, như vậy, cô có thể nhìn thấy cậu ấy, nghe thấy giọng nói của cậu ấy, có thể cảm nhận được nhịp đập khe khẽ từ trái tim của Dục. Nhưng, nếu cô vẫn ở bên Doãn Đường Diệu như trước đây, cô phải che giấu tình cảm của mình như thế nào đây, tình cảm của cô liệu có thể lại làm tổn thương cậu ấy một lần nữa không?

Đúng lúc ấy...

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra.

Tiểu Mễ và Thành Viện cùng quay đầu lại nhìn.

Bùi Ưu đang thân thiện mỉm cười. Anh mặc áo blu trắng, trên tay là sổ bệnh án, dáng người cao lớn đứng cạnh cửa ra

vào, thái độ điềm tĩnh của anh luôn khiến người khác cảm thấy vô cùng yên tâm. Bên cạnh anh còn có thêm một người nữa, viên kim cương trên mũi người ấy đang lạnh lùng phát sáng, một thân hình vừa cao vừa đẹp, ánh mắt có chút lạnh lùng, đôi môi vẫn đang mím chặt.

Tiểu Mễ ngạc nhiên đến mức sững sờ.

Đường Diệu bỗng nhiên lại tới phòng bệnh của cô Thành!

Cậu ấy đang nhìn cô.

Ánh mắt lạnh lùng, đơn độc, đáy mắt vẫn là sự cố chấp một cách yếu ớt, ánh mắt của cậu ấy xuyên qua không gian, xuyên qua cả trái tim cô, khiến trái tim cô bỗng nhiên đau nhói!

Cô Thành mỉm cười ngồi dậy, hiền từ nói với Doãn Đường Diệu:

“Cảm ơn cháu đã đến thăm cô.”

Doãn Đường Diệu từ từ thu ánh mắt đang nhìn Tiểu Mễ lại, nhìn về phía cô Thành, nói bằng giọng trầm trầm: “Cô ... cô đỡ hơn chút nào chưa?”.

Thành Viện cũng rất ngạc nhiên, học cùng với Doãn Đường Diệu đã ba năm nay, đây có lẽ là lần đầu tiên, cô nghe thấy cậu ấy nói năng một cách lễ phép như vậy. Chà, trừ phi mặt trời lại mọc từ đằng tây.

Thế mà, đây chỉ là sự bắt đầu của những điều ngạc nhiên.

Hai tiếng tiếp sau đó, Doãn Đường Diệu vẫn túc trực bên giường bệnh, cậu lặng lẽ nghe cô Thành nói chuyện, đôi khi lại gật đầu thể hiện rằng cậu ấy đang nghe, có khi, cậu ấy lại ra ngoài, giúp cô gọi y tá tới thay thuốc. Cậu ấy dường như chỉ tới đây để thăm cô Thành, mặc dù lý do đó cũng khiến người khác cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa, lúc mới bước vào phòng bệnh, ánh mắt của Doãn Đường Diệu có dừng lại trên người Tiểu Mễ, nhưng suốt thời gian còn lại, cậu ấy không hề nhìn về phía Tiểu Mễ, dường như Tiểu Mễ đã trở nên vô hình trong mắt của cậu.

Trời đã chạng vạng, ánh chiều tà xuyên vào trong phòng.

Cô Thành đã thiêm thiếp ngủ.

Tiểu Mễ thu dọn đồ đạc, lặng lẽ chuẩn bị ra về, cô không kìm chế được, lại quay đầu nhìn Doãn Đường Diệu một cái. Cậu ngồi quay lưng về phía cô, trong ánh chiều tà đó, tấm lưng thẳng kia dường như vẫn toát lên một thái độ lạnh lùng.

Tiểu Mễ khẽ thở dài.

Cúi đầu nhẹ nhàng bước về phía cửa.

Đầu óc cô đang vô cùng rối loạn, suốt buổi chiều ở cùng cậu trong một phòng bệnh, tất cả mọi suy nghĩ bỗng trở nên bối rối và hoang loạn. Hóa ra, cậu ấy lại có thể ảnh hưởng mạnh mẽ tới cô như vậy sao? Cô cắn chặt môi, bỗng nhiên có một cảm giác lo sợ, tai cô ù đi, cô chẳng nhìn thấy gì, chẳng nghe thấy gì nữa.

Cô đưa tay ra, vặn nắm đấm cửa.

Cửa không mở được.

Cô cố gắng hết sức.

Cửa vẫn không mở được.

Cửa dường như đã bị một vật gì đó chặn lại rồi.

Tiểu Mễ thoáng thốt ngẩng đầu lên, một bóng dáng cao lớn, lạnh lùng đang đứng chắn trước mặt cô, tay phải của Doãn Đường Diệu đang giữ chặt cánh cửa, lạnh lùng nhìn cô: “Muốn về rồi ư?”.

Cô thần thờ nói: “... Ừ.”

“Được.”

Cậu buông tay ra.

Cửa phòng bệnh lại được mở ra dễ dàng.

Doãn Đường Diệu lạnh lùng khẽ nhếch môi, lạnh lùng nắm lấy tay cô. Tiểu Mễ càng sùng sờ hơn, cậu dường như không buồn để ý tới phản ứng của cô, cứ nắm lấy tay cô, cùng bước ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh.

Thành Viện khẽ mỉm cười.

Bùi Ưu dường như cũng đang mỉm cười, chỉ có điều, khuôn mặt anh đang nghiêng sang hướng khác, trong ánh chiều tà, không nhìn rõ những biểu hiện trên khuôn mặt ấy.

Ráng chiều đang bao trùm mặt đất.

Con gió chiều nhẹ nhàng thổi tới.

Doãn Đường Diệu cầm tay Tiểu Mễ, bước ra khỏi bệnh viện. Trên đường phố, dòng người vẫn ồn ào qua lại, dòng xe nối đuôi nhau như mắc cửi, cậu vẫn đang cầm tay cô, yên lặng bước đi.

Tay cậu rất lạnh.

Đôi môi cậu cũng đang mím lại, rất lạnh.

Ngón tay của Tiểu Mễ cũng lạnh đến nỗi cứng đờ cả ra, tuy nhiên, cô không dám giật ra khỏi nắm tay của cậu, bởi vì cậu cứ khẳng khẳng nắm tay cô như vậy, dường như đó là sự kiên quyết ngoan cố nhất trong cuộc đời cậu.

Hai người cùng đi rất lâu, rất lâu.

Từ lúc trời chạng vạng cho đến khi trời trở nên tối đen.

Từ lúc trời trở nên tối đen cho tới tận đêm khuya.

Vẫn hoàn toàn yên lặng, Doãn Đường Diệu vẫn đang nắm tay cô, vẫn lặng lẽ bước đi, hết con phố này tới con phố khác, ánh trăng như nước, ánh đèn đường như sao, dòng người vẫn tập nập qua lại, từng đoàn xe vẫn nối đuôi nhau.

Cuối cùng...

“Chúng ta... đang đi đâu vậy?”

Tiểu Mễ phát hiện ra mình đã bị lạc đường từ lâu rồi, mênh mông bốn bề, toàn là những cảnh tượng lạ lẫm, cô và cậu dường như đang bước vào một không gian rất kỳ lạ.

“Không biết.”

“... Không biết?”

“Đúng vậy. Anh muốn đến một nơi có thể quên hết mọi thứ, nhưng, anh không tìm thấy nơi đó.” Doãn Đường Diệu lạnh lùng nói.

“Nếu...”

“Nơi mà có thể quên đi tất cả, nhưng em vẫn ở bên anh. Nếu cứ phải để em ra đi, mới có thể quên đi tất cả, vậy thì...” Khuôn mặt Doãn Đường Diệu vẫn rất lạnh lùng, không những thế, đôi tay lạnh giá kia còn đang nắm chặt lại, dường như muốn nắm cô chặt hơn trong bàn tay của cậu, “... vậy thì, anh thà rằng cứ để mọi chuyện trở lại như trước đây”.

Không gian về đêm vô cùng quuyền rũ.

Ánh đèn đường dịu dàng.

Ánh sáng của các vì sao nhàn nhạt.

Doãn Đường Diệu quay người hôn Tiểu Mễ, đôi môi của cậu vẫn rất lạnh, có một chút run rẩy nhưng lại rất dịu dàng. Trong gió đêm, cậu đang hôn cô, giọng nói rất nhẹ:

“Hãy để chúng ta trở lại quãng thời gian trước đêm hôm đó, anh chưa hề nghe thấy gì cả.”

Hãy cứ coi như đó chỉ là một cơn ác mộng...

Khi tỉnh dậy.

Mọi chuyện vẫn tốt đẹp như xưa.

Chương 12

Những ngày sau đó, Doãn Đường Diệu thường xuyên lui tới phòng bệnh của cô Thành, cậu lặng lẽ, trầm tư, ít nói, chỉ âm thầm làm thật nhiều thật nhiều việc. Mỗi khi dịch trong ống truyền giọt nhanh quá hoặc chậm quá, cậu điều chỉnh lại cho vừa phải hơn; mỗi khi đến giờ uống thuốc, cậu thế nào cũng nhớ rót một cốc nước để cô Thành uống; rồi, mỗi khi cô Thành thiếp đi, cậu lại khẽ khàng nhón nhẹ từng bước chân, cố gắng không gây bất cứ tiếng động nào.

Dường như chỉ sau một đêm thôi.

Doãn Đường Diệu từ một kẻ ngang ngạnh bỗng trở nên ngoan ngoãn, lễ phép.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ, trở lại Thánh Du, Thích Quả Quả không khỏi ngạc nhiên trước những đổi thay của Doãn Đường Diệu, sự hiếu kỳ khiến cô suốt cả ngày cứ bám riết lấy Tiểu Mễ mà hỏi, cô muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì; rất

cuộc, điều gì đã khiến phép màu thoát thai hoàn cốt lạ kỳ kia lại có thể đến với Doãn Đường Diệu kia chứ!

Có lẽ là tình yêu chăng?!

Tuy Tiểu Mễ chỉ thần thờ nhìn về phía cô, không hứa hẹn sẽ có bất cứ một đáp án nào. Nhưng Thích Quả Quả gần như có thể khẳng định trăm phần trăm rằng, tình yêu là nguyên nhân chính, là cội nguồn của tất cả. Chỉ có tình yêu mới có thể đột nhiên biến Doãn Đường Diệu trở nên thú vị, đáng yêu nhường ấy, chỉ có tình yêu mới có thể khiến ánh nhìn Doãn Đường Diệu gửi gắm nơi Tiểu Mễ chất chứa bao tình cảm sâu nặng, khiến trái tim run rẩy.

Xem ra Tiểu Mễ và anh chàng Doãn Đường Diệu này cũng thực xứng đôi vừa lứa đây.

Thích Quả Quả đặc ý thâm nghĩ, một người là thiên thần, một người lại là ác quỷ. Thiên thần cứu mạng ác quỷ, cái chân thiện mỹ đã chinh phục được ác tà, thế giới chỉ còn lại những hào quang rực rỡ. Ôi sao mà tươi đẹp đến vậy, ha ha.

Cô Thành đã lại chìm vào giấc ngủ, gần đây, những giấc ngủ mê man của cô ấy càng lúc càng dài, sức khỏe dường như càng lúc càng yếu hơn. Tiểu Mễ ngồi bên giường, lòng đầy lo âu ngấm khuôn mặt hiền từ đang ngủ ấy, dẫu rằng Thành Viện chưa từng nói cụ thể, rằng cô ấy mắc bệnh gì, nhưng Tiểu Mễ có thể nhận thấy, bệnh tình của cô ấy đang xấu đi.

Ánh nắng quá trưa khẽ rọi vào phòng những chùm sáng.

Hồi lâu, Tiểu Mễ đứng dậy, cô quay đầu lại, thoáng sững sờ trước một đôi mắt kiên cường, lặng lẽ, như một hồ nước thăm thẳm, có đôi chút lạnh lùng, lại có phần nóng bỏng... Doãn Đường Diệu đứng nghiêng người, khẽ dựa vào tường, thấy cô vừa ngoảnh đầu lại, liền vội né tránh ánh mắt cô, cậu ấy trở lại trạng thái lặng lẽ khi trước, dường như không hề tồn tại trên cõi đời này vậy.

Trái tim cô chợt nhói đau.

Thế đấy.

“Hòa bình” rồi ư? Tất cả giống như chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì sao? Thực sự có thể như vậy chăng? Cô và người ấy ngày nào cũng nhìn thấy nhau, giống như bóng với hình vậy, vĩnh viễn không bao giờ lìa xa. Nhưng, chỉ cần nhìn thấy người ấy, trong cô chợt nhói đau, đau đến mức tưởng chừng như đứt từng hơi thở, cô không chắc mình còn có thể gắng gượng thêm được bao lâu,... nhưng hố đen sâu thẳm trong trái tim cô không ngừng không lạnh lại, mà càng ngày càng loét rộng thêm, càng đau đớn tột độ.

Gắng gượng giữ lấy một chút tỉnh tại cho tâm hồn.

Tiểu Mễ nhẹ nhàng tiến đến bên Doãn Đường Diệu:

“Anh vất vả quá!”

Tối qua, Thành Viện xảy ra chuyện, một mình cậu đã thức trông suốt đêm, vẫn chăm chăm nhìn mắt mỗi lúc càng rõ hơn, về mặt mọi tiểu tuy càng lúc càng rõ rệt. Lẽ ra, sáng nay nên về nhà tranh thủ chợp mắt đôi chút, nhưng cậu đã không

rời đi, vẫn túc trực trong phòng bệnh, cho tới lúc cô đến, cho tới tận bây giờ.

Doãn Đường Diệu khẽ lắc lắc đầu.

Cô lại thốt lên: “Anh mau về nghỉ ngơi đi, đã có em ở đây rồi”.

Cậu chăm chăm nhìn cô: “Em không về sao?”.

“Ừ, em phải đợi đến khi nào Quả Quả tan học, đến thay phiên mới yên tâm được.”

Cậu nói bằng giọng nhàn nhạt:

“Vậy, anh đợi cùng với em.”

Nói rồi, cậu ấy lại chìm vào lặng yên, không nói thêm lời nào nữa.

Thời gian cứ chầm chậm qua đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn nghe tiếng thở yếu ớt trong con mê man của cô Thành, ánh nắng vẫn lặng lẽ chiếu vào phòng, những cơn gió đầu thu mỏng manh lạnh lạnh.

Doãn Đường Diệu khép hờ đôi mắt, tựa lưng vào bức tường trắng như tuyết.

Dường như cậu đã mệt lắm rồi.

Đôi môi mím chặt, hai gò má xuất hiện những vết màu sẫm khác lạ.

Tiểu Mễ nhìn về phía cậu, lòng ngổn ngang trăm mối, hơn ai hết, cô rất hiểu cái ngang ngạnh cố chấp trong con

người ấy, như lúc trước, cô hoàn toàn có thể vừa dấm vừa xoa mà đánh bại sự ngang tàng ấy. Nhưng giờ, cô đâu dấm, cô đâu còn có sự dũng cảm ấy.

Cô vôn về những ngón tay.

Chợt, ánh nhìn của cô dừng lại trên áo quần cậu!

Cậu vẫn...

Vẫn mặc cái áo sơ mi trắng đó!

Chiếc áo chất sợi bông, màu trắng thật thuần khiết, màu trắng thật tươi mới, có dăm ba vết nhăn, phàng phất một mùi hương dịu dịu.

Có lẽ ánh mắt đầy ngạc nhiên của cô đã khiến cậu bồng tỉnh, cậu khê mở mắt, thấy ánh nhìn dấm dấm chứa chất nổi niềm của cô trên áo của mình, khước môi trề nài, nói:

“Sao vậy, chẳng phải là em rất thích nó sao?”

“Em...”

“Em từng nói rằng khi anh mặc sơ mi trắng, anh trở thành người đàn ông đẹp nhất trên thế gian này mà.”

Cô cắn chặt đôi môi, sắc mặt chợt trắng bệch:

“Em xin lỗi.”

Doãn Đường Diệu chăm chú nhìn cô hồi lâu, lại khê cười, vươn tay ra nhẹ nhàng mân mân đôi môi cô, nhẹ nhàng xoa dịu lần môi vừa bị cô cắn chặt. “Không sao đâu. Anh đã nói rồi mà, anh quên tất cả rồi, tất cả những lời em nói trước đây, coi

như chỉ nói với một mình anh thôi, không liên quan gì đến những người xung quanh.”

Trái tim cô bị nổi đau hành hạ, vò lại, nhàu nhĩ thành một nắm.

Những ngón tay của cậu ấy thật dịu dàng, quyến luyến mãi trên bờ môi cô, êm ái như gợn sóng trong đêm trăng thanh có gió, đầu ngón tay lạnh lạnh, nhưng ngay dưới những đầu ngón tay ấy là sức nóng hăm hập lan tỏa.

“Anh bị sốt hay sao?” Cô sưng sờ hỏi cậu.

“Ừ.”

“Từ khi nào vậy?”

“Đêm qua.”

“Sao anh không nói sớm chứ?” Cô rối bời, hoang mang, vội đưa tay ra đặt lên trán cậu ấy, ôi chao, quả là đang nóng hăm hập. “Lẽ ra anh nên nói sớm với em chứ! Bị sốt rồi mà sao lại không nói năng gì?!”

Cậu nắm lấy bàn tay cô, khẽ cười: “Anh đợi em phát hiện ra đấy chứ”.

Đôi mắt cô mở to: “Hà?”.

“Em là bạn gái của anh mà”, đôi gò má Doãn Đường Diệu nóng đỏ lên, đôi môi trắng bệch, khô nứt, nhưng đôi mắt sâu thăm thẳm vẫn nhấp nháy, cười với cô, “anh bị ốm rồi, anh không hề biết, mà là em phát hiện ra đấy, sau đó em rất, rất lo lắng, như vậy, mới cảm thấy hạnh phúc chứ”.

Tay Tiểu Mễ giữ chặt lấy thân hình đang phát sốt của cậu, trong phút thoáng xao lòng, cô dang rộng đôi cánh tay, ôm chầm mà siết chặt cậu trong vòng tay mình, đôi mắt ngân ngấn nước tự bao giờ.

“Em sẽ chăm sóc anh chứ, phải vậy không?”

Doãn Đường Diệu yếu ớt đặt nhẹ cằm mình lên trên đầu cô, khẽ hỏi.

* * *

Nhà Doãn Đường Diệu vắng vẻ, trong căn phòng rộng trống trải, không có bất cứ một âm thanh nào. Doãn Triệu Mạn gọi điện thoại về nói phải đi tiếp khách, sẽ về muộn. Bùi Ưu biết cậu bị ốm thì lập tức đòi đến, nhưng cậu từ chối, nói, chỉ cần một mình Tiểu Mễ chăm sóc là đã mãn nguyện lắm rồi, không muốn bất cứ ai khác làm phiền, Bùi Ưu không còn cách nào khác, đành nói sẽ đến thăm vào hôm sau.

Ngoài cửa sổ, trời đã bắt đầu tối.

Trên cái giường to sang trọng màu đen, Doãn Đường Diệu nửa nằm nửa ngồi, miệng ngâm nhiệt kế, sau lưng anh được kê hai cái gối thật êm, một cái chăn mềm mại phủ ngang thắt lưng. Cửa khẽ mở ra, Tiểu Mễ bê khay đồ ăn đi vào.

“Bao nhiêu độ rồi?”

Cô đặt khay đồ ăn lên chiếc bàn cạnh giường, lo lắng hỏi.

Doãn Đường Diệu lấy cặp nhiệt độ trong miệng ra, đưa cho cô, chỉ thấy cô lo lắng đưa ra trước bóng đèn, chăm chú

nhìn vạch cột thủy ngân, xem đi xem lại, sắc mặt trắng bệch hẳn đi, nói với cậu:

“Ba mươi chín độ năm!”

“Thế thì tốt quá.” Cậu cười.

“Tốt ư? Tốt cái gì cơ chứ! Như vậy là sốt cao rồi đấy!” Tiểu Mễ nghĩ cậu đã sốt tới mức mê sảng mất rồi, lại đưa tay xoa xoa lên cái trán nóng như lửa đốt của cậu, sốt sáng hỏi: “Mau nói cho em biết, thuốc nhà anh để ở đâu?”. Nhất định phải dùng đến thuốc hạ sốt, sao mà ngờ ngẩn thế không biết, cậu ấy cứ kiên quyết đòi về nhà, cô cũng quên bém mất cả việc mua thuốc.

“Sốt cao mới là ốm chứ, mới đủ tư cách được người khác chăm sóc chứ.” Nói rồi, Doãn Đường Diệu cúi đầu nhìn vào vào khay đồ ăn đang tỏa mùi thơm rất hấp dẫn, “Em nấu món ngon gì vậy?”.

Một bát cháo trắng nóng hổi.

Một đĩa cải xanh xào.

Một đĩa cải muối ớt nhỏ.

Cậu rầu rầu hỏi: “Chỉ có vậy thôi sao?”.

Tiểu Mễ bưng bát cháo lên, cười và nói: “Những người bị ốm thì lẽ dĩ nhiên nên ăn các món này mà. Cháo trắng tiêu hóa tốt, mà em ninh rất kỹ nhé, nhuyễn lắm, thơm phức và rất ngon đấy, anh nếm thử xem này. Rau cải xào rất nhạt, anh đang bị sốt mà, nếu ăn đồ có nhiều mỡ sẽ rất khó chịu trong

người. Nếu như rau cải anh thấy khó ăn, thì ít ra chút cải muối ớt này sẽ hợp khẩu vị đấy”.

Doãn Đường Diệu cười hồn nhiên: “Thực ra, anh chỉ vì muốn thấy em phải bận rộn, cuống quýt vì anh thôi”.

Cô lặng người đi, không biết nên nói tiếp thế nào, trong lúc lòng dạ rối bời, cô đặt thìa vào tay cậu, nói: “Anh mau ăn đi, kéo nguội thì không ngon đâu”. Cậu gật gật đầu, nhưng, con sốt cao đã khiến cánh tay cậu trở nên yếu đuối vô cùng, suýt nữa thì làm cháo vãi cả ra giường.

“Em bón cho anh ăn, có được không?”

Cậu ngược lên nhìn cô, hỏi.

Sau chút do dự chần chừ, cô cầm lấy chiếc thìa, khẽ hót một thìa, thổi qua đôi chút, rồi nhẹ nhàng đưa đến bên môi cậu. Cậu há to khuôn miệng đang sốt cao và vành môi khô nẻ, chậm rãi nhâm nhi, rồi nói với cô:

“Ngon quá!”

Câu nói vừa thốt ra, bỗng khiến trái tim Tiểu Mễ xót xa, khe khẽ, cô cúi thấp đầu hơn, tiếp tục đút cháo.

Bát cháo dần vơi đi.

Rau cải cũng đã ăn gần hết.

Ngoài cửa sổ, trời mỗi lúc một khuya.

“Lần sau em làm món mì Trường Thọ cho anh ăn nhé”, Doãn Đường Diệu tươi cười nói với cô sau khi nuốt “ực” một

thìa cháo, “mùi vị của mì thật tuyệt, cho tới giờ, anh vẫn thèm được ăn đây”.

Mi Trường Thọ...

Tiểu Mễ cắn chặt đôi môi, đầu cô đã cúi thật thấp, thấp lắm rồi, dường như đã sắp chạm cả vào bát cháo nữa kia.

“Không muốn nấu cho anh ăn hay sao?” Cậu quay lại, nhìn thật sâu vào mắt cô.

“Hừm, không muốn.” Giọng của cô nghe khô khốc, cô thu dọn bát vào trong khay, đứng dậy, chuẩn bị đi về.

“Hóa ra, bát mì đó vốn không phải nấu cho anh à!” Một thoáng buồn sâu thẳm gọn qua trong mắt, cậu chột phẩn chấn lên, nói: “Không sao, anh thích ăn, sau này em sẽ thường xuyên nấu cho anh ăn nhé”.

Cô lại sững người, đôi tay siết chặt vào khay đựng đồ ăn.

“Không.” Cô đáp.

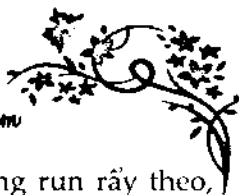
“Tại sao vậy?” Giọng cậu ghen lại.

Cô cắn chặt hơn đôi môi mình.

Hai con người Doãn Đường Diệu như thu hẹp lại, âm thanh phát ra nghe ớn lạnh: “Nhưng gì em thích anh làm, anh đều đã làm, những gì em thích anh mặc, anh đều mặc, em muốn anh ăn gì, anh đều ăn, tất cả những gì em yêu cầu anh không quan tâm đến, anh cũng đã không còn nhắc đến. Đã như vậy rồi, sao giờ em vẫn nói “không” chứ?”.

“Không!”

Tiểu Mễ run rẩy, bát đĩa trong khay cũng run rẩy theo, sắc mặt cô trắng bệch, nhưng ánh mắt lại bùng sáng một cách đáng sợ.

“Em đã nói rồi, em sai rồi... tất cả những gì trước đây đều là lỗi của em... anh không cần phải mặc sơ mi trắng, cũng không cần ăn mì Trường Thọ, không cần phải học thật giỏi, không cần mỉm cười, cũng chẳng cần nhất cử nhất động đều nho nhã. Tất cả, tất cả những thứ ấy, anh đều không cần phải làm! Anh là chính bản thân anh, là Doãn Đường Diệu, chứ không phải bất cứ ai khác, em cũng sẽ không coi anh là một ai khác đâu, cho nên, đừng lặp lại những việc ấy nữa!”

Cô khóc, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài hai bên má.

“Anh thích.” Doãn Đường Diệu nói bằng thứ giọng ngang ngang, “Sau này, anh sẽ vẫn muốn làm những việc đó, anh thích sơ mi trắng, thích mì Trường Thọ, anh thích học, anh muốn được nho nhã dịu dàng như...”.

“Lừa dối!” Cô gần như hét lên, cắt ngang lời nói của cậu.

Ánh mắt cậu tìm đến chiếc áo sơ mi treo cạnh giường, lạnh lùng nói: “Anh không dối gạt em, sau này, ngày nào anh cũng sẽ mặc nó”.

Tiểu Mễ vô cùng hoảng sợ, người cô lạnh đi!

Ánh mắt cậu ấy, giọng nói cậu ấy,... cô chợt nhận ra cậu đang rất thật lòng, cậu ấy nhất định sẽ làm như vậy! Sự sợ hãi vây quanh cô, cô thấy toàn thân mình run rẩy!

“Khô...ông...ng...!”

Cô đột ngột quay ngoắt đầu lại, mắt hướng về phía chiếc áo, lấy hết sức bình sinh, chớp lấy...

Hai tay gồng lên... hết sức...

“Roạt...!”

Chiếc sơ mi trắng như tuyết, lạnh lùng, giờ bị cô xé toạc.

“Em!”

Doãn Đường Diệu găm lên, cậu dồn sức ngồi bật dậy, nhưng vì sốt cao quá, chân tay mềm nhũn cả, đành bất lực ngã vật xuống giường.

Vậy là không bao giờ được mặc lại chiếc áo đó nữa...

Tâm trí Tiểu Mễ rối bời, đón đau khôn xiết, cô cúi đầu, mặc cho từng hàng, từng hàng dài những giọt nước mắt lăn rơi lên những mảnh áo trắng toát như tuyết kia. Sự im lặng bao trùm, bóp nghẹt không gian trong phòng, ngoài kia, trời tối đen như mực, gió đêm khẽ vén tung tấm rèm cửa, mới đầu thu mà sao gió lại lạnh thấu xương như vậy. Sắc mặt Doãn Đường Diệu lạnh lùng, cậu đang nhắm nghiền mắt, tựa hồ không muốn nhìn thấy cô nữa.

Rất lâu, rất lâu sau.

“Em...”

Cô ngược mặt lên, đưa tay lên quyết ngang vệt nước mắt còn vương trên mặt, đi đến bên giường, đứng cạnh cậu.

Nhưng mới thốt ra được một chữ đó thôi, bao nhiêu điều dự định nói ra lại không biết nên bắt đầu từ đâu, trái tim cô đau đớn như đang bị vò xé làm trăm nghìn mảnh.

Doãn Đường Diệu nằm dựa đầu vào thành giường, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, yên lặng, đôi gò má sốt cao giờ càng thêm đỏ ửng, trên đôi môi khô nẻ, còn vằng vất một sắc tím đớn đau. Không còn găm gào, tức giận như trước, nhưng sự bình tĩnh của cậu lại khiến người ta ghen ngào.

“Anh... không cần phải giống anh ấy.”

Tiểu Mặc hít một hơi thật sâu, bên tai cô vẫn là thứ âm thanh ầm ầm ù ù.

Nghe vậy, cậu khẽ nhếch mép, lạnh lùng nói: “Không có anh ấy, chắc chắn không bao giờ em lại lặn lội từ Thanh Viễn xa xôi mà đến Thánh Du này, càng không thể đến bên anh, đúng vậy không?”.

Cô chỉ còn biết lặng câm.

“Do vậy, anh nên cảm ơn anh ấy.” Doãn Đường Diệu mở to đôi mắt, trong thăm thăm đôi mắt ấy là sự ngạo mạn yếu ớt. “Cảm ơn anh ấy đã cho anh gặp được em, nếu không có anh ấy, em đâu thể đối xử tồi với anh như một thiên thần vậy.” Tiếng cười nhạt của cậu dường như có vẻ lớn hơn, “Anh ấy là tấm gương cho anh học tập, là cái đích mà anh muốn vươn tới, tại sao ngay cả cơ hội để bắt chước, học tập cũng không dành cho anh? Em thật là một người độc ác...”.

Cô nói trong hơi thở gấp gáp: “Anh không cần phải học theo, anh là anh, anh ấy là anh ấy, em xin thề, em sẽ không bao giờ...”.

“Không bao giờ làm sao?” Cậu ngắt lời cô, “Không bao giờ có ý định biến tôi thành “anh ấy” thứ hai, sẽ không bao giờ tiếp cận tôi chỉ bởi vì trái tim của anh ấy đang ở đây, sẽ quên đi tất cả những gì thuộc về anh ấy, từ giờ trở đi sẽ chỉ thích tôi mà không bao giờ phải vương vấn điều gì sao?”.

Tiểu Mễ đứng ngây ra nhìn cậu.

“Không thể nào, có đúng không?” Doãn Đường Diệu cười đau khổ, “Tôi hận em, tại sao ngay cả những việc nhỏ nhất, em cũng lừa dối tôi? Chỉ cần em nói em yêu tôi, dù chỉ là vì một chút nhỏ rất nhỏ thôi khiến cho em yêu chính tôi chứ không phải vì anh ấy, thì em có nói dối đi chẳng nữa, tôi cũng vẫn tin”.

“Em...”

“Em lừa dối tôi...”, cổ họng cậu trở nên khô rát, đôi môi trắng bệch đang tím dần, “vậy hãy lừa dối một lần nữa thôi, hãy nói em thích con người anh chứ không phải vì trái tim anh ấy...”.

“...”

“Nếu không... nếu không, tôi đâu dám giống anh ấy, nếu mà một chút cũng không giống anh ấy, thì cho dù là trái tim của anh ấy đang sống trong con người tôi đi nữa, em sẽ thích tôi được bao lâu nữa đây?”

Cô ra sức cắn chặt đôi môi, toàn thân chỉ chực đổ sập xuống, máu trong huyết quản cuộn cuộn cháy, đầu óc cô trống rỗng, cô không thể nghĩ được gì lúc này.

“... Em yêu anh...”

Doãn Đường Diệu sững người, cậu nghe nhầm sao, cậu biết mình đã nghe nhầm rồi! Nhất định lại là ảo giác mà thôi! Phải vậy không? Chỉ là tiếng vọng của chính mình mà thôi, đúng không? Cậu...

“Nói lại lần nữa!”

Cậu nhìn không chớp mắt, nhìn chăm chăm vào đôi môi cô ấy, chỉ cần cô ấy nhắc lại một lần, nếu không, chắc cậu phát điên mất!

“Em yêu anh!”

Tiểu Mễ nhắc lại một lần nữa.

Dường như một dòng điện cực lớn vừa chạy qua cơ thể! Trái tim Doãn Đường Diệu dường như ngừng đập. Cậu sững sờ nhìn về phía cô, như một đứa bé mất trí, cổ họng phát ra thứ âm thanh rất nhỏ.

Hồi lâu.

“Em... nói thật đấy chứ?”

Cậu nín thở, khẽ hỏi.

Không!

Không!

Cậu lắc đầu quây quây, cười với cô, cười như một đứa trẻ vui quá mà hóa cuồng, cậu dang rộng đôi tay, ôm chầm lấy cô. “Em không phải nói nữa đâu! Anh tin! Anh biết những gì em nói đều là chân thành mà! Em yêu anh! Em sẽ không gạt anh đâu! Em thực sự yêu anh mà...”

Siết chặt cô trong vòng tay, lát sau, Doãn Đường Diệu bắt đầu thả lỏng đầu của mình trên vai cô. Hương thơm từ mái tóc ngắn của cô, hương thơm từ cổ cô, mùi cơ thể mơn man. Cậu chỉ ước được ôm siết cô như vậy... mãi mãi. Dẫu cho đây chỉ là một giấc mộng, cậu cũng không bao giờ muốn tỉnh lại nữa. Rồi sau đó, nỗi buồn sâu xa ở đâu đó lại len lỏi về, dâng đầy trong mắt cậu.

Trong vòng tay của cậu, Tiểu Mễ đang lặng lẽ khóc.

Cô cũng không hiểu vì sao mình rơi nước mắt, chỉ cảm nhận nỗi đau quặn thắt, không cần che chắn, không thể gắng gượng chịu đựng, chỉ có duy nhất một cách, đó là khóc, hãy để cho nước mắt tuôn rơi, có như vậy, cô mới không chết đi trong cái bầu không khí ngột ngạt đón đau đang vỡ vụn này.

Tấm rèm cửa màu trắng khẽ tung bay.

Màn đêm yên lặng.

Ánh đèn phản chiếu dịu dịu lên nền đá cẩm thạch.

Cậu và cô đang siết chặt lấy nhau. Giống như những đứa trẻ muốn được dựa vào nhau, vòng tay siết lấy nhau không rời.

Thời gian chậm chậm trôi...

Một thế kỷ có lẽ chỉ bằng một nháy mắt mà thôi.

* * *

Trong vườn hoa của bệnh viện Nhân Ái, trên thảm cỏ mượt như nhung, ánh mặt trời rực rỡ lan tỏa, hương hoa thoang thoảng, phảng phất trong không khí, những giọt sương lấp lánh như những hạt kim cương.

Cây lá xum xuê.

Dưới bóng cây có một chiếc ghế băng dài.

Tiểu Mễ mặc một chiếc váy màu trắng, vừa mân mê búp bê thiên thần bằng vải bông trong tay, vừa khẽ mỉm cười dõi nhìn ra phía xa xa. Phía đó, trên những thảm cỏ, Doãn Đường Diệu đang đẩy chiếc xe lăn, trong xe, cô Thành đang ngồi thoải mái phơi nắng. Ngắm nhìn cậu trong ánh mặt trời lấp lánh, lòng cô tìm thấy một sự bình yên đã xao nhãng bấy lâu. Bất kể sự bình yên này có cội nguồn từ đâu chăng nữa, nhưng cô muốn gìn giữ cái cảm giác ấy, mãi mãi.

“Em có thích thiên thần không?”

Hồi xưa, sao lại nghĩ ra việc mua tặng cô búp bê thiên thần bằng vải bông này nhỉ, Bùi Ưu đã chẳng thể nghĩ ra được nữa rồi, nhưng dường như cô rất thích nó thì phải. Khi buồn, khi nghĩ vẩn nghĩ vơ, kể cả những lúc vui cũng vậy, cô đều ôm búp bê thiên thần, vuốt ve mãi đôi cánh của nó.

“À, vâng ạ!” Tiểu Mễ cúi đầu, những ngón tay vẫn mân mê đôi cánh mỏng manh, cô quay đầu lại, cười với anh, “Em vẫn quên chưa cảm ơn anh, em rất thích nó”.

Bùi Ưu khẽ cười: “Anh cũng rất thích thiên thần”.

Cô ngạc nhiên mở to mắt, lắng nghe.

“Từ khi còn rất nhỏ, anh đã ao ước trở thành một thiên thần, có một đôi cánh để bay lượn, thuần khiết, không phải vướng bận điều gì u tối, hoàn mỹ, không có bất cứ khuyết điểm gì, hơn nữa lại có thể mang đến niềm hạnh phúc nhiều nhất có thể cho những người mình yêu.” Anh ngưng ngưng đưa tay lên gãi gãi mũi, “Nghe ra có vẻ rất ngây thơ, dù biết rõ điều đó là không thể, nhưng cho đến giờ phút này, anh vẫn mong muốn được làm một thiên thần”.

“Đây là lý do anh thích mặc áo màu trắng?”

“Ha ha, phải rồi!” Mặt trời tỏa ánh nắng qua những tán lá cây, chiếc sơ mi trắng trên người Bùi Ưu lấp lánh những quang sáng dịu dàng.

“Anh thật là.”

Tiểu Mễ khẽ nói.

Từ nhỏ, Dục đã rất thích sưu tầm những tranh ảnh có liên quan đến thiên thần, thích những câu chuyện về thiên thần, có một niềm tin rất lạ vào thiên thần. Nhưng cô vẫn không tin, luôn cười mà giễu cợt rằng, trên đời này làm gì có thiên thần cơ chứ, đó chẳng qua là mọi người sáng tạo ra để gạt trẻ con mà thôi.

“Các thiên thần đều là bạn bè của nhau cả, bọn họ nhất định sống rất hạnh phúc, bởi bên họ luôn là những thiên thần tốt bụng mà. Thiên thần sẽ gặp được thiên thần, cho dù, ban đầu, họ là một ác quỷ đi chăng nữa, thì cuối cùng, cũng sẽ biến thành thiên thần. Tuy chúng ta không nhìn thấy họ, nhưng các thiên thần lại có thể nhìn thấy chúng ta, thiên thần luôn bảo vệ hạnh phúc cho tất cả mọi người, do vậy, chỉ cần ta thấy hạnh phúc, các thiên thần cũng sẽ hạnh phúc.”

Những lời cô nói ra có phần nào lộn xộn, vậy mà Bùi Ưu vẫn nghe hiểu hết một cách kỳ lạ.

Bầu trời trong xanh, điểm xuyết bằng vài đám mây trắng.
Ánh mặt trời đầu thu.

Trên thảm cỏ, Đoãn Đường Diệu nhẹ nhàng đẩy xe lăn của cô Thành, hai người đắm chìm trong ánh vàng lấp lánh, trông từ xa, tựa hồ như một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp.

“Đã làm lành rồi, phải không?” Bùi Ưu hỏi.

“... Dạ!”

Anh mỉm cười. Thật vui vì lại được thấy cô và Diệu sánh bước bên nhau, thời gian trước, anh thất lòng khi thấy Diệu đau khổ đến tan nát con tim, những phút giây cô thần thờ như người mất hồn cũng làm anh lo lắng khôn nguôi.

Lúc này, cô lặng lẽ nhìn Diệu ở phía xa xa.

Cậu ấy cũng đang lặng lẽ ngắm cô.

Cúi đầu, ánh nhìn của cậu vô tình lại rơi vào đôi cánh của búp bê thiên thần bằng vải bông trên tay cô, những ngón tay trắng như ngọc, đôi cánh trắng như ngọc.

Cậu rời mắt đi chỗ khác.

Tiểu Mễ nhìn Doãn Đường Diệu đang đẩy xe lăn trên thảm cỏ xa xa, chợt cau mày: “Tại sao gần đây cậu ấy hay ốm vậy nhỉ?”.

“Hà?”

“Mấy lần bị đau tim, mấy hôm trước thì bị sốt cao. Chẳng phải đã thay tim rồi hay sao? Đáng lẽ phải hết bệnh rồi mới phải chứ!?” Cô lo lắng nói. “Trái tim của Dục hoàn toàn khỏe mạnh mà, chắc sẽ không...”

“Sau khi thay tim, cần một thời gian rất dài để hồi phục, có thể sẽ hồi phục được, nhưng cũng có thể sẽ bị đào thải...” Búi Ưu mãi mê nói, nói mãi, chợt giật mình, nhớ ra việc mà Diệu đã nhờ anh tìm hiểu, nhưng anh vẫn không thể tìm được điều gì, chợt một ý nghĩ kỳ quặc đáng sợ xuất hiện trong đầu anh.

“Vậy à, vậy hằng ngày nên lưu tâm điều gì?”

Cô vội vàng hỏi.

Đúng lúc ấy...

Cô Thành ngồi trên xe lăn đang vẫy tay, mỉm cười với hai người bạn họ.

Tiểu Mễ thấy họ đã gần đến nơi rồi, bèn cũng huơ huơ tay vẫy lại, rồi chạy đến.

Trong lúc vội vàng, cô đã để quên búp bê thiên thần trên ghế băng, nó đơn độc, lẻ loi nằm lặng yên. Bùi Ưu lặng lẽ cầm nó trên tay, ngón tay anh khẽ chạm vào đôi cánh thiên thần, một cảm giác lạnh lạnh lan tỏa.

Trong bụi cây bên thảm cỏ, đang nở rộ từng mảng hoa màu tím nhạt, cành hoa rất thấp, chỉ ngõi sát xuống đất mới nhìn thấy chúng. Bông hoa chỉ to cỡ bằng đầu ngón tay thôi, gọi nó là hoa, nhưng thực ra nó không giống hoa, hương thơm cũng không nồng nàn cho lắm, có điều cái sắc tím ấy, nở ra giữa màu xanh của thảm cỏ, một vẻ đẹp tươi mới, dị thường.

“Đây là cỏ huân y.”

Cô Thành cười hiền hậu, nói, tuy giọng còn phảng phất chút mệt mỏi, nhưng tinh thần cô đã khá hơn nhiều rồi.

“Cỏ huân y à?”

Tiểu Mễ ngạc nhiên tròn xoe mắt nhìn, không nén nổi tò mò, bò sấp cả lên mặt cỏ, nhìn mãi không thôi, lại còn gí cả mũi mà ngửi, hít lấy hít để. Cô đã nghe thấy trên ti vi và trong các cuốn tiểu thuyết có nhắc đến loài cỏ này nhiều rồi, đã mơ mộng cho rằng chúng mới lãng mạn làm sao, nay mới có dịp được tận mắt trông thấy, hóa ra chính là loài cỏ này đây.

“Lạ nhỉ!”, cô ngừng đi ngừng lại, hồ nghi túm túm tóc, “Sao lại không thơm nhỉ?”. Cỏ huân y chẳng phải là nguyên liệu thường được sử dụng làm hương liệu hay sao? Sao mình ngửi

mãi mà không thấy mùi thơm của nó vậy? Nói rồi, cô muốn bò đến gần hơn để ngửi, không may, do không cẩn thận nên người bị nghiêng qua một bên, như sắp ngã nhào vào giữa đám cỏ.

Lúc ấy, Bùi Ưu vừa đi đến nên đã trông thấy, anh cố gắng đưa tay ra để giữ cô, nhưng không kịp nữa rồi.

Một bóng người vọt qua nhanh như một tia chớp.

Tiểu Mễ vung về đổ ập lên cái bóng đó.

Vòng tay người ấy ôm chặt, che chở cho cô.

“Rầm...!”

Một tiếng động thật lớn vang lên!

Cả một thân hình cao lớn đổ ập xuống đám cỏ, cành gãy, lá dập quật loạn xạ lên người ngã, góc trán còn dính mấy cái lá màu xanh, mặt lấm tấm bùn, áo sơ mi bị cành gai cào rách mấy chỗ, trông thật thảm thương.

Những cây cỏ huân y rúc rích cười trong gió.

“Này, cười cái gì chứ?”

Doãn Đường Diệu gượng gạo đứng dậy, vừa ngượng vừa bức, chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, cộc cộc ngón tay lên đầu Tiểu Mễ. Lúc này, cô mới định thần lại, trời ạ, vẫn còn cười nữa chứ, ái chà, thật không hay chút nào, cô vội vàng lấy tay che nụ cười còn dang dở lại, thẹn thùng nói:

“Em xin lỗi nhé, cảm ơn!”

Doãn Đường Diệu lừ mắt :

“Rõ ngốc!”

“Ồ!” Cô đành phải cúi đầu. Cũng chẳng sao, bởi cô đích thực là một kẻ ngốc mà.

“Em muốn chết hay sao vậy? Ngốc thế, hâm thế chứ!”

Doãn Đường Diệu rit lên khê khê đầy vẻ bức bối, mặt cậu đỏ rần cả lên.

Tiểu Mễ bị quát thì cứ ngây ra, đầu óc trống rỗng nhìn cậu, không biết, nếu cô hét lên vài câu, liệu có quá mất lịch sự với vị “ân nhân cứu mạng” này không?

Nhìn cậu, chợt tim cô thắt lại.

Ồ, dường như cậu ấy đã lại trở về, đã là Doãn Đường Diệu khi xưa rồi. Trong giây lát, cô nhận thức rõ ràng rằng, cô không mong muốn cậu ấy trở nên nhu mì, nho nhã, cô muốn thấy cậu ấy như xưa, lười nhác, ham ngủ, lỗ mãng, cục cằn, đó mới chính là Doãn Đường Diệu chứ!

“Ngốc à, mau đứng lên đi chứ!” Doãn Đường Diệu hét lên với khuôn mặt đang phùng phùng.

Tiểu Mễ vẫn ngây ra.

“Ồi!”

Đột nhiên cô hét lên sợ hãi! Giờ cô đã hiểu vì sao cậu ấy lại gầm lên như vậy. Nhờ có cậu ấy chạy tới đỡ, cô mới không bị ngã đau xuống đất, nhưng cô lại đang ngồi trên đùi cậu. Cả

phần hông cô đang yên vị trên đùi cậu, dựa sát vào bụng cậu, sức nóng lan tỏa ra từ cơ thể cậu khiến đôi má cô chột ửng hồng; luồng khí nóng đang bao bọc hai người, thật nóng, thật nóng, nếu đặt một quả trứng gà vào đó, chưa biết chừng, có thể chín luôn được.

Trong phút giây hỗn loạn.

Cô ngại ngừng khê liếc cậu.

Mặt Doãn Đường Diệu căng phồng, đỏ rực, viên kim cương đeo bên cánh mũi khê lấp lánh những ánh sáng mê hoặc, sự bức bối lấp lóa trong đáy mắt cậu, thấy Tiểu Mễ đang nhìn trộm mình, cậu càng ra sức mà trừng mắt lên.

Bùi Ưu cười cười, đưa tay, kéo Tiểu Mễ ra, rồi kể đến mới là Doãn Đường Diệu, vỗ vỗ vào vai cậu, anh chỉ cười, không nói gì.

Cô Thành ngồi trên xe lăn cũng quan tâm hỏi han: “Bị ngã có đau không cháu?”.

Doãn Đường Diệu nói không đau chút nào, vừa phúi bụi đất và cành lá bám trên người vừa liếc Tiểu Mễ, thấy mặt cô ấy vẫn còn ửng đỏ, chợt thấy lòng nao nao.

Cô Thành thân thiết nhìn ba người, nói:

“Cò huân y này, vốn hương thơm của chúng rất nhạt, nhưng sau khi tinh chế qua rồi, thì lại rất thơm. Cũng giống như cái cậu Doãn Đường Diệu này đấy!”

“Á!” Tiểu Mễ ngạc nhiên.

Doãn Đường Diệu và Bùi Ưu cũng không khỏi ngạc nhiên, đều chăm chú nhìn cô Thành.

Cô Thành cười cười, nói với Doãn Đường Diệu: “Cháu có một trái tim lương thiện và dễ cảm hóa được người khác, ấy vậy mà lại tùy tiện dùng cái ương ngạnh của mình để che lấp nó đi. Thật giống như cỏ huân y vậy, chỉ đối với những người cháu yêu quý và muốn xích lại gần trái tim cháu hơn nữa, thì cháu mới để cho người ta thấy rõ con người thật của cháu”.

Tiểu Mễ sưng sò.

“Cháu đâu có!” Doãn Đường Diệu ấp úng, đôi gò má ửng lên.

Cô Thành nắm lấy tay Tiểu Mễ, nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng, nói: “Cần phải biết trân trọng cậu ấy!”.

Tiểu Mễ lại đứng ngây ra, không biết nên phản ứng thế nào mới phải, tuy bàn tay cô Thành rất yếu, nhưng lại rất dịu dàng và kiên quyết.

“Đừng làm tổn thương nhau thêm nữa, cũng đừng cố chấp nữa làm gì, hãy trân trọng những gì hôm nay ta còn có thể gìn giữ. Nếu cháu biết trân trọng cậu ấy, cậu ấy không những trở thành một thiên thần hạnh phúc, mà còn có thể mang hạnh phúc đến cho mọi người; nếu cháu bỏ rơi cậu ấy...”

Cô Thành không nói hết lời, chỉ khẽ lắc đầu, có lẽ cô tự thấy mình đã nói hơi nhiều rồi chẳng.

“Thiên thần?”

“Là thiên thần ư?”

Tiểu Mễ thần thờ nhìn sang Doãn Đường Diệu, viên kim cương trên mũi cậu ấy lấp lánh, lấp lánh một thứ ánh sáng chan hòa, thuần khiết như thiên thần vậy.

* * *

Trong tiệm ăn Lục Châu.

Đằng sau quầy bar treo chi chít những tấm biển, trên đó có viết tên các món ăn, có: hoa quế ngâm rượu gạo, đậu bì, bánh chèo phương Đông, bánh chao chiên, trứng ngâm rượu...

“Em muốn ăn gì?”

Tiểu Mễ cười hì hì nhìn về mặt đăm chiêu dòm đi dòm lại những tấm biển ghi món ăn, nói: “Anh thích ăn món gì cũng được mà. Em chiêu đãi anh nhé, đồ ăn ở đây ngon tuyệt!”.

Trong quán, khách đã ngồi chật kín, hầu hết đều là sinh viên của trường Thánh Du, mớ âm thanh hỗn độn, ồn ã biến cái quán nhỏ thành một cái chợ không hơn không kém. Xem ra có vẻ như đồ ăn ngon thật, vẫn chưa đến giờ ăn trưa mà không có một cái bàn nào còn trống cả, nếu muốn ăn cơm, chắc chắn phải đợi dài dài.

Doãn Đường Diệu thấy vậy có chút chán nản.

Lúc cô ấy nói muốn mời cậu đi ăn, cậu đã mừng tưng đến một nơi nào thanh tĩnh, yên ả đôi chút, đồ ăn ngon hay không không quan trọng, chỉ cần có thể yên tĩnh mà ngắm

nhìn cô ấy, nghe cô ấy nói chuyện là đủ. Ai mà biết được, cô ấy lại lôi cậu đến cái quán Lục Châu cạnh trường này cơ chứ. Vốn định bụng tỏ ý phản đối, nhưng thấy bộ dạng hăm hở phấn khởi của cô ấy, cậu đành nuốt ực lời phản đối của mình ngược vào trong cổ họng.

“Không biết!”

“Hả!”

“Trước đây, anh chưa từng ăn ở đây, nên không biết món gì ngon.” Doãn Đường Diệu nhìn không chớp mắt những cái tên món ăn lạ hoắc. Giá rẻ thế, mùi vị chưa chắc đã ra gì!

“Anh chưa ăn bao giờ à? Có rất nhiều món ăn vặt nổi tiếng đây!”

“... Hừm, bởi trước đây, anh hay bị ốm...”

“Ồ, em xin lỗi.” Cô ngại ngùng gãi gãi đầu, thật là ngốc quá.

“Em có thích ăn không?”

“Có!” Cô gật đầu thật nhanh.

“Thế thì mỗi món đều gọi một ít nhé!” Doãn Đường Diệu huơ tay gọi người phục vụ: “Này!”.

“Đừng!” Tiểu Mễ vội vàng kéo cánh tay cậu xuống, “Gọi tất các món thì ăn làm sao hết được? Hi hi, hay là như vậy đi, anh đi kiếm một chỗ ngồi, em sẽ đi gọi đồ ăn!”.

“Em á?” Cậu có đôi chút nghi hoặc, “Chẳng phải chọn món rồi gọi phục vụ là ok sao?”.

Đoãn Đường Diệu nhìn cặp uyên ương trong quán đã ăn xong từ lúc nào, nhưng vẫn anh anh em em, quán quýt không rời bằng đôi mắt lạnh như băng, cho tới tận khi bọn họ phải đứng dậy mới thôi. Bọn họ đi rồi, cậu liền ngồi xuống đó, cứ ngỡ Tiểu Mễ sẽ đến ngồi xuống ngay, ai dè, chỉ thấy bóng cô ấy quay như con thú bông, lẩn qua lẩn lại, hết góc này đến góc kia của quán, toát hết cả mồ hôi.

Quán Lục Châu này thật kỳ quặc.

Vào những quán ăn khác, chỉ cần gọi món thì có thể ung dung đợi người phục vụ mang ra thôi mà, ở đây lại bắt khách phải tự đi chọn món, rồi tự mình đi lấy. Các đồ ăn dạng lỏng ở phía ô cửa phải; các món dạng bột thì ở phía cửa bên trái; mì, miến, vằn thắn thì lại ở phía bên ngoài; đồ chua cay thì lại để ở ô cửa gian trong; thìa, đũa, dĩa, đĩa nhỏ lại đặt ở một nơi khác; ai mà đến đây lần đầu chắc chắn sẽ bị loạn óc lên vì ba cái phương hướng vị trí này mất. Cậu chỉ nhìn cô ấy ra ra vào vào, đi tới đi lui mà hoa hết cả mắt.

Cô ấy chạy tới, đặt lên bàn một đĩa đồ ăn.

Rồi lại chạy đi.

Lại mang đến thêm một đĩa nữa.

Lại chạy đi.

Chạy đến mang thêm một đĩa.

Rồi lại chạy đi.

Lại chạy đến mang thêm một đĩa.

Lại tiếp tục chạy đi...

...

Doãn Đường Diệu chau mày, cậu đang cố kìm nén cơn tức giận trong lòng, nói với người phục vụ đang nhón rửa lau bàn bên cạnh: “Cậu lại đây!”.

Người phục vụ ngoảnh đầu liếc xéo qua, thấy bàn cậu không hề bẩn, liền quay ngoắt đi, ư ử khê hát, rồi lại nhón rửa lau bàn tiếp.

“Này, cậu ngớ ngẩn à? Tôi gọi cậu lại đây, có nghe thấy không hả?” Lửa giận hừng hực bốc lên đầu, Doãn Đường Diệu trừng trừng nhìn thẳng vào người phục vụ, rít lên qua kẽ răng.

“Làm gì vậy?”

Chỉ về phía Tiểu Mễ vừa hấp tấp đi lấy đồ, Doãn Đường Diệu hít một hơi thật sâu, gắng hết sức kiềm chế mình, hạ thấp giọng: “Không thấy cô ấy đang cần giúp hay sao? Mau đi giúp một tay!”.

Gã thanh niên phục vụ bàn nhún nhún vai, nói: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm làm vệ sinh thôi”, nói rồi gã lại từ từ trút rác vào sọt.

Doãn Đường Diệu đã thực sự tức giận!

Cậu đứng phắt dậy, những đường gân xanh trên trán nổi rõ, bàn tay nắm lại thành nắm đấm, khớp tay kêu lục cục, lục cục. Những khách xung quanh khiếp sợ nhìn cậu, cảm giác như Sao Hỏa đang chuẩn bị bay ra từ trong đôi mắt cậu thanh

niên cao to đẹp trai kia, chỉ một tích tắc nữa thôi, chỉ tích tắc nữa thôi, sẽ có bạo lực nổ ra trong quán Lục Châu rồi.

Những người xung quanh hết sức lo lắng cho người phục vụ.

Những người phục vụ quanh đó cũng sững sờ, đứng ngẩn cả ra.

Nhưng...

Doãn Đường Diệu hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế mình, cho đến khi đẩy lùi cơn tức giận.

Cậu lặng lẽ ngồi xuống.

Những ngón tay cậu siết chặt, cậu ngồi lặng yên, không hề hay biết Tiểu Mễ đã quay lại từ bao giờ, đã trông thấy tất cả.

Một bát rượu nếp hoa quế được đặt thêm lên trên bàn.

Doãn Đường Diệu không nói không rằng, nhìn cô, rồi vẫn lặng yên.

“Được rồi, đồ ăn đủ rồi, bắt đầu ăn thôi nào!”

Tiểu Mễ vừa nói vừa cười hi hi, ha ha.

Doãn Đường Diệu rầu rầu liếc nhìn một bàn đầy đồ ăn.

“Khi này,... anh định đánh nhau đấy à?” Đột nhiên, Tiểu Mễ nghiêng đầu, liếc xéo, hỏi.

“...”

“Tại sao lại không đánh người phục vụ ấy nữa?”

“...” Cậu đắm đắm nhìn cô, trong đáy mắt phảng phất chút gì vui vui, kỳ lạ.

Tiểu Mễ cắn chặt đôi môi, lòng cô chột gợn lên một nỗi xót xa, nhưng rồi, cô tỏ ra vui vẻ như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Thế, bây giờ anh còn tức giận không?”

“Hết rồi.”

“Trông anh rõ ràng là đang tức giận mà.” Tiểu Mễ nghi hoặc túm túm tóc.

“Anh đã nói không có là không có mà.”

Cô nghĩ ngợi đôi chút, rồi nở một nụ cười thật đáng yêu.

“Vây, anh vui chứ?”

“Sao lại vui?”

“Vì anh từng nói với em rằng, thích được thấy em tát bạt vì anh mà!” Cô cười khì khì, đôi mắt sáng trong veo, mái tóc ngắn mềm như nhung khẽ đong đưa.

Doãn Đường Diệu sững sờ, lặng yên.

“Anh thấy rồi đấy, để mua được những món ăn này, em đã phải chạy đi chạy lại không biết bao nhiêu lần, anh xem này, trán em còn rịn đầy mồ hôi nữa chứ, anh có thấy vui không?” Cô tinh nghịch nói.

“Rõ ngốc!”

Một luồng hơi nóng phủ đầy đầu, ngón tay cậu siết chặt vào nhau.

Tiểu Mễ vẫn khúc khích cười, lại còn thè lưỡi ra trêu, không có chút giận dỗi nào cả.

“Vì điều ấy mà em chọn quán này phải không?” Giọng Doãn Đường Diệu ngang ngang, nhưng trong mắt cậu phảng phất những vệt sáng kỳ lạ. Nếu đến các tiệm ăn khác, khách chỉ cần ngồi xuống đợi là xong, vậy thì, quả nhiên cô ấy không có cơ hội mà tự tay lấy thức ăn cho cậu rồi. Có phải là như vậy không?

“Ừm, một phần là vậy, còn nữa, đồ ăn ở đây thật sự là rất ngon mà!” Cô hứng khởi, bắt đầu giới thiệu từng món từng món trên cái bàn đầy ắp ắp món ăn: “Đây là bánh mì cuộn, đây là gà gạo nếp, đây là rượu nếp hoa quế...”.

Trên bàn bày la liệt các món ăn.

Ngón tay nhỏ nhắn của cô nhanh nhẹn giới thiệu từng món.

Doãn Đường Diệu chăm chú nhìn cô.

Bất chợt, Tiểu Mễ lặng yên, ngẩng đầu ngược lên, bắt gặp ánh mắt cậu, nụ cười khi trước còn vương trên khóe môi giờ đã tắt. Cô khe khẽ nói: “Anh có biết không?”.

“...?”

“Em cũng rất vui...”

Doãn Đường Diệu hơi ngạc nhiên.

“Khi này anh đã rất giận người phục vụ, nhưng... trong lòng em thực sự cảm thấy rất vui...” Hàng mi đen sẫm, đôi mắt cô ấy trong veo, “đây mới thực sự là anh, phải vậy không nào, tuy rằng hay cầu bần là điều không hay, nhưng đây mới chính là Doãn Đường Diệu thực thụ, đúng vậy không?”.

Cậu soi mình trong đôi mắt cô.

“Cảm ơn anh.” Cô lại khẽ mỉm cười, “Em thích Doãn Đường Diệu ngày trước, và cũng thích cái cách anh kiểm chế cơn bực tức ngày hôm nay... Em thật ngốc, không biết nên nói sao cho đúng... nhưng mà, em thật sự rất cảm ơn anh...”.

Thích...

Là thích sao?

Viên kim cương trên khuyên đeo ở cánh mũi cậu lấp lánh.

Cậu nhìn cô.

Cô nhìn cậu.

Ánh mắt cô trong veo như nước, không có chút nào lẫn quất, né tránh, cô khẽ cười với cậu, nụ cười ấy như một nụ hoa hạnh phúc đang hé nở.

...

“Ăn thôi nào, ngốc ạ! Ăn mau kéo nguội cả rồi đây này!”

Doãn Đường Diệu lúng túng nói, thậm chí còn không nhìn sang cô nữa, gấp đại một cái bánh mì cuộn, định bỏ vào miệng, nhưng những ngón tay ngượng ngùng đã phản lại chủ nhân của nó mà đánh rơi miếng bánh xuống mặt bàn.

Cô bật cười.

“Cười gì chứ! Muốn chết à!”

Ngượng ngùng, xấu hổ khiến cậu chợt nổi nóng, lập tức đưa tay ra mà cốc côm cốc lên đầu cô mấy cái liên, cho đến tận khi cô la đau oai oái lên mới thôi.

“Món này gọi là gì?”

“Gà gạo nếp.”

Doãn Đường Diệu cắn thử mấy miếng, ngạc nhiên ngó đăm đăm và hỏi: “Em có chắc món này gọi là gà gạo nếp không?”

“Đúng mà!”

Cậu trừng mắt nhìn cô: “Em gạt anh phải không? Đây toàn là gạo nếp không, làm gì có gà! Phải đổi tên là món cục bột gạo nếp mới đúng”.

“Ha ha...” Tiểu Mễ vỗ tay cười to, “Thật vậy đấy, lúc đầu, em cũng như anh. Khi vừa mới đến Thánh Du, nghe người ta nói ở nhà ăn có bán gà gạo nếp, em ngạc nhiên lắm, một miếng thịt gà to như vậy mà chỉ có năm hào, vội vàng nhanh chân đi mua hai miếng về ăn, ăn mãi, ăn mãi mà không thấy thịt gà đâu cả. Có điều, món này đích thực gọi là gà gạo nếp đấy, kỳ quặc chưa nào”.

“Ừ, kỳ quặc thật đấy...”

“Anh nếm thử xem, đây là rượu nếp hoa quế, ngon lắm nhé, có mùi thơm của hoa quế đấy, vị rượu cũng thoang thoảng, uống vào thật sáng khoái!”

“Chà chà, đúng là rất ngon.” Doãn Đường Diệu cười, “Ở trường Thánh Du bọn anh, cứ mỗi khi thu sang, trong khuôn viên trường nở đầy hoa quế, anh đã tận mắt trông thấy mấy bác nhà bếp rải một mảnh vải to dưới tán cây, sau đó họ hò nhau lay cây, thế là có biết bao nhiêu hoa quế rụng xuống. Hoa quế sau khi phơi khô, thì có thể dùng làm hương liệu ủ rượu nếp đấy”.

“Ồ, hóa ra là làm như vậy à?” Cô thoáng chút lo ngại, “Thế họ có rửa chúng không nhỉ? Ngộ nhờ dính bùn đất thì bẩn đấy?”.

“Chuyện này thì anh chịu thôi.”

“Ồ!” Cô chợt lặng đi.

“Này, món này ngon đấy chứ!”

“À, gọi là đậu bì”, Tiểu Mễ vội vàng giải thích, “là một loại đặc sản đấy, bên trong ngoài gạo nếp ra, còn cho thêm đậu phụ cắt sợi, nấm hương cắt sợi nữa, bên ngoài... hình như là trứng gà và chút phụ gia gì gì đó, rồi cho lên rán. Ngon lắm phải không nào? Nhưng món này không nên ăn nhiều, ăn nhiều sẽ gây béo...”.

Trong quán Lục Châu, ồn ào, náo nhiệt. Ti vi đang chiếu một chương trình giải trí sôi động nào đó, khách đi tới đi lui giữa các lối đi, mùi thơm của các loại thức ăn thơm nồng trong không khí. Doãn Đường Diệu và cô, ngồi đối diện với nhau bên bàn ăn, nghe cô hân hoan giới thiệu các món ăn, cô không ngớt gấp đậu bì đặt vào đĩa của cậu, lại

Minh Hiền Khê

thắc mắc rằng, món này nên thêm một chút giấm nữa mới ngon, món kia thêm chút tương cay thì có phải ngon tuyệt không nào.

Doãn Đường Diệu đã ăn khá nhiều.

Mỗi món cô mua, cậu đều ăn rất nhiều.

Ngon quá.

Thực sự là rất ngon.

Mấy món ăn vặt ấy làm cho trái tim cậu dường như cũng nở ra hết cỡ, Doãn Đường Diệu bỗng nhiên không nói gì nữa, cậu lo rằng, máu từ các huyết quản biết đâu sẽ chẳng tuôn ra từ nơi ngực cậu.

Mãi một lúc lâu sau.

Doãn Đường Diệu chợt phát hiện ra một việc thật lạ...

“Sao em không ăn gì?”

“Đợi anh ăn xong rồi em sẽ ăn.” Cô mỉm cười và nói, dường như đó là một việc đương nhiên vậy. Bởi sợ lãng phí, mà mỗi món cô ấy đều mua rất nhiều, cũng không biết món nào hợp khẩu vị cậu nhất, đợi cậu ăn món ưa thích xong rồi, cô ấy sẽ ăn những gì còn thừa lại.

“Em...”

“Không sao đâu. Những món này, trước đây em đều ăn cả rồi. Anh chưa ăn bao giờ, do vậy, anh cứ thử tất cả xem sao, nhé!”

Doãn Đường Diệu chăm chú nhìn cô hồi lâu, không thốt lên lời nào, đột nhiên, cậu đứng phắt dậy, sai từng bước dài hướng ra phía quầy, lạnh lùng bỏ lại phía sau một câu:

“Em ngồi yên đó, cấm được động đây!”

Đầu óc Tiểu Mễ rối mù, khó hiểu.

Lát sau đó, cô đã hiểu ngay ra.

Doãn Đường Diệu bắt đầu chạy khắp các cửa trong tiệm Lục Châu, cậu ấy mua đậu bì, rượu hoa quế, gà gạo nếp, bánh bao chiên, quẩy, thịt bò chiên bột, bột chua cay, bánh chèo phương Bắc, bánh bay, mì nguội, bánh trôi, cơm chiên Dương Châu, canh gà đóng chai...

Cậu ấy mua tất cả các món mà tiệm có bán.

Đồ ăn chất ngất ngưỡng trên bàn, tất cả cánh phục vụ và khách ăn xung quanh đều tròn mắt ra mà ngó sang, đã mấy lần Tiểu Mễ muốn ngăn cậu lại, nhưng đều bị cậu thô bạo ấn ngồi trở lại ghế.

Mấy mươi phút sau.

Cuối cùng Doãn Đường Diệu cũng đã trở lại ngồi trước mặt cô.

“Xong rồi, chúng mình ăn đi nào!”

Cô lặng lẽ nhìn cậu.

“Mau ăn đi thôi, mau ăn đi thôi, kèo nguội cả rồi đây!”
Cậu rút lên khe khẽ như vậy rồi lại tiếp tục vui đầu ăn tiếp.

"Cảm ơn!"

"Thôi, ngậm miệng lại, mau ăn đi!" Giọng cậu ấy càng lúc càng hung hãn hơn.

Nhưng, nhiều đồ ăn như vậy, làm sao ăn hết đây?

Khi Tiểu Mễ đã ăn no đến nứt cả bụng ra, liền dựa mình ra sau ghế, trầm ngâm, lúc cô chuẩn bị gói chỗ đồ thừa mang về nhà, chợt ngẩng đầu lên, phát hiện cậu ấy đang nhìn mình đăm đăm.

Cậu đã nhìn như vậy từ rất lâu rồi.

Cô không hề hay biết.

Trong ánh mắt cậu có chút gì như là sự ngang tàng ương bướng, cũng có những hạnh phúc, thứ hạnh phúc muôn màu muôn sắc giống như bong bóng xà phòng, chỉ cần chạm khê vào là chúng sẵn sàng vỡ tan, vì nó dễ vỡ, nên nâng niu trên tay lại càng đáng sợ.

Cô lặng người đi.

Doãn Đường Diệu khê nghiêng đầu, đến lúc cậu quay lại phía cô thì vẻ mặt lại rất tự nhiên, dường như những gì cô vừa trông thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

"Này, em nhìn anh thì có ích gì chứ, tất cả những thứ này, em bắt buộc phải ăn hết đấy nhé!" Cậu nói.

"Sao cơ?!" Cô ngây người.

"Trừ phi..."

"...?"

“Trừ phi em đã tìm ra món em yêu thích nhất rồi.”

“...” Sắc mặt Tiểu Mễ chợt trắng bệch, một thoáng rùng mình lan tỏa khắp cơ thể cô, không ngăn cản nổi.

“Có món nào em thích ăn nhất chưa?”

Doãn Đường Diệu nhìn cô, cậu muốn biết tất cả về cô, thích ăn gì nhất, có những mong ước gì, muốn đi chơi ở những đâu, bài hát mà cô yêu thích nhất, tất cả những gì liên quan đến cô, cậu ấy đều muốn biết.

“Không có.”

Cô khẽ lắc lắc đầu, đôi môi càng nhợt nhạt hơn, nhưng nụ cười xem ra vẫn tự nhiên lắm.

“Tiểu Mễ?”

“Sao?” Cô khẽ cười mím.

“Anh hỏi điều gì sai sao?”

“Không đâu, chẳng qua là em không đặc biệt thích một món nào cả.” Cô vội khoác lên môi một nụ cười khác, trông có phần vui vẻ hơn nhiều.

Doãn Đường Diệu dùng tay nâng cằm cô lên, nhìn thật sâu vào mắt cô: “Nếu quả thực, anh đã hỏi sai điều gì, hãy cho anh biết nhé!” .

“... Không có mà!”

“Vậy em thích ăn gì nhất?”

“Không có!”

“...”

“...”

“Nếu em không thích anh hỏi, nếu em không muốn cho anh biết, thì cứ nói thẳng ra, tại sao lại phải lừa gạt anh?” Những đầu ngón tay cậu ấy siết chặt nơi cầm cô, một cảm giác buốt lạnh.

“Đâu có món nào em thích nhất đâu...”

Cô hít một hơi thật dài.

Câu trả lời của cô khiến toàn thân Doãn Đường Diệu chột đông cứng lại.

Đây chẳng qua chỉ là một câu hỏi rất thường tình, giản đơn thôi mà, chẳng phải vậy sao? Cậu đã hỏi sai rồi ư? Hay nói khác đi, thì ngay cả đến chuyện nhỏ như vậy, cô ấy cũng chỉ muốn chia sẻ cho người đàn ông trước kia của cô ấy mà thôi, còn cậu, lại không đủ tư cách để được biết.

“Có phải em không muốn nói cho anh biết phải không?”

Những ngón tay cậu cứng lạnh như băng vậy.

Khóe môi cô khẽ run rẩy, nước mắt đã chực trào ra nơi khóe mắt.

“Em...”

Cậu đợi cô hồi lâu.

Nhưng cô đã không nói nốt phần còn lại.

Doãn Đường Diệu thu những ngón tay về, cậu hít một hơi thật sâu, khóe môi khẽ nhếch lên một ánh cười như là sự chua xót, lại giống như tự nhạo báng mình.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Cậu lạnh lùng, khê nói: “Anh lại có món yêu thích nhất đây”.

“...”

“Anh thích ăn nhất là món mì Trường Thọ do em tự tay nấu.”

Nói xong, Doãn Đường Diệu đứng thẳng dậy, đi ra khỏi quán Lục Châu.

Tiểu Mễ cứ ngồi hoài như vậy, lặng yên.

Đồ ăn trên bàn đã nguội từ bao giờ rồi, người trong quán mỗi lúc một thưa, quán ăn bỗng chốc trở nên vắng vẻ, trống trải, chỉ còn lại những tạp âm phát ra từ tiết mục nào đó từ ti vi.

Cô nhắm nghiền mắt lại.

Món ăn yêu thích nhất...

Hàng mì cô run rẩy trên khuôn mặt nhợt nhạt.

Không...

Cô không muốn nghĩ tiếp, nếu không cô sẽ chết mất, cô sẽ chết mất...

Nước mắt dần dần lăn dài trên má, chậm chậm, chúng thấm vào đôi môi bọt bọt, vừa mặn, vừa lạnh.

Cô gục mặt xuống bàn, khóc lặng đi...

Trời đã tối rồi.

Những ngọn đèn mờ ảo rắc ánh sáng lên những con phố.

Trong một góc tối như bưng...

Một cậu thanh niên cao cao, đứng một mình ở đó, cậu đã đứng đó rất lâu, rất lâu rồi.

Qua cánh cửa kính của tiệm Lục Châu, cậu nhìn thấy người con gái mặc váy trắng đang gục đầu trên bàn, đôi vai khẽ run run.

Cậu trông về phía cô ấy.

Đôi môi đau khổ mím chặt.

Cậu có thể nhìn thấy cô ấy.

Nhưng người ngồi trong quán lại không thể nào đứng từ một nơi rực rỡ ánh đèn như vậy mà nhìn thấy cậu trong vô bọc là màn đêm ấy.

Cánh cửa kính của tiệm Lục Châu cứ đóng rồi lại mở.

Doãn Đường Diệu vẫn đứng chôn chân trong bóng tối như vậy.

Cô ấy đang khóc trong tiệm ăn sáng lóa ánh đèn, nước mắt và buồn đau của cô ấy dường như chỉ cần cậu giơ tay ra là có thể cảm nhận ngay được. Nhưng cánh cửa kính kia đã ngăn cách cậu và cô ấy, cánh cửa kính cứ đóng rồi mở, đóng rồi mở, gió đêm thổi tới, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của đèn đường lên ô cửa.

Tại sao, tại sao lại không thể nói với cậu chứ? Cậu không kịp góp mặt trong quá khứ của cô ấy, vậy nên vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội nữa hay sao?

Chương 13

Doãn Đường Diệu không đi học.

Nếu như trước kia, việc cậu ấy không đến lớp không có gì mới mẻ cả. Nhưng kể từ khi trở lại trường sau kỳ nghỉ hè, mấy tuần liền, ngày nào cậu ấy cũng đi học, không đến muộn, không về sớm, không ngủ gật, không cãi lộn với thầy cô, thậm chí còn không dùng chân đạp cửa, khi trả lời câu hỏi, còn được giáo viên khen nữa chứ, những đổi thay khác thường của cậu ấy khiến hầu hết các bạn trong lớp Thương mại II này như muốn bắt cả con người ra ngoài.

Nhưng hai hôm nay, Doãn Đường Diệu không đến lớp, lớp học bao trùm một bầu không khí lo âu khác thường, dường như có điều gì đang ấp ủ, giống như cái bầu không khí ngột ngạt đến nghẹn thở trước cơn cuồng phong bão tố.

Giờ học buổi sáng đã kết thúc.

Sinh viên lớp Thương mại II lục tục thu dọn sách vở, lục tục kéo nhau ra khỏi lớp.

Cây bút máy vẫn bị nắm chặt giữa các ngón tay, quyền sách trên bàn đã mở ra tự lâu, nhưng không lật thêm bất cứ trang nào cả, Tiểu Mễ không hề hay biết giờ học đã hết, cô vẫn thẫn thờ nhìn qua cửa sổ, ngắm nhìn lũ chim, thât thẩn. Chú chim đột ngột vỗ cánh, bay vút lên khoảng trời xanh, ánh nắng rọi xuyên qua những đám mây, khiến chúng trông mỏng như cánh ve sầu vậy, ánh nắng phản chiếu vào mắt cô, chói lọi, nhức nhối.

Một cái bóng cao cao trùm lên người cô.

Cô lặng đi.

Rồi, mừng rỡ ngoảnh lại:

“Anh...”

Không phải...

Ánh mắt của cô đang phấn khởi chột chùng xuống, lạnh lùng. Không phải cậu ấy, người đang đứng cạnh cô không phải cậu ấy, mà là Trịnh Hạo Dương. Cô cúi đầu, trong lòng cảm thấy trống trải. Đã hai ngày rồi, không được nhìn thấy cậu ấy!...

“Vẫn khỏe chứ?”

Trịnh Hạo Dương hỏi khe khẽ, trong sâu thẳm của đôi mắt đen tuyền ấy đang gắng che lấp một thứ tình cảm.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Ừ.”

Cô trả lời, những ngón tay vô thức lật giở trang sách.

“Cậu... lại cãi nhau với cậu ấy sao?” Trịnh Hạo Dương chăm chú nhìn cô, hỏi.

“Ừ!?”

Trịnh Hạo Dương cười đau khổ, cậu đã tự nhủ rằng, sẽ không đến gặp cô ấy nữa, vì rốt cuộc, cô ấy chẳng bao giờ thêm để mắt đến cậu đâu. Nhưng mấy hôm nay, nhìn dáng vẻ bồn thần như mất hồn ấy, cậu lại không thể cầm lòng được.

“Hôm qua, Doãn Đường Diệu gọi điện cho mình, cậu ấy yêu cầu mình nói...”

Đột nhiên...

Những tiếng kêu ngổ ngàng dồn dập dội đến từ bên ngoài phòng học...

“Ồi!”

“Chúa ơi!”

“ Á!”

Bầu không khí bên ngoài dường như đã sôi sục cả lên rồi. Đám sinh viên quá đổĩ kinh ngạc, không tin nổi vào mắt mình, ai nấy đều xôn xao thán phục, rồi một đám nữ sinh bắt đầu gào tướng lên...

“Tiểu Mễ! Tiểu Mễ ơi, mau ra đây đi!”

Cửa lớp từ từ mở ra, Tiểu Mễ bước ra với cái đầu trống rỗng, cô không hiểu vì lẽ gì mà tiếng kêu thét của đám bạn kia lại hào hứng, phấn chấn làm vậy, cứ như Sao Hỏa sắp đâm vào Trái Đất ấy.

Đột nhiên!

Cô khựng lại, sững sờ!

Hành lang bên ngoài lớp học cơ man nào là bóng bay! Bóng màu hồng, bóng màu tím, bóng màu vàng, màu vàng cam!...

Biết bao nhiêu là bóng bay với muôn màu sắc đang dập dờn bay lượn trong hành lang, ở miệng mỗi quả bóng bay đều buộc một viên thạch, những viên thạch trong suốt! Màu hồng này là thạch vị dâu tây ngon tuyệt, màu tím này là thạch vị khoai môn, màu vàng là thạch vị xoài, màu cam này là thạch vị cam... có thạch vị hoa quả, lại cả thạch có hoa quả tươi bên trong nữa, có thạch hình quả chuối, lại có thạch hình quả xoài.

Ánh dương lấp lánh chiếu trên những quả bóng bay.

Vô vàn những quả bóng đang lấp lánh, lấp lánh.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên những viên thạch.

Những viên thạch trong veo như thủy tinh lấp lánh những ánh hào quang cổ tích.

Trong hành lang phía ngoài lớp học dập dờn bay lượn những viên thạch thật ngon mắt, tựa hồ như vương quốc thủy

tinh trong thế giới ảo mộng vậy, Tiêu Mễ bản thân bước đi giữa đám thạch đập dòn, chốc chốc lại bị những viên thạch va vào trán, lại va cả vào mũi.

Cô bước ra từ hành lang của những viên thạch.

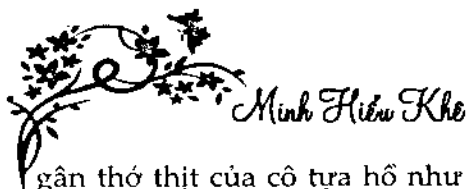
Trong không trung vẫn là hằng hà sa số những viên thạch và bóng bay.

Trên sân trường, một quả bóng bay hình trái tim thật to, vô cùng bắt mắt. Một trái tim khổng lồ được kết lại tinh xảo từ hàng trăm hàng vạn những viên thạch màu hồng. Dưới ánh nắng chan hòa chói chang giữa trưa, trăm nghìn tia nắng lung linh ấy lấp lánh từ trái tim những viên thạch, nắng vàng rực rỡ, những viên thạch màu hồng trong suốt, đẹp tựa như những câu chuyện cổ tích.

Doãn Đường Diệu chính là chàng hoàng tử trong cổ tích.

Cậu mặc sơ mi trắng, quần bò, dáng người cao lớn, rạng ngời, đẹp trai hơn tất cả các hoàng tử trong cổ tích. Hoàng tử lặng lẽ trông về phía công chúa đang sưng sò, trong tay chàng là một ly thạch thật to, trong đó có những viên thạch hoa quả vàng đậm, cong cong uốn lượn, chính là thạch vị đào dấy.

Hôm ấy, ánh nắng thật gay gắt, xuyên qua những tán lá màu xanh, tạo nên cả trăm nghìn vệt sáng lung linh, nhấp nháy lên chiếc váy trắng Tiêu Mễ đang mặc. Cô đứng trên bậc thềm bên ngoài lớp học, chiếc váy trắng mỏng manh tựa hồ như đôi cánh thiên thần, khuôn mặt lấp lánh như pha lê, từng đường

gân thớ thịt của cô tựa hồ như những giọt sương mai, không bao giờ tan biến. Trên bậc thềm cao, cô cứ lặng yên, đứng ngây ra như vậy, thần thờ nhìn theo cơ man những viên thạch, tựa hồ cô đã lặng đi vì ngạc nhiên trong thế giới của thạch, đôi môi trong suốt của cô dần trắng bệch.

Trong tiếng reo hò của đám nữ sinh.

Doãn Đường Diệu chậm chậm tiến về phía cô.

Những sinh viên hiếu kỳ đang vây quanh tách ra, tạo thành một lối đi thẳng tắp. Trời ơi, chàng hoàng tử trong cổ tích cũng đi về phía nàng công chúa của chàng như vậy chứ! Doãn Đường Diệu bước về phía Tiểu Mễ. Trong mắt chàng chỉ có nàng thôi. Chàng ra khỏi sân trường, bước lên bậc thềm lớp học, đến trước mặt Tiểu Mễ trong sự nín thở của đám sinh viên vây quanh.

Trên bậc thềm cao.

Doãn Đường Diệu đứng thấp hơn Tiểu Mễ một bậc.

Chàng nhìn nàng.

Gió đưa những cành lá lao xao.

Những viên thạch trong veo, những lát đào bên trong sao mà hấp dẫn, dưới ánh mặt trời, dường như trong ly thạch cũng có những chùm sáng đang nhảy nhót.

“Có phải là thạch không?”

Doãn Đường Diệu lạnh nhạt hỏi.

Cậu cầm lấy tay Tiểu Mễ, đặt ly thạch vào lòng bàn tay cô.

Thứ cô ấy thích hóa ra chỉ là thạch hoa quả, thích nhất là thạch vị đào. Khi rốt cuộc đã ép Trịnh Hạo Dương nói ra được rồi, lòng cậu càng thêm chua xót, trống trải. Cứ ngỡ rằng chỉ có người con trai ấy mới biết cô ấy thích món gì nhất, cứ ngỡ cô ấy không muốn sẻ chia điều này cho bất cứ ai, nên cô ấy không muốn nói cho cậu biết. Nhưng rồi, ngay đến Trịnh Hạo Dương cũng biết cả điều ấy cơ mà. Phải chăng, tất cả mọi người đều biết? Chỉ có mỗi mình cậu là không biết mà thôi.

Đầu ngón tay Tiểu Mễ chợt lạnh giá.

Mắt cô nhìn đắm đắm vào cốc thạch đào, những ngón tay hơi thu lại, tựa hồ như cốc thạch kia đang tỏa ra một làn khí lạnh lẽo, tất cả các mao mạch trong cơ thể cô dường như bị ngưng lại, chầm chậm, chầm chậm, cô bắt đầu run rẩy.

Doãn Đường Diệu sững sờ.

Khi vừa đặt cốc thạch vào tay cô, tất cả dường như đã sai rồi! Hệt như trong một cơn ác mộng, Tiểu Mễ run rẩy, tựa hồ như có thể chết đi trong nháy mắt, máu dường như sắp rỉ ra từ đôi môi nhợt nhạt kia, run rẩy, cô không ngừng run rẩy, tựa hồ một nỗi đau khủng khiếp nhất đang chặn cứng nơi cổ họng!

Doãn Đường Diệu hoảng hốt, cậu lo sợ cô có thể ngã lăn xuống từ bậc thềm. Cậu vòng tay ôm chặt lấy cơ thể cô đang run rẩy, hơi nhỏ trong hơi thở gấp gáp.

“Sai rồi ư? Thứ em thích ăn nhất không phải là thạch sao?”

Cành lá rập rập xanh rì.

Lung lay xao động trong làn nắng thu.

Thạch...

Bàn tay vẫn khur khur cầm ly thạch, mép cái ly nhựa như một lưỡi dao, siết vào thịt da cô, cắt thật sâu vào lòng bàn tay cô, không cảm giác đau, chỉ thấy lạnh, lạnh cắt da cắt thịt...

...

Buổi sáng sớm, cạnh biển báo điểm dừng xe bus.

Cậu thanh niên mặc sơ mi trắng khoác trên vai một cái ba lô thật to, lặng yên dõi theo dòng người và xe không ngớt trên con đường trước mặt. Ánh nắng ban mai đầu tiên vừa lách mình vượt ra khỏi chân mây, khẽ nghiêng nghiêng chiếu trên khuôn mặt dịu dàng.

"Đợi lâu lắm rồi đấy..."

Cô gái tóc ngắn vừa ngáp dài vừa vịn sát vào cánh tay trái của anh, chân nản lắc qua lắc lại. Cái tuyến 562 chết tiệt này, vừa xuống tàu đã chạy hộc tốc ra đây đợi, đợi mãi đợi mãi, đến bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu.

Cậu thanh niên khẽ đưa tay phải lên, vuốt nhẹ mái tóc ngắn của cô:

"Có lẽ là sáng sớm, người đi làm đông, chắc hơi tắc đường."

Nói rồi, anh đưa mắt nhìn ra con đường trước mặt.

Cuối cùng cũng đã đến thành phố này, tuy là một nơi hoàn toàn lạ lẫm, những người bước đến từ đằng xa kia đều là người lạ,

nhưng bố mẹ và anh trai đã từng sống ở đây. Họ chắc từng bước đi trên con đường này, phải vậy không? Họ đã từng đợi trên con đường này chứ? Thậm chí, họ đã từng đứng đợi xe bus ở chính chỗ cạnh biển báo này cũng nên?

Cô mở to đôi mắt ngạc nhiên: “Chà, lòng bàn tay anh ra mồ hôi này!”. Bàn tay anh từ trước tới giờ luôn ẩm ướt, nhưng vừa rồi, chợt xuất hiện những hạt mồ hôi li ti, âm ẩm.

“À.”

Vậy là anh rút tay mình ra, không muốn làm ướt tay cô. Nhưng cô cứ ôm khư khư lấy cánh tay anh, không chịu buông ra, đôi mắt tinh nghịch khẽ nhấp nháy nói:

“Có phải anh đang hồi hộp không?”

“Hả?”

“Vì đây chính là nơi người thân của anh từng sinh sống mà.”

Anh ngại ngùng hơi cúi đầu, cười:

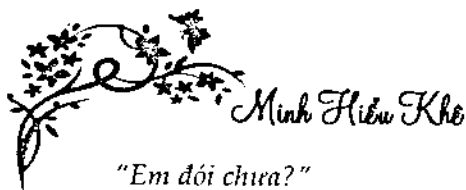
“Ừ, có đôi chút hồi hộp...”

“Em biết ngay mà!” Cô dương dương đắc chí, “Anh hồi hộp tới mức, khi nãy, ở nhà ga anh có chịu ăn gì đâu, ngại chết đi được”. Cô đã ăn hai cái bánh, một bát mì ăn liền, ba gói đậu hũ khô và một thanh sôcôla.

“Anh... không đói.”

“Nói dối, sao lại có thể không đói được cơ chứ?”

Anh cười và lại vuốt ve mái tóc cô:

"Em đói chưa?"

"Không đâu, người ta lo anh đói là người đi mất ấy chứ." Cô nắm cánh tay anh mà lắc qua lắc lại, ngược đôi mắt khấn cầu đáng thương lên nhìn. "Xe bus mãi chẳng thấy đến, đã vậy ta đi ăn chút gì nhé, được không anh?"

Một nụ cười hiền hậu lấp lóa trong mắt anh.

"Ừ, em thích ăn gì nào?"

A ha, thành công rồi!

"Ồ...", cô nghĩ một lát, hai con mắt sáng lên, chăm chú nhìn vào siêu thị hai mươi tư giờ bên kia đường.

"Hà?"

"Ngốc, thạch mà!"

Anh cười: "Đó là món em thích nhất".

"Món em thích nhất đương nhiên cũng là món anh thích nhất mà! Hừ, nếu thạch không phải món anh thích ăn nhất, tại sao anh còn giành ăn với em, làm cho em từ trước tới giờ chưa lần nào được ăn một ly nguyên vẹn." Cô rầu rầu nói, tiếc rẻ những miếng đào màu vàng sậm trong ly thạch đã bị anh giành ăn mất.

"Ồ!"

Anh không nhịn nổi, ánh nhìn đọng đầy sự vui thích. Thật là thích không hề mà, rõ ràng lần nào cũng vậy, vì ngại cô mang tiếng ăn nhiều, nên anh mới miễn cưỡng cắn vài miếng nho nhỏ.

Lòng đường rộng, nườm nượp xe qua.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Những vị khách bộ hành vội vã, vừa đi vừa đọc lướt tờ báo buổi sáng trên tay.

Cánh cửa kính của siêu thị phản chiếu ánh nắng lấp lánh chói mắt.

Cô gái đứng trên vỉa hè hai tay giơ cao ly thạch to đùng, ánh nắng phản chiếu những miếng thạch bên trong thật lung linh, những lát hoa quả tươi ngon, như đang lặn ngụp trong ánh dương sáng lấp lánh.

Chàng trai một tay xách ba lô, một tay kê đặt lên vai cô gái, không để cô va phải bất cứ một người nào. Thấy đôi mắt cô sáng lên, lấp lánh những tia vui khi nhìn ngắm ly thạch, đôi môi anh khẽ nhếch lên những đường cong tuyệt mỹ.

Đèn đỏ sáng rồi.

Người đi bộ đều dừng lại cả ở bên đường.

"Sau này, khi chúng mình giàu rồi, chúng mình sẽ mua thật nhiều thật nhiều thạch về ăn nhé, được chứ?" Cô hào hứng thả mình vào dòng suy tưởng, đặt ly thạch sát vào má, như thế sẽ hạnh phúc biết bao!

"Ừ!"

"Khi chúng mình giàu rồi, sẽ có thật nhiều, thật nhiều thạch, trong tủ lạnh toàn thạch, trong ngăn kéo bàn cũng có thạch, trong cặp sách cũng toàn là thạch, khi ấy em sẽ chia cho anh một nửa!"

"Ừ!"

Minh Hiếu Khê

Ánh mặt trời chiếu lên sơ mi trắng của anh, thứ ánh sáng thuần khiết như nụ cười vương trên môi anh.

“À...” Cô than thở, thạch đào nháy nhót trong lòng bàn tay cô, “đến khi nào chúng mình mới có nhiều tiền mà mua thật nhiều, thật nhiều thạch như vậy cơ chứ...”

Thạch...

Những miếng thạch mê đắm lòng người...

Trên cao, ly thạch như treo lơ lửng giữa không trung, ánh nắng xuyên qua lớp vỏ, rơi thẳng vào lớp thạch đã đông kết, những miếng đào, cong cong, thanh mảnh, tươi tắn, lấp lánh...

Đột nhiên...

Không biết tại sao, thạch rơi xuống, rơi thật nhanh xuống đất. Cô cúi người xuống để nhặt, ly thạch rơi vào vũng nước cạnh lối sang đường, rồi lại tình nghịch lăn đi lăn đi. Cô vội và đuổi theo, đằng sau, dường như có tiếng anh đang thét gọi, cô chỉ tiện thể đáp lại một tiếng, vội vàng chạy theo ly thạch đang mãi miết lăn đi.

Cốc thạch vẫn khê lăn nhanh...

Cô đưa tay bắt lấy...

Rồi...

Có điều gì không ổn thì phải...

Một bóng đen nào đó, to lớn, sẫm sập lao tới...

Bánh xe thật lớn...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Ngồi xổm xuống mặt đường, cô chop được ly thạch, cô khẽ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe tải khổng lồ...

Xung quanh là những tiếng thét chói tai...

Tiếng phanh xe lộn ốc...

Cái bóng lù lù của xe tải...

Cô ngồi xổm chết lặng giữa đường...

Sững sờ...

Đường như đã có một sức mạnh, đẩy bật cô ra, không nhìn rõ được, chỉ còn ngửi thấy mùi xà phòng thơm thoang thoảng, mùi hương này sao mà quen quá, cái bóng lướt qua như con diều ấy sao mà quen thế, bóng sơ mi trắng lấp lóa bay dưới ánh mặt trời, tựa hồ như dải mây trên nền trời xanh thẫm thẫm.

Cái dải diều trắng ấy...

Như là từng chuỗi những hạt trân châu bằng máu...

Tí tách tí tách...

Máu tươi xối xả tuôn ra trên mặt đường nhựa, cô sững sờ rồi đổ ập xuống, dường như cô vừa mơ một giấc mơ thật dài, thật dài...

Xung quanh huyên náo.

Tiếng còi xem inh tai, tiếng thét chói tai của mọi người như xuyên thủng màng nhĩ, đang hét như điên dại vào điện thoại bàn, vào di động, đám người xúm đen lại vây chặt lấy, chỉ còn chừa một chỗ trống.

Chàng trai mặc sơ mi trắng đang nằm đó trong vũng máu, tựa như một thiên thần vừa bị gãy cánh.

Vũng máu rộng, mênh mông như một mặt hồ...

Trong vũng máu, cổ chàng trai đó đã không thể cử động được nữa rồi, anh đang gắng hết sức, gắng sức đưa mắt, cố dõi tìm...

Đám người đen đặc xung quanh theo ánh mắt đó mà rẽ ra, tạo một lối hẹp.

Một người con gái sắp ngựa bò ra khỏi đám đông, cô dường như quên mất việc con người ta đi bằng cách nào, chỉ chết lặng nhìn về phía người con trai đang nằm trong vũng máu, cô lết đến bên anh, rồi, lại thêm một lần chết lặng.

Hôm đó.

Ánh nắng ban mai lấp lánh vàng.

Mặt đường nhựa bị văng ánh dương tóa chiếu, phát ra những tia sáng lung linh, tất cả các tấm kính chắn gió của những chiếc xe ô tô đều phản chiếu ánh nắng chói lòa nhức mắt ấy, trong bóng râm bên đường, những tán lá lay động, rắc xuống mặt đường vô khối những vệt sáng.

Tất cả các xe đều tùm lại cả ở đây, hỗn loạn.

Mảnh kính vỡ vụn, những mảnh kính lấp lóa đầy mặt đất, những mảnh thủy tinh vỡ vẫn lấp lánh ánh nắng chiếu rọi, thế gian đột nhiên tĩnh lặng như không bao giờ có lại được âm thanh.

Không có bất cứ âm thanh nào...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Giống như một giấc mơ lặng câm...

Một giấc mơ...

Cô quỳ trên đường...

Chỉ là một giấc mơ...

Cô chết lặng quỳ giữa lòng đường nhìn anh.

Là một giấc mơ, phải tỉnh lại rồi mới kết thúc được...

Người con trai mặc sơ mi trắng ấy nằm im lìm trong một
quầng sáng dịu dịu.

Ánh nắng chan hòa trên khuôn mặt bình thản của anh.

Gió sớm lay động vạt sơ mi trắng muốt của, anh lặng lẽ nhìn
cô, dường như anh muốn mỉm cười với cô, dường như anh muốn nói
với cô, đừng sợ, chỉ là anh tạm thời hơi đau một chút thôi, rồi anh sẽ
lại đứng dậy, không sao đâu, anh không sao đâu mà.

Gió sớm khẽ khàng thổi qua.

Cô chết lặng quỳ bên anh.

Cô không dám động vào anh.

Tại sao đôi môi anh trắng bệch thế kia, tại sao lại có máu chảy
ra từ khóe miệng anh, tại sao anh cứ nằm mãi mà không chịu đứng
dậy, tại sao anh đã biết em nhất, em sợ vậy mà vẫn cứ tiếp tục dọa em.

"Dịc..."

Cô bán thân đưa ngón tay ra, chầm chậm chạm vào khóe miệng
anh, nóng ẩm, là máu nóng, máu nóng nhuộm đỏ đầu ngón tay cô.

Minh Hiểu Khê

Máu nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng, như một bông hoa bị nhuộm màu vậy, càng lúc càng lớn, chầm chầm, chầm chầm, bông hoa máu ấy nở đầy, mỗi lúc một to rộng ra trên ngực anh. Sắc mặt anh sao mà nhợt nhạt thế, giữa làn môi trắng bệch vẫn cố giữ lấy một nụ cười, anh khẽ đưa cánh tay phải ra, bàn tay run run.

“...”

“Em xin anh... đừng dọa em, được không anh?” Cô thần thờ, “Em sợ... em sợ lắm...”.

“...”

Tiếng anh nhẹ như gió thoảng bên tai.

Cô bật khóc: “Em cầu xin anh đấy... em sợ lắm...”.

Sao máu cứ chảy mãi không thôi, chảy mãi cho đến lúc chết đi hay sao? Cô đưa tay đặt lên trên lồng ngực không ngừng rì máu của anh, nhưng máu vẫn cứ tuôn ra theo những kẽ tay, gắng sức giữ chặt những ngón tay, nhưng máu vẫn cứ tuôn trào theo mép bàn tay. Cô nức nở, cô không biết phải làm sao, nhưng không được ấn mạnh vào vết thương phải vậy không, bởi như thế, sẽ làm anh đau đớn tột cùng.

Cô bắt đầu gào thét.

Cô bắt đầu gào thét cuồng loạn.

Anh nhìn cô, nụ cười yếu ớt nơi khóe môi anh đang cố giấu kín nỗi đớn đau tột cùng và bao luyến tiếc trong thâm sâu ánh mắt, máu cứ nhuộm dần, nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng như tuyết của anh.

Cố lên...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Anh cầm lấy bàn tay đã bị máu nhuộm đỏ của cô, tiếng anh thoảng nhẹ như tiếng gió thổi ào ào qua lá cây.

“...”

Cô không nghe thấy.

Cô cứ quỳ dưới đất như vậy, ra sức thét gào.

Đám người xúm đông lại, ánh nắng chói chang, vượt ra ngoài tầm tay, chợt như trong một cơn ác mộng không có cách nào tỉnh lại được, gió ù ù bên tai, ánh nắng trắng bợt chết chóc, cô như con thú đang cận kề cái chết, run rẩy, gào thét.

Máu, lã lã chảy thành dòng.

Mặt đường nhựa lang lang một màu máu đỏ tươi.

Đỏ và tuyệt vọng như tiếng thét gào của cô...

Gió nhẹ thổi qua.

Đột nhiên cô ngừng bật, ánh mắt trống rỗng, hai đầu gối quỳ trên mặt đường, thần thờ nhìn anh đang tĩnh lặng nằm trong vũng máu. Anh đang nhìn cô, nơi khóe miệng đầm máu của anh vẫn hiện lên nụ cười hồn hậu, dịu dàng, tựa hồ anh không hề đau đớn, chỉ là hơi mệt một chút mà thôi, chỉ là anh muốn nói với cô điều gì.

“...”

Gắt gượng, anh nắm chặt tay cô.

Cô nín thở lắng nghe.

“...”

Cô nghe thấy rồi!

"... yêu... em..."

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, lặng lẽ lăn dài trên hai gò má.

"Dừng, em cũng yêu anh!"

Anh nghe thấy rồi.

Vậy là khước môi anh lại nở một nụ cười dịu dàng êm ái, nụ cười êm ái, dịu nhẹ mơn man như những đốm nắng chấp chới rắc qua cành lá.

Một buổi sớm có gió nhẹ nhẹ.

Gió khe khẽ, dịu dàng thổi.

Ánh nắng chan hòa rực rỡ.

Những đốm sáng lác đác lọt qua khe lá, sáng đến lóa cả mắt người.

Trong đám người đang xúm đông kia.

Cô gái tóc ngắn vẫn cúi gập người, nhẹ nhàng ôm lấy anh. Cô quỳ trên mặt đường nhựa, khẽ khàng ôm người con trai đang chìm trong vũng máu, dịu dàng mơn man nhẹ nhẹ lên trán anh, thì thầm, thì thầm, đám đông xung quanh khiếp đảm không thể nghe rõ nổi cô đang nói những gì.

Lồng ngực chàng trai khẽ run rẩy.

Nằm trong lòng cô, anh bắt đầu ho khe khẽ, máu và nước bọt trào cả ra đôi bờ môi. Môi anh khẽ run rẩy, nhưng không nghe được bất cứ tiếng nào.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Cô càng gục xuống thấp hơn.

Cuối cùng, nghe thấy anh khẽ nhấc đi nhấc lại:

"... Tiểu... M... mẹ"

Cô cúi sát người, ôm anh chặt hơn.

Những giọt nước mắt như những giọt thủy tinh rơi trên đôi môi nhợt nhạt của anh.

Nhẹ nhàng.

Anh dần khép chặt đôi mắt lại trong vòng tay cô, hơi thở thật khẽ, thật nhẹ...

Ngày hôm đó.

Gió chợt lặng lẽ, nắng cũng lặng lẽ, hàng cây hai bên con đường rải nhựa cũng lặng lẽ, ngọn đèn đỏ cũng chìm đùng lặng yên, vạch sơn đen trắng đan xen trên lối qua đường cũng lặng yên, tất cả đều ngưng lại, lặng yên như thanh âm cuối cùng của anh.

"Tiểu... Mẹ... anh... yêu... em!"

Nắng trong veo như thủy tinh.

Máu tươi, lặng lẽ tràn ra khắp mặt đường nhựa.

Lặng yên tựa hồ như một thiên thần, chàng trai ngủ vùi trong lòng cô gái, mặt trời như khoác lên thân hình anh một vầng hào quang.

Xa xa, vọng lại tiếng còi rú âm ỉ của xe cứu thương.

Cô gái siết chặt anh hơn trong vòng tay, gió thổi tung mái tóc ngắn mềm như nhung của cô, vạt váy màu trắng của cô giờ đã thấm đậm một màu máu tươi.

Cả thế gian dường như chết lặng.

Đường như từ nay về sau, sẽ không bao giờ còn xuất hiện bất cứ thứ âm thanh nào.

...

Trên bậc thềm cao.

Ánh nắng chan hòa, chói rọi vào mắt hệt như cái ngày hôm ấy.

Cũng là những lá cây xanh xanh.

Đám lá cũng đang lao xao, xào xạc.

Miếng thạch trong suốt, thạch của ảo mộng, những miếng thạch lấp lánh dưới ánh nắng chói nhòa đôi mắt, khắp không gian, đâu đâu cũng có những viên thạch sáng chói đang nháy múa, những quả bóng bay đủ màu sắc, những miếng thạch đủ màu.

Không gian khiến cô quay cuồng hỗn loạn.

Mặt cô gái trên bậc thềm chợt trắng bệch ra hệt như màu chiếc váy cô đang mặc.

Thạch đào màu vàng lấp lánh.

Tay cô như hóa đá.

Không còn nghe thấy tiếng thét đau đớn của Doãn Đường Diệu, không còn nghe thấy những huyền ảo trên sân trường, cả thế giới như ngừng thở, lặng yên, như chưa hề có

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

bất cứ âm thanh nào, lặng yên như thể vĩnh viễn đắm chìm trong cơn mê không bao giờ tỉnh lại.

* * *

Tí tách...

Tí tách...

Bên ngoài cửa sổ, những hạt mưa bắt đầu rớt xuống.

Những hạt mưa mùa thu, mang thêm chút trầm lặng, tí tách, tí tách, những giọt mưa lăn dài theo mái hiên, rồi buông mình trên những tán lá xanh mơn man; tí tách, tí tách, mưa lại rớt từ tán lá xuống đất bùn.

Phòng y tế.

Tiểu Mễ lặng yên nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt, hàng mi đen rậm vẫn khẽ run rẩy trong cơn mê sảng. Dịch truyền trong chai lặng lẽ nhỏ giọt, từ từ chảy vào cổ tay phải của cô, chỗ cổ tay có một vết sẹo mờ mờ.

Đoãn Đường Diệu phủ phục bên giường.

Đôi tay cậu nắm chặt tay cô, sống lưng hơi nhô lên, trong phòng hơi tối, cái bóng đổ dưới nền nhà thật dài, thật dài.

Bàn tay trái của cô vẫn cầm chắc ly thạch đào.

Những ngón tay yếu ớt giữ chặt lấy nó, bất luận thế nào cũng không thể lấy nó ra khỏi lòng bàn tay cô. Thế là, cậu nắm chặt lấy tay cô, mong cô đừng rã sức đến vậy, mong cô trong

con mê sàng sẽ không còn thét lên những tiếng kêu gào cắt ruột cắt gan vậy nữa.

Không biết bao lâu sao đó.

Những ngón tay của cô khê cử động trong tay cậu.

Đường như cùng một lúc...

Cậu nín thở ngược về phía cô!

Hàng mi run rẩy, chậm chậm, cô mở mắt ra, trong mắt là cả một quang trống rỗng, hoang mang, dường như không hề hay biết gì về tất cả những việc vừa xảy ra.

“Tiểu Mễ!”

Cậu khê gọi, gắng siết chặt hơn những ngón tay cô.

Cô khê hắng giọng, đau khổ nhúu đôi mày, toàn thân co rúm như một con thú nhỏ, những ngón tay muốn rút ra khỏi tay cậu.

Doãn Đường Diệu vội vàng buông tay ra, “Anh làm đau em sao?”.

Dường như cô không hề nghe thấy những gì cậu đang nói, chỉ thần thờ nhìn lên tấm trần giả trong phòng, đờ đẫn như đang bận nghĩ suy điều gì, rồi lại khê gio tay lên, thần thờ nhìn đắm đắm vào ly thạch đào.

Trong căn phòng tranh tối tranh sáng, ly thạch vẫn trong veo, lấp lánh.

Hồi lâu.

Nhìn ly thạch trong tay mình, cô khẽ mỉm cười.

“Anh có biết không?”

“Gì cơ?”

“... Thạch ngon lắm!”

Một nụ cười ngây thơ như trẻ con nở trên môi cô.

Doãn Đường Diệu ngồi ngây ra.

Nhìn ly thạch đào vàng lấp lánh, nụ cười của cô như một thiên thần. “Dù là thạch vị gì, em đều rất thích ăn, chúng thật sự rất ngon! Em vẫn cứ hy vọng rằng, sẽ có một ngày trong tương lai, em sẽ không phải ăn cơm nữa, ngày nào cũng chỉ ăn thạch thôi, thật nhiều, thật nhiều thạch, đủ để em ăn thỏa thuê... Thạch đào ngon nhất trong tất cả các loại thạch, thứ em thích ăn nhất chính là nó đấy...”

Những ngón tay bột bột khẽ chạm nhẹ vào những miếng đào qua chiếc ly.

Rồi, cô khẽ buông một tiếng thở dài.

Ngón tay lòng dần ra, ly thạch khê rơi ra giường rồi lại từ giường lăn xuống nền nhà, lăn nhanh, lăn nhanh, lăn vào một cái vào tận góc phòng.

Cô khẽ nghiêng mặt, thần thái có vẻ kỳ quặc, khó hiểu, nhìn cậu, nói:

“Nhưng bây giờ em không thích ăn thạch nữa đâu.”

Cố hòng Đoãn Đường Diệu giống như bị ai bóp nghẹt lại.

“Anh có biết vì sao không?”

Cậu lặng yên.

“Em...” Ánh mắt cô như xuyên thấu người cậu, vượt tới miền nào xa xăm lắm, những lời nói như trong cõi mơ: “Em đã hại chết một người chỉ bằng một ly thạch thôi đấy...”.

“Tiểu Mễ!”

Cậu khẽ gọi, muốn ngắt lời cô.

“Em đã hại chết anh ấy...”, nằm trên giường bệnh trắng muốt, lời nói của Tiểu Mễ nhẹ như những hạt mưa đang rớt rơi trên lá, “Anh có biết em yêu anh ấy đến nhường nào không... trên đời này, người em yêu nhất chính là anh ấy... nhưng, em... em đã vì một ly thạch mà... hại... chết... anh ấy!”.

“Đủ rồi!”

Đoãn Đường Diệu chợt đứng phắt dậy, sống lưng dựng thẳng.

Giọng nói của cô rất nhỏ, rất nhẹ.

“Anh không biết đâu... em đã hối hận biết bao nhiêu... anh ấy đã đến đây rồi, có lẽ cũng chẳng lâu sau đó, anh ấy sẽ biết được bố và anh trai anh ấy vẫn còn sống, thực ra anh ấy có thể đã sắp được hạnh phúc rồi... anh ấy đã được cử đi học nghiên cứu sinh rồi... anh ấy hoàn mỹ hơn bất cứ một

thiên thần nào... nhưng, em đã hại anh ấy, chỉ bằng một ly thạch thôi...”

Đôi mắt trống rỗng, không còn nước mắt, chỉ là một vùng hoang vu, trống trải:

“Vì sao... em lại thích ăn thạch nhỉ... em đã không còn thích nữa... thật sự không thích ăn nữa đâu mà... nhưng... tại sao... ngay cả khi em không thích ăn thạch nữa... vậy mà... anh ấy vẫn không quay trở lại...?”

“Đừng nói gì thêm nữa!”

Cô hợm Doãn Đường Diệu khi lạnh cứng, khi lại nóng như lửa đốt.

Mưa lâm thâm.

Tại sao khi này là ánh sáng rực rỡ, giờ lại tí tách mưa mãi không thôi. Những giọt mưa trong veo, những lá cây trong suốt, gió cũng trong suốt, trong không khí cũng thoang thoang mùi trong vắt.

Trên giường bệnh.

Đôi môi Tiểu Mễ dường như mỏng đến nỗi trong suốt, cô khẽ đặt đầu lên chiếc gối, ánh mắt dường như đã thất thần, trống rỗng trông lên tấm trần giả trong phòng, hơi thở nhẹ nhàng, chỉ có những ngón tay khẽ lay động, chứng minh rằng cô vẫn đang sống.

Doãn Đường Diệu đứng chôn chân bên giường.

Cậu muốn ôm lấy cô xiết bao.

Nhưng từng cơn ớn lạnh đông cứng dòng máu trong huyết quản.

Rồi, cậu chợt khao khát được ôm chặt lấy bờ vai cô mà lay... Xóa tan đi tất cả những ký ức về người ấy, tất cả, không lưu lại chút nào, hãy để ký ức của cô ấy chỉ có một mình cậu thôi! Chỉ có mình cậu, không bao giờ có thêm một ai khác nữa!

Nhưng...

Cô lặng yên nằm đó như một con búp bê bằng giấy, dường như chỉ cần một cơn gió thổi tới, cô ấy cũng sẵn sàng rách tung, tan tành thành trăm nghìn mảnh.

"Em... vẫn buồn vì anh ấy à?"

Cậu nói lách qua vết hầu đau rát lại là câu này.

Doãn Đường Diệu bất giác bật cười.

Vốn dĩ, cậu định nói rằng, sẽ không để bụng những chuyện quá khứ của cô ấy nữa, là cậu đã sai rồi, cậu không nên ương ngạnh như trẻ con vậy, không nên mù quáng đòi biết tất cả những chuyện có liên quan tới cô. Ấy vậy mà, lời nói thốt ra lại là một câu thật tức cười.

Tiểu Mễ trông lên trần giả bằng con mắt vô hồn.

"Em...", giọng cậu chợt nghẹn ngào, ngừng lại đôi chút, rồi như lấy lại được sự lạnh lùng, như vừa rồi chỉ là một thứ ảo giác sai lầm, "Em rất yêu anh ấy phải không?".

Cô không đáp lời.

Đường như cô ấy không nghe thấy gì hết. Nhưng, những giọt nước mắt từ khóe mắt cô lại chậm chậm trào ra, thấm xuống cái gối màu tuyết trắng, tạo một vệt ướt.

“Yêu anh ta như vậy, sao em không chết đi?” Doãn Đường Diệu mím chặt môi, “Yêu anh ta sâu sắc đến như vậy, em nên chết cùng anh ta mới phải. Tại sao, tại sao em không tìm cách chết đi?”.

Cô nhắm nghiền đôi mắt.

Nước mắt vẫn cứ lăn dài dưới hàng mi, toàn thân cô bắt đầu run rẩy, từng hồi, từng hồi.

Doãn Đường Diệu cúi sát xuống, đưa ngón tay khê lau những giọt nước mắt cho cô. Nhìn những giọt nước mắt như những hạt thủy tinh, cậu nắm chặt bàn tay, gân tay nổi rõ.

“Em đã yêu anh ta đến thế, vậy tôi là gì chứ?”

Trên giường bệnh trắng như tuyết.

Toàn thân cô run rẩy, rúm ró như một con thú đang cận kề cái chết.

“Rốt cuộc, trong trái tim em, tôi là gì chứ?” Cậu nắm lấy cổ cô, không thể kiềm chế nổi sức mạnh từ những đầu ngón tay, “Em nói tôi không cần giống anh ta, em nói tôi phải trở lại làm chính mình khi xưa, em nói... em yêu tôi. Nhưng thú mà em nhìn thấy ở tôi bây giờ là chính tôi hay là anh ta?”.

Trong cơn ghen tức dâng trào, Doãn Đường Diệu siết chặt cầm cô, đôi môi cô bị cậu kéo tẽ cả ra, nước mắt lã chã rơi vào lòng bàn tay cậu. Cậu muốn cô đau đớn, muốn cô nhìn mình, chỉ nhìn thôi, nhìn rõ người ở bên cô lúc này chính là cậu chứ không phải cái người đã nằm sâu dưới ba tấc đất!

“Em nói đi chứ, rốt cuộc tôi là gì?”

Nước mắt thấm ướt sũng cả gối.

Khuôn mặt Tiểu Mễ trắng bệch tựa giấy, những giọt nước mắt vẫn long lanh trên hàng mi. Cô từ từ mở mắt, lần tìm bóng hình đang ở bên mình, Doãn Đường Diệu đã chôn chân như hóa đá này giờ; cô đưa mắt nhìn cậu, nhẹ nhàng, trống rỗng, cứ nhìn cậu mãi như vậy.

Phòng y tế yên tĩnh quá.

Tí tách, tí tách.

Tiếng mưa trong veo.

Nước mắt như hai dòng suối nhỏ trườn qua hai má cô. Cô dăm dăm nhìn cậu.

Lạnh, một cảm giác lạnh lẽo như mất đi hết cả sức sống bủa vây, ghì chặt lấy Doãn Đường Diệu! Sự phẫn uất, lòng đố kỵ trong cậu phút chốc vụt tan biến. Cậu chợt cảm thấy một nỗi sợ hãi trào dâng trong con mắt của cô, cậu hãi sợ câu trả lời của cô có thể ném cậu xuống đến tận cùng của địa ngục, rồi, sẽ vĩnh viễn giam mình nơi đó.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Yên lặng như nín thở.

Cô khẽ động dậy bờ môi bợt bặt: “Em xin lỗi...”.

Doãn Đường Diệu cắn chặt đôi môi.

Cậu hít thật sâu.

Đôi tay cứng lạnh buông xuôi khẽ run rẩy.

“Xin lỗi...” Đôi mắt lặng yên, những giọt mưa thủy tinh tí tách rơi trên lá, rồi rơi lặng ngắt xuống lớp đất bùn, “khi nãy anh nói... em... không nghe thấy...”.

Doãn Đường Diệu lặng đi, cậu thấy buồn cười, nhưng cười không nổi, chỉ có mớ âm thanh bùng nổ bên tai. Cậu không biết mình nên phản ứng ra sao, dường như vừa thoát ra khỏi địa ngục, dường như bỗng nhiên lại đắm chìm trong đó.

Cậu chăm chú nhìn cô.

Cô đang nằm đó, trên giường bệnh, mỏng manh, yếu ớt, mặt mày nhợt nhạt, dường như có thể vụn biến mất bất cứ lúc nào, cô yếu đuối bé nhỏ là vậy, nhưng lại đang nắm giữ cả địa ngục và thiên đường của cậu trong tay.

Hoang mang.

Cậu không hề nghe thấy mình đã nhắc lại một lượt các câu hỏi.

“Trong trái tim em, tôi rốt cuộc là gì chứ?” Nỗi đớn đau chậm chậm hòa chảy vào các huyết mạch, “Chỉ là do tôi có trái

tim của anh ấy, hay là...”, hay là cứ coi như không còn anh ấy nữa, em cũng sẽ yêu tôi và mong muốn được ở lại bên tôi...

Doãn Đường Diệu không nói tiếp.

Cậu chợt nhận thấy nếu cứ tiếp tục hỏi những câu như vậy thì thật ngớ ngẩn.

Kỳ thực, tự cậu cũng đã có đáp án rồi, phải vậy không? Bất luận cô làm gì, bất luận cô buồn hay vui, vẫn luôn chỉ bởi một người đó thôi. Cậu chẳng qua chỉ là cái túi, thứ cô quan tâm chính là những gì chứa đựng trong túi, chứ không phải chính bản thân nó... Hơn nữa, cứ coi như biết được câu trả lời rồi thì làm sao chứ, cô như một thứ thuốc độc, đã thấm sâu vào xương tủy cậu rồi, cứ coi như cậu chết đi, thì cô cũng vĩnh viễn không bao giờ tan biến.

Nhưng...

Cậu chợt nhận ra mình vẫn đang nín thở để chờ câu trả lời của cô.

Ngoài cửa sổ, những hạt mưa trong veo bay lượn, lá cây xào xạc, tất cả đều tĩnh lặng, nằm trên giường bệnh, cô cũng đang lặng lẽ nhìn cậu, đôi mắt trong veo, lặng lẽ dõi nhìn cậu.

Rất lâu sau.

Cô nói: “Em không biết”.

Doãn Đường Diệu khẽ hít thở, trái tim se sẽ quặn đau, máu không còn ngưng lại nữa, lại chậm chậm chảy.

Tiểu Mã chua xót nói: “ Em xin lỗi... em thật sự không biết...”.

“Không sao.”

Cậu nắm lấy tay trái cô, khóc môi tím tái khẽ nở một nụ cười.

“Là tại anh đã hỏi một câu không đúng.”

Nhìn thấy nụ cười ấy, trái tim cô lại đón đau như bị xé tan làm nhiều mảnh. Suy nghĩ một lát, cô cắn chặt đôi môi: “Em không thể phân định rõ ràng được... em cũng không có ý định làm rõ... phần nào là anh Dục, phần nào là anh...”.

Cậu nhìn cô.

Cô cười đau khổ: “Tệ lắm phải không?”.

“Tại sao lại không phân định cho rõ ràng chứ?” Doãn Đường Diệu chăm chú nhìn cô, “Từ trước tới giờ, em vẫn luôn rành mạch mà, thứ em thích chính là trái tim ấy, chứ không phải là tôi, có phải vậy không?”.

Môi cô khẽ run run.

Sắc mặt nhợt nhạt, cô muốn nói một điều gì, nhưng một làn sương mỏng đã trùm đầy lên mắt cô, rồi cuộc, không thoát ra được lời nào.

Dõi theo những biểu hiện dù là nhỏ nhất của cô, Doãn Đường Diệu phát ra thứ âm thanh từ trong cổ họng.

“Em muốn nói gì?”

“Em...”

“...”

“...”

“Nói cho anh biết nào, em sẽ yêu anh ta mãi mãi phải không?”

Những ngón tay trên bàn tay trái cô siết chặt, lớp ga giường màu tuyết trắng nhăn nhúm lại, cổ họng cô chột như có gì chặn ngang, nghèn nghẹn, không thở nổi, đối diện với ánh mắt đau đớn yếu ớt của cậu, trái tim cô lại đau nhói từng hồi.

“Vâng.”

Nhưng, đây lại là câu trả lời cô dành cho cậu ấy.

Đôi môi cậu dường như đột nhiên khô héo, chỉ còn một màu tím tái đáng sợ, nó khiến khuôn mặt cậu chột đẹp, một vẻ đẹp khiến người ta hoảng sợ. Chăm chú nhìn vào cô, vầng sáng trong mắt cậu vụt tắt, tối om, mịt mù như đêm không trăng sao. Cô ngỡ rằng cậu sẽ quay lưng mà bỏ đi.

Nhưng cậu vẫn lạnh lùng đứng ngậy ra như hóa đá bên giường.

Giây phút đó, cô cứ ngỡ mình sẽ chết chìm đi trong sự lặng yên của cậu ấy.

Nhưng.

Chợt Đoãn Đường Diệu cất lên bằng thứ giọng nhàn nhạt:

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Vì yêu anh ấy, cho nên em cũng yêu tôi, có phải không?”

Cô chết lặng.

Nụ cười của cậu ấy cũng nhàn nhạt.

“Vì yêu anh ấy, nên em vĩnh viễn không bao giờ rời xa tôi, có phải vậy không?”

Đôi mắt nhắm nghiền, đôi hàng mi khẽ run rẩy trên khuôn mặt nhợt nhạt, cô không thể nhìn vào khuôn mặt cậu ấy, trái tim cô thắt đau tưởng chừng như có thể vỡ vụn ra!

“Có phải vậy không?”

Cậu vẫn cố gắng hỏi.

Tiểu Mễ mím chặt môi lại.

Doãn Đường Diệu nắm thật chặt tay cô, nỗi đau từ bàn tay cậu lan tỏa, truyền vào cơ thể cô:

“Có phải vậy không?”

Nỗi đau cuối cùng này rốt cuộc đã đè bẹp thần kinh của cô!

Cô rên lên khe khẽ:

“Phải!”

Ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh hẳn.

Mặt trời lằng lằng xuất hiện từ bao giờ.

Qua những khe lá biếc xanh, có thể thấy một dải cầu vồng lấp lánh xinh đẹp, cong cong với bảy sắc màu. Phía

đông vẫn còn lất phất mưa, phía tây lại là chan hòa, vàng rực ánh nắng, một mùi hương mê đắm lòng người phảng phất đâu đây.

Doãn Đường Diệu khe khẽ ôm Tiểu Mễ vào lòng, gồi cầm mình lên mái tóc ngắn mượt êm của cô, cậu khẽ nói:

“Cảm ơn em... như thế này đã là rất hạnh phúc rồi...”

* * *

Đã cuối thu.

Con đường trong trường cong cong phản chiếu những ánh thu rực rỡ, trên đôi cơ man nào là những lá phong vàng rực màu da cam, màu đỏ máu xào xạc trong gió. Trên nền trời xanh thăm thẳm, lừng lơ vài gợn mây trắng phau, quả ngân hạnh vàng ươm. Đẹp như thế giới cổ tích vậy.

Trong ký túc xá.

Thích Quả Quả hiếu kỳ, vừa ăn táo vừa để ý đến Tiểu Mễ đang gọi điện thoại. Cô dựa bên cửa sổ, thoảng chút hân hoan trong mắt, thì thầm trò chuyện, chốc chốc lại gật đầu, rồi lại ngẩn người nhìn cái điện thoại, lát sau mới đặt nó xuống, bắt đầu ngẩn ngơ trông ra phía hồ Đông xa xa ngoài cửa sổ, nét biểu cảm trên khuôn mặt ấy thật khó mà hiểu hết được.

“Điện thoại của Doãn Đường Diệu à?” Thích Quả Quả cắn một miếng táo, hỏi vu vơ một câu, không đầu không cuối.

Tiểu Mễ quay người đáp lời sau thoảng ngẩn ngơ: “Ừ”.

“Ha ha, tớ đoán đúng rồi mà! Ngày nào chẳng gọi mấy lần điện thoại, lần nào cũng trò chuyện rất lâu, không phải Doãn Đường Diệu thì còn có thể là ai được chứ?” Thích Quả Quả đắc chí nói, nghĩ ngợi một lát, cô huơ huơ quả táo trong tay, nói tiếp: “Có điều, dạo này cậu ấy thật tuyệt. Tuy là vẫn ương ngạnh nhưng đã không còn nổi nóng tùy tiện nữa, trái lại, càng khiến người ta cảm thấy rất đẹp trai và đáng yêu”.

Tiểu Mễ cười.

Rồi cô đi đến bên bàn của mình, ngồi xuống, và tiếp tục với cuốn sách đang đọc dở.

“... Tiểu Mễ...”

“Hà?”

“Cậu thích Doãn Đường Diệu lắm, có phải không?” Thích Quả Quả ngó qua, nháy mắt hỏi.

Những ngón tay đang lật sách của Tiểu Mễ chợt như dừng lại.

“Nói thật nhé, ngay từ dạo mới đến Thánh Du, cậu đã rất tốt với cậu ta, mình cũng cảm thấy kỳ quặc, lại còn viết tiểu luận cho cậu ta, chạy mười nghìn mét giúp cậu ta, vì cậu ta mà nhảy vào đài phun nước, thật sự là rất kỳ quặc đấy! Mà khi đó cậu ta ghê gớm lắm cơ, ai cũng cảm thấy cậu hơi có chút... hi hi... đại khái là đầu óc cậu hơi có vấn đề, hoặc là cậu có mục đích gì đó...” Thích Quả Quả cười ha ha nói tiếp: “Có điều, giờ đây mọi người đều không nghĩ như vậy nữa rồi. Doãn Đường

Điều thực sự đã biến thành một cậu bạn trai tốt, nếu không phải nhờ có tình yêu của cậu cảm hóa, cậu ta làm sao có thể trở nên giống như một con người chứ? Cho nên, cậu đương nhiên phải rất yêu, rất yêu cậu ta, đúng không nào? Có thể nói là tiếng sét ái tình đấy... có phải cậu vừa gặp mặt đã phải lòng cậu ta rồi không?”.

Tiểu Mễ lẳng lặng nhìn bạn.

“Cậu nói đi, nói đi mà.” Thích Quả Quả quảng quả táo đang ăn dở qua một bên, hào hứng hỏi: “Tớ chưa yêu bao giờ đâu! Những người yêu nhau đều hạnh phúc như các cậu phải không?”.

“Hạnh phúc?...”

“Ừ, cậu không biết rằng trông bọn cậu rất hạnh phúc hay sao?” Thích Quả Quả nói vẻ ghen tị, “Khi lên lớp, bọn cậu ngồi cùng nhau này, Doãn Đường Diệu cao to lại đẹp trai, cậu thì bé nhỏ xinh xắn, đẹp hơn tất cả những thiếu nữ trong truyện tranh ấy chứ; tan học Doãn Đường Diệu đeo ba lô giúp cậu, ôm vai cậu trong cánh tay cậu ấy, ôi, sao mà nâng niu ân cần thế, có biết bao nữ sinh luôn nhìn theo cậu mà ngưỡng mộ đấy. Sáng hôm kia cậu không ăn sáng đã vội lên lớp rồi, sau khi tớ tiết lộ, Doãn Đường Diệu đã trốn nửa tiết học, đi mua bao nhiêu là đồ ăn ngon cho cậu là gì, hơn nữa, cậu ấy lại còn biết xin lỗi thầy cơ đấy, chao ôi, dấu rằng thái độ còn chút hung hãn, nhưng mà thật sự là mê hoặc lòng người đấy!”.

Tiểu Mễ càng nghe càng lặng đi.

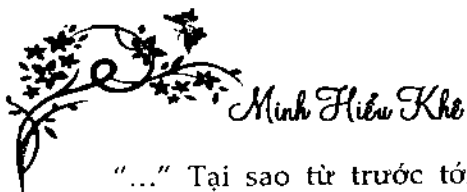
Thích Quả Quả càng nói càng phấn chấn, “Lãng mạn nhất là ánh mắt bọn cậu nhìn nhau!”.

“...”

“Ánh mắt mà Doãn Đường Diệu nhìn cậu, ôi, biết tả thế nào nhỉ...” Thích Quả Quả đắm chiêu suy nghĩ, “sâu thăm thẳm, nhưng lại phát sáng, nhìn thấy cậu như thấy một vầng hào quang vậy, nhưng, dường như có chút gì đó... giống như... có vẻ như sợ cậu... kỳ thực cũng không nên nói như vậy chứ nhỉ... chỉ giống như sợ cậu sẽ buồn, sợ cậu không hạnh phúc... cậu biết đấy, Doãn Đường Diệu hung hăng bồng chốc lại yếu đuối chỉ bởi vì tình yêu, điều này quả thật đủ khiến những kẻ ngoài cuộc bị cậu ta làm cho mê mẩn rồi”.

Tiểu Mễ khẽ cắn chặt môi, chột như có thứ gì vừa bóp nghẹt trái tim cô.

“Mà ánh mắt cậu nhìn Doãn Đường Diệu thì...” Thích Quả Quả tỉnh nghịch dò xét Tiểu Mễ, vỗ hai tay vào nhau, nói, “phải rồi, phải rồi, giống như thế này này... Tiểu Mễ, dạo này cậu hay ngẩn ngơ thần thờ lắm đấy, thường xuyên ngây ra bất động như vậy, chẳng hiểu trong đầu cậu nghĩ gì nữa. Mình nghĩ, có lẽ Doãn Đường Diệu sợ cậu thần thờ như vậy đấy, mỗi khi cậu bồn thần lặng lẽ như vậy, tuy không nói năng gì, nhưng dường như có một nỗi đau lớn lao nào đó đang lan tỏa ra từ người cậu ấy”.

“...” Tại sao từ trước tới giờ cô không hề để ý thấy những điều này.

“Khi nhìn thấy Doãn Đường Diệu, thái độ của cậu lập tức khác ngay.” Thích Quả Quả cầm lấy quả táo đang ăn dở, tiếp tục cắn. “Ánh mắt cậu lúc nào cũng dịu dàng, ừ, vô cùng dịu dàng, cái vẻ dịu dàng dường như chỉ cần Doãn Đường Diệu vui, bất cứ chuyện gì cậu cũng có thể làm được vậy! À, phải rồi, chính là nét mặt như lúc này của cậu đấy...”

“Tớ...”

“Ha ha, yêu Doãn Đường Diệu chết mê chết mệt rồi chứ gì?” Thích Quả Quả làm bộ “tớ thừa biết”, tỏ ra vô cùng đắc chí.

“...”

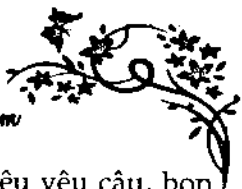
“May mà Doãn Đường Diệu cũng mê mẩn cậu rồi, nếu không, chắc thiệt thòi lắm cô nàng ạ!”

Tiểu Mễ cúi đầu, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, khe khẽ lật từng trang sách, trái tim cô dường như cũng đang bị gió thổi qua thổi lại, một cảm giác xót xa tận cùng dâng ngập hồn cô.

Hồ Đông thoát ẩn thoát hiện bên ngoài khung cửa.

Màu xanh của trời kết liền một dải với màu xanh mặt hồ.

“Nhưng, tại sao trông cậu dường như vẫn không vui thì phải?” Thích Quả Quả nghi hoặc dò xét cô, đôi mày chau lại,

“Cậu yêu Doãn Đường Diệu, Doãn Đường Diệu yêu cậu, bọn cậu phải rất hạnh phúc mới đúng chứ, có sao cậu vẫn thường xuyên ngẩn ngơ, mất hồn như vậy?”.

“...” Tiểu Mễ không biết nên nói gì.

“À, có phải vì sinh nhật không?”

“Sinh nhật?”

“Ừ, ngày kia là sinh nhật cậu còn gì?”

“Ờ...” Tiểu Mễ túm túm tóc, ngượng ngịu cười, “Ừ nhỉ!”.

“Có phải cậu sợ Doãn Đường Diệu sẽ quên mất ngày sinh nhật của cậu không, trong khi cậu lại ngại không muốn nhắc cậu ấy.”

“Không phải đâu,... tớ...”

“Yên tâm đi!” Thích Quả Quả an ủi cô, “Tuy rằng trước đây, Doãn Đường Diệu rất vô tâm, nhưng tớ linh cảm rằng, cậu ấy nhất định sẽ không quên sinh nhật cậu đâu, nhất định sẽ tặng cậu món quà sinh nhật thật đặc biệt”.

“Quả Quả...”

“Tin tớ đi!” Thích Quả Quả vỗ mạnh tay vào tay Tiểu Mễ, miễn nguyện nói, không để Tiểu Mễ có cơ hội được nói xen vào.

Vậy là Tiểu Mễ cũng không nói gì thêm nữa.

Cô khẽ mỉm cười ngồi bên bàn, lắng nghe Thích Quả Quả vẫn hào hứng thao thao bất tuyệt với những phân tích, dự

đoán lãng mạn, trong phòng, ấp đầy những âm thanh nhộn nhịp vui vẻ.

Ngoài kia, là hồ Đông trải dài ngút ngàn đến tận chân trời.

Mặt nước hồ Đông khẽ lăn tăn gợn sóng trong thoang thoảng gió thu.

Chương 14

êm cuối thu.

Một con đường trải rộng trong khuôn viên trường Thánh Du chạy ra qua cửa Lăng Ba. Những ngọn đèn hai bên đường đều đã sáng, phía nam con đường có vô khối cửa tiệm, đèn tuýp trong các biển hiệu lấp lánh sắc màu trong đêm.

Phía đông con đường là hồ Đông.

Ánh trăng dịu dịu soi bóng trên mặt hồ lăn tăn, vô vàn ánh đèn chiếu xuống mặt hồ, giống như ngàn vạn ngôi sao sáng rực.

Gió khe khẽ thổi qua mặt hồ.

Thích Quả Quả dường như bị thôi miên bởi một phép ma thuật kỳ bí, đến chớp mắt cũng không thể chớp được, cứ đứng lặng lẽ vậy suốt mười mấy phút. Mãi cho tới khi Thành Viện đi tới, vỗ vỗ vào vai, cô mới chợt như bừng tỉnh “à” lên một tiếng.

Minh Hiếu Khê

Thích Quả Quả đã nghĩ ra không biết bao nhiêu kịch bản xem Doãn Đường Diệu có thể chúc mừng sinh nhật Tiểu Mễ ra sao, nhưng cô chưa hề nghĩ đến cảnh này.

Ánh nến.

Ánh nến dịu dịu lay động.

Cơ man nào là ánh nến.

Vào mùa hè, để tiện cho học sinh bơi lội, hóng mát, trên hồ thường có các phiến đá. Mười phiến đá hình vuông rộng đến mấy chục mét vuông, những cây cầu cong cong khúc khuỷu chạy đan xen, nối liền các phiến đá. Giây phút này, trên tất cả các phiến đá ấy đều đã được thắp nến cả rồi, ánh nến dịu dàng, lóng lánh trong đêm, óng ánh trên mặt hồ.

Gió nhè nhẹ.

Ánh nến dập dờn.

Ánh nến trên mặt hồ và ánh sáng của những vì sao hòa quyện vào nhau, thêm vào đó là ánh đèn bên đường, hằng hà sa số những vầng sáng dịu dịu, sáng trong, vàng vọt, dập dờn óng ánh cả màn đêm.

Trên phiến đá có một chiếc bàn đá.

Trên bàn đá có bày một chiếc bánh ga tô hoa quả thơm lừng.

Trên phiến đá có mấy chiếc ghế đá.

Trong ánh nến lung linh huyền ảo, Thành Viện và Thích Quả Quả bước ra, trên mặt Thích Quả Quả vẫn là nét ngơ ngác khi này.

Doãn Đường Diệu cũng đã đến.

Trong đêm, cậu mặc một chiếc sơ mi trắng, tóc đã nhuộm lại màu đen từ khi nào không rõ, bởi Tiểu Mễ vẫn chưa đến, nên cậu tỏ ra đôi chút đơn độc, trầm lặng, nhưng khuôn mặt rạng ngời về tuần tú.

Thích Quả Quả cảm thấy, ngoài mái tóc ra, Doãn Đường Diệu hôm nay còn có điều gì đó rất khác với thường ngày, có điều không gọi tên cụ thể ra được mà thôi, cô nghi hoặc dõi theo cậu.

Cô Thành cũng đã đến.

Cô mặc bộ quần áo rất dày, ngồi trên xe lăn, thần thái nhẹ nhàng vui vẻ, Bùi Ưu luôn ở bên xe lăn để chăm sóc cho cô, khe khẽ trò chuyện, hỏi han tình hình sức khỏe của cô. Thành Viện chỉ đứng một bên, lắng nghe.

Đêm dần về khuya.

Tiểu Mễ vẫn chưa tới.

Trên phiến đá đập dòn ánh nến.

Thích Quả Quả đã tỏ vẻ sốt ruột lắm rồi, mà quả thật, Tiểu Mễ đang làm gì vậy nhỉ. Cô lo lắng nhìn về phía Doãn Đường Diệu, lo ngại cậu ta sẽ giận Tiểu Mễ.

Bên đó.

Doãn Đường Diệu chỉ lặng yên ngồi trên phiến đá, trong đêm, chiếc sơ mi trắng cậu mặc hết như một vệt sáng yếu ớt. Không cúi gập, không om sòm, cậu lặng lẽ đợi chờ Tiểu Mễ.

Cửa hàng phía bên kia đường phát ra tiếng nhạc.

Bài hát đó, dường như chủ quán rất mê thì phải, cứ nghe đi nghe lại mãi, trong đêm yên tĩnh, tiếng hát rõ mồn một như đang vang bên tai.

...

Quên đi đã được bao lâu

Chẳng còn nghe được tiếng em ngày nào

Kể với anh đi, câu chuyện nào em yêu nhất

Anh nghĩ hoài, anh nghĩ thật lâu

Anh lại bắt đầu vu vơ đấy

Hay là anh đã lại sai...

Em nói với anh mà nước mắt tuôn rơi

Truyện cổ tích chỉ là đôi trá

Anh chẳng thể nào là hoàng tử của em

...

Doãn Đường Diệu lặng lẽ đứng, quay lưng lại phía mọi người, cậu cứ lặng lẽ đứng đó. Ánh trăng chiếu lên tấm lưng thẳng tắp cô đơn của cậu, dường như cậu đã đợi chờ rất, rất lâu rồi, bởi đã phải đợi rất lâu rồi, nên đâu cần để ý gì, cứ đợi mãi vậy thôi.

Không biết từ khi nào.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Sống lưng Doãn Đường Diệu như bị thứ gì thúc giật, dưới ánh trăng dịu dịu, trong ánh nến lấp lánh lung linh, cậu xoay người bước về phía cổng Lăng Ba, ngóng trông, một nụ cười lấp lánh như sao khê nở trên khóe môi.

Bùi Ưu cũng nhìn theo.

Cổng Lăng Ba, một cô gái mặc váy dài trắng, tà váy khê bay bay trong gió.

Trên đường có những chiếc xe chậm chậm chạy qua.

Cô gái đứng bên đường, mái tóc ngắn mượt mà ánh lên dưới ánh đèn đường, làn da mỏng tang, đôi môi mỏng tang. Cô hướng về phía hồ Đông, những ánh nến lấp lánh phản chiếu trong mắt cô như những vì sao. Vạt váy trắng tung bay, cô trông giống như một linh hồn trắng trong đêm tối.

Tiếng nhạc vọng đến từ quán bên kia đường.

...

Em nói với anh mà nước mắt tuôn rơi

Truyện cổ tích chỉ là đôi trá

Anh chẳng thể nào là hoàng tử của em

...

Có thể em sẽ không hiểu đâu

Kể từ khi em nói yêu anh

Muôn ngàn sao đều sáng lên rồi!

“Tiểu Mễ!”

Thích Quả Quả phấn khởi nhảy cẫng lên giữa những ánh nến và ánh sao lung linh trên trời và trên mặt hồ Đông, cô vẫy vẫy tay gọi.

Sắc màu mỹ lệ của đêm.

Gió nhẹ thổi qua mặt hồ, ánh trăng dịu dịu, trên những phiến đá cong cong uốn lượn là vô số ánh nến lung linh.

Ánh nến khẽ lay động

“Chúc mừng sinh nhật... chúc mừng sinh nhật... chúc... sinh... nhật... vui... về, chúc mừng sinh nhật bạn...”

Thích Quả Quả, Thành Viện và Bùi Ưu cùng vỗ tay hát.

Doãn Đường Diệu bê chiếc bánh ga tô trên có cắm thật nhiều nến đến trước mặt Tiểu Mễ, cậu không hát, chỉ nhìn thật sâu vào mắt cô, ánh nến lung linh phản chiếu trong mắt cậu.

Cô Thành ngồi trên xe lăn khẽ mỉm cười.

Tiểu Mễ thổi tắt nến.

Mọi người cùng hoan hô, Thích Quả Quả lại càng sôi ruột, giục giã cô mau mau cắt bánh. Tiểu Mễ cắt bánh sinh nhật thành từng miếng rồi mời tận tay từng người, từng người một. Thích Quả Quả vừa nếm một miếng đã vội hoan hô, ngon quá ngon quá, sau đó còn ăn thêm hai góc to nữa, rồi mới ngồi xuống nghỉ ngơi, tỏ vẻ rất mãn nguyện.

“Tiểu Mễ, sao cậu đến muộn vậy?” Thích Quả Quả ngạc nhiên hỏi. “Mọi người đợi cậu đến nửa tiếng đồng hồ ấy chứ.”

Đang cắt bánh, nghe câu nói này, chợt sống lưng Tiểu Mễ cứng lại.

Bùi Ưu nhìn Tiểu Mễ. Dưới ánh nến, trông không được rõ ràng cho lắm, nhưng dường như khóe mắt cô vẫn phảng phất những vệt nước mắt không thể che đi được. Anh chợt thấy lòng nhói đau, chợt như nhớ ra điều gì, đây có lẽ là sinh nhật đầu tiên, kể từ khi Dục ra đi, và cô ấy chỉ còn lại một mình.

“Tôi nói với cô ấy là giờ này mà”, Doãn Đường Diệu bước tới, nói, ôm lấy đôi bờ vai Tiểu Mễ, nói với mọi người, “vậy nên, cô ấy đã đến rất đúng giờ đấy!”.

Tiểu Mễ hơi sững lại.

Doãn Đường Diệu siết chặt vai cô, rồi nhẹ nhàng buông ra, cầm lấy con dao trong tay cô, giúp cô cắt bánh.

“Tại sao chứ?” Thích Quả Quả tròn xoe mắt, “Tại sao lại bảo Tiểu Mễ đến sau lâu thế kia chứ?”.

“...”

Con dao cắt bánh dừng lại giữa chừng.

“Bởi vì như vậy, Diệu mới có đủ thời gian để chuẩn bị mọi thứ chứ.” Bùi Ưu đùa, “Các em không biết đó thôi, Diệu đã rất lo lắng cho bữa tiệc sinh nhật này. Tuy chuẩn bị từ sớm, nhưng cậu ấy vẫn cứ lo không kịp tự tay châm từng ngọn nến

một lên đây, bởi vậy, mới bảo Tiểu Mễ đến muộn hơn một chút, kéo lại xấu hổ”.

Thành Viên liếc nhìn Bùi Ưu.

Bùi Ưu gãi gãi mũi mũi, cười rất tự nhiên.

“Ôi chào! Doãn Đường Diệu đối với Tiểu Mễ thật tốt!”

“Giờ em mới biết hay sao?” Bùi Ưu mỉm cười.

“Đương nhiên là em biết từ lâu rồi!” Thích Quả Quả bật lại, “Có điều là... phải rồi! Chúa ơi! Món quà sinh nhật mà Doãn Đường Diệu chuẩn bị cho Tiểu Mễ ắt hẳn rất tuyệt đây! Phải không nào?”.

Thích Quả Quả giục già mãi, bọn họ mới bắt đầu đến màn tặng quà. Người đầu tiên tặng quà, đương nhiên là Thích Quả Quả rồi, cô tặng Tiểu Mễ một chiếc khăn lụa trắng tinh tuyệt đẹp.

Thành Viên tặng cô một cây bút máy.

Còn cô Thành...

Cô Thành lấy ra một hũ bằng sứ, bên trong là rượu nếp mới ủ, thoang thoang vị ngọt, nồng nàn hơi rượu.

Tiểu Mễ sững sờ, ngó vào hũ rượu.

Cô Thành vẫn đang nằm viện, cô ốm yếu thế, tối hôm nay lại đi ra ngoài thế này đã đủ khiến Tiểu Mễ lo lắng, vậy mà cô ấy lại còn tự tay ủ rượu nếp cho mình nữa.

“Cháu thích không?” Cô Thành mỉm cười khẽ vuốt mái tóc ngắn của Tiểu Mễ.

“Thích ạ!”

Bàn tay cô Thành tuy yếu ớt run run, nhưng nụ cười hồn hậu của cô như một người mẹ vậy.

“Khi đói bụng, cháu đập một quả trứng gà ra bát, đánh đều lên, rót vào một chút rượu nếp này, rồi lại cho nước nóng vào, thế là có thể thưởng thức món rượu nếp trứng gà rồi đây.”

Tiểu Mễ mỉm chặt môi, mắt cô bắt đầu nóng rục lên.

“Khi nào ăn hết, nhớ nói với cô, cô sẽ ủ bình rượu khác cho cháu, được không nào?” Tiếng cô Thành thật khẽ, thật nhỏ, đôi mắt cô nhìn Tiểu Mễ, trên mặt hồ đêm, đôi tay cô dịu dàng vuốt ve mái tóc ngắn của Tiểu Mễ.

“Vâng ạ!”

Tiểu Mễ hít một hơi, nở một nụ cười vui vẻ. Phải rồi, hôm nay, cô nhất định phải để mọi người vui vẻ.

Ánh nến lung linh phản chiếu trên mặt hồ.

Gió đêm thổi đến.

Bùi Ưu gãi gãi mũi, cười guơng gạo, anh ngần ngại chữa ngượng với Tiểu Mễ: “Xin lỗi nhé, anh quên mất không mua quà cho em...”.

Thích Quà Quà trừng mắt nhìn anh: “Cái gì cơ?”.

Tiểu Mễ cũng hơi sững sờ, rồi rất nhanh, cô cười, không ngờ, một người từ trước tới giờ luôn chu đáo, chẳng bao giờ quên việc gì, vậy mà cũng có lúc đang trí thức. Trông điệu bộ ngượng ngùng của anh, cô vội cười lắc lắc đầu:

“Không sao đâu ạ!”

“Này, thật không giống tác phong của anh một chút nào đâu nhé.” Thích Quả Quả nghi hoặc hét lên. “Trước đây, những chuyện nhỏ nhất anh vẫn luôn nhớ kia mà, ngay cả chuyện Tiểu Mễ chỉ ăn ớt mà không ăn được hạt tiêu, anh đều không quên cơ mà, làm sao có thể...”

Bùi Ưu nói liên tiếp mấy lời xin lỗi, anh nhìn Tiểu Mễ trong ánh nến lung linh, với chiếc váy màu trắng, cô đang cười, mắt cô lại thành một đường cong cong như vầng trăng khuyết. Anh khẽ cúi đầu, không ai thấy được ánh mắt anh khi đó.

Thành Viên cũng không nhìn thấy được ánh mắt ấy.

Bởi vậy, cô càng tò mò, cứ dăm dăm nhìn anh mãi không thôi.

Những ánh sao dày đặc trong đêm.

Gió gợn lên trên mặt hồ những gợn sóng lăn tăn, ánh nến rắc đều trên những con sóng, cả ánh nến, ánh trăng và ánh đèn cùng rọi cả xuống mặt hồ, lấp lánh lung linh giống như có vô số viên bảo ngọc.

“Doãn Đường Diệu!”

“Doãn Đường Diệu!!!!!”

Trên phiên đá đã cắm đầy những nến, Thích Quả Quả hào hứng vỗ tay hét gào, cuối cùng đã đến màn diễn hồi hộp của cặp diễn viên chính rồi đây, chao ôi, không biết sẽ có gì thú vị đây?

Ánh trăng dịu dịu.

Dưới ánh trăng dịu dịu, chiếc sơ mi trắng của Doãn Đường Diệu tựa hồ một vầng sáng cô tịch. Nghe tiếng Thích Quả Quả hô to, cậu quay đầu nhìn về phía Tiểu Mễ.

Đúng lúc Tiểu Mễ quay lại nhìn cậu.

Vậy là.

Trong gió đêm, trên mặt hồ đêm lẫn lẫn sóng gợn, ánh mắt hai người tìm thấy nhau.

Doãn Đường Diệu mặc sơ mi trắng, Tiểu Mễ mặc váy trắng, cậu nhìn cô, cô lại nhìn cậu, ánh nến lấp lánh lung linh, giống như một bức tranh tuyệt mỹ, dường như tất cả các vì sao trên trời đều đang rơi xuống bên hai người, cùng nhấp nháy.

Mà, trong lòng bàn tay Doãn Đường Diệu cũng có một ngôi sao.

Một ngôi sao nhỏ, rất nhỏ, rất sáng, ánh sáng lấp lánh phản chiếu trong lòng bàn tay cậu.

Cậu đắm đuối nhìn Tiểu Mễ thật lâu.

Đưa ngôi sao nhỏ ấy đến trước mặt cô.

Bầu trời đêm có vô số vì sao.

Nhấp nháy, nhấp nháy.

Ngôi sao trong lòng bàn tay cậu lấp lánh thứ ánh sáng mê đắm lòng người, nhấp nháy, nhấp nháy, phản chiếu ánh hào quang vào trong mắt cô. Cô khẽ ngẩng đầu, viên kim cương trên khuyên mũi của cậu không còn nữa, chỉ còn lại một vết sẹo mờ nho nhỏ. Viên kim cương ấy đang nằm trong lòng bàn tay cậu, gắn trên một chiếc nhẫn nho nhỏ.

Bùi Ưu đã nhận ra viên kim cương.

Diệu rất thích nó, cho rằng nó thật đẹp, vì vậy đã làm thành khuyên và đeo vào mũi. Nói theo cách của cậu ấy, thì chỉ cần cụp mắt xuống, là đã nhìn ngay thấy nó rồi.

Diệu từng nói với anh, câu chuyện về viên kim cương ấy.

Mấy năm về trước, cậu ấy vô tình phát hiện ra có một chiếc nhẫn nạm đá quý. Mẹ nói với cậu ấy rằng, đó là món quà đầu tiên, bố cậu tặng mẹ khi họ mới yêu nhau, về sau, bố cậu đã thay vào đó những viên đá to hơn rất nhiều, nên mẹ đã tặng lại nó cho cậu. Nhẫn nhỏ quá, cậu không đeo vừa, cậu bèn lấy viên kim cương đó ra, đánh thành chiếc khuyên và đeo lên cánh mũi.

Đã có rất nhiều người nhạo báng cậu quá ngang tàn, đeo viên kim cương đó lên cánh mũi như vậy thật quá lỗ bịch.

Không ai hay biết, Diệu thực sự rất yêu nó.

Viên đá giờ phát sáng lấp lánh trên mình chiếc nhẫn nhỏ nhắn, phản chiếu ánh nến, ánh sao, văng ánh sáng nhỏ nhoi ấy sáng tới mức khiến con tim Tiểu Mễ chột nhói đau.

Doãn Đường Diệu chăm chú nhìn cô.

Tiếng của cậu rất nhỏ, nhờ những cơn gió đêm khê bay đến bên tai tất cả mọi người đang có mặt trên phiến đá ngập tràn ánh nến...

"Hãy lấy anh nhé, được không em?"

Cậu nói với cô.

Đêm yên tĩnh, không gian xung quanh vô cùng sáng lạn, vô vàn những vì sao trong đêm, vô vàn những ánh nến trên mặt hồ, những chiếc xe vôi vĩa băng đi, ánh đèn tuýp bảy màu huyền hoặc.

Thích Quả Quả quá đổi ngạc nhiên, đưa tay lên ôm miệng.

Bùi Ưu khẽ mỉm cười, anh nghiêng đầu, nhìn ra những gợn sóng lăn tăn, tầng tầng lớp lớp trên mặt hồ.

Ánh mắt Thành Viện chuyển từ Doãn Đường Diệu sang Tiểu Mễ, cô ấy đang đứng chôn chân tại chỗ, lại nhìn sang Bùi Ưu với nụ cười trên khóe môi, bất giác, mắt cô lại nhìn xuống.

Cô Thành ngồi trên xe lăn, vì sao nào đó nơi chân trời chiếu rọi lên cả người cô, trong suốt.

Trên mặt hồ Đông là tầng tầng lớp lớp những ánh sao và ánh nến.

Sóng nước lẫn tăn.

Tùng đợt từng đợt dập dềnh xô nhau.

Tiểu Mễ sững sờ nhìn Doãn Đường Diệu đang đứng trước mặt mình, đôi môi mỏng manh, vạt váy trắng khê bay bay, như ngàn vạn cánh hoa trắng đang bị mưa phùn dập vùi.

Chiếc nhẫn có đính viên kim cương phát sáng giữa hai người.

“Làm vợ anh nhé, được không em?”

Doãn Đường Diệu vẫn đắm đuối nhìn cô, nhắc lại lời đề nghị.

Cô đứng ngây ra, cổ họng nghẹn tắc, không thốt ra được bất cứ âm thanh nào.

Màn đêm trầm lặng.

Nước hồ Đông khê gợn lẫn tăn.

Trong ánh mắt Doãn Đường Diệu, dường như một bó đuốc lớn đang hùng hực cháy, cậu nhìn cô không rời, mà cô ấy, mãi, mãi vẫn chưa trả lời, khiến những ngón tay cậu bắt đầu lạnh đi.

Một cơn đau dội đến từ trong tim

Màu máu trên đôi môi cậu đã biến mất.

Chỉ khát khao giữ được cô, dẫu rằng trong trái tim cô không có cậu, nhưng chỉ cần có cô ở bên đã đủ đây, mãi nguyện rồi.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Đêm lặng yên.

Sự bất lực và hoang mang ánh lên trong mắt cô: "... Vì sao chứ?".

Một nụ cười nhẹ trên khóe môi Doãn Đường Diệu, đôi môi như nhợt nhạt hơn, "Bối... như vậy anh sẽ rất vui". Cô đã từng nói, chỉ cần cậu cảm thấy vui, chỉ cần cậu cảm nhận được hạnh phúc, cô sẽ có thể làm tất cả. Liệu bây giờ, cô còn nhớ điều đó không?

Tiểu Mễ nhìn cậu.

Ánh mắt cô như nhìn xuyên thấu cơ thể cậu, giống như cô đang nhìn thấy một người vô hình nào đó, một người đã không còn tồn tại, ánh mắt có phần hoảng hốt, ánh mắt ấy khiến trái tim Doãn Đường Diệu nhói đau.

Rất lâu.

"Anh... sẽ vui chứ?" Cô khẽ hỏi.

Đôi môi Doãn Đường Diệu tím tái, sống lưng lại dựng thẳng đứng hơn bất cứ khi nào.

"Chắc chắn, anh sẽ rất vui, rất rất vui."

Bên đường, bài hát ấy vẫn vang vọng, lặp đi lặp lại...

...

Em nói với anh mà nước mắt tuôn rơi

Truyện cổ tích chỉ là đôi trá

Mình Hiểu Khế

Anh chẳng thể nào là hoàng tử của em

...

Có thể em sẽ không hiểu đâu

Kể từ khi em nói lời yêu anh

Muôn ngàn sao đều đã sáng lên rồi!

...

Anh nguyện mình sẽ yêu như trong cổ tích

Thiên thân mà em thiết tha yêu

Đôi tay ấy sẽ dang rộng thành đôi cánh, chở che em

Em nhất định phải tin

Tin chúng mình sẽ giống như trong cổ tích

Sẽ muôn đời hạnh phúc bên nhau

...

Tiểu Mễ nhìn cậu, một nụ cười lặng lẽ đang nở trên môi cô, đáy mắt cô là những vầng sáng dịu dàng lấp lánh tựa ánh sao, cô khẽ nói...

“Em đồng ý.”

Tiếng huýt gió của Thích Quả Quả vang lên!

Thành Viên cũng đã lặng đi.

Ánh nến khẽ lay động trong gió đêm.

Doãn Đường Diệu ôm chầm lấy cô, hơi thở gấp gấp thổi qua bên tai cô, cậu siết thật chặt cô trong cánh tay mình, đôi cánh tay dường như đã xuyên thấu từng lớp da thịt, vào tận máu của cô.

Dấu cậu chột chống chênh, nổi cuồng vui khôn tả khiến cậu hệt cả hơi, không còn nhớ đến từng cơn, từng cơn đau đang vò xé trái tim, ôm chặt cô, giọng cậu nóng bỏng, gấp gáp, kể bên tai cô:

“Em có biết, em vừa hứa với anh điều gì không?”

Trong vòng tay cậu, cô nhắm mắt lại:

“Có.”

“Em có biết anh là ai không?”

Doãn Đường Diệu vẫn giữ chặt cô trong đôi cánh tay, đôi môi tím tái, đốn đau vò xé khiến toàn thân cậu khẽ run run, nhưng sắc diện lại đẹp đến mê hồn.

“Có.”

“Gọi tên anh đi...”

“Doãn Đường Diệu...”

“Thêm một lần nữa.”

“Doãn Đường Diệu...”

Những giọt nước mắt bắt đầu chầm chậm lăn trên má cô. Phải rồi, là Doãn Đường Diệu, cô mong cậu được vui vẻ, muốn

Minh Hiểu Khê

cậu được hạnh phúc, nguyện lòng làm tất cả mọi điều để mang lại hạnh phúc cho cậu ấy.

Những cơn đau cào cào, vò xé trái tim.

Doãn Đường Diệu khẽ hít một hơi.

Buông cô ra, cậu lại chăm chú nhìn cô. Trong không gian đầy ánh sao, cậu nhẹ nhàng cầm tay cô lên, nhẹ nhàng lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô, viên kim cương nhỏ xíu, tỏa ra một quang sáng diệu kỳ giữa những ngón tay nhỏ nhắn của cô.

Gió đêm dịu dàng lay động mặt hồ.

Trên phiến đá lung linh ánh nến.

Thích Quả Quả nghệt mặt ra nhìn, chứng kiến cảnh vừa rồi khiến trái tim cô vừa xót xa vừa mừng cho họ. Trên xe lăn, cô Thành nở một nụ cười hiền hậu. Thành Viên lặng yên nhìn Bùi Ưu đứng cạnh, anh khẽ cười, nụ cười phảng phất một nỗi cô đơn.

Bỗng nhiên, Tiểu Mễ sững người.

Cô đắm đắm nhìn vào lòng bàn tay cậu, ở đó, dường như có một phép thuật, lại xuất hiện một thứ thật nhỏ, thật xinh, cô nín thở, một làn hơi nóng trào lên từ đáy mắt cô.

“Đeo cho anh nào.” Đôi môi Doãn Đường Diệu tím ngắt, mắt vẫn đắm đắm nhìn cô, nói.

Bờ mi Tiểu Mễ khẽ run rẩy, cầm nó lên từ lòng bàn tay cậu, khe khẽ đưa tay lên, đeo nó vào bên cánh mũi cậu, vậy là nó đã thay thế vị trí của viên kim cương.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Ánh trăng lằng lảnh trải xuống.

Thiên thần bé nhỏ ở trên cánh mũi. Đôi cánh của thiên thần lấp lánh ánh bạc dịu dàng, đang bay lượn trên cánh mũi của Doãn Đường Diệu, phản chiếu ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cậu, trong giây lát, tường chùng trên thân thể mặc sơ mi trắng muốt ấy của cậu, từ sau lưng, đang chầm chậm mọc ra một đôi cánh.

Những ngón tay cô chết lạng trên mặt cậu.

Hào quang của viên kim cương trên tay cô và hào quang từ khuyên mũi thiên thần ấy, hòa quyện vào nhau, cùng tỏa sáng, lung linh. Những ánh sao bất tận của màn đêm, ánh nền lung linh vương đầy trên mặt hồ. Đêm đó, lấp lánh tỏa sáng cõi nhân gian.

Đêm đó.

Bùi Ưu ngược lên nhìn những vì sao trên trời đêm, ánh sao rơi đầy trên sơ mi trắng, anh không thể nhìn Diệu và Tiểu Mễ được nữa, nụ cười vương trên môi dường như càng lúc càng buồn hơn.

Nhưng...

Bởi không thể nhìn lâu hơn được nữa...

Anh đâu phát hiện ra, đôi môi Diệu đang tím đi một cách đáng sợ, anh cũng đâu phát hiện ra khuôn mặt Diệu càng lúc càng trắng bệch ra, trong suốt như đôi cánh thiên thần, càng không nhận ra đôi bàn tay đang ôm Tiểu Mễ của Diệu đang dần tím lại, dường như máu sắp rỉ ra.

Mình Hiếu Khê

Khi tiếng thét sợ hãi của Thích Quả Quả xé toạc không gian.

Bùi Ưu quay đầu lại.

Đoãn Đường Diệu bất tỉnh ngã nhào trên phiến đá, luồng gió theo thân cậu thổi tắt lịm gần hết ánh nến xung quanh, Tiểu Mễ lao tới ghì chặt thân thể cậu.

Khi Bùi Ưu vội vã lao đến.

Đoãn Đường Diệu nằm gọn trong lòng Tiểu Mễ, trái tim cậu đã ngừng đập rồi, lặng yên rồi, không còn nữa, đầu rằng chỉ là một chút, chỉ còn thiên thân vẫn dịu dàng, lấp lánh trên cánh mũi cậu.

Quán nhỏ bên kia đường, không hay biết gì, vẫn lặp đi lặp lại những câu hát ấy...

...

Quên đi đã được bao lâu

Chẳng còn nghe được tiếng em ngày nào

Kể với anh câu chuyện cổ tích mà em yêu nhất

Anh nghĩ hoài, anh nghĩ thật lâu

Anh lại bắt đầu lo lắng rồi

Hay là anh đã lại sai...

...

Em nói với anh mà nước mắt tuôn rơi

Truyện cổ tích chỉ là dối trá

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Anh chẳng thể nào là hoàng tử của em

...

Có thể em sẽ không hiểu đâu

Kể từ khi em nói yêu anh

Muôn ngàn sao đều sáng lên rồi

...

Anh nguyện biến thành thiên thần trong cổ tích

Thiên thần mà em thiết tha yêu

Đôi tay ấy sẽ dang rộng thành đôi cánh, chở che em

Em nhất định phải tin

Tin chúng mình sẽ giống như trong cổ tích

Sẽ muôn đời hạnh phúc bên nhau

...

* * *

Đêm đã khuya, tại bệnh viện Nhân Ái.

Xe cấp cứu hú còi inh ỏi sầm sập chạy vào, đèn cấp cứu loang loáng đập vào mắt, bác sĩ và các y tá xô đến qua cánh cổng lớn, cửa xe bật mở, cáng được đưa ra!

Màn đêm hoảng loạn.

“Tránh ra...!”

Bánh xe của chiếc cang lướt như bay trên nền, các bác sĩ vừa kiểm tra khuôn mặt trắng bệch đã hơi tím lại của bệnh nhân vừa vội vã đẩy cang đi, y tá giờ cao bình truyền, những bước chân hoảng loạn nhốn nháo, những bóng người hoảng loạn nhốn nháo, trong hành lang bệnh viện, trắng lóa những ánh đèn, những hơi thở tan tác, những nhịp đập hãi hùng của con tim.

Doãn Đường Diệu đang nằm bất động.

Đôi mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch, môi tím ngắt, cánh tay phải nhợt nhạt tím tái, vừa rớt khỏi cang.

Các bác sĩ vội vàng, vừa chạy vừa hô lớn:

“Tránh ra!”

“Mau tránh ra!...”

Mọi người trong hành lang nhón nhác tránh đường.

Cửa phòng cấp cứu đã mở rộng từ bao giờ.

Bác sĩ, y tá và cang cứu thương lao vào bên trong!

“Râm...!”

Cửa đã đóng chặt!

Thích Quả Quả ngồi ngệt ra bên ngoài phòng cấp cứu, cô thực sự hoảng sợ, từ trước tới giờ, chưa bao giờ cô từng nghĩ mạng sống con người hóa ra lại mong manh đến vậy. Chỉ mười phút trước đây thôi, bức tranh lãng mạn của Doãn Đường Diệu và Tiểu Mễ còn khiến cô ngậm ngùi, thế mà

trong nháy mắt, tim Doãn Đường Diệu đã ngừng đập, phải đưa vào bệnh viện này.

Trên đường đến bệnh viện, Bùi Ưu và bác sĩ cấp cứu đã tiến hành ép tim cho Doãn Đường Diệu, còn hô hấp nhân tạo, lại cả tiêm nữa. Nhưng Doãn Đường Diệu vẫn cứ nằm yên bất động, như đã chết rồi.

Tim không còn đập nữa...

Có phải là đã chết rồi hay không?

Thích Quả Quả sợ hãi, run rẩy, cô lập cập đưa mắt tìm Tiểu Mễ.

Đèn đỏ sáng trên cửa phòng cấp cứu.

Ánh đèn đỏ rầu rầu phản chiếu lên khuôn mặt trắng bợt bặt của Tiểu Mễ. Cô ấy đang run rẩy, dường như rất muốn xông vào phòng cấp cứu, nhưng lại không dám, chỉ dùng hai cánh tay ôm chặt lấy vai mình, run lên từng hồi. Dưới ánh đèn đỏ của phòng cấp cứu, khuôn mặt cô càng lúc càng nhợt nhạt, trắng bợt như tờ giấy, có lẽ còn trắng hơn cả mặt của Doãn Đường Diệu ở trong kia, đôi môi nhợt nhạt run rẩy. Dần dần, hai chân cô cũng run rẩy, tưởng chừng như đứng không vững nữa, tựa vào cửa phòng cấp cứu, cô trượt dần xuống, đôi cánh tay ôm vai rúm ró lại, trượt xuống, run rẩy mãi không thôi, co rúm lại thành một đống nhỏ.

"Tiểu Mễ!"

Thích Quả Quả gọi, không biết nên an ủi cô thế nào.

Hành lang lặng lẽ.

Bầu không khí chết chóc.

Bầu không khí chết chóc, đè nặng, khiến người ta ngạt thở.

Qua ô cửa sổ bằng kính của phòng cấp cứu, có thể nhìn thấy máy điện tâm đồ đang réo lên “tít... tít...”, trên màn hình là một đường thẳng, thẳng mãi, không có biến chuyển gì.

Bùi Ưu, khuôn mặt nhợt nhạt, cúi thấp xuống.

Trên giường, hai mắt Doãn Đường Diệu nhắm nghiền, môi tím ngắt đến phát sợ, hai tay buông thõng, không có bất cứ dấu hiệu nào của sự sống, chỉ có thiên thần bên cánh mũi là vẫn dịu dàng phát sáng.

Bác sĩ cầm tấm kích điện lên.

“Bịch...!”

Cả người Doãn Đường Diệu bật lên.

“Tăng điện!...” Bác sĩ hét lên!

“Bịch...!”

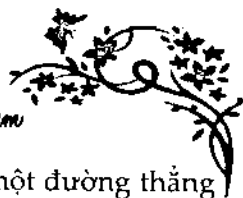
Cả người Doãn Đường Diệu lại bật lên, rồi lại đổ vật xuống.

“Tăng điện thêm nữa!”

“Bịch...!”

Hết như một con rối rã rời, thân hình Doãn Đường Diệu bị hút lên cao, rồi lại bất lực rơi bịch xuống. Máy điện tim vẫn

kêu “tít... tít...”, chỉ là một đường thẳng tắp, một đường thẳng không có bất cứ một gợn sóng nào...

Bên ngoài phòng cấp cứu.

Thích Quả Quả đưa tay lên bịt miệng mình, sợ sợ hãi làm cô không thốt được lời nào, cô không thể đến bên, an ủi Tiểu Mễ, cô không nói gì được nữa.

Tiểu Mễ rúm ró, cô siết chặt thân mình, như rơi vào một thế giới trống rỗng, không còn gì nữa, tất cả đều biến mất, một thế giới nhọt nhọt quay cuồng, một thế giới đã chết đi và vĩnh viễn không bao giờ còn tỉnh lại được nữa.

Không ngớt run rẩy, khuôn mặt cô đỏ dần, đôi môi trắng bợt, thảm hại. Đường như khi trái tim Doãn Đường Diệu ngừng đập, cô cũng đã chết theo cậu ấy rồi.

Phía đầu hàng lang bỗng vang lên những tiếng bước chân hỗn loạn.

Tiếng bước chân ấy lao đến gần, dưới ánh đèn sáng chói, một người phụ nữ lao ào chạy tới, mái tóc rối tung, đôi mắt hoảng loạn mở to, khóe mắt vẫn còn vương vãi những vệt nước mắt. Tuy sợ hãi bao bọc nhưng trông bà vẫn rất đẹp, đường như có một vầng sương khói mỏng manh khoác trên người bà.

Nhìn về phía đèn đỏ đang sáng trên cửa phòng cấp cứu.

Nước mắt bắt đầu lăn dài từ đôi mắt người phụ nữ ấy, bà cố gắng chế ngự bản thân, hai tay nắm chặt, toàn thân khẽ run lên.

Sau lưng người phụ nữ ấy còn có một người đàn ông cao lớn, hai bên thái dương đã lổm đổm những sợi tóc bạc. Đặt tay lên vai người phụ nữ, gắng giữ vững, khẽ nói:

“Em yên tâm, Diệu sẽ không sao đâu.”

Cửa phòng cấp cứu bật mở.

Bùi Ưu sắc diện nhợt nhạt bước ra.

Thích Quả Quả, người phụ nữ và người đàn ông đều nhìn về phía anh, không khí hoảng loạn, chết chóc, cả ba người lo lắng nhìn anh, không ai dám thốt ra một lời. Một sự khiếp sợ, mà chỉ cần chạm nhẹ thôi là lập tức cả thế giới này sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Nhịp tim hồi phục rồi.”

Giọng Bùi Ưu khàn đặc, dù đã gắng hết sức để trấn tĩnh, nhưng dường như anh vẫn đang chìm đắm trong sự sợ hãi, không thể nào bình tĩnh nổi.

Bóng người phụ nữ lao đảo.

Bùi Ưu vội đỡ lấy bà: “Cô Doãn!”.

Doãn Triệu Mạn hít một hơi thật sâu, toàn thân như chùng xuống, lại càng run rẩy hơn, trên trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi. Bùi Thần Hoa nhẹ nhàng ôm lấy vai bà, dìu bà đến ngồi trên một chiếc ghế dài ở hàng lang.

Rồi.

Bùi Ưu quay người.

Mắt anh tìm về phía Tiểu Mễ đang rúm ró trong một góc.

Cô như đứa trẻ lạc đường, đắm chìm trong thế giới trống rỗng, mặt mày nhợt nhạt, đang ôm lấy đôi vai của mình, đang run rẩy một cách vô thức, chẳng thể cảm nhận mọi thứ xung quanh mình. Không gian quanh cô dường như cũng nhợt nhạt, run rẩy. Khi Bùi Ưu bước đến gần, cô bỗng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào anh, trong ánh mắt cô, có một nỗi thất vọng có thể bất chấp tất cả, dường như một con thú sắp chết, sẵn sàng lao đến cổ họng anh.

Bùi Ưu ngồi xổm xuống.

Anh khẽ ôm lấy cô.

Cô hoảng hốt quẫy đạp, dường như vòng tay của anh đang mang đến một dấu hiệu nguy hiểm. Bùi Ưu khẽ khàng giữ cô trong vòng tay, mong cô không phải khiếp sợ nữa, mọi thứ vẫn đang rất tốt đẹp, Diệu chưa chết, cậu ấy vẫn còn sống.

* * *

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ còn một bóng đèn nho nhỏ vẫn sáng.

Doãn Đường Diệu nằm trên giường, mặt trắng nhợt, các ngón tay khẽ động đậy vô thức. Bóng đêm đen đặc xuyên qua bức rèm cửa, bao trùm cả căn phòng. Màn hình máy điện tâm đồ hiện lên những đường cong cong gấp gáp, cứ kêu những tiếng tí tí đều đặn.

Tiểu Mễ thần thờ nhìn cậu.

Cô muốn tiến lại gần hơn để nhìn, nhưng dường như vừa tỉnh lại từ một cơn ác mộng, có bao nhiêu sức lực cô đều trút cả ra rồi, bây giờ, đến một ngón tay, cô cũng không thể nhấc lên nổi.

Viện trưởng Nhiệm điều chỉnh tốc độ của chai truyền, nói nhỏ: “Đã truyền cho cậu ấy rồi, phải đến trưa mai mới tỉnh lại được. Chúng tôi sẽ có y tá đặc biệt đến chăm sóc cho cậu ấy, mọi người đều về nghỉ ngơi đi”.

Doãn Triệu Mạn ngồi bên giường bệnh.

Chăm chú nhìn đứa con trai đang hôn mê, hồi lâu, bà khẽ chỉnh lại chăn bông cho cậu, không hề quay đầu lại, nói: “Mọi người về đi, tôi ở lại”.

“Anh ở lại cùng em.” Bùi Thần Hoa khẽ nói.

“Không”, giọng Doãn Triệu Mạn rất bình tĩnh, “nó là con của tôi, mọi người hãy về đi, tôi muốn được ở bên nó một mình”.

Đôi mắt Bùi Thần Hoa chợt thoáng ảm đạm, ông cứ nhìn mãi bóng dáng của Doãn Triệu Mạn, rất lâu sau mới lặng lẽ đi ra. Sau đó, viện trưởng Nhiệm và Thích Quả Quả cũng rời đi. Bùi Ưu vỗ vỗ vào vai Tiểu Mễ, cô lại nhìn trần trời vào Doãn Đường Diệu đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng, cũng quay người, cùng anh đi ra khỏi phòng.

Hành lang yên tĩnh.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Ánh sáng chói lòa của bóng điện phản chiếu lên bức tường trắng như tuyết.

Trên ghế dài ở hành lang.

Tiểu Mễ ngồi lặng yên, sống lưng cô dựng thẳng, không động đậy, hệt như một con rối cứng đờ. Bùi Ưu ngồi bên cạnh, đặt vào lòng bàn tay cô một cốc sữa đậu nành nóng. Các ngón tay cô khẽ run run, hai tay chột nắm chặt lấy cốc sữa, nhưng cô không hề uống, chỉ nắm chặt lấy nó. Hương thơm thoang thoảng của đậu nành tỏa ra khắp không gian, xuyên cả vào trong khí quản, viên kim cương trên tay cô khẽ lóe sáng.

Cô không nói gì.

Anh cũng không nói gì.

Hai người cứ lặng yên ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện.

Rất lâu sau.

Sữa đậu nành đã nguội lạnh từ lâu.

Bùi Ưu lại đi mua một cốc sữa nóng khác đặt vào tay cô.

Hai người vẫn im lặng.

Ánh điện kéo bóng hai người đổ dài trên nền đá.

Đêm, khuya, khuya lắm rồi.

Ánh sáng yếu ớt lọt qua từ khe cửa phòng chăm sóc đặc biệt rải trên nền.

Trên chiếc ghế dài trong hành lang, Bùi Ưu và Tiểu Mễ lặng lẽ ngồi đó, mãi cho đến khi tiếng bước chân tiến gần tới và dừng lại trước mặt hai người.

“Sao vậy? Sao vẫn chưa về?”

Viện trưởng Nhiệm nhìn hai người, ngạc nhiên hỏi.

Bùi Ưu ngẩng đầu, đứng dậy, khẽ cười và giải thích: “Cũng muộn rồi, về nhà cũng không ngủ được nữa, chỉ bằng ở lại đây, trong lòng đỡ thắc thỏm”.

Viện trưởng Nhiệm rất rõ tình cảm sâu nặng của Bùi Ưu và Doãn Đường Diệu, hai người đã cùng lớn lên bên nhau gần ấy năm, ông chỉ thờ dài, gật gật đầu, cũng không khuyên anh đi về nữa.

“Viện trưởng...”

“Hà?”

“Cháu... muốn hỏi chú...” Bùi Ưu chau mày, do dự nói.

“Cậu cứ nói đi.”

Bùi Ưu nhìn về phía Tiểu Mễ đang ngồi trên ghế băng, cô vẫn lặng lẽ, hết như con búp bê đã đánh mất linh hồn vậy. Anh lại thêm phần do dự, nhưng suy nghĩ đáng sợ này đã luẩn quẩn trong đầu anh cũng khá lâu rồi, như một đám mây đen bao bọc, khiến anh cứ quẩn quanh, bế tắc không lối thoát.

Cuối cùng, anh vẫn thốt ra câu hỏi...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Phẫu thuật thay tim của Diêu...”

Dường như có điều gì đang bị khuấy động, hàng mi cô khẽ rung rung, cô ngước mắt, kèm theo một nỗi hoang mang, nhìn về phía Bùi Ưu.

Một nét biểu cảm lạ kỳ thoáng vụt qua rất nhanh trên khuôn mặt Viện trưởng Nhiệm.

Bùi Ưu đã nhìn thấy, lòng anh chợt hoảng sợ, đúng lúc anh đang định hỏi tiếp, cửa phòng chăm sóc đặc biệt bật mở.

Doãn Triệu Mạn đi ra.

Trên gương mặt diễm lệ của bà không bộc lộ bất cứ một cảm xúc gì, chiếc váy đen càng khiến bà trông lạnh lùng và trầm tĩnh, vệt nước mắt mờ mờ nơi khóe mắt dường như chỉ là một ảo giác. Bà nhìn chăm chăm vào cô gái đang ngồi trên ghế dài, trong mắt bà lúc ấy, dường như chỉ có sự tồn tại của Tiểu Mễ mà thôi.

Đi thẳng.

Bà đi về phía Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ đứng dậy.

Doãn Triệu Mạn đứng lại trước mặt Tiểu Mễ, vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt thăm dẫm sự thù hận, sự thù hận lạnh lùng.

“Cô đi đi.”

Giọng nói của bà bình tĩnh và không hề có âm điệu.

"Từ nay về sau, đừng xuất hiện trước mặt Diệu nữa."

Tiểu Mễ sững sờ, chết lặng nhìn bà.

"Phải chăng, cô nhất định muốn Diệu phải chết trước mặt cô, cô mới thỏa lòng sao?" Doãn Triệu Mạn hít một hơi thật sâu, nhưng trong giọng nói đã vương vấn chút gì đó xao động.

"Cháu..." Đôi môi Tiểu Mễ run rẩy.

"Mấy lần phát bệnh gần đây của nó đều là do cô gây ra cả, có đúng không?" Doãn Triệu Mạn nắm chặt hai tay lại, bà muốn khống chế thanh âm đột nhiên trở nên méo mó của mình, nhưng không hề hay biết, đôi môi bà cũng đang run rẩy hết như cô.

Toàn thân Tiểu Mễ cứng đờ.

Máu trào ra từ hố đen hun hút trong tim, thét gào, vò xé, muốn nuốt trọn cô vào tận cùng vực sâu.

"... Vâng..."

Cô trả lời thật khẽ.

"Tiểu Mễ..."

Bùi Ưu xót xa thốt lên.

Viện trưởng Nhiệm lắc đầu trong một tiếng thở thật dài.

Đồng tử của Doãn Triệu Mạn thu hẹp lại, sự hận thù càng lúc càng mãnh liệt trên khuôn mặt khả ái.

"Nếu đã như vậy..."

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Chỉ cần cháu đi, anh ấy sẽ không bị ốm nữa ư?”

Khuôn mặt trắng bệch, Tiểu Mễ nhìn bà, ánh mắt thăm sâu, đôi hàng mi khẽ run rẩy, nói:

“Nếu cháu đi, anh ấy sẽ không còn bị ốm, sẽ vui vẻ sống tiếp... vậy thì, cháu sẽ đi, sẽ không bao giờ còn xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, cháu sẽ rời xa Thánh Du, rời xa thành phố này, cháu sẽ đi thật xa, thậm chí, nếu muốn cháu chết đi cũng được...”

Về tuyệt vọng và chân thành đến cuồng điên trên khuôn mặt cô bỗng làm Doãn Triệu Mạn sững sờ.

Bùi Ưu quay mặt đi, không dám nhìn cô.

“Có thể không?”

Tiểu Mễ nhìn sang Viện trưởng Nhiệm.

“Chỉ cần cháu rời đi, anh ấy có thể khỏe lên sao?”

Cô như một đứa trẻ đang tuyệt vọng, dốc sức giành giật cọng rơm cuối cùng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt lại sáng bừng, nhìn đắm đắm vào Viện trưởng Nhiệm.

“Có phải vậy không ạ?”

Ánh đèn sáng trắng chiếu trên hành lang bệnh viện.

Hành lang dài hun hút.

Trống trải.

Hai hàng lông mày của Viện trưởng Nhiệm khóa chặt vào nhau, ông khê lắc đầu, bị cảm giác bất lực giày vò, trong chốc lát ông như già đi cả chục tuổi.

Tiểu Mễ hãi sợ nhìn ông, sự sợ hãi như tước mất hơi thở của cô. “Tại sao không? Tại sao chú lại lắc đầu? Nếu cháu đi, anh ấy sẽ không phải đau lòng, cũng sẽ chẳng vui được nữa, như thế cũng không được hay sao?!”

Đến lượt Bùi Ưu hoảng sợ, lo lắng nhìn viện trưởng.

Sắc mặt Doãn Triệu Mạn trắng bệch thê thảm, đôi tay như hóa đá.

Viện trưởng Nhiệm lại lắc đầu, giọng nói đầy nỗi day dứt và đáng tiếc tột cùng: “Rất xin lỗi...”.

“Chẳng phải đã phẫu thuật thay tim rồi hay sao?” Tiểu Mễ hoảng hốt hỏi, toàn thân cô run lên từng hồi. “Trái tim của Dục hoàn toàn mạnh khỏe mà, tim anh ấy không hề bị bệnh, hoàn toàn mạnh khỏe mà!”

Viện trưởng Nhiệm đưa mắt nhìn Doãn Triệu Mạn, không có câu trả lời.

“Chưa hề phẫu thuật thay tim, có đúng không?”

Ánh mắt Bùi Ưu ghim chặt vào Viện trưởng Nhiệm.

Trong hành lang yên tĩnh chợt như dội lên một tiếng sét vô thanh.

“Có phải... chưa từng làm phẫu thuật thay tim, đúng không?”

Đêm khuya.

Viện trưởng Nhiệm thờ dài, nhìn sang Doãn Triệu Mạn. Sắc diện Doãn Triệu Mạn trở nên thâm trầm, dường như vừa có vật gì đó đánh thật mạnh, quật ngã bà, đón đau và bi thương tỏa ra từ đường gân, thớ thịt của bà.

Bùi Ưu khiếp đảm run rẩy:

“Lẽ nào, là sự thật ư?... Diệu chưa từng trải qua bất cứ một phẫu thuật thay tim nào, cho nên tất cả những gì liên quan đến phẫu thuật, chỉ là những mô tả gián đơn qua quýt, ghi chép cụ thể về bệnh án, tư liệu và quá trình phẫu thuật lại không thể tìm thấy, tất cả các bác sĩ tham gia vào cuộc phẫu thuật này đều bất vô âm tín... chính bởi vì chưa hề tiến hành phẫu thuật thay tim, nên cơ thể Diệu chưa hề có bất cứ phản ứng bài trừ nào...”

Anh sớm đã nghi ngờ rồi.

Làm gì có chuyện, trải qua một phẫu thuật lớn như thế mà lại không có một chút phản ứng bài trừ nào, thích ứng nhanh tới mức, trái tim được thay thế cứ như là tim của chính cậu ấy vậy. Từ hôm Diệu nhờ anh đi tìm hiểu xem, người hiến tim cho cậu có phải là Dục không, thì những hồ nghi này càng ngày càng rõ nét, anh đã không thể tìm được một chút tài liệu, hồ sơ hay ghi chép liên quan đến lần phẫu thuật đó.

Nhưng một năm trước, sau lần phẫu thuật thay tim ấy, bệnh tình của Diệu đúng là có biến chuyển, rất ít khi phát

bệnh, hồi đó anh sắp tốt nghiệp, anh chưa từng nghĩ đến chuyện ca phẫu thuật đó sẽ có vấn đề. Anh vẫn luôn lạc quan cho rằng, bởi không có phản ứng bài trừ, mà trái tim đó lại mạnh khỏe, nên Diệu có thể sống như những người bình thường khác.

Doãn Triệu Mạn nhắm nghiền mắt, mặt trắng bệch, nỗi đón đau tột cùng khiến bà run lên. Bà gắng gượng kiềm chế, khóe môi kiêu diễm khẽ nhếch một ánh cười, bình tĩnh như chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Viện trưởng Nhiệm... không tiếp tục giấu được nữa rồi... phải không?”

Bùi Ưu đỡ vai Doãn Triệu Mạn, cảm nhận một luồng khí lạnh lẽo từ cơ thể bà, đang chạy qua anh, cảm giác lạnh lẽo đó khiến anh cũng khẽ run rẩy.

Trong hành lang bệnh viện Nhân Ái.

Ánh đèn mờ mờ hắt ra từ khe cửa phòng chăm sóc đặc biệt, ghế băng yên tĩnh, ánh đèn sáng trắng lóa mắt.

Ánh điện sáng như ban ngày...

Tiểu Mễ đứng chết lặng, dưới ánh đèn sáng trắng, cô đứng ngây ra như người mộng du, bên tai là một mớ âm thanh ù ù, bùng bùng, cột sống của cô như có trăm nghìn mũi kim đang cắm vào, tê tê, đau buốt.

Bỗng nhiên, cô không còn hiểu được họ đang nói gì.

Chỉ có thể nhìn thấy những biểu cảm sợ hãi, đau khổ hay xót xa trên gương mặt mỗi người, chỉ còn có thể nhìn thấy những đôi môi của họ mấp máy. Trong không gian, dày đặc sương trắng, tất cả đều là giả, giống như một màn kịch rồi, là giả, tất cả đều là giả dối.

Yên lặng, sáng như ban ngày.

Không còn bất cứ âm thanh nào, cũng giống hết ngày hôm ấy, ánh mặt trời vàng óng ánh, những lá cây vàng óng ánh, những mảnh kính vỡ vụn óng ánh, mặt đất óng ánh đầy máu tươi, anh ngủ thiếp đi trong vòng tay cô như một thiên thần.

* * *

Đêm khuya.

Trên mặt bàn rộng trong phòng Viện trưởng Nhiệm, chồng bệnh án cao ngất ngưỡng, tấm phim đen trắng được kẹp dưới một bóng điện sáng rực, đều là ảnh chụp một quả tim từ nhiều góc độ khác nhau. Doãn Triệu Mạn ngồi trên sofa, khuôn mặt khả ái không hề lộ chút mềm yếu nào, chỉ riêng đôi môi hơi nhợt nhạt.

Bùi Ưu đứng đó, chăm chú nhìn tấm phim chụp gần trên giá, các ngón tay bất giác nắm chặt lại.

“Đây là của Diệu ư?”

Viện trưởng Nhiệm mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế da đằng sau, khẽ nói:

“Đúng vậy.”

“Tại sao lại như vậy?” Bùi Ưu thất thanh hỏi.

Viện trưởng Nhiệm thờ dài: “Diệu mắc bệnh tim di truyền, trước đây, chúng tôi đã từng có ý định lắp máy trợ tim cho cậu ấy, nhưng bệnh tình phức tạp đã vượt qua những dự liệu của chúng tôi, khi đó đâu có sử dụng máy hỗ trợ nhịp tim hiện đại nhất của nước ngoài cũng không có cách nào lắp vào cho cậu ấy được. Gần như tất cả các bác sĩ chuyên khoa tim trong nước đều đã hội chẩn về bệnh tình của cậu ấy, nhưng không tìm được giải pháp”.

“Vậy tại sao phải lừa Diệu rằng đã ghép tim chứ?”

“Thực ra, khi ấy sức khỏe cậu ấy rất tệ, cơ bản không thích hợp để thực hiện việc cấy ghép tim, gần như không có hy vọng thành công, mà đâu rằng là như vậy đi chẳng nữa, chúng tôi cũng không tìm được người có tạng tim phù hợp để ghép cho cậu ấy.” Viện trưởng Nhiệm đứng dậy, đi đến bên bàn đèn có kẹp tấm phim, cây bút trong tay ông chỉ vào quả tim đó, “Nhưng, cậu nhìn xem, chỗ này đã có bệnh biến nghiêm trọng rồi, về góc độ y học, thời gian cậu ấy có thể sống là rất ngắn”.

Bùi Ưu lặng đi.

Tiểu Mễ đứng cạnh cũng lặng đi, như một linh hồn trống rỗng lang thang. Cô không hít thở, tim không đập, bên tai cứ ù ù, máu trong các huyết mạch chảy thật chậm, thật chậm, dường như chúng đang không biết chảy về hướng nào.

Doãn Triệu Mạn ngồi dán mắt vào những tấm phim, mặt không biểu cảm gì.

“Nhưng, thời gian đó, điều nghiêm trọng nhất không phải bệnh tình của Diệu, mà là chính bản thân cậu ấy đã hoàn toàn chới bỏ hy vọng.” Viện trưởng Nhiệm nhìn Doãn Triệu Mạn, không ngăn nổi cái chau mày và thở dài, “Cậu ấy biết mình sắp chết, nên không thèm giữ gìn gì cả, suy nghĩ và hành động vô cùng cực đoan. Cậu ấy liên tiếp gây gỗ, đánh nhau ở trường, và bệnh tình cũng theo đó mà xấu đi”.

Đôi môi Doãn Triệu Mạn trắng bệch.

“Cuối cùng, chúng tôi chỉ có thể nghĩ ra cách này”, Viện trưởng Nhiệm cười chua xót, lắc lắc đầu, “tiến hành phẫu thuật cho cậu ấy, không thể tiến hành cuộc phẫu thuật chính, chỉ là một số biện pháp giúp cải thiện tình hình. Điều đáng mừng là lần phẫu thuật đó đã rất thành công. Do vậy, chúng tôi nói với Diệu, đó là một ca phẫu thuật thay ghép tim, đã thay cho cậu ấy một trái tim thật mạnh khỏe, mà lại thích ứng rất tốt với cơ thể cậu ấy, không xảy ra bất cứ hiện tượng bài trừ nào, thế nên, bệnh của cậu ấy sẽ không còn là vấn đề nghiêm trọng nữa, cậu ấy có thể sống vui vẻ, mạnh khỏe như những người bình thường khác”.

“Không, đây là do tôi kiên quyết yêu cầu ông phải nói dối.” Một giọng nói trầm tĩnh, Doãn Triệu Mạn ngồi thẳng dậy, “Tôi đã nói rồi, đây là do ý kiến cá nhân tôi, không liên quan gì đến ông”.

“Nhưng”, giọng nói của Bùi Ưu trĩu nặng, “như vậy sẽ gây ra hiểu lầm...”.

“Diệu còn có thể sống được bao lâu nữa chứ?” Doãn Triệu Mạn cười nhạt, “Từ khi sinh ra, nó đã phải sống chung với căn bệnh tim di truyền này rồi. Không được chơi bất cứ trò gì, không làm bất cứ thứ gì, những đứa trẻ khác có thể đến công viên mà vui chơi, nó thì lại chỉ ngồi trong bệnh viện mà sưởi nắng. Cứ coi như đã lừa gạt nó cũng được, nhưng tôi muốn nó phải tin mình đã hồi phục, có thể sống cuộc đời của một người bình thường, có thể giống như các chàng trai ở độ tuổi đó, yêu cô gái mà nó thích, để nó có thể cảm nhận, nó hoàn toàn có thể có rất nhiều kế hoạch cho tương lai”.

“Nếu Diệu khôi phục được nghị lực sống, không tự hủy hoại mình nữa, thì với tốc độ phát triển nhanh như vũ bão hiện nay, biết đâu đến một ngày nào đó có thể hy vọng rồi.”

Viện trưởng Nhiệm nói, đây cũng là lý do ông nhận lời diễn vở kịch này với Doãn Triệu Mạn.

Bên ngoài cửa sổ là một màn đêm dày đặc.

Trên bảng treo là những tấm phim ảnh đen trắng, đang phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Bùi Ưu không nói gì thêm.

Thân hình cao lớn của anh đang gượng gạo đứng đó, đôi môi gợi cảm trở nên nhợt nhạt, thân sắc cũng càng lúc càng

nhọt nhạt hơn. Hóa ra, điều anh từng tin tưởng, sự hồi phục hoàn toàn của Diệu lại chỉ là một lời nói dối, một lời nói dối khiến anh kinh ngạc nhưng lại không thể phản bác.

Lòng chợt quặn đau.

Anh đột nhiên nhìn sang Tiểu Mễ đang đứng gần cửa.

Cô thần thờ, như thể một con búp bê bằng vải, không nhìn thấy và không hiểu tất cả những gì đang xảy ra quanh cô, dáng người và thái độ của cô vẫn thất thần hệt như lúc ở hành lang. Bộ váy trắng dài, mái tóc ngắn mượt mà, cô như con búp bê bằng vải đã bị tước đoạt mất linh hồn, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn, đứng lặng yên nơi đó, nhưng không có bất cứ ai còn nhớ đến sự tồn tại của cô.

Theo ánh mắt của Bùi Ưu, Doãn Triệu Mạn cũng đưa mắt tìm Tiểu Mễ, ánh mắt khi vừa chạm đến người cô, nỗi hận thù lại bùng lên, chứa chất đầy trong mắt.

“Cô còn chưa đi hay sao?!”

Tiểu Mễ vẫn thần thờ chìm trong thế giới của riêng mình, dường như cô không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Viện trưởng Nhiệm nói: “Doãn Triệu Mạn, bà bình tĩnh một chút. Hiệu quả của phẫu thuật đối với Diệu có thể kéo dài như vậy, có lẽ không liên quan gì đến sự xuất hiện của cô ấy, và cho dù không có sự xuất hiện của cô ấy, tim của Diệu cũng sẽ vẫn...”.

“Không!” Doãn Triệu Mạn ngắt lời ông, hít một hơi thật sâu, nói, “Nếu không có cô ta, Diệu đã không phải khổ đau đến như vậy, mấy lần nó phát bệnh đều là do cô ta cả”.

Lặng yên.

Đồng tử trống rỗng của Tiểu Mễ khẽ động đậy.

Rồi, lại ngưng bật, lặng lẽ.

Doãn Triệu Mạn đứng dậy, đi đến trước mặt cô, lạnh lùng nhìn đắm đắm vào cô, cái cổ xinh đẹp của bà kiêu căng hệt như một bà Chúa:

“Cô hãy đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời Diệu nữa.”

Dẫu rằng Diệu phải chết đi, bà vẫn muốn những tháng ngày cuối cùng của nó được thanh thản, yên vui. Vì con trai, bà đã cố gắng để nhìn nhận cô gái này. Nhưng từ lúc đó cho đến nay, bà phát hiện ra, tất cả chỉ toàn là đau đớn, khổ sở, nỗi đau đớn ấy mềm yếu tưởng chừng có thể chết rụi đi bất cứ khi nào. Bà cần phải bảo vệ Diệu, cho dù có phải dùng đến cả móng tay và hàm răng, cho dù có phải biến thành người đàn bà nanh độc, bà cũng phải bảo vệ con trai rời xa những khổ đau kia.

Tiểu Mễ lặng yên nhìn bà.

Dáng vẻ như mất hồn của cô khiến Bùi Ưu đau thắt lòng, anh đến bên, nhẹ giữ lấy đôi vai cô, nói nhỏ: “Chúng ta ra ngoài trước nhé!”.

Tiểu Mễ vẫn đứng chờ.

Thần thờ, ánh mắt cô rời Doãn Triệu Mạn, từ từ, ánh mắt trống chệnh ấy lại hướng về phía Viện trưởng Nhiệm. Cổ họng cô khê động đập, dường như cô đang nói điều gì, nhưng âm thanh khản đặc, không thốt ra được, chỉ có Bùi Ưu đứng gần cô nhất là có thể nghe được.

“... Ở đâu?”

Viện trưởng Nhiệm không nghe thấy gì, nghi hoặc hỏi lại:

“Gì cơ?”

Khuôn mặt Tiểu Mễ trắng bệch, đôi môi khê run rẩy:

“Ở đâu?”

“Cái gì ở đâu?” Viện trưởng Nhiệm khê cau mày.

“... Tim... ở đâu?” Cô hốt hoảng hỏi, trong mắt có một quang ánh sáng đáng sợ, nhìn trùng trùng vào Viện trưởng Nhiệm, giọng nói nhẹ như gió thoảng bên tai, “VẬY, ông đã để... trái tim của Dục ở đâu rồi...?”.

Viện trưởng Nhiệm chết lặng.

Doãn Triệu Mạn cũng sững sờ, bà chăm chú nhìn vào Tiểu Mễ, vẻ ngạc nhiên lộ rõ.

Tiểu Mễ vẫn nhìn trùng trùng vào Viện trưởng Nhiệm, thì thầm, run rẩy nói: “VẬY... ông đã để trái tim của Dục... ở đâu rồi... có phải... không dùng đến nữa... nên... ông quảng đi rồi...?”.

“Tiểu Mễ!”

Bùi Ưu ôm chặt lấy đôi vai cô, lay lay người cô, hy vọng cô tỉnh lại.

“Ông vút... trái tim của Dục... ở đâu rồi... hãy... nói cho tôi biết... cầu xin ông... nói cho tôi biết đi... được không?” Nước mắt đã lăn chã tuôn rơi trên gò má cô, cô túm chặt lấy áo Viện trưởng, sợ hãi hỏi. “Ông vút trái tim của Dục rồi hay sao... nếu đã không dùng đến nữa... tại sao không trả lại vào... cái lỗ hổng trên ngực anh ấy... trống rỗng, tan hoang... sẽ lạnh lắm... lạnh lắm... ông có biết không...?”

Viện trưởng Nhiệm bị những câu hỏi của cô làm cho chết lặng.

“Thứ cô quan tâm chỉ là quả tim ấy phải không?”

Doãn Triệu Mạn nổi giận, giơ tay định tát mạnh vào mặt Tiểu Mễ.

“Cô Doãn!”

Bùi Ưu lên giọng, giữ chặt lấy tay Doãn Triệu Mạn.

“Cháu đang làm gì thế hả?” Doãn Triệu Mạn đau đớn, người ngáng đường bà lúc này lại chính là bạn thân nhất của con trai bà, không kìm nổi sự tức giận, bà quát âm lên: “Bệnh tình của Diệu nguy kịch đến vậy, thế mà nó chỉ luôn mồm nhắc đến quả tim ấy! Cháu còn bảo vệ nó à?”

“Cháu xin lỗi...”

Bùi Ưu cúi đầu hồi lỗi.

Doãn Triệu Mạn nhìn anh hồi lâu, khóe miệng có một ánh cười chế nhạo, cuối cùng, bà thu tay về, quay người bước ra khỏi phòng Viện trưởng Nhiệm.

Tiểu Mễ dường như không hay biết về tất cả những gì vừa xảy ra quanh cô.

Những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ chảy dài trên má, cô đưa mắt nhìn Viện trưởng Nhiệm, toàn thân cô trống rỗng, dường như không còn lại gì nữa rồi, trống trải, lạnh lẽo. Nếu chỉ là vì khóc nên trống rỗng, nên thấy lạnh đến nhường ấy, vậy thì khi, khi cô nhìn thấy Dục, anh nằm đó, trong phòng lạnh, những làn khói trắng trắng mờ mờ lành lạnh, trên ngực anh là một hố đen ngòm. Anh ấy ngủ thiếp đi như thế, chẳng phải là lạnh lắm hay sao.

Bùi Ưu ôm chặt lấy đôi vai cô.

Nước mắt cô chảy vào ngực anh.

Cô khóc mãi, khóc mãi, khóc như một đứa trẻ quẫn cùng, nỗi đau đớn tột cùng vỡ òa trong tiếng khóc, cô khóc thật to, dường như cứ cố gắng khóc thật to thì sẽ không phải tin nữa, sẽ có thể chết đi, sẽ có thể không bao giờ phải tỉnh lại nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh trong hai hàng nước mắt...

Cô đột nhiên sững người, dờ dẫm nhìn anh, đôi tay khẽ đưa lên, chạm vào mặt anh, dường như đang chạm vào một

giấc mộng dễ tan vỡ. Cô bỗng mỉm cười, ôm chầm lấy anh, ôm thật chặt lấy anh vừa khóc vừa cười, vừa gào lên:

“Trời ơi...! Hóa ra chỉ là một giấc mơ thôi! Hóa ra anh vẫn mạnh khỏe đây này, anh vẫn ở đây! Anh sẽ không rời xa em đâu, anh đã nói anh không bao giờ rời xa em mà! Em biết anh sẽ không gạt em đâu! Phải không anh?! Trời ơi, hóa ra anh của em vẫn sống đây này...”

Bùi Ưu ôm chặt cô trong vòng tay với bao nỗi xót xa.

Nước mắt lấp lánh như những vì sao.

Giữa những ngón tay của cô đang vuốt ve trên má anh cũng có một ngôi sao nhỏ xíu.

Đôi tay âu yếm, nâng mặt anh lên, cô vừa khóc vừa cười:

“Em sai rồi, Dục ơi, em thề rằng từ nay trở đi sẽ không bao giờ lớn tiếng với anh, sẽ không bao giờ em cáu gắt với anh, cũng sẽ không bao giờ ăn thạch nữa, em sẽ nấu mì Trường Thọ cho anh, em sẽ chăm chỉ học hành, em sẽ chịu khó tập thể dục, em sẽ không bao giờ ngủ lười nữa, sẽ không giận dỗi bố nữa, em sẽ ngoan ngoãn làm một cô gái tốt, anh nói gì em cũng nghe hết! Được không anh?... Em xin anh đấy, anh đừng bao giờ bắt em phải mơ những cơn ác mộng nữa, được không anh...?”

“Được.”

Bùi Ưu siết chặt lấy cô, ruột gan anh rối bời. Giây phút ấy, anh chỉ hận một nỗi mình không thể biến thành Dục được, chỉ

mong sao cô ấy vui, chỉ mong sao cô ấy không khóc, chỉ cần cô ấy có thể hạnh phúc.

Hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ thôi mà...

Tiểu Mễ vui vẻ nở nụ cười.

Cô đang cười với anh, nụ cười đẹp mê hồn trong làn nước mắt, đẹp tựa nụ cười của thiên thần vậy, một thiên thần hoàn mỹ, trắng trong.

Sau đó...

Cô bủn rủn chân tay, ngã người ra phía sau, bất tỉnh trong vòng tay anh.

Màn đêm đen kịt xuyên thấu qua ô cửa chớp phòng Viện trưởng Nhiệm.

Bùi Ưu ghì chặt cô trong lòng. Cứ ngủ đi em nhé, không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì nữa, hãy cứ lặng lẽ mà ngủ đi em. Anh khẽ vuốt ve mái tóc ngắn mượt như nhung của cô, nỗi đau trong tim vẫn nhói lên từng hồi, anh ôm ngang người cô, chuẩn bị rời đi.

Lúc anh quay người, anh bắt gặp Viện trưởng Nhiệm đang lặng người đứng đó.

“Viện trưởng...”

“Hả.”

“Quả tim ấy ở đâu?” Khuôn mặt anh rất bình thản. Thông thường, bệnh viện rất hiếm gặp được các tình nguyện

viên tự nguyện hiến nội tạng cơ thể của mình trước khi gặp tai nạn. Nếu tim của người bị nạn khỏe mạnh, họ thường không dễ dàng bỏ đi.

Viện trưởng Nhiệm nhìn anh.

Anh khê nói với ông: “Hãy nói cho cháu biết, bởi người hiến tim ấy... chính là em trai cháu”.

Chương 15

Áng sớm, chùm nắng đầu tiên chiếu vào trong phòng.

Những hạt bụi nhỏ li ti đang bay lượn trong ánh mặt trời vàng rực.

Khi Thành Viện mở mắt chợt bừng tỉnh lại từ trong cơn mơ, cô đã nhìn thấy ngay bóng Tiểu Mễ vẫn đang ngồi túc trực bên giường.

Tiểu Mễ ở đó đã ba ngày ba đêm rồi.

Suốt ba ngày liền, cô chưa hề rời phòng bệnh của cô Thành nửa bước, không đi học, không về ký túc xá, thậm chí cũng chưa hề đến phòng chăm sóc đặc biệt của Doãn Đường Diệu ở ngay bên cạnh.

Thành Viện không hiểu đã xảy ra chuyện gì, từ hôm sinh nhật, Doãn Đường Diệu phát bệnh cho tới giờ, vì phải chăm nom cô Thành nên cô chưa sang đó được. Sau đó, tất cả mọi việc rồi tung hết cả. Thích Quả Quả nói, tình trạng

của Doãn Đường Diệu rất nguy hiểm, thiếu chút nữa thì chết rồi, như vậy, người Tiểu Mễ nên lo lắng phải là cậu ấy mới đúng chứ.

Tại sao suốt ngày suốt đêm, Tiểu Mễ cứ ở lì trong phòng bệnh của cô Thành như một pho tượng đá. Từ sáng sớm cho tới tối khuya, cô ấy cứ ngồi ngẩn ra mà nhìn cô Thành, như người mất hồn vậy, đôi vai mỏng manh kia dường như được làm bằng giấy vậy.

Thành Viện đi lại gần giường bệnh, thấy cô mình vẫn đang ngủ mê man, liền khe khẽ hỏi Tiểu Mễ: “Tình hình vẫn ổn chứ?”.

Tiểu Mễ cúi đầu: “Suốt đêm, cô chưa hề tỉnh lại”.

Thành Viện lặng yên.

Thời gian hôn mê của cô càng ngày càng dài, trong một ngày, thời gian tỉnh táo đã dần dà không vượt quá năm đến sáu tiếng đồng hồ. Tuy đã có sự chuẩn bị về tâm lý, nhưng phải chứng kiến bệnh tình của cô mình mỗi lúc một xấu đi như vậy mà không thể giúp được gì, ruột gan cô như đứt ra từng khúc, nó khiến cô cứ hể nhắm mắt vào là lại bị những cơn ác mộng giày vò.

“Tại sao không mổ?”

Tiểu Mễ cắn chặt môi, hỏi.

Thành Viện nhìn bạn, khẽ trả lời: “Bác sĩ nói không có tác dụng”.

Toàn thân Tiểu Mễ như bị kích động, mặt bỗng chốc tái nhợt đi: “Tại sao? Chúng ta đến một bệnh viện khác, biết đâu...”.

Thành Viện nhìn vẻ mặt đang hôn mê của cô mình, hàng lông mày cau lại, cô quay người đi đến bên cửa sổ, trong mắt phảng phất một sự ngao cổ đáng sợ.

“Chúng mình có thể tìm các bệnh viện tốt hơn...”

“Sao cậu biết, cô tớ đã từng thay tim?” Lúc đầu, khi phía bệnh viện tiến hành ghép tim miễn phí cho cô Thành, yêu cầu duy nhất của họ là phía gia đình không được tiết lộ cho ai biết chuyện. Nhưng ba ngày trước, Tiểu Mễ lại biết, mà Bùi Ưu cũng biết, Viện trưởng Nhiệm cũng khẳng định, chuyện thay tim cho cô Thành có thể công khai được rồi.

“...”

Tiểu Mễ lặng yên, trong ánh nắng, đôi môi cô trắng bệch, tưởng chừng như trong suốt.

Thành Viện ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh bên ngoài: “Nhà tớ không có tiền, từ trước tới giờ rất nghèo, cũng may, tớ gặp được thật nhiều người tốt bụng, nên cô tớ mới được làm quản lý ký túc xá, tớ mới có thể được đi học ở Thánh Du. Cô tớ bị bệnh tim, sức khỏe rất kém, nếu không phải lần đó được thay tim, thì có lẽ cô đã đi xa lâu rồi. Một ca phẫu thuật ghép tim như vậy, tớ có nằm mơ cũng không dám, do vậy, những ngày tháng cô tớ sống thêm được ấy, đã có thể coi như một món quà ông trời ban tặng rồi...”.

Thành Viện nói tiếp: “Nhưng, thời hạn của món quà đã hết. Bác sĩ nói, do sức khỏe của cô tớ trước đây quá kém, thêm vào đó là các phản ứng bài trừ khi cấy ghép tim đã gây nên sự kiệt quệ cho cơ thể”.

Tiểu Mễ lặng đi.

“Nếu chữa trị vẫn có tác dụng, thì cho dù nghèo như thế nào đi nữa, tớ cũng sẽ đưa cô đi các nơi khác chữa chạy.” Thành Viện chìm trong yên lặng, nhìn cô mình đang nằm trên giường bệnh, rất lâu sau, cô mới nói: “Nhưng,... cô tớ đã yếu lắm... yếu lắm rồi... cậu không biết đấy thôi, để ừ rượu nếp cho cậu, cô tớ đã mệt đến mức hôn mê suốt hai ngày không hề tỉnh lại...”.

Hàng mi sưng sờ đông cứng lại.

Những giọt nước mắt trong veo như thủy tinh lăn dài trên gò má trắng bệch của Tiểu Mễ.

Thành Viện thoáng cười, nói: “Tớ không có ý trách cậu đâu. Bởi khi cô ừ rượu nếp cho cậu, cô rất vui, cô cứ mỉm cười suốt, nụ cười ấy thậm chí đã khiến tớ thấy hơi ghen tị đấy, dường như, chỉ khi được ừ rượu cho cậu, cô mới hạnh phúc đến thế. Tiểu Mễ... cô tớ rất yêu cậu...”.

Ánh nắng ban mai.

Trên giường bệnh, cô Thành vẫn lặng yên ngủ, giấc ngủ thật êm ái, trên khóe mắt cô hằn in những dấu vết của thời gian, khóe môi vẫn vương đọng một nụ cười yên ả.

Những hạt bụi nhảy múa trong ánh ban mai.

Tiểu Mễ cứ đứng thẫn ra bên cửa sổ. Bên ngoài, là bầu trời xanh thăm thẳm, lãng đãng những vệt mây trắng trôi hững hờ. Bên tai cô, mọi vật trở nên yên bình lặng lẽ, máu trong người chậm chậm chảy, dường như nghe được cả âm thanh vọng lại, nỗi cô đơn dập dềnh trong ánh nắng.

“Cho nên, tớ không muốn cô phải chịu thêm đau đớn nữa.” Thành Viện mở cửa sổ ra, để làn gió man mát se se thổi tới, cô nói nhỏ: “Chúng mình ở bên cô thế này, có lẽ tốt hơn”.

Tiểu Mễ ghen lại không cất nổi một lời.

Gió khe thổi tung mái tóc ngắn của cô, mắt như thất thần, trống vắng, ảm đạm, cô cứ đứng chôn chân như vậy hồi lâu, dường như chưa định thần lại được.

Cửa phòng khẽ mở không một tiếng động.

Bùi Ưu bước vào, anh đến bên giường bệnh, cúi người xuống nhìn cô Thành, khẽ bắt mạch trên cổ tay cô, điều chỉnh tốc độ truyền dịch. Rồi, anh ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Mễ và Thành Viện bên cửa sổ.

Thành Viện gật đầu chào anh.

Anh mỉm cười chào lại cô, ánh mắt dừng lại nơi Tiểu Mễ. Tiểu Mễ thẫn thờ nhìn anh, trong ánh mắt cô là một nỗi đau bất lực, đôi môi khẽ run rẩy, vậy là, ánh mắt anh cũng dần hiển hiện một nỗi đau tương tự.

Yên lặng.

Ánh mắt hai người chột quện hòa vào làm một.

Thành Viên cúi đầu, không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh Bùi Ưu và Tiểu Mễ nhìn nhau như thế nữa. Cô cầm phích nước, định đi lấy nước, vừa mới đi đến cửa chột “râm” một tiếng, cánh cửa đã bị mở toang ra.

Khuôn mặt trắng bệch, bọt bọt.

Đôi môi tím tái.

Thiên thần màu bạc lấp lánh bên cánh mũi.

Doãn Đường Diệu yếu ớt dựa vào cửa, cậu mím chặt hai môi, đông tử tối sầm co rúm, nhìn chăm chăm vào người bệnh nằm trên giường, ngực cậu nhô lên rồi lại chìm xuống, những hơi thở lổ nhịp, đôi chân mềm nhũn, dường như có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

“Bác sĩ nói cậu không được đi lại!”

“Cậu không nên ra khỏi giường như vậy!”

“Bác sĩ...! Bác sĩ...!”

Các y tá đang chạy theo Doãn Đường Diệu ở phía sau, khuyên ngăn cậu đứng lại, một y tá đang giơ cao bình truyền dịch, vết máu tươi vương trên đầu kim truyền nhức nhối, dường như nó vừa bị rút “phụt” ra, một y tá hoảng loạn đẩy một chiếc xe lăn trống chạy đến, y tá khác hốt hoảng đỡ lấy cậu.

“Cút ra!”

Doãn Đường Diệu găm gù, tuy cậu ốm yếu vậy, nhưng vẫn khiến cho các cô y tá sợ rúm ró, rụt hết cả tay lại.

Bùi Ưu giật nảy mình, vội bước đến:

“Diệu, em đang làm gì vậy, em không được ra khỏi giường!”

Ánh mắt Doãn Đường Diệu đang tìm đến cô.

Ánh nắng buổi sớm mai lãng mạn trải đầy ô cửa sổ, cô đứng quay lưng về phía cửa, hào quang lấp lánh soi rọi trên người cô. Hệt như một thiên thần xinh đẹp, mái tóc cắt ngắn, ánh dương lấp lánh vàng, nhưng ánh hào quang ấy khiến Diệu không thể nhìn rõ mặt cô.

Tim cậu nhói đau.

Trên đôi môi tím tái chợt thấp thoáng nét cười buồn buồn.

“Có phải... dạo này thi... nên em không có thời gian đến thăm anh...”

Thành Viên vội quay mặt đi.

Bước chân Bùi Ưu đang đi lại gần bỗng trở nên sống sượng, bất giác anh quay đầu nhìn về phía Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ đang đứng quay lưng về phía ánh sáng.

Sắc mặt cô ấy còn thê thảm hơn cả Doãn Đường Diệu, trắng bệch đến hãi hùng, dường như chỉ một giây nữa thôi là sẽ ngất lịm đi. Cô nhìn Doãn Đường Diệu, đôi môi nhợt nhạt khẽ run rẩy, thắm sâu trong đôi mắt ấy, là một hố sâu đen ngòm trống rỗng, đang trào ra những vệt máu sấp đông đặc.

Cô khẽ cử động.

Nhưng sững lại, thần thờ nhìn về phía Doãn Đường Diệu.

Doãn Đường Diệu cố gắng hết sức để nhìn về phía cô, muốn tiến lại gần để nhìn cho rõ hơn, nhưng cơn đau trong lồng ngực chợt đến, xé vò, cậu bắt đầu ho.

Đôi môi tím tái ho những tiếng đau đớn.

Cậu loạng choạng.

Bùi Ưu vội đỡ lấy cậu, đỡ bằng cả sức khỏe toàn thân của một người thanh niên, mới ngăn cậu khỏi ngã khụy xuống.

Doãn Đường Diệu gắng sức đẩy lùi cơn ho, mấp máy đôi môi mím chặt, mỉm cười với cô: “Em... có thể lại gần được không... anh rất nhớ em...”.

* * *

Trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Viện trưởng Nhiệm buồn bực để các cô y tá đi ra ngoài, ông nói với Tiểu Mễ, tuyệt đối không được làm Doãn Đường Diệu bị kích động, nếu cậu ấy có bất cứ triệu chứng nào của bệnh, phải lập tức gọi bác sĩ. Tiểu Mễ lẳng lặng gật đầu. Viện trưởng Nhiệm nhấn nhó bước ra khỏi phòng, ông thừa biết, để riêng hai người này ở bên nhau không ổn chút nào, nhưng nếu không đáp ứng yêu cầu của Doãn Đường Diệu, việc bệnh tình cậu xấu đi lại là điều cầm chắc trong tay.

Phòng bệnh im phăng phắc.

Doãn Đường Diệu nửa nằm nửa ngồi trên giường, cậu lặng lẽ nhìn Tiểu Mễ đang ngồi bên giường, đôi môi tím tái của cậu loang loáng một nụ cười:

“Hôm đó, anh đã làm cho em sợ quá, phải không?”

Tiểu Mễ cắn chặt môi, mặt trắng bệch.

Cậu ngồi dựng dậy, gắng sức nắm lấy tay cô, tay cô khẽ run run, bàn tay của cả hai đều lạnh như băng. Cậu khẽ nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, ngấm viên kim cương bé nhỏ lấp lánh trên ngón tay cô, nụ cười trên môi lặng lẽ:

“Đều do anh không tốt... anh không nên ồm đung vào ngày đính hôn...”

Đột nhiên...

Bàn tay cô sợ hãi rút lại.

Doãn Đường Diệu chết lặng.

Lòng bàn tay cậu bỗng chốc trở nên trống rỗng.

Cậu sững sốt nhìn vào Tiểu Mễ: “Giận thật à!? Cho nên em mới không chịu đến thăm anh phải không?”.

Trái tim Tiểu Mễ đau đớn như muốn vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh.

Cô đứng dậy, run rẩy khẽ nói: “Xin lỗi, em có chút việc, em phải đi đây”.

Cô cất bước.

Cậu vội chộp lấy tay cô.

Cậu dốc hết sức mà nắm chặt lấy bàn tay cô, thật chặt, cảm nhận sự lạnh lẽo và cứng nhắc từ những ngón tay cô, những ngón tay cậu dần dần cũng lạnh và cứng lại.

Cô quay lưng lại phía cậu.

Ánh nắng rơi vào từ cửa sổ, lấp lánh lãng mạn; mái tóc ngắn mượt mà nhưng lạnh lẽo, lạnh hết như những ngón tay của cô. Doãn Đường Diệu không nhìn thấy mặt cô, không thấy được biểu cảm của cô, cậu không hiểu, đêm hôm đó, cô ấy còn nhận lời đính hôn với cậu, sao hôm nay, đến mặt cậu, cô cũng không thèm nhìn nữa.

Dồn sức vào bàn tay.

Cậu muốn nắm cho cô thật đau!

Thân hình cô dường như khẽ lay động, nhưng vẫn đứng quay lưng lại phía cậu.

Sự im lặng đáng sợ bao trùm.

Trên giường bệnh.

Doãn Đường Diệu đau khổ nhắm nghiền mắt:

“Có phải những gì họ nói đều là sự thật không?”

Đôi môi cậu một màu tím nhạt.

Mặt cậu trắng bệch.

“Anh chưa từng làm bất cứ một phẫu thuật ghép tim nào...”

Thiên thần bên cánh mũi cậu phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

"... Cho nên, anh thực ra không có được trái tim ấy, cho nên, sự thực là em đã nhầm người rồi, cho nên bây giờ, em thậm chí còn không muốn nhìn mặt anh nữa, bởi vì em không muốn lãng phí thời giờ bên anh, dù chỉ là một giây, một phút thôi!"

Tiểu Mễ đau đớn, run rẩy.

Bất giác cô quay đầu, mắt cô thăm đắm một quang sáng yếu ớt, tuyệt vọng, cô run rẩy, răng vẫn cắn chặt vào đôi môi, cố kiềm chế để không bật ra bất cứ âm thanh nào, cô không cho phép mình nói bất cứ điều gì.

Doãn Đường Diệu không nhìn thấy, cổ họng cậu tắc nghẹn, toàn thân đông cứng, nỗi đau tột đỉnh khiến cậu không thể kiềm chế. Cậu hất mạnh tay Tiểu Mễ ra, Tiểu Mễ lại bị một sức mạnh vô hình quật ngã nhào lên giường bệnh! Hai tay cậu giữ chặt cứng đôi vai cô, không chút xót thương, đôi mắt trùng trùng xoáy thẳng vào cô, hận thù sục sôi trong đôi mắt cậu, găm gào tựa như con thú bị thương:

"Tôi là cái gì? Rốt cuộc tôi là gì chứ?"

Toàn thân Tiểu Mễ bị cậu lắc mạnh, như một con búp bê vải bị xé đến tan tành.

"Không có trái tim đó, tôi chẳng là gì nữa cả, phải vậy không!? Tim, tất cả chỉ vì một trái tim! Đỉnh hôn với tôi, cũng là vì trái tim đó, có phải không!? Cho nên, khi biết tôi không hề có trái tim ấy, cô sẵn sàng quay ngoắt đi ư. Tôi chết đi cũng chẳng có nghĩa lý gì! Tôi có yêu cô thế nào cũng chẳng có nghĩa lý gì! Hằng ngày tôi nằm trên giường bệnh mong chờ cô đến thăm, cho dù là nhìn tôi một cái thôi rồi đi cũng được, tôi cố

biện bạch ra cả trăm nghìn lý do để an ủi mình là do cô quá bận rộn, chứ không phải là cô đã quên tôi. Tôi chỉ là một thằng ngốc đáng thương, tất cả, tất cả đều không có nghĩa lý gì hết, có đúng không?!”

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt cô.

Cô đã khóc.

Doãn Đường Diệu nghiêng mặt nhìn cô, nụ cười nhạo báng xé rách khóe môi tím tái. “Tại sao lại khóc? Đã biết trái tim ấy không có ở chỗ tôi, vậy cô vì tôi mà chảy nhiều nước mắt thế, cô không thấy lãng phí à?”

Tiểu Mễ cắn đến sắp đứt cả đôi môi, nước mắt loang loáng chảy tràn như những vệt sao sáng, toàn thân run lẩy bẩy.

“Cô thích khóc lắm!”

Cậu lạnh lùng nói, đầu ngón tay cậu thấm đầm những giọt nước mắt tựa thủy tinh của cô.

“Vì cô cho rằng khóc thì có thể không phải nói gì cả, đúng không? Chỉ cần cô nức nở là tôi sẽ mềm lòng ngay, sẽ bỏ qua hết cho cô, đúng không? Trước đây, cô cũng đã dùng cái chiêu nước mắt này với anh ta, đúng không?”

Nước mắt mỗi lúc một nhiều hơn, lăn dài trên má cô.

Đồng tử Doãn Đường Diệu chợt đen thẫm lại.

Nơi ngực cậu, ai đang vò nát trái tim, đau đớn vô cùng, mặt trắng bệch, cậu vẫn giữ chặt Tiểu Mễ, gào lên: “Nói, không được khóc, tôi bắt cô phải nói! Nghe thấy không, cô phải nói!”.

Tiểu Mễ khóc, nỗi đau vỡ vụn.

Cô không thờ nổi, nỗi đau vỡ vụn thành tiếng khóc òa thật lớn, toàn thân cô run rẩy theo tiếng khóc. Cô không biết phải làm thế nào, không biết, cô không biết gì hết, cô chỉ biết khóc mà thôi, cô đã sai, đã sai rồi, cô là một con ngốc, là một đứa ngu dại, là một đứa khốn nạn, từ khi anh ra đi, tất cả, tất cả mọi việc cô làm đều sai hết rồi! Cô chỉ biết có khóc mà thôi, ngoài khóc ra, cô không biết, không biết gì cả.

“Tôi đã nói là không được khóc mà!”

Doãn Đường Diệu khản giọng thét gào.

Cậu dốc sức mà lay, mà lắc đôi vai cô, càng lắc càng mạnh, nhưng cô càng khóc càng suy sụp, dường như cô lại rơi vào một thế giới mà cậu không thể chạm tới được, linh hồn cô đã bị hút đi tự bao giờ, trong đôi tay cậu giờ chỉ còn lại phần xác của con búp bê bằng vải tả tơi vụn vỡ, đang rơi lệ mà thôi.

Bỗng nhiên, cậu im bật.

Nhìn cô khóc.

Cúi người xuống.

Hôn lên đôi môi nứt nẻ ấy.

Cô sững sờ.

Nước mắt chảy tràn giữa hai làn môi, lạnh lẽo, mặn chát, cậu hôn cô, thì thào như tiếng gió bên tai, tiếng gió ấy thấm đẫm đón đau và yếu ớt.

“Tiểu Mễ...”

Bất chợt bị làn môi cậu khóa chặt, nỗi sợ hãi khiến cô mở tròn đôi mắt, cô bắt đầu giãy đạp.

“Buông em ra!”

Cô trốn tránh bờ môi cậu, hét gào:

“Buông em ra! Buông... em... ra!”

Đồng tử Doãn Đường Diệu rúm lại, cơn đau vò xé dội lên từ tim khiến những ngón tay cậu cứng đờ, làn môi cũng dần dần chuyển từ tím nhạt sang tím đen. Cậu nhìn cô trừng trừng như không thể tin nổi, rồi lại thêm một lần gắng gượng dồn sức mà tìm đến bờ môi cô!

“Buông em ra...”

Cô vừa khóc vừa gào, cuống cuống quẫy đạp. Một vị tanh tanh nồng nồng trào ra giữa hai làn môi, máu, là máu tươi, không phải máu của cậu, mà là máu của cô, thánh thót từng giọt một, nhỏ xuống tấm chăn trắng như tuyết.

Ghi chặt cô trong sự tuyệt vọng

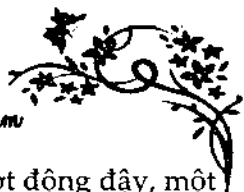
Gắn chặt môi mình lên đôi môi cố trốn tránh của cô trong sự tuyệt vọng.

Giọng của Doãn Đường Diệu trĩu nặng đòn đau, giống như màn đêm đen kịt, không có chút ánh sáng nào: “Không có trái tim của anh ta... thì... đến hôn... cũng không được sao?”.

Giọng nói của cậu vô cùng chua xót!

Nó giống như một chiếc kim, xuyên qua lớp lớp không khí, đâm thật sâu, thật sâu vào tim cô. Cô đột ngột bất động,

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

ngân người nhìn cậu, trông mắt trống rỗng chột động đậy, một làn sương mờ mờ trào lên.

Doãn Đường Diệu buông cô ra.

Nỗi đau cào xé lồng ngực thúc cậu oằn mình xuống mà ho.

Đôi môi tím đen lại, đau đón trào dâng nơi đáy mắt, cậu khẽ vuốt ve đôi má ướt đầy nước mắt, ngón tay cậu run rẩy trên mặt cô:

“Làm thế nào... biết làm thế nào với em đây?”

Tiểu Mễ nhìn cậu, những giọt nước mắt vẫn lăn dài qua hàng mi đen thẫm.

Đôi môi cậu bị cô cắn nát, đôi môi tím đen, máu lại đỏ quăng, hệt như một cây kim sắc nhọn đâm riết vào tim cô. Cô lẳng lặng đưa tay lên, ngón tay khẽ chạm vào môi cậu, mềm mại, lạnh giá. Bỗng nhiên, cô rút phắt tay mình lại như bị điện giật, viên kim cương lóe sáng nhức nhối trên ngón tay cô.

Cô run rẩy cúi đầu.

Hai tay cô vò riết lấy nhau, viên kim cương bé nhỏ cào xát, làm đau lòng bàn tay cô.

Ánh nắng buổi sáng thật lặng lẽ.

Tấm kính trên cửa sổ phản chiếu ánh nắng lấp lánh, nhấp nháy, nhấp nháy, sáng lóa mắt.

Gió rất nhẹ.

Vết máu trên môi cậu đã bắt đầu đông lại.

Bàn tay Doãn Đường Diệu trượt từ mặt xuống cổ cô, cái cổ mảnh khảnh, hết như một cuống hoa mềm mại, các ngón tay cậu khẽ mơn trớn trên da thịt ấm áp của cô, cậu nói khẽ:

“Tôi hận em!”

Tiểu Mễ run rẩy nhắm nghiền mắt.

Giọng cậu lắng xuống, trong mắt phảng phất nỗi hận thù đôn đau: “Kể từ khi tôi biết em tiếp cận tôi chỉ vì trái tim đó, tôi đã bắt đầu hận em rồi. Tôi hận em biến tôi thành một đứa trẻ mềm yếu và ngu dại, hận em thiêu rụi lòng tự tôn và sự kiêu hãnh nơi tôi. Và thế là, tôi muốn trả thù em”.

Sắc mặt Tiểu Mễ càng lúc càng trắng hơn.

Những ngón tay siết chặt lại nơi cổ cô, cậu khẽ cười: “Tôi muốn em ở lại bên tôi, tôi đã làm tất cả những gì em muốn, vắt kiệt từng hơi thở của tôi để mong em được vui, thậm chí, tôi có thể bắt chước anh ta... tôi làm tất cả... tôi chỉ muốn... làm cho em yêu tôi...”.

Những ngón tay của cô cứng đờ, khô khốc trên giường bệnh, viên kim cương trên ngón tay run rẩy phát sáng.

Doãn Đường Diệu mím chặt môi lại.

Đôi môi tím đen.

“Làm cho em yêu tôi, sau đó, tôi sẽ rời bỏ em.”

Trong ánh sáng của mặt trời.

Toàn thân Tiểu Mễ cứng đờ.

“Tôi muốn em phải gặm nhấm tất cả những khổ đau tôi từng phải chịu đựng, đớn đau, tan nát, từng chút, từng chút một, tôi muốn chính em phải nếm trải hết...”, ngón tay cậu để lại trên cổ cô những vết hằn mờ mờ, “tôi sẽ rời xa em, vĩnh viễn rời bỏ em, cho dù em có khóc, tôi cũng sẽ không bao giờ quay trở lại”.

Tiểu Mễ ngồi ngây ra như một con rối.

Doãn Đường Diệu khẽ cười:

“Tôi chết đi rồi, biết đâu em sẽ thương nhớ tôi như thương nhớ anh ta?... Thế là tôi cứ đợi chờ mãi, trông đợi đến giây phút mà tôi có thể chết, em sẽ đau đớn mà khóc, mà nói với tôi rằng, em yêu anh, anh đừng rời bỏ em, nhưng tôi sẽ vĩnh viễn ra đi, rời bỏ em... có biết không? Đây chính là sự trả thù dành cho em.”

Mặt cô trắng như tuyết, hàng mi không ngớt run rẩy, trên mặt ướt nhèm những vệt nước mắt, linh hồn cô dường như đã thoát ra, trống rỗng, loanh quanh.

Cơn đau tim làm cho hai môi Doãn Đường Diệu càng lúc càng tím lại.

Cậu khẽ nói:

“Nhưng... nhưng vẫn chưa được, mà... hóa ra, cái gọi là cấy ghép thay tim chỉ là một lời nói dối... không có trái tim đó, em đâu còn để ý gì đến sự sống chết của tôi...”

Lại một cơn đau dữ dội.

Minh Hiếu Khê

Cậu gắng nuốt ngược cơn đau, chỉ khẽ đặng hắng trong cổ.

Ngón tay vô thức siết chặt cổ cô.

Tiểu Mễ đã nghe thấy.

Cô run rẩy mờ mắt ra, nhìn cậu, hoảng hốt hỏi: “Anh lại đau à? Đau lắm không anh? Có cần em gọi bác sĩ không?”.

Cậu nhìn người con gái đó.

Ánh mắt u buồn, đau khổ.

“Biết làm sao được... tôi hận em... tại sao em lại không yêu tôi, mà tôi lại yêu em đến thế cơ chứ...”

Ngón tay khe khẽ siết chặt cổ cô.

“Tôi hận em...”

Những ngón tay hằn lên cổ cô những vết mờ mờ.

“Tôi muốn giết chết em...”

Đầu cô trống rỗng, không thể nào mà thở được, cổ họng đau quá, không gian xung quanh bỗng biến một lớp sương trắng mờ mờ, “rắc”, cô nghe thấy tiếng những đốt xương của mình đang lặng lẽ gãy vụn ra.

Ánh mặt trời buổi sáng.

Lớp kính sáng âm thầm phản chiếu.

Gió dìu dịu.

Bầu trời trong xanh.

Những hạt bụi nhảy múa trong nắng.

Mặt Doãn Đường Diệu trắng bệch, môi tím đến hải hùng, những ngón tay run rẩy trên cổ cô, nỗi đớn đau vụn vỡ và sự cố chấp trẻ con đều đang vỡ òa trong mắt.

Đầu Tiểu Mễ vẫn hơi ngửa lên.

Cô thần thờ nhìn cậu, không giãy giụa, không kêu la, chỉ lặng lẽ nhìn cậu. Sắc mặt cô trắng nhợt gần như trong suốt, sự dịu dàng ngọt ngào thoáng đến trong đôi mắt, mái tóc ngắn vẫn mượt như nhung dưới ánh nắng, toàn thân cô như tỏa sáng. Cô nhìn cậu, khoe môi trong trẻo bỗng khẽ mỉm cười.

Cổ tay khẽ run run.

Vết sẹo mờ mờ nơi cổ tay dường như cũng đang lén sáng lóe lên.

...

Sắp chết rồi thì phải...

Có lẽ là sắp chết rồi đấy...

Trên giường bệnh, cô nằm thêm thiếp.

Đêm khuya trong căn phòng, sao mà tĩnh lặng thế, có thể nghe thấy dòng máu đỏ tươi đang vội vã tuôn trào từ trong động mạch nơi cổ tay cô.

Máu, như một dòng suối nhỏ...

Vội vàng gấp gáp chảy ra từ cổ tay cô, nhuộm đỏ tấm ga giường trắng muốt, tí tách, tí tách, từ tấm ga rò giọt xuống nền nhà, dòng suối đỏ tươi lan tràn trên mặt đất.

Chết...

Hóa ra, không hề đón đau nhỉ...

Cô khẽ cười trên chiếc gôi trắng tinh, mắt lặng lẽ nhìn lên tấm trần giả, nước mắt lặng lẽ rơi ra nơi khóe mắt...

Thật sự không đau đón...

Không đau chút nào....

Ý chí bắt đầu rã rời, cô cười ngây dại, máu từ cổ tay vẫn tuôn ra. Trong phòng ngập tràn màn sương mỏng, mắt dần dần mờ hồ, con dao tem nhuộm đẫm máu rút lọt qua kẽ tay. Đầu kim của bình truyền dịch lơ lửng trong không trung, thời gian chầm chậm trôi, máu dưới nền chảy tràn thành một dòng sông...

Sương trắng như mây như khói.

Những vệt sương trắng mong manh tụ lại thành một dải sáng.

Ánh sáng soi rọi khiến cô không thể nào mở mắt ra được.

Khẽ hé hé mắt, nụ cười trên khóe môi, vui quá đi thôi. Cô biết đó là gì, biết bao bộ phim đã chẳng từng nói như vậy hay sao, đó là thiên thần, là thiên thần đến đón cô rồi đấy....

Dục ơi...

Em đến đây...

Ánh sáng trắng dịu dần đi.

Trong ánh sáng dịu dịu ấy, một đôi cánh trong suốt, hào quang lan tỏa, lung linh lấp lánh, đẹp đẽ vô cùng, vô số ánh hào

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

quang đang lan tỏa, nụ cười của thiên thần dịu dàng như những ánh nắng rắc đầy qua khe lá vòm cây.

Dục...

Cô sung sướng gọi anh, dang tay ra hướng đến anh trong vầng sáng đó...

Dục ơi...

Máu tươi từ cổ tay vẫn chảy miết.

Trong vầng hào quang tinh khiết sáng trong.

Dục nhìn về phía cô.

Anh râu râu nhìn cô, ánh sáng trên người anh lấp lánh, đôi cánh mềm sau lưng anh khê khê vỗ đập, nhưng phảng phất u buồn, nỗi u hoài trong nụ cười trên môi anh.

Tại sao lại như vậy?...

Anh khê hỏi, buồn râu nhìn cô...

Anh trở thành thiên thần rồi ư...

Đẹp quá....

Cô cười, gồng gượng bước xuống giường, muốn chạy đến bên anh.

Anh...

Anh đến đón em phải không?

Anh dùng đó, trong quầng sáng trắng mờ mờ, ánh mắt râu râu, vỗ mạnh đôi cánh muốn bay đi, nhưng, anh tựa hồ như đã bị

Minh Hiếu Khê

chôn chặt trong vầng hào quang ấy, không cử động nổi. Bay đi không nổi nữa khiến ánh mắt anh càng lúc càng rầu rĩ hơn.

Em quên rồi sao?...

Tiểu Mễ...

Gì cơ...

Cô ra sức lặn khỏi giường, lồm cồm bò về phía anh, đầu gối cô quỳ trong máu, lật đật từng bước từng bước hướng về cái vầng sáng có anh.

Thiên thần chỉ có thể ở với thiên thần...

Cô sưng người, chỗ cổ tay chọt bắt đầu đón đau dữ dội, quỳ trong vũng máu, cô lẳng lặng ngẩng đầu nhìn anh. Không hiểu, anh đang nói gì chứ, cô nghe không hiểu...

Tự sát thì không thể trở thành thiên thần được đâu....

Tiểu Mễ...

Thiên thần chỉ có thể ở cùng thiên thần mà thôi...

Anh nói dối em... Cô lặng lẽ lắc đầu...

Em biết là anh đang nói dối em mà, anh không muốn em chết, nên mới nói dối em như thế... nhưng, không có anh... sống làm gì cho đau khổ...

Hãy để em được ở bên anh...

được không anh?...

Dạ ơ...

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Trong vầng hào quang trắng mờ mờ, khuôn mặt anh trắng đến mức trong suốt, đôi cánh trong suốt sau lưng anh đang vỗ đập, nhìn cô, lòng anh đau như cắt.

Tiểu Mã...

Em còn nhớ không?...

Gì cơ...

Anh yêu em...

Anh mỉm cười dịu dàng, vầng sáng trắng dịu dàng khẽ chiếu lên đôi cánh anh, lung linh, trong trẻo, tỏa sáng lấp lánh.

Tiểu Mã...

Cho dù em không yêu anh nữa, cho dù em đã quên anh rồi, cho dù anh đã không còn trên cõi đời này, anh vẫn mãi mãi yêu em...

Anh sẽ đi tìm một thiên thần...

Câu xin anh ấy yêu em giúp anh...

Em cũng yêu anh...

Cô khóc và nói, gôi vẫn quỳ trên vũng máu, máu tươi từ cổ tay cô chảy mãi không thôi.

Nhưng em không cần thiên thần...

Dục ơi...

Em chỉ cần có anh thôi...

Em chỉ muốn được ở bên anh...

Quầng sáng đột nhiên lóe lên...

Mình Hiểu Khê

Làm nhức nhôi con mắt...

Hình bóng buồn bã của anh đang dần tan biến đi, đôi cánh vô thật mạnh, đầu gối cô chột nhói đau, khóc, cô khóc âm lên, vẫn từng bước từng bước lết về phía quang sáng.

Nhưng...

Tan biến rồi...

Không còn bất cứ thứ gì...

Cô hận thiên thần!

Cô sẽ hận thiên thần

Khóc gào lên.

Cô đổ ập xuống nền nhà mà ngất đi.

Đêm tĩnh lặng.

Chỉ có máu tươi vẫn khe khẽ tuôn thành dòng.

...

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rạng rỡ.

Khung trời ngất xanh.

Ánh sáng phản chiếu qua cửa kính lấp lánh trên tấm trần giả.

Bàn tay đang đặt trên cổ Tiểu Mễ siết mạnh.

Ý thức cô mỗi lúc một rệu rã, khuôn mặt đang chuyển từ trắng bệch thành màu tím, hai tay bất lực buông xuôi, cổ họng

cô khẽ kêu, thật nhẹ, nhẹ như chính nụ cười trên khóe môi bọt bọt của cô.

Sắp chết rồi đấy...

Tốt lắm...

Không phải tự sát, thì có thể biến thành thiên thần đấy nhé...

Doãn Đường Diệu đau đớn găm khế, đột ngột buông tay, ôm cô vào lòng. Khuôn mặt trắng bệch, run rẩy, sắc súa, trong lòng cậu, trông cô như một con chim trắng sắp chết vậy. Cậu ôm chặt lấy cô, đôi môi mím chặt, rất chặt, tím đen, cơn đau dội lên khiến cậu cũng sắc súa ho.

Sao cậu lại hận cô đến thế chứ, hận đến mức muốn giết chết cô, nhưng, vì sao khi nhìn thấy nét nhợt nhạt trên khuôn mặt ấy, lại vội vàng ôm cô vào lòng, lại muốn hy sinh tất cả để mong cô được sống hạnh phúc, yên vui.

Cậu ghì chặt hơn!

Cô run rẩy nắc nhen trong lòng cậu: “Giết em đi, cầu xin anh, tiếp tục đi anh, hãy giết em đi...”.

Doãn Đường Diệu sững sờ.

Cậu dần buông cô ra, động tác cứng ngắc, cậu cúi xuống, nhìn cô: “Tại sao?”.

“Anh hãy giết em đi.”

Nước mắt lại lăn rơi trên khuôn mặt nhợt nhạt.

“Em cầu xin anh đấy, hãy giết em đi.”

Nỗi đau đang xé nát con tim, cậu khê hít vào, “Thà chết, cô cũng không muốn nhìn thấy tôi nữa phải không?”.

“Phải!”

Tiểu Mễ nói trong nước mắt.

Doãn Đường Diệu lại ho, cậu không dám ho mạnh quá, trong lồng ngực đang dậy lên mùi máu, cậu lạnh lùng nói: “Tại sao cô có thể tàn nhẫn như vậy chứ?”

“Đúng, vì vậy, xin anh hãy giết em đi...” Cô run rẩy khóc, dường như đã sụp đổ hoàn toàn rồi, không còn gì để che giấu nữa, vậy thì hãy để cho cô được chết đi, cứ thế mà chết đi.

Lồng ngực cậu chốc chốc lại quặn quại cơn đau.

Nỗi đau thật chậm, thật từ từ, lạnh lẽo, trống rỗng, dường như người ta đã nghiền ngấu móc toạc nó ra từ thân thể ấy, giờ nơi lồng ngực ấy, sao trống trải, chỉ còn trơ lại một hố sâu đen ngòm, váng vất vọng về những thanh âm đón đau.

Cậu ngồi lặng ngắt trên giường, nhìn cô, sự bình tĩnh dần trở lại.

“Được.”

Trên mặt cậu không có bất cứ một biểu hiện nào, máu tươi trào ngược ra đôi môi tím tái, hút cô vào thăm thăm ánh mắt mình, thiên thần bên cánh mũi cũng lóe những ánh sáng trống trải.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Vậy thì để anh chết đi.”

Cậu chậm chậm nhả từng từ.

“Anh chết rồi, em sẽ không phải nhìn thấy anh nữa, anh chết rồi, cũng sẽ không thể đến mà quấy rầy em được nữa.”

Máu, máu đỏ tươi từng lớp, từng lớp, trào ra từ khoe miệng tím đen, sắc mặt trắng toát, máu đỏ nhức nhối, cậu cười trống rỗng. Máu tươi khế chảy xuống cái cằm vốn kiêu ngạo, rơi xuống tấm chăn trắng phau. Cậu nhìn cô, ánh mắt chỉ còn một màu đen đặc quánh, mờ mịt.

Tiểu Mễ hoảng sợ hét lên.

Bác sĩ và các y tá từ ngoài cửa phòng ập vào, lo lắng vây quanh giường, nào là ống nghe, thiết bị cấp cứu, thuốc tiêm, máy sốc tim...

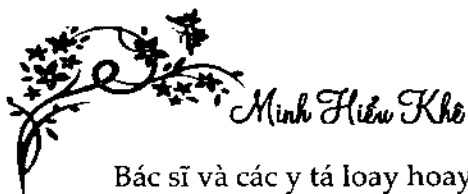
“Cút...”

Doãn Đường Diệu ho, máu tươi không ngớt trào ra.

Mọi người hoảng loạn, cuống quýt với công việc chuẩn bị của mình. Các y tá định đặt máy móc lên người cậu, Tiểu Mễ bất giác đưa tay ôm chặt lấy miệng, đứng chôn chân ở đó, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

“Cút đi...”

Doãn Đường Diệu run rẩy gạt đổ loảng xoảng các máy móc xuống đất. Cậu ho đến trắng bệch cả mặt, máu cứ mặc nhiên tuôn trào ra như suối qua khoe miệng.

Bác sĩ và các y tá loay hoay chưa biết nên xử trí ra sao.

Một y tá cầm bình thuốc an thần đến, mọi người định đề cập xuống, cậu găm lên phản kháng, cơn ho càng dữ dội hơn, máu mỗi lúc chảy ra một ồ ạt hơn, khuôn mặt tái đi, môi tím đen, thảm cảnh hãi hùng trước mắt khiến tất cả các y tá và bác sĩ đều không dám tiến lại gần cậu. Nếu cậu còn cử động mạnh hơn có lẽ tất cả các biện pháp cấp cứu thậm chí là sốc điện cũng sẽ chỉ là vô ích mà thôi.

“Phải làm sao?”

Tiểu Mỹ bỗng khóc gào lên.

“Thế thì phải làm sao?!”

Cô khóc và hét lên với Doãn Đường Diệu, nước mắt hoảng sợ tuôn xối xả trên má cô.

Ánh nắng buổi sáng lấp lánh nhưc nhối.

Gió mang đến cái lạnh man mác của mùa thu.

Bác sĩ và y tá trong phòng đều sững sờ trước tiếng hét của cô. Tiểu Mỹ vẫn hét gào trong nước mắt, trước mắt cô chỉ còn là một mớ hỗn độn mơ hồ, sương trắng mờ mờ, những thanh âm ù ù không ngớt bên tai, cô gào lên:

“Em không thể nào yêu anh được... Em làm sao có thể yêu anh được đây...”

Doãn Đường Diệu đón đầu quần quai trong cơn ho, máu nhuộm đỏ đôi môi. Bác sĩ và các y tá hốt hoảng đứng chôn chân không biết phải làm thế nào.

“Lúc đầu là vì trái tim của Dục... nhưng...”, nước mắt cô vẫn xối xả, “dần dần em bắt đầu không thể phân biệt rõ rệt là anh hay anh ấy... không thể phân biệt được, em cũng không muốn phân định nữa, khi trái tim anh ấy ở trong anh, thì anh là anh ấy hay là chính anh. Em đã yêu anh mất rồi, em không biết là vì trái tim anh ấy hay là vì chính con người anh. Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa. Em yêu anh... em đã yêu anh mất rồi”.

Doãn Đường Diệu chết lặng, đôi môi tím đen đầy máu rần rật. Tiểu Mễ tuyệt vọng nhìn cậu qua làn nước mắt.

“Giờ đây, tất cả đều đã sai! Anh không có trái tim đó, anh không phải là Dục, anh vốn dĩ không phải là anh ấy, em làm sao có thể yêu anh đây?... Không thể yêu anh được, em chỉ có thể yêu Dục thôi, không thể, không thể nào yêu anh. Em sẽ mãi mãi yêu Dục, chỉ yêu một mình anh ấy mà thôi, dẫu anh ấy chết rồi, dẫu anh ấy không còn tồn tại trên cõi đời này, dẫu cho suốt đời này em không bao giờ được gặp lại anh ấy nữa, em vẫn chỉ yêu một mình Dục thôi! Vậy nên... em làm sao có thể yêu anh được đây...”

Doãn Đường Diệu đón đau, sưng sờ, run rẩy.

Cô lùi lại phía sau, nước mắt vẫn tuôn trào:

“Nhưng... em có lỗi với Dục, bởi em đã yêu anh từ khi nào không hay... em cũng có lỗi với anh vì em vĩnh viễn không thể quên được anh ấy. Em không thể biến thành thiên thần, vĩnh viễn không thể... mà cứ cho là có thể biến thành thiên

thần đi chẳng nữa, em cũng đâu còn mặt mũi nào để nhìn thấy anh ấy nữa... phải làm sao đây? Em cầu xin anh đấy, nói cho em biết đi, em phải làm sao đây?"

Cậu vươn tay ra phía cô.

Ngón tay cậu trắng bột, rụng rời. Cô khóc và lùi ra sau. Lắc đầu quấy quậy, cô khóc như một con thú tuyệt vọng trước khi chết, toàn thân run lên bần bật, vừa khóc vừa giật lùi, hét gào tuyệt vọng...

"Em không thể, không thể yêu anh được nữa đâu!"

Tiểu Mễ vụt lao ra cửa. Cánh cửa đóng sầm lại.

Bác sĩ và y tá sững sờ hồi lâu vẫn chưa định thần lại được.

Kính trên cửa sổ sáng lóa mắt.

Trăm nghìn sợi nắng.

Những hạt bụi múa lượn trong ánh nắng.

Mặt Doãn Đường Diệu trắng nhợt, đôi môi tím đen rợn người, cậu khê ho, máu tươi vẫn trào qua khóe môi.

Hồi lâu.

Đôi mắt cậu nhắm nghiền lại.

Toàn thân khê run run.

Nước mắt nhỏ giọt trên đôi cánh trắng bạc của thiên thần, quầng sáng bảy màu loang loáng phản chiếu nó, bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời lung linh, lung linh.

* * *

Kể từ sau hôm ấy, trời thật đẹp, thật quang đãng.

Mây trắng ngẩn.

Bầu trời trong xanh cao vời vọi.

Mỗi khi có gió thổi, những chiếc lá óng ánh sắc vàng lại hững hờ rơi xuống.

Ngày nào Tiểu Mễ cũng túc trực bên cô Thành.

Khe khẽ đọc báo cho cô nghe.

Kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị.

Cẩn thận gọt vỏ táo, cắt thành nhiều miếng nhỏ, đặt chúng vào chiếc khay nhỏ rồi đưa đến tận tay cô Thành. Dịu dàng ngắm nhìn, Tiểu Mễ luôn dịu dàng nhìn cô, hỏi cô muốn ăn gì, cô muốn nghe chuyện gì, có muốn mình làm gì cho cô hay không, cô có nhưc mỗi chỗ nào không.

Thành Viện đã mấy lần nhắc nhở.

Tiểu Mễ dường như không lưu tâm bất cứ chuyện gì khác, không đi học, không về ký túc xá, một ngày hai mươi tư tiếng cô đều có mặt ở bệnh viện.

Cô gầy rộc đi, mặt trắng nhợt như một tờ giấy, cái cằm thì nhọn quá mức nhô cả ra, nhưng ngày nào cô cũng mỉm cười, trong đôi mắt sáng long lanh như được thắp lên một ngọn nến không bao giờ tắt.

Luôn cười thật tươi vui mỗi khi ở bên cô Thành.

Tiểu Mễ hết như đứa trẻ con mới chừng ba, bốn tuổi, không phải lo nghĩ gì, tiếng cười của cô đầy ắp phòng bệnh, và mỗi ngày cô Thành đều thật vui, luôn mỉm cười.

Một chiếc lá vàng bay vèo qua khung cửa sổ.

Xoay vòng.

Múa lượn.

Bay đến một cửa sổ phòng bệnh khác.

Dịch truyền trong vắt vẫn lặng lẽ nhỏ giọt trong ống truyền.

Cánh tay trắng bệch.

Đầu kim đâm, chọc thật sâu vào da thịt.

Đoãn Đường Diệu nửa nằm nửa ngồi, khẽ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mở dây lỏng ngoằn của máy đo nhịp tim kẹp trên ngực, trong phòng chỉ nghe những tiếng “tít, tít” ấy vang lên.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa chốc chốc lại bật mở.

Bác sĩ và các y tá hết đi vào lại đi ra, ra rồi lại vào.

Cậu lặng yên nằm đó, thiên thần bên cánh mũi có vầng hào quang màu bạc, một đôi cánh nhỏ gần như trong suốt, phản chiếu nét tiêu tụy và lẻ loi trên gương mặt cậu.

Ngoài cửa sổ.

Lá đã vàng rực cả rồi.

Trên thảm cỏ trong bệnh viện, lá vàng rụng bay bay, tiếng lạo xạo lạo xạo vang lên khi cô đẩy chiếc xe lăn bước đi. Tiểu Mễ đang mỉm cười kể về những câu chuyện vui vẻ trong khi nhè nhẹ đẩy chiếc xe lăn, chốc chốc, lại cúi đầu xuống nhìn cô Thành, lo ngại rằng chiều làm chói mắt cô.

Cô Thành mỉm cười khẽ vỗ vỗ vào tay Tiểu Mễ.

Thế là Tiểu Mễ cất lên tiếng cười thật vui, lại tiếp tục câu chuyện còn dang dở. Lát sau, bất giác chỉ còn tiếng nói của cô trên bãi cỏ.

Cô ngồi thụp xuống.

Sững người khi thấy cô Thành đã hôn mê trên xe lăn tự khi nào, ráng chiếu tỏa quanh cô, người phụ nữ đã thiếp đi tưởng chừng không bao giờ còn tỉnh lại được nữa.

Tiểu Mễ cứ ngồi thụp như vậy trước xe lăn, lặng lẽ nhìn cô Thành, ráng chiếu đẹp như một bức họa tuyệt mỹ bao trùm lên cô, nhuộm mái tóc ngắn thành một màu đỏ ôi, hết như màu trong quảng mắt thần thờ của cô.

Muôn vàn ráng chiếu rực rỡ.

Xuyên qua lớp kính khung cửa sổ, rắc tận vào trong phòng.

Khi Bùi Ưu đẩy cửa bước vào, Doãn Đường Diệu đang thần thờ ngồi bên cửa sổ.

Ráng chiếu đẹp như thơ.

Ráng chiều chiếu lên thiên thần nơi cánh mũi cậu một
vầng hào quang dịu dàng.

Cậu như bị hút hồn ra ngoài song cửa.

Không để ý thấy tiếng bước chân đang tiến lại gần.

Bùi Ưu bước đến bên cửa sổ.

Xa xa, trên bãi cỏ, một cô gái mặc váy trắng đang ngồi
thụp trước xe lăn, bóng dáng thần thờ như người mất hồn, tựa
hồ như một thiên thần lạc lối.

Ráng chiều phía chân trời hắt sáng về phía cô.

Hắt sáng cả lên tấm thân nhợt nhạt buồn bã của Doãn
Đường Diệu bên cửa sổ.

Ráng chiều dần tan biến đi.

Trời tối đen.

Chỉ còn một bóng đèn nhỏ còn sáng trong phòng bệnh.

Cô Thành ngủ mê man trên giường, hơi thở yếu ớt tưởng
chừng có thể tan biến đi bất cứ lúc nào. Các bác sĩ trực cấp cứu
đều thờ dài, lắc đầu rồi vội vã bước đi.

Phòng bệnh lặng yên như tờ.

Thời gian cứ trôi đi, Tiểu Mễ cứ ngồi thất thần bên
giường, lặng lẽ cầm bàn tay cô Thành, nhìn mãi không thôi.

Trời càng lúc càng khuya.

Doãn Triệu Mạn nhìn Đường Diệu đang nằm trên giường.

Cậu lặng yên nằm đó.

Không có bất cứ cử động nào, dường như đã thiếp đi rồi, đôi mắt đã khép hờ. Hơi thở rất nhẹ, thiên thần bên cánh mũi cậu cũng khẽ lóe sáng theo từng nhịp thở. Căn phòng hơi tối, cậu lặng yên nằm ngủ, sắc mặt còn vương đôi chút nhợt nhạt, đôi môi phảng phất tím tái nhưng vẫn đẹp lạ lùng.

Doãn Triệu Mạn khẽ bước ra khỏi phòng.

Cậu mở choàng mắt, thất thần nhìn lên tấm trần giả, hơi thở rất nhẹ, tựa hồ chỉ có gắng sức mà hít thở thật nhẹ nhàng mới mong có một người nhẹ nhàng đến mà đẩy cánh cửa kia ra.

Nhưng.

Không có ai.

Người ấy vẫn không hề đến.

Ngoài cửa, Doãn Triệu Mạn đưa tay giữ chặt miệng mình, nuốt tiếng nấc vào trong, khóc không thành tiếng. Bà biết cậu không hề ngủ, bà biết đã lâu lắm rồi, cậu chưa hề ngủ.

Trời lại sáng rồi.

Tiểu Mễ cầm trên tay tờ báo buổi sáng, cô đang đợi cô Thành tỉnh lại. Nước ấm để rửa mặt cô đã chuẩn bị rồi, bữa sáng cũng đã sẵn sàng, câu chuyện thú vị nhất trên báo cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nụ cười của cô cũng đã sẵn sàng.

Chỉ cần cô Thành mở mắt ra.

Minh Hiếu Khê

Cô lập tức biến thành một Tiểu Mễ hoạt bát, tươi vui.

Đợi từ tinh mơ cho đến sáng, đợi từ sáng đến trưa, đợi từ trưa đến chiều, đợi từ chiều đến chập tối.

Cô ngồi lặng yên bên giường, chờ đợi.

Hôm đó, cô Thành chỉ tỉnh lại một tiếng đồng hồ.

Ánh ban mai chiếu rọi vào mắt Doãn Đường Diệu.

Trên giường bệnh.

Cậu khê nheo nheo mắt.

Bỗng nhiên.

Một âm thanh ủa đến bên tai.

Cậu nín thở, khê ngoảnh đầu nhìn ra phía cửa.

Hóa ra là y tá mang thuốc đến.

Cậu lại quay đi.

Khê nhắm mắt lại.

Trời mỗi lúc một lạnh.

Cuối thu rồi.

Lá vàng bay đầy trời.

Từng chiếc, từng chiếc lá vàng.

Óng ánh, bay lượn như những cánh bướm, lượn vòng, lá vàng len lén phủ đầy trên mặt đất. Ngút ngát một màu vàng, khắp thế gian đều là một vầng hào quang vàng rực.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Bác sĩ nhẹ nhàng kéo tấm vải trắng qua mặt cô Thành.

Tiểu Mễ chụp lấy tay bác sĩ.

Không cho anh ta che kín mặt cô Thành, như vậy, làm sao cô Thành có thể thở được, như vậy, cả ngày cô không thể mở mắt ra được, như vậy sẽ không thể tỉnh lại được.

Trong góc phòng.

Nước mắt xối xả che lấp khuôn mặt Thành Viện.

Kể từ khi lớn lên, đây là lần đầu tiên cô khóc.

Tiểu Mễ không hề khóc.

Cô cố gắng giữ chặt tay bác sĩ, không cho anh ta che tấm vải trắng lên mặt cô Thành. Bác sĩ vừa che lại, cô lập tức kéo ra, bác sĩ lại kéo lên, cô lại kéo xuống.

Mắt cô trừng trừng nhìn bác sĩ.

Bác sĩ thở dài, chán nản bước đi.

Phòng bệnh trống rỗng.

Thành Viện dựa vào góc tường, lặng lẽ khóc.

Tiểu Mễ thần thờ ngồi bên giường.

Trên chiếc giường trắng tinh, cô Thành đang yên giấc, chìm vào giấc ngủ, hơi thở nhẹ quá nên không thể nghe thấy được nữa, trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng lá vàng đang rơi rớt bên ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời quá trưa rực rỡ.

Minh Hiếu Khê

Những chiếc lá vàng rục rờ rớt bên ngoài cửa sổ.

Thế giới lặng ngắt toàn một màu vàng.

Ánh nắng chiếu vào trong phòng.

Tiểu Mễ thần thờ ngời đó, nhìn cô Thành vẫn đắm chìm trong giấc ngủ ngàn thu, ánh nắng ôm trọn cô vào lòng, mái tóc ngắn phản chiếu hào quang vàng rục.

Tiểu Mễ nhìn cô Thành.

Thần thờ mỉm cười.

Nụ cười vương trên môi, cô nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô Thành, dịu dàng nở nụ cười.

Bên ngoài phòng vắng vắng tiếng hát xa xa.

Ngân nga...

Nếu như mây là hơi thở của bầu trời

Gió là hơi thở hốt hoảng của anh

Hồi ức là sự kéo dài của tình yêu

Chỉ bởi vì em và anh đã không còn bên nhau

...

Khi chúng mình bên nhau

Bên nhau, ở bên nhau

...

Trong không gian rất nồng mùi trưa ấm

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Anh nghe tiếng radio sẽ sẽ

Bất chợt, trời đổ mưa

Mưa khiến lòng anh nhớ em, nhớ xiết bao, anh muốn ôm em

Khi chúng mình bên nhau, bên nhau, ở bên nhau

Bên nhau, bên nhau

Niềm hạnh phúc vô bờ

...

Em trong anh... đã từng là mật ngọt

Anh trong em dĩ vãng của cuộc tình

Ký ức tươi đẹp đó

Chúng mình sẽ chẳng thể nào lãng quên

Bởi anh rất yêu rất yêu em

Nên anh mỉm cười mà cất bước

Tuy mình chẳng thể gặp lại nhau

Hạnh phúc chính là mình từng gần bó

...

*Sáng hôm đó, nắng chiếu vào phòng, ánh vàng rực rỡ,
nhẹ nhàng, ấm áp, lãng mạn.*

Cả thế giới sáng bừng.

Trần gian ngập tràn ánh nắng vàng rực rỡ.

Trên chiếc giường trắng như tuyết, cô Thành lặng lẽ ngủ vùi.

Tiểu Mễ khê ngẩng đầu, nhìn nắng sáng phía ngoài ô cửa, văng ánh dương xuyên qua những đám mây trắng gần như trong suốt, lớp kính phản chiếu từng sợi từng sợi nắng vàng lung linh.

Cô nắm chặt bàn tay lạnh lẽo ấy.

Trời xanh thăm thẳm trên đầu, lá xào xạc rơi, gió thổi tới, lá tung mình bay lượn.

Tiếng hát khe khẽ bên ngoài vọng lại.

...

Trong không gian rất nồng mùi trưa ấm

Anh nghe tiếng radio sè sè

Hát gì mà anh nghe chẳng ra

Bởi còn bận cười thật ngốc

Lòng anh đang nhớ đến em

...

Khi chúng mình ở bên nhau

Bên nhau, ở bên nhau

Bên nhau, gần bó bên nhau

Hạnh phúc ấy không gì sánh được

...

Chương 16

Buổi chiều.

Thầy giáo đang viết nội dung bài lên bảng, cả lớp Thương mại II chăm chú ghi chép. Không ai nói chuyện, cũng không ai ngủ gật, không khí trong lớp vô cùng yên lặng, chỉ có tiếng lá rơi xào xác ngoài cửa sổ.

Tiểu Mễ ngồi ở bàn đầu tiên.

Có lúc cô chăm chú nhìn lên bảng, có lúc lại giờ quyển sách trước mặt, cây bút trong tay chăm chỉ ghi chép, dường như đang muốn ghi hết từng lời, từng lời giảng của thầy giáo.

Thích Quả Quả đang lặng người ngồi nhìn cô.

Thời gian này, Tiểu Mễ gầy đi rất nhiều, cô mong manh yếu ớt như một linh hồn, dường như chỉ cần một cơn gió mạnh, là có thể thổi bay cô đi mất. Gần đây, ngày nào Tiểu Mễ cũng đi học, ban ngày học ở trên lớp, buổi tối lại tới thư viện ôn bài. Hôm nào cũng về phòng rất muộn, mà khi đã về phòng rồi,

vẫn còn chong đèn ngồi đọc sách và ôn bài. Cứ đến nửa đêm, giật mình tỉnh giấc, Thích Quả Quả lại thấy ngọn đèn trên bàn học của Tiểu Mễ vẫn sáng, đáng gầy gò của cô in bóng lên tường, lặng lẽ, rất lâu mà không hề động đậy.

Thích Quả Quả lại thần thờ nhìn về phía cuối lớp.

Dãy bàn cuối cùng của lớp, chỗ ngồi gần cửa sổ, trống không. Trên mặt bàn phủ một lớp bụi dày, trên lớp bụi đó có một vài dấu vân tay, hình như một bạn nào đó, lúc mở cửa sổ đã vô tình để lại. Lớp bụi vẫn lơ bay trong không khí giữa những vệt sáng, những dấu vân tay để lại, một chỗ ngồi trống không, bỗng nhiên lại có một cảm giác vô cùng buồn bã.

Thích Quả Quả ngồi thừ ra hồi lâu.

Vì vậy.

Cô không nhìn thấy Tiểu Mễ cũng đang thần thờ ngồi nhìn lên bảng.

Ngón tay cô ấy thần thờ cầm cây bút, khuôn mặt trắng bệch, mắt nhìn lên bảng, nhìn vào những dòng chữ thầy giáo viết trên bảng. Tiểu Mễ vẫn thần thờ ngồi đó, trước mắt cô mọi thứ dường như vô hình.

Những chiếc lá vẫn nhẹ nhàng rơi bên ngoài cửa sổ.

Ánh nắng xuyên ngang thân hình đang ngồi thần thờ của Tiểu Mễ, kéo dài cái bóng trên mặt đất. Không gian tĩnh mịch, không một tiếng động, chỉ có những cơn gió nhẹ, chỉ có những tiếng lá rơi khe khẽ.

Bài học đã kết thúc.

Thầy giáo đã bước ra khỏi lớp.

Các bạn trong lớp đã ra về.

Thích Quả Quả gọi Tiểu Mễ cùng vẽ ký túc xá ăn cơm.

Cô mỉm cười lắc đầu, nói rằng dạo trước nghỉ nhiều, nên còn rất nhiều bài tập phải làm bổ sung. Thích Quả Quả đành để hết vở ghi của mình lại cho cô ấy mượn rồi vẽ ký túc xá trước.

Lớp học trống trải.

Chỉ có Tiểu Mễ đang ngồi đọc sách.

Cô cúi đầu đọc sách.

Ánh mặt trời từ màu sáng trong chuyển sang vàng rực.

Rồi dần dần, màu vàng rực ấy chuyển thành ráng đỏ. Cô vẫn lặng lẽ ngồi đọc sách, ánh trời chiều ôm ấp lấy người cô, mái tóc ngắn mượt mà của cô dường như đang lấp lánh hàng nghìn ngôi sao.

Ánh mặt trời càng lúc càng trở nên tối hơn.

Tiếng nhạc từ loa phát thanh của trường bắt đầu vang vọng vào lớp học.

Những con chữ trên trang sách bắt đầu trở nên mờ ảo.

Cô lại ngồi ngây ra, cuối cùng, chậm chậm gập sách vở lại, cho sách vở và bút vào trong cặp. Cô khẽ đứng dậy, trong ánh chiều tà, không kiểm chế được, cô lại quay đầu nhìn về chỗ ngồi ở cuối lớp.

Trên bậc cửa sổ.

Một chú chim đang vỗ vỗ đôi cánh nhỏ.

Chỗ ngồi trống không.

Những hạt bụi nhỏ vờn vờ bay trong ráng chiều.

Yên lặng.

Những hàng ghế trống trải, chẳng còn ai trong lớp.

Cánh cửa lớp nhẹ nhàng khép lại.

Hành lang của lớp cũng ngập tràn ráng đỏ của chiều tà, vô cùng ấm áp, xen vào đó là tiếng nhạc dịu dàng phát ra từ chiếc loa phóng thanh của trường.

Tiểu Mễ cúi đầu, yên lặng bước đi.

Bỗng nhiên...

Một đôi chân dài xuất hiện ngay trước mắt cô.

Cô ngẩng đầu lên.

Đôi chân dài, thân hình cân đối, áo sơ mi trắng, nụ cười dịu dàng trên môi. Bùi Ưu đang mỉm cười rồi đưa tay lên gãi gãi mũi, nói với cô:

“Hi!”

Trên con đường rợp bóng cây, đám sinh viên đi lại nhộn nhịp. Bên trái con đường là sân bóng rổ, dưới mỗi cột cầu môn bóng rổ đều có vài bạn nam đứng tập chơi bóng, đám con gái

thì đứng vây xung quanh, hò reo cổ vũ. Bên phải con đường là một rừng cây nhỏ, thân cây cao vút, thẳng tắp. Có những loại cây xanh tốt quanh năm, nhưng có những loại cây lá đã ngả sang màu vàng, mỗi khi có cơn gió thổi tới, đám lá vàng đó lại thi nhau rơi ào ào xuống đất. Trong rừng cây, có những chiếc ghế gỗ dài, một vài bạn học sinh ngồi đó nhìn về phía sân bóng rổ phía xa xa, một vài bạn khác lại đang chuyện trò vui vẻ, cũng có vài đôi nam nữ đang tâm sự.

Mặt đất được trải một lớp thảm lá vàng.

Chiếc ghế dài yên tĩnh.

Chiếc loa phóng thanh của trường được treo ngay gần sân bóng rổ, một bài hát với nhịp điệu trầm buồn được phát đi như càng không ăn nhập gì với không khí sôi động ở đó. Một chiếc lá vàng đang xoay tròn trong tay Tiểu Mễ, đôi môi cô mỏng manh và trong suốt. Bùi Ưu yên lặng nhìn cô, không muốn làm phiền cô, dường như chỉ cần một câu nói thầm thôi, cũng có thể khiến cô trở về với sự đau khổ của quãng thời gian cô Thành ra đi.

Ráng chiều vẫn xuyên qua kẽ lá một cách không mệt mỏi.

Chiều rơi một cách dịu dàng và yên tĩnh lên cả người anh và người cô.

Rất lâu sau đó.

Bàn tay cô nắm chặt lấy phần cuống của chiếc lá vàng.

“Anh ấy... có khỏe không?”

“Vẫn khỏe.” Bùi Ưu nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần y tá mang thuốc tới, cậu ấy đều uống hết, không kháng cự lại sự chữa trị của bệnh viện nữa, cũng không hay nổi giận nữa”.

“Vậy thì tốt.” Cô cúi đầu.

“Nhưng, cậu ấy trở nên rất trầm lặng.” Bùi Ưu dừng lại một chút, giọng anh dường như còn mang theo một tiếng thở dài khe khẽ, “Có những lúc, anh đã nghĩ rằng, thà rằng cậu ấy cứ hay nổi giận, ngoan cố không chịu điều trị như trước đây, mặc dù rất phiền phức nhưng còn có thể cảm nhận được sự tồn tại của cậu ấy. Còn Diệu của bây giờ... trầm lặng tới nỗi bất chấp tất cả, dường như cậu ấy không còn tồn tại nữa.”

Các ngón tay cô bỗng khựng lại.

Yên lặng.

Chiếc loa phát thanh vẫn phát đi những giai điệu trầm buồn, trong tiếng lá vàng rơi khe khẽ.

“Tại sao em không đến thăm cậu ấy?”

Cô ngẩn người.

Bùi Ưu nhẹ nhàng nói: “Chắc chắn em cũng biết rằng, Diệu rất muốn gặp em”.

Khuôn mặt cô lại trở nên trắng bệch, ngồi ngây ra nhìn về phía sân bóng rổ, nơi mấy cậu bạn đang chạy qua chạy lại ném bóng, chiếc lá vàng trong tay cô cũng đang rung lên khe khẽ.

Anh nhìn theo những chiếc lá vàng rơi lững lơ trong không trung, nụ cười rất nhạt, rất nhạt: “Em đã thực sự yêu

Diệu rồi, đúng không? Vì vậy, em đã nhận lời cầu hôn của cậu ấy không phải đơn thuần là vì trái tim của Dục, vì vậy, khi trái tim của Diệu ngừng đập, em mới đau khổ và khủng hoảng như vậy”.

Sự chua xót trong lòng khiến lồng ngực cô như nghẹn lại, ngón tay cứng đờ, chiếc lá vàng trong tay khẽ kêu “tách” một tiếng, run rẩy rơi xuống mặt đất.

Bùi Ưu lại nhẹ nhàng nói:

“Tiểu Mễ, có những người đã ra đi rồi, nhưng, cũng có người còn đang ở bên em... Em có hiểu điều đó không? Anh rất cảm ơn em, thực sự rất cảm ơn em đã yêu và nhớ thương Dục nhiều như vậy... Chỉ có điều, Dục sẽ rất buồn, nếu trên thiên đường, cậu ấy mà nhìn thấy em...”

Tiếng nhạc từ loa phóng thanh vẫn đều đều vọng tới từ phía sân bóng rổ.

Anh và cô vẫn ngồi yên lặng.

Ráng chiều bao trùm mặt đất, vài chiếc lá vàng lác đác, xào xạc rơi trong không trung, mặt đất và trên ghế ngồi trải đầy những chiếc lá vàng.

“Đi xa rồi, là có thể quên được sao?”

Ráng chiều tà tràn ngập cả trong mắt cô, một nỗi buồn sâu lắng.

“Yêu một người nhiều như vậy, nhưng, khi người đó không còn tồn tại trên thế gian này, là có thể quên đi người đó

sao? Là có thể sống vui vẻ bên một người khác sao. Nếu quên người đó đi, hay là chỉ thi thoảng nhớ đến người đó... ở trên thiên đường, người đó liệu có vui vẻ hay không? Thật sự là người đó sẽ không đau lòng ư?..."

Đôi môi nhợt nhạt, trong suốt, đôi mắt vô hồn của cô quay sang nhìn Bùi Ưu.

"Tất cả chỉ là đánh lừa người khác thôi..."

"Tiểu Mỹ, yêu là gì?"

Anh lặng lẽ nhìn bầu trời tươi đẹp.

"..."

"Yêu là hạnh phúc. Bởi vì, yêu một người, nên chỉ cần người ấy vui vẻ, việc gì cũng có thể làm vì người ấy. Muốn người ấy được hạnh phúc, muốn nhìn thấy người ấy cười; khi người ấy cảm thấy hạnh phúc, cũng là lúc người yêu người ấy cảm thấy hạnh phúc... bị người ấy quên đi, không còn tồn tại trong mắt người ấy nữa, tất cả dường như sụp đổ vậy. Nhưng, nếu vì thế mà người ấy không còn vui vẻ nữa, vậy thì người đã ra đi rồi cũng làm sao vui vẻ được..."

Những ngón tay cô đồ dẫn nắm lại.

"Trân trọng tình yêu của em, càng trân trọng hạnh phúc của em. Nếu nhìn thấy em sống hạnh phúc, có người khác yêu em như Dục đã yêu em, thì từ chỗ sụp đổ, cậu ấy cũng sẽ mỉm cười hạnh phúc." Anh nhẹ nhàng nói. "Dục vốn là người như vậy mà."

Con gió chiều lại nhẹ nhàng thổi tới, anh ngược nhìn những đám mây, cả bầu trời như được nhuộm một màu đỏ tía, ánh sáng vẫn vô cùng chói lọi, cũng giống như những đôi cánh của thiên thần vậy.

Những chiếc lá vàng xào xạc.

Trong người anh đang chậm chậm chảy một dòng máu giống như Tiểu Mễ.

Mặt trời lặn về phía tây, những đám mây chiều cũng dần dần tan biến. Cô vẫn yên lặng ngồi trên chiếc ghế dài. Lại một chiếc lá vàng khẽ rơi xuống, nhẹ nhàng đậu trên đôi vai gầy guộc của cô.

Nhìn bóng dáng nhợt nhạt, run rẩy của cô.

Anh khẽ mỉm cười, giúp cô nhặt chiếc lá vàng trên vai, nhẹ nhàng nói: “Trân trọng những người ở bên cạnh, trong tim mãi mãi nhớ về những người đã yêu mình, sau đó, hãy sống thật hạnh phúc”.

Những chiếc lá vàng vẫn lơ lửng bay trong không trung.

Buổi chiều rực rỡ ánh nắng.

Anh yên lặng bước đi.

Trên chiếc ghế dài.

Chỉ còn cô yên lặng ngồi đó.

Một mình.

Nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

* * *

Khi mặt trời nhô lên từ phía đông, lại bắt đầu một ngày mới. Xe phun nước đang chậm chậm chạy trên con đường rợp bóng cây, những giọt nước phun ra, sáng lóng lánh trong ánh mặt trời. Mặt đất ẩm ướt, tươi mới, không khí tràn ngập mùi của lá cây và bùn đất. Rừng cây vang vọng tiếng đọc bài tiếng Anh của sinh viên trong trường, tiếng bình bịch của những quả bóng rổ cũng vang lên, thi thoảng lại có vài bạn chạy thể dục buổi sáng trên đường, cũng có vài bạn vừa tranh thủ ăn sáng vừa bước về phía giảng đường.

Dưới gốc cây to rụng đầy lá vàng.

Trên chiếc ghế dài.

Tiểu Mễ đang ngồi ngây ra ngắm ánh sáng tinh khôi trên bầu trời, sau đó, cô ôm cặp sách lên, sắc mặt bọt bọt như kẻ mất hồn, từ từ đi về phía rừng cây trong ánh sáng chói chang của mặt trời.

Sinh viên đi lại nhộn nhịp trên con đường rừng.

Tiểu Mễ bước đi chậm chậm, cô có chút hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, không nghĩ ngợi gì, mà cũng chẳng nghĩ được gì, tất cả như một mớ bòng bong, là không biết vì sai, hay là đau lòng nữa.

Tiếng nước chảy rào rào từ chiếc xe phun nước, những bông hoa nước cũng không ngừng bắn ra từ đài phun nước

bên đường. Trong ánh nắng ban mai trong suốt, buổi sáng giữa thu bỗng mang theo chút hơi gió lạnh, những chiếc lá vàng vẫn miệt mài bay lượn trong không trung.

Bỗng nhiên.

Cô sững sờ dừng bước.

Dưới một gốc cây um tùm phía xa xa, một người phụ nữ đang đứng đó. Dáng người cân đối nổi lên trong bộ váy công sở màu đen, chuỗi ngọc đeo trên cổ lại khiến nước da của người đó càng thêm nổi bật. Tán lá trên đầu một màu vàng óng, khuôn mặt xinh đẹp kia không chút biểu cảm, đôi môi lạnh lùng toát lên vẻ bực dọc.

Tiểu Mễ đứng sững lại, cho rằng mình đã nhìn nhầm, có thể là ảo giác sau một đêm thức trắng.

Đúng lúc đó, Doãn Triệu Mạn cũng đã nhìn thấy cô.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có mười mấy mét.

Doãn Triệu Mạn lạnh lùng nhìn Tiểu Mễ, từ từ đi về phía cô. Đám sinh viên trên đường đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía bà, rất ít người trong số họ được tận mắt nhìn thấy một phụ nữ đẹp và sang trọng như bà. Vẻ bề ngoài của bà có chút lạnh lùng, nhưng sự sang trọng, cao quý toát ra từ phong thái của bà khiến đám sinh viên không khỏi trầm trồ.

Tiểu Mễ vẫn sững sờ nhìn về phía bà.

Toàn thân cô cứng đờ, chân cô cũng không thể nhúc nhích được nữa. Khuôn mặt trắng bệch của cô đang nhìn từng

bước từng bước của Doãn Triệu Mạn từ từ tiến về phía mình. Đầu óc cô trống rỗng, một cảm giác tắc nghẽn nơi trái tim. Lá vàng vãn vô tư rơi xuống mặt đất. Doãn Triệu Mạn đang đứng trước mặt cô, lạnh lùng nhìn.

Trên con đường râm mát nhiều người qua lại.

Doãn Triệu Mạn lạnh lùng quan sát Tiểu Mẫn.

Đôi môi Tiểu Mễ khê run run, cô muốn nói một điều gì đó, nhưng cũng chẳng nói được câu nào, chỉ đứng ngây ra nhìn bà, mỏng manh, yếu ớt như một linh hồn.

Doãn Triệu Mạn lạnh lùng giơ cao tay lên:

“Bốp!!”

Một cái tát khá mạnh rơi xuống má Tiểu Mễ, tai cô ù đi, nửa người đau tê dại, cái tát mạnh đến nỗi mặt cô lệch hẳn sang một bên, toàn thân run rẩy tới nỗi suýt nữa thì ngã!

“Á!”

Những tiếng kêu thất thanh vang lên trên con đường rợp bóng cây.

Mấy bạn sinh viên nữ đưa tay lên ôm miệng đầy ngạc nhiên, họ không ngờ lại chứng kiến cảnh bạo lực như vậy ngay trong trường. Một số bạn sinh viên nam định lao tới, nhưng, khi họ nhìn thấy, người bị đánh vẫn đứng im chịu trận, không một chút phản ứng, họ lại ngập ngừng đứng lại, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chiếc xe phun nước cũng đang dần biến mất khỏi con đường.

Tiểu Mễ bị tát vẹo cả mặt, má bị đánh bóng rất hằn rõ vết đỏ của mấy đầu ngón tay. Cô vẫn đứng im, run rẩy nhắm mắt lại, cảm giác đau trên da thịt đã qua đi, chỉ có điều, cái hố đen sâu thẳm trong tim cô đang bị giày vò rồi rỉ máu.

Doãn Triệu Mạn nắm chặt tay lại.

Gương mặt bà vẫn không thể hiện một chút cảm xúc nào, ánh mắt vẫn vô cùng lạnh lùng và cao ngạo.

“Đến bệnh viện ngay.”

Bà nói với Tiểu Mễ.

Không, đó không phải là nói, đó là mệnh lệnh.

Tiểu Mễ không ngờ lại có thể nghe thấy những lời đó, toàn thân run rẩy, đầu óc cô rối bời, đôi mắt đầy vẻ lo sợ và hoang mang.

“Hôm nay, ngay bây giờ, đi đến bệnh viện ngay!”

Doãn Triệu Mạn lạnh lùng nói, trong giọng nói có chút ý hận thù. Bà thật không ngờ, cô gái này đã thật sự không tới thăm Diệu, trong khi đó, Diệu của bà lại chờ đợi nó từng giây, từng phút, từng giờ, vậy mà cô ta cũng không buồn bước chân qua cửa phòng bệnh của Diệu.

Diệu càng ngày càng trở nên trầm lặng.

Mặc dù Diệu có uống thuốc, không còn từ chối chữa trị nữa, nhưng, sự trầm lặng dường như đã khiến Diệu trở thành người chết rồi, hơi thở chỉ còn là biểu hiện sự tồn tại của thể xác mà thôi. Bệnh tình càng ngày càng trầm trọng, Viện trưởng

Nhiệm nói rằng, trừ phi đưa ra nước ngoài chữa trị, nếu không, tình trạng này sẽ không thể kéo dài được lâu.

Bà hận đưa con gái này.

Bà mãi mãi không thể tha thứ cho cô ta.

Nhưng...

Bà không nhẫn tâm đứng nhìn con trai của mình đang chết dần chết mòn trong sự cô đơn và trầm lặng...

Lá cây reo xào xạc hai bên con đường râm mát.

Gió thổi mạnh hơn hôm qua.

Đám lá vàng và bụi cát cuộn cuộn bay trong không trung.

Những chiếc lá của cây ngân hạnh.

Hoàng loạn xoay xoay theo chiều gió.

Tiểu Mễ hoảng loạn lắc đầu, cô không biết phải làm thế nào, con đau đầu khiến cô không thể nhận biết rõ ràng bất kỳ vấn đề gì, cô khẽ lùi lại, lại hoảng loạn lắc đầu, cô lại lùi lại, vạt váy trắng bay bay trong gió, cô run rẩy lùi dần từng bước, từng bước.

Doãn Triệu Mạn nghiêm nét mặt lại, giọng nói càng lạnh lùng hơn.

“Cô không muốn đi sao?”

Tiểu Mễ run rẩy, hoảng loạn lắc đầu, cô lại run rẩy bước lùi lại, dường như cô chỉ là một linh hồn lang thang mà ngay cả cơn gió cũng có thể xuyên thấu người cô.

“Nếu như vì những lời nói của tôi hôm trước”, Doãn Triệu Mạn lạnh lùng và ngạo mạn nói, “tôi có thể rút lại”.

“Không...”

Nước mắt lại bắt đầu rơi trên má Tiểu Mễ, đôi môi nhợt nhạt run rẩy, cô đang hoảng sợ và không biết phải làm thế nào. Hãy cho cô thêm một chút thời gian, một chút thời gian nữa thôi, đầu cô đang đau quá, cô không thể nghĩ ra một điều gì cả.

Doãn Triệu Mạn vẫn dăm dăm nhìn cô.

Đám lá vàng vẫn rơi đầy trời, nhẹ nhàng, không chút vương vãn, không chút buồn phiền, không chút lo lắng, chúng cứ vô tư rơi rơi, rơi rơi.

Doãn Triệu Mạn vẫn lạnh lùng nhìn cô.

Sau đó.

Đầu gối bà cong cong.

Bà quỳ xuống.

Quỳ xuống trước mặt Tiểu Mễ.

Hôm đó, trên con đường rợp bóng cây trong trường Thánh Du, tất cả những người đi ngang qua đó đều vô cùng sùng sốt.

Lá vàng rơi phủ đầy mặt đất.

Doãn Triệu Mạn quỳ trên tấm thảm lá vàng, khuôn mặt xinh đẹp của bà phảng phất một nỗi buồn, bà vẫn quỳ trước

mặt Tiểu Mễ. Lá vàng vẫn nhẹ nhàng rơi xuống. Bà lặng lẽ quỳ trước mặt Tiểu Mễ.

Từ giây phút Diệu được sinh ra, bà đã biết đứa con trai của mình sẽ phải chịu một cái chết như bố của nó. Thế là, bà không dành nhiều tình yêu cho con, rất ít khi gần gũi bên con. Chỉ cần không yêu nó, vậy khi nó phải ra đi, bà sẽ không đau khổ quá nhiều. Bà vẫn luôn nghĩ như vậy.

Nhưng, bà đã nhầm.

Bà vẫn vô cùng đau khổ, thậm chí, sự đau khổ đó còn tăng hơn gấp bội. Bởi vì, bà đã nợ con trai mình rất nhiều, bà đã nợ con trai mình rất nhiều tình thương yêu...

Đám lá vàng dưới đất khẽ cuộn bay.

Khuôn mặt trắng bệch, Tiểu Mễ hoảng hốt lao tới.

Cô cũng run rẩy quỳ xuống.

Quỳ xuống trước mặt Doãn Triệu Mạn.

Cô cố gắng dìu Doãn Triệu Mạn đứng dậy, nhưng đôi tay run rẩy của cô dường như không còn chút sức lực nào nữa. Cô hoang mang khóc nức nở trước mặt Doãn Triệu Mạn, vừa khóc vừa nói:

“Cháu xin lỗi,... cháu đi... cháu đi...”

Ánh sáng ban mai rực rỡ ánh vàng.

Người đi đường sững sờ, ngạc nhiên.

Hai hàng cây ngân hạnh lá vàng dọc theo con đường râm mát.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Thảm lá vàng phủ đầy mặt đất.

Đang giữa mùa thu mà.

* * *

Sáng sớm, thảm cỏ xanh trước bệnh viện không có người, đầu ngọn cỏ vẫn đọng lại những giọt sương, sáng lấp lánh, lấp lánh. Ánh nắng chiếu vào những giọt sương đó, ánh lên những sắc màu rực rỡ như cầu vồng, sắc màu rực rỡ ấy hắt cả lên tấm kính trên khung cửa sổ phòng bệnh. Cô y tá đang nhìn Doãn Đường Diệu một cách khó xử. Bác sĩ yêu cầu cậu ấy phải tuyệt đối nằm yên trên giường tĩnh dưỡng, nhưng ngày nào cậu ấy cũng đứng bên cửa sổ, dường như đang đợi gì đó, nhưng dường như chẳng đợi gì cả. Cô muốn đến khuyên nhủ cậu ấy, nhưng sự lạnh lùng toát ra từ con người cậu ấy khiến cô cảm thấy e ngại.

Cô y tá chán nản bước ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn lại Doãn Đường Diệu lặng lẽ đứng bên cửa sổ.

Cậu lặng lẽ nhìn xuống thảm cỏ phía dưới, khuôn mặt hơi nhợt nhạt, đôi môi yếu ớt đầy sắc tím, nhưng thiên sứ màu bạc trên mũi cậu lại đang soi sáng khuôn mặt có phần dịu dàng, tuần tú.

Đôi tay trắng xanh đang nắm lấy song cửa sổ.

Cậu trầm lặng.

Lặng lẽ nhìn xuống thảm cỏ trống trải trước mặt, cậu cứ đứng vậy hồi lâu, thân hình cao lớn đứng bên cửa sổ, dường như không nghĩ gì, cũng không nghe gì hết. Cậu không còn giống như trước đây, không còn nghĩ đến những chuyện không có khả năng xảy ra nữa, cũng không còn nín thở lắng nghe xem có tiếng mở cửa phòng bệnh của mình nữa hay không. Cậu chỉ chìm vào im lặng, dường như thế giới xung quanh không còn có mối liên hệ nào với cậu nữa.

Vì vậy, khi cửa phòng bệnh được mở ra.

Cậu cũng không hề nghe thấy.

Ánh sáng hắt mạnh vào cửa sổ, đứng ở cửa ra vào, Tiểu Mễ cũng bị chói mắt, cô khẽ nheo mắt, trong đầu dường như có hàng vạn ngôi sao đang bay. Không hiểu sao, đôi chân cô bỗng lại khẽ run run, giống như việc cô đến nơi mà trước đây, cô không nên xông vào, mà tất cả cũng chỉ vì sự đường đột đó của cô, nên mọi thứ đã bị thay đổi rất nhiều.

Doãn Đường Diệu vẫn đứng bên cửa sổ.

Cậu quay lưng về phía cô.

Ánh sáng rực rỡ bao quanh người cậu, chói sáng đến nỗi ai cũng phải nheo mắt lại. Sáng chói nhưng lạnh lùng, một sự lạnh lùng trầm lặng, dường như cậu và cô đã không ở trong cùng một thế giới. Trái tim cô thất lại, ánh nắng vàng trên người cậu ấy giống như hình ảnh lúc Dục ra đi, giống đến nỗi cô không thể nào cầm lòng được.

Cô đứng ngậy ra đó nhìn cậu.

Bỗng phát hiện ra, mái tóc màu sợi dây của cậu ấy đã được nhuộm lại thành màu đen, khí phách ngổ ngáo, ngoan cố trên người cậu ấy cũng không còn nữa. Từ phía sau lưng cậu, chỉ thấy sự trầm lặng mà lạnh lùng, cô đơn.

Thế là, trái tim cô bỗng đau nhói.

Khi Doãn Đường Diệu từ từ quay người lại, một cơn gió nhẹ thổi vào phòng từ cửa ra vào, cậu nhìn thấy cô đang đứng đó, không biết đã đứng bao lâu rồi. Cô ngậy người nhìn cậu, dường như không quen cậu, đôi mắt trở nên nhẹ bồng, dường như vừa khóc xong, trên má có vài vết nước mắt, viền mắt sưng đỏ khiến bàn tay buông thõng bên người cậu bất giác nắm chặt lại.

Cậu lạnh lùng nhìn cô.

Cũng giống như hàng trăm, hàng nghìn những giấc mơ giống nhau, nhưng mỗi lần chẳng qua cũng chỉ là giấc mơ.

Gió nhẹ nhẹ thổi, lay động cánh cửa phòng bệnh.

Những ngón tay cậu cứng đờ trong nắm đấm, hơi đau, nỗi đau ấy và sự yếu ớt lộ rõ trong đôi mắt cô khiến cậu cuối cùng cũng đã tin, thế là, toàn thân cậu bắt đầu cứng đờ mà run rẩy.

“Em...”

Giọng cậu hơi khàn khàn, đôi mắt vừa sáng bừng lên, rồi sau đó, dần dần, nó lại trở về trạng thái cô đơn.

Những chiếc lá vàng vẫn rơi bên ngoài cửa sổ, ánh nắng ban mai lách qua những chiếc lá vàng rơi, chiếu vào

cửa sổ, không khí có mùi hương của tiết trời giữa thu, lành lạnh, man mát.

Đoãn Đường Diệu nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Cậu nhìn cô, đôi mắt lộ rõ vẻ đau khổ. Nhẹ nhàng, bàn tay cậu đưa lên, xoa nhẹ lên má cô, lòng bàn tay cậu xoa xoa lên vết thương đỏ trên má cô, buồn rầu nói:

“Có ai đã đánh em sao?”

Tiểu Mễ thoáng chút hốt hoảng, cô đưa tay lên che má, lắc đầu thật mạnh rồi mỉm cười:

“Không... không có...”

Cậu chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên nhớ đến người mẹ vẫn nhắm mắt túc trực bên cậu đã đi đâu từ sáng sớm vẫn chưa về. Hóa ra là vậy, là như vậy sao, vì vậy cô ấy mới đến đây, vì vậy không phải là, cuối cùng cô ấy đã nhớ đến cậu. Đôi mắt cậu lại càng trở nên u tối, trầm lặng hơn.

Rất lâu sau đó.

Cậu lặng lẽ nhìn cô, nói:

“Thời gian vừa qua, anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh mới phát hiện ra rằng, anh đối xử rất tệ với em.”

Những ngón tay cậu đang mềm mại đặt lên trán cô.

“Anh thường xuyên cốc vào đầu em, dù vui hay không vui, đều thích cốc vào đầu em. Nhìn thấy em xuýt xoa kêu đau, không hiểu vì sao, trong lòng anh cảm thấy rất vui.” Cậu cười

lạnh lùng, “Có phải là lần nào anh cũng gõ rất đau, nhưng em đều không dám nói?”.

Những ngón tay mềm mại của cậu lại nhẹ nhàng lướt trên trán cô, trái tim cô lại khê run lên, đôi mắt phân rõ lòng trắng lòng đen kia đang được bao phủ bởi một lớp mây mù.

“Anh nói là anh không so đo, nhưng lại là người rất hay so đo, chỉ cần em ngồi thần thờ, liền hận một nỗi không thể lười em quay trở về, chỉ cho phép em được nhìn anh, chỉ nghĩ đến anh, vì vậy thường biến bầu không khí đang tươi đẹp trở nên vô cùng bi thảm.”

Doãn Đường Diệu cười đau khổ, rất nhẹ, bàn tay anh rời khỏi trán cô.

“Vì vậy...”

Cậu lại chăm chú nhìn cô.

“... Em không muốn gặp lại anh nữa, đúng không?”

Mặt trời đã lên cao.

Ánh nắng chói chang chiếu vào trong phòng, bức tường trắng như tuyết, trần nhà trắng như tuyết, hai cái bóng mờ mờ in trên sàn nhà.

Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nhìn Doãn Đường Diệu.

Một làn sương mỏng đang che phủ đôi mắt cô, ướt ướt, long lanh:

“Xin lỗi...”

Một giọt nước mắt từ hàng mi dưới của cô rơi xuống.

Đoãn Đường Diệu lại bị khuấy động, cậu vươn người về phía trước, lại muốn đưa tay lên lau nước mắt cho cô, nhưng, đôi tay cậu dừng lại giữa chừng, hồi lâu, cậu rút tay về.

“Tại sao, em lúc nào cũng chỉ nói từ xin lỗi?”

“Em...”

“...”

“Em rất nhớ anh, rất nhớ anh... nhưng...”, hàng lông mi ướt đẫm nước mắt, cô khe khẽ run lên, “... không dám gặp anh...”.

Một thoáng im lặng.

Đôi mắt cậu cũng hơi ươn ướt.

“Vậy thì, điều em nói hôm đó là sự thật ư?”

Càng nhiều những giọt nước mắt căm lặng rơi xuống, cô run rẩy gật đầu.

Cậu mỉm cười.

Cậu mỉm cười với cô, như nụ cười hồn nhiên của một đứa trẻ. Chỉ cần cô đã thực sự yêu cậu, vậy là đủ rồi. Được gặp cô, chính là món quà mà ông trời dành cho cậu, nếu như không gặp được cô, cũng có thể cậu không có nhiều niềm vui như vậy, cả hạnh phúc và nỗi buồn nữa.

“Cảm ơn em.”

Cậu nói, đôi môi tím nhợt lại nở một nụ cười.

Sau đó, cậu không nói gì nữa, chỉ lặng yên ngồi nhìn cô, nhìn cô như thể sau này, cậu không còn cơ hội để nhìn cô lần nữa vậy.

Thời gian chậm chậm trôi đi.

Phòng bệnh yên tĩnh tới nỗi dường như chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người.

Tiểu Mễ cố gắng thu hết những giọt nước mắt lại, hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Nghe nói ở nước ngoài, y học có nhiều bước phát triển mới, bệnh của anh chắc chắn sẽ được chữa khỏi, đúng vậy không?”.

“Có ý nghĩa gì đâu?” Cậu lặng lẽ nói.

Cô sưng người.

“Cứ cho rằng có thể chữa được, thì cũng chỉ kéo dài thêm một, hai năm, có thể chết bất cứ lúc nào, thời gian còn lại trên thế gian này dài hay ngắn, thì cũng có ý nghĩa gì đâu?”

“Mẹ của anh rất yêu anh.”

Cậu lạnh lùng cong môi lên: “Anh biết... nhưng, mẹ vẫn đẹp như vậy... nếu anh ra đi, mẹ có thể bắt đầu một cuộc sống mới”.

Cô ngạc nhiên đến sưng sò, sau đó, một cơn đau nhói khiến giọng nói của cô trở nên run rẩy: “Anh đang nói gì vậy... Anh có biết sự đau khổ đó không? Anh có biết sự đau khổ khi nhìn người thân của mình ra đi mà mình không làm gì được không?... Nó giống như việc trái tim đã bị đem đi mất, nó

giống như việc cả thế giới đã bị nổ tung... Sự đau khổ và mất mát đó, cho dù sau này có hạnh phúc bao nhiêu cũng không có cách nào bù đắp nổi”.

Doãn Đường Diệu lại im lặng nhìn cô.

“Vì vậy, em mới mãi mãi không quên được người đó.”

Giọng của cậu rất nhẹ, nhẹ đến nỗi từng câu, từng chữ dường như không liên quan tới cậu, dường như chẳng có thứ gì có ý nghĩa nữa rồi. Sự cô đơn và thờ ơ đó như một chiếc búa nặng nề mà lạnh lùng gõ mạnh vào trái tim của Tiểu Mễ!

Cô đang rất sợ.

Cô thật sự rất sợ.

Cô bỗng hiểu được sự lo lắng của Bùi Ưu và bà Doãn. Sự lo lắng giống như họ đang khiến toàn thân cô run lên. Lúc này đây, cô thà rằng được nhìn thấy cậu hung dữ, ngang ngạnh, hay cáu giận như ngày xưa, điều đó ít nhất cũng chứng minh, cậu còn đang sống. Sự lạnh lùng của cậu bây giờ dường như đã đem cậu đi rất xa cô rồi.

Ánh nắng vẫn chiếu rọi qua ô cửa sổ.

Cô run lên, dường như đang đắm chìm trong một nỗi lo lắng lớn, cô hỏi cậu:

“Phải làm thế nào?”

Cậu yên lặng, dường như không nghe thấy tiếng cô.

Cô nắm lấy cánh tay cậu, ngẩng mặt lên, nước mắt lại lăn tăn rơi: “Phải làm thế nào thì anh mới có thể sống vui vẻ được?”.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Em để ý đến điều đó ư?” Cậu khẽ hỏi.

Cô gật đầu rất mạnh.

Nước mắt lăn dài trên má cô, sau đó rơi xuống lớp ga trải giường trắng muốt.

“Đừng khóc nữa...” Cuối cùng, cậu vẫn nhẹ nhàng đưa tay lên, lau hết những giọt nước mắt trên má cô. “Em không cần phải áy náy, nếu như không gặp em, căn bệnh này cũng khiến anh phải sớm ra đi.”

Đôi môi khẽ nở nụ cười, cẩn thận lau nước mắt cho cô.

“Anh thực sự rất vui vì đã được gặp em, như vậy, cho dù phải đến một thế giới khác, cũng có rất nhiều kỷ niệm để nhớ.”

“Không phải là áy náy!” Cô lại khóc, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn. “Nếu chỉ là áy náy, em có thể giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi sau đó lại ở bên anh, cũng giống như trước đây, em có thể lừa dối anh, em có thể giả bộ rất tốt. Nhưng...”

Doãn Đường Diệu vẫn chăm chú nhìn cô.

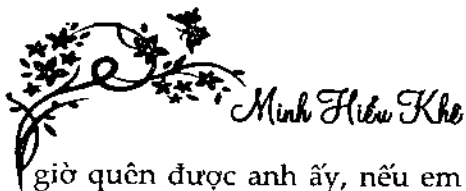
Cô vừa khóc vừa nói: “Em đã yêu anh mất rồi...”.

Đôi môi tím tái tới mức kinh sợ.

Cậu khẽ nín thở.

Những ngón tay trắng bệch đang run run.

“Bởi vì em đã yêu anh, nên em không thể giả vờ đóng kịch được nữa, nếu trong trái tim em chỉ có anh ấy, không bao

giờ quên được anh ấy, nếu em chỉ mang đến cho anh sự tổn thương, không ngừng làm tổn thương anh”, những giọt nước mắt long lanh như những ánh sao, cô vẫn đang nức nở, “vậy thì em sao có thể ở bên anh được?”.

Cậu ôm chầm lấy cô.

Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Để cô ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay cậu, nhẹ nhàng hít thở trên mái tóc ngắn mượt mà của cô, nhắm mắt lại, máu đang cuộn cuộn chảy trong tim, cổ họng tắc nghẹn, mãi lâu sau, cậu mới có thể nói:

“Tiểu Mễ, em biết rằng anh yêu em... anh rất yêu em, vì vậy, anh không để ý đến việc trong trái tim em còn có người con trai khác... Chỉ cần em ở bên anh... anh đã cảm thấy rất hạnh phúc.”

Cậu nhẹ nhàng siết lấy cô.

Toàn thân cô vẫn đang run rẩy trong tiếng khóc.

Cậu siết chặt lấy cô, đau khổ nói:

“Nhưng... rồi anh sẽ phải ra đi... có khi phải ra đi rất sớm... đôi khi, anh muốn bắt chấp tất cả để giữ em ở lại bên anh... có khi, anh lại nghĩ rằng nên để em ra đi... như vậy, khi anh mất đi, em sẽ không đau buồn... phải làm thế nào đây... rốt cuộc, anh phải làm thế nào đây...?”

Cô cự mình ra, ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn đẫm lệ.

“Không được chết...”

Cậu đau khổ im lặng nhìn cô.

Những giọt nước mắt vẫn đang long lanh trong mắt cô, cô đưa tay lên lau chúng đi, sau đó, cô cố gắng cong môi lên, nở một nụ cười:

“Em xin anh... anh phải sống...”

Doãn Đường Diệu nín thở nhìn cô, đôi môi cậu vẫn tím tái, giọng nói khàn khàn: “Nếu như, anh cầu xin em ở lại bên anh, không bao giờ rời xa anh thì sao?”.

“Nếu vậy, anh sẽ sống phải không?”

“Nếu như đúng như vậy...”

Cô chăm chú nhìn cậu, đôi mắt cô ánh lên thứ tình cảm yếu đuối mà phức tạp, nụ cười trên môi có phần nhợt nhạt và trong suốt. Cô nhẹ nhàng nói với cậu:

“Vâng.”

“Thật vậy không?”

Đôi mắt cậu cũng đang ngân ngấn nước.

“Thật.”

Cô nhẹ nhàng nói, ánh nhìn vẫn uơn ướn nước mắt, thế nhưng, cô vẫn đang cố gắng mỉm cười, không để những giọt nước mắt trên khóe mi rơi xuống.

“Em sẽ ở bên anh, khi anh còn sống, sẽ sống ở bên anh, khi anh ra đi, em cũng sẽ ra đi cùng anh.”

Doãn Đường Diệu khẽ sưng người lại: “Không...”.

“Nếu những người em yêu đều bỏ em mà ra đi, vậy thì, em thà rằng ra đi trước còn hơn.” Cô lặng lẽ nói.

Doãn Đường Diệu sững người, thần thờ nhìn cô: “Nhưng, anh muốn em tiếp tục sống vui vẻ...”.

“Em cũng muốn anh tiếp tục sống vui vẻ...” Cô cũng thần thờ nhìn cậu. “Được ở bên anh, em sẽ ngày càng yêu anh hơn, nếu như anh cũng đi rồi, vậy thì, sao có thể tiếp tục sống vui vẻ đây...”

Thiên thần trên mũi hắt lên thứ ánh sáng bằng bạc đầy đau khổ.

Cậu thêu thảo nói:

“Vậy thì, đợi khi nào anh ra đi, em hãy quên anh đi là được rồi.”

Tiểu Mễ lại cười, cười đến độ ngây ra, trên tấm ga trải giường màu trắng, viên kim cương trên tay cô sáng lấp lánh, lấp lánh.

Hàng nghìn hàng vạn những tia nắng.

Phòng bệnh tràn ngập ánh nắng.

Vàng rực rỡ.

Ánh nắng chói chang kèm theo một chút lạnh lạnh.

Doãn Đường Diệu nhìn cô, khuôn mặt càng lúc càng nhợt nhạt, đôi môi tím ngắt, yếu ớt đang mím chặt.

Cậu bỗng nói:

“Em đi đi...”

Cô sưng người, nhìn cậu đầy khó hiểu.

“Em đi đi!” Cậu lại nhẹ nhàng nhắc lại lần nữa. “Anh không cần em ở bên anh, em đi đi...” Giọng nói rất nhẹ, rất nhẹ, dường như chỉ khe khẽ vang lên trong lòng, trong căn phòng bệnh trắng như tuyết, câu nói ấy cứ liên tiếp vọng lại.

“Em đi rồi, anh sẽ ra đi sao?”

Tiểu Mễ thần thờ hỏi.

“Anh yêu em.”

Doãn Đường Diệu khẽ trả lời cô.

“Vì yêu em, nên anh sẽ không ra đi, đúng không?”

“... Đúng vậy.”

“Được, vậy em sẽ đợi anh.”

“Đợi bao nhiêu lâu?”

“Chỉ cần anh không ra đi, em sẽ mãi mãi đợi anh.”

“... Nếu như, anh ra đi thì sao?”

“Vậy thì em sẽ không đợi nữa. Em sẽ quên anh, cho dù trên thiên đường hay dưới địa ngục, em sẽ vĩnh viễn quên anh, một chút ký ức về anh cũng không có.”

“... Tại sao vậy?”

“Bởi vì em hận anh.” Cô khẽ nói.

Ánh sáng lặng lẽ.

Những chiếc lá vàng vẫn rơi bên ngoài cửa sổ.

Bầu trời trong xanh.

Nền nhà của phòng bệnh in rõ bóng của hai người đang ngồi bất động.

Đôi môi Doãn Đường Diệu đang tím lại, đôi mắt u tối, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh giá của cô, nắm lấy tay cô, nắm rất chặt, rất chặt.

Viên kim cương vẫn sáng lấp lánh trên ngón tay cô.

Cậu nhìn cô.

Cô cũng đang nhìn cậu.

Yên tĩnh, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thiên sứ nhỏ nhỏ bằng bạc đang phát ra những tia sáng lấp lánh trên mũi cậu.

* * *

Giữa thu.

Lá cây ngoài cửa sổ đã nhuộm màu vàng.

Bãi cỏ trước bệnh viện cũng tràn ngập lá vàng rơi.

Những cơn gió nhẹ nhẹ.

Ánh nắng rực rỡ, chói chang.

Bùi Ưu lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế dài cạnh bãi cỏ.

Những chiếc lá trên cây đã rụng gần hết, một chiếc lá vàng bay theo gió, rơi xuống đầu gối anh. Đôi tay dài của anh đang cầm một búp bê thiên thần bằng vải bông, đôi cánh của thiên thần không biết được làm từ chất liệu gì, trong suốt, mong manh, lấp lánh.

Anh thần thờ ngối nhìn con búp bê thiên thần, đang nghĩ ngợi gì đó, ánh mắt vô cùng ấm áp, đôi môi yên lặng dường như cũng đang phảng phất một nụ cười.

Không biết từ lúc nào.

Có người ngối xuống cạnh anh.

Thành Viện cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ ngối nhìn anh, mãi cho tới khi anh giật mình quay sang, cô mới mỉm cười cất tiếng chào anh: “Thời tiết hôm nay đẹp quá”.

“Sao em không đi học.”

Thành Viện hít một hơi thật sâu: “Trời đẹp thế này, bỗng nhiên lại muốn bỏ một buổi học. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên, em cố tình bỏ học đấy”.

Bùi Ưu mỉm cười.

Anh không nói thêm gì nữa.

Ánh nắng phản chiếu trên tấm kính tòa nhà bệnh viện.

Những tia sáng vô cùng chói mắt.

Con búp bê thiên thần trong tay anh cũng phát ra những tia sáng lấp lánh.

Thành Viện cúi nhìn con búp bê thiên thần trong tay anh, nói: “Hôm sinh nhật Tiểu Mễ, thực ra, anh đã sớm chuẩn bị quà cho cô ấy, đúng không?”.

Anh sống người.

“Đã chuẩn bị quà rồi, tại sao lại không tặng cô ấy?” Cô khẽ hỏi.

Ánh mắt của anh lại lặng lẽ rơi lên người con búp bê thiên thần, có chút thần thờ, đôi cánh trong suốt của thiên thần vẫn phát ra những tia sáng lấp lánh, chiếu sáng nụ cười dịu dàng trên môi anh.

“Anh thích Tiểu Mễ, đúng không?” Thành Viện chăm chú nhìn anh.

Bùi Ưu lặng lẽ đứng dậy.

Rời khỏi chỗ ngồi.

Trên chiếc ghế dài, Thành Viện ngồi ngây ra nhìn theo anh, cô cứ nghĩ rằng anh sẽ nói điều gì đó, nhưng anh lại không nói một lời nào cả, cứ lặng lẽ rời đi, lặng lẽ bước vào trong bệnh viện.

Những chiếc lá vàng vẫn nhẹ nhàng rơi trong gió.

Ánh nắng vàng rực rỡ.

Thế giới ấm áp, vàng rực rỡ.

Phản kết

Hai năm sau.

Một buổi sáng mùa xuân.

Không gian ngào ngạt hương thơm của hoa, trên bãi cỏ xanh mượt, từ đài phun nước những tia nước bay cao trong không trung, những bông hoa nước trong suốt, tiếng nhạc du dương, vườn hoa phía sau bệnh viện giống như một vườn trẻ vô cùng sôi động và vui tươi.

Một đám các em nhỏ mặc quần áo bệnh nhân đang vây quanh một cô gái mặc váy trắng, mái tóc cắt ngắn, hớn hờ thì nhau hỏi cô:

“Chị ơi, có thiên thần không hả chị?”

“Thiên thần trông sẽ như thế nào ạ? Bọn chúng đều có cánh ư?”

“Chị ơi, chị được nhìn thấy thiên thần chưa?”

“Có thể cùng chơi với thiên thần không?”

“Thiên thần có thích ăn khoai tây chiên và đùi gà rán không?”

...

Cô gái mặc váy trắng ngồi giữa các em nhỏ, chia những chiếc kẹo xinh xắn mà cô mang tới cho chúng, sau đó chớp chớp mắt suy nghĩ, rồi mỉm cười nói:

“Chị đã nói với các em nhiều lần rồi mà, tất nhiên là có thiên thần chứ, trên thế giới này, có rất nhiều, rất nhiều thiên thần đấy!”

“Thật không hả chị?” Một cô bé mũm mĩm húng chí hét lên.

“Ừ!” Cô gái mặc váy trắng gật đầu, sau đó nói một cách bí mật: “Chị tiết lộ cho các em một điều bí mật...”.

“Oa! Chị ơi, chị nói nhanh lên!”

“Thiên thần rất thích mỉm cười, và thiên thần rất thích mặc quần áo màu trắng.”

Lũ trẻ quay sang nhìn nhau, ngạc nhiên há hốc miệng, chúng cùng đồng thanh nói: “Trời ơi, chúng em đều mặc quần áo màu trắng này!”. Quần áo đồng phục bệnh nhân của bệnh viện này là màu trắng.

Đôi mắt của cô gái mặc váy trắng sáng lên như hai vì sao.

“Các em có thích mỉm cười không?”

“Tất nhiên rồi ạ!”

Đám trẻ ngay lập tức đều cười rất tươi.

“Vì vậy, mỗi em đều là một thiên thần! Là những thiên thần đáng yêu nhất, tất cả mọi người đều yêu mến những thiên thần như các em...”

Đám trẻ vui mừng reo vang.

Những bệnh nhân và y tá đứng gần đó cũng nhìn bọn trẻ mỉm cười.

“Chị ơi, chị cũng là thiên thần phải không ạ?” Một cô bé tóc tết bím đang vâng vặc vấy hỏi. Cô gái là nhân viên tình nguyện của bệnh viện, vừa xinh đẹp lại vừa gần gũi, thường đến đây chơi với chúng, tất cả bọn trẻ đều rất yêu quý cô ấy.

“Chị cũng không biết nữa.” Cô gái mặc váy trắng lè lưỡi.

Bọn trẻ ngạc nhiên kêu lên: “Tại sao ạ? Sao chị lại không phải là thiên thần?”.

“Bởi vì chị đã làm những việc xấu.”

Một cậu bé gầy gò chột lo lắng nói: “Em cũng đã từng làm việc xấu, hôm nay em đã tè dầm ra giường, vậy, em... cũng không phải là thiên thần ư?...”.

Cô gái mặc váy trắng vội ôm cậu bé vào lòng, vỗ vỗ vào lưng cậu, an ủi: “Ngoan nào, đó không phải là việc xấu. Mà cứ cho là em đã làm việc xấu, nhưng sau đó biết sửa chữa, cũng có thể trở thành thiên thần cơ mà...”.

“Có thật không ạ?” Cậu bé đưa tay lên lau nước mắt.

"Đúng vậy." Cô gái mặc váy trắng lau khô nước mắt cho cậu bé.

"Vây anh ấy có phải là thiên thần không?" Cô bé tóc tết bím chỉ về phía đám trẻ đang tập trung cạnh đài phun nước và nói. "Anh ấy cũng mặc áo màu trắng, nhưng anh ấy không thích cười!".

Những đám mây trắng mỏng trên bầu trời xanh trong.

Khi cô nhìn theo hướng tay chỉ của cô bé, một luồng ánh sáng bất chợt làm cô chói mắt, chiếc váy trắng của cô khẽ bay trong gió, từ đài phun nước những bông hoa nước bay tới làm ướt cả vạt váy của cô. Cô khẽ nheo mắt, trong ánh nắng vàng rực rỡ, một đám các em nhỏ đang vui vẻ đùa nghịch quanh một chàng trai cao lớn.

"Anh ấy mới không phải là thiên thần!" Một bé trai khác lại nói. "Anh ấy rất hung dữ, một lần, Tiểu Bằng sợ tiêm, anh ấy bèn giữ chặt cậu ấy ở trên giường, để cho bác sĩ tiêm bạn ấy."

"Nhưng...", một bé trai ngượng đỏ cả mặt, "Lần trước, em bị ngã khi chạy chơi trên bãi cỏ, anh ấy lại bế em về phòng".

"Anh ấy rất đẹp trai mà!" Cô bé mồm mồm lại cất giọng thán phục.

Gió xuân thổi tung mái tóc ngắn mượt mà của cô, cô lặng lẽ nhìn về phía chàng trai đang đứng cạnh đài phun nước, hơi thở của cô bỗng trở nên rất nhẹ. Trong hơi thở nhẹ nhàng ấy, có

đôi khi, cô nghĩ rằng đó là Dục ở trên thiên đường, nhưng, khi hơi thở trở nên nhẹ hơn, cô lại khe khẽ mỉm cười. Dục đã không còn nữa, người cô chờ đợi chính là cậu ấy...

"A, trên mũi anh ấy có đeo khuyên hình một thiên thần đấy!"

"Đúng vậy, thật vậy đấy! Thiên thần bằng bạc, hình như có thể phát sáng đấy!"

"Chắc anh ấy cũng là thiên thần..."

"Nhưng anh ấy rất hung dữ mà!"

"Anh ấy cũng rất tốt mà..."

"Đẹp trai quá, giống như những chàng hoàng tử trong truyện tranh mà mẹ cho tớ đọc ấy..."

Trong ánh sáng.

Những tia nước vẫn bay trên không trung rồi rơi xuống.

Trong suốt.

Những bông hoa nước lấp lánh.

Chiếc khuyên hình thiên thần sáng lấp lánh trên mũi, nét mặt Doãn Đường Diệu không lộ chút cảm xúc, cậu đứng nhìn đám trẻ đang vui vẻ nô đùa xung quanh mình.

Trong không gian dường như có những âm thanh rất tĩnh lặng.

Dần dần.

Cậu bỗng nhiên sững lại, bên tai cậu có những tiếng khe khẽ, dần dần, cậu ngẩng đầu nhìn về phía đài phun nước...

Những bông hoa nước vui vẻ nhảy múa như tạo thành một khúc hát:

...

Có thể em cũng không hiểu được

Từ sau khi em nói lời yêu anh

Những vì sao trên bầu trời của anh đều sáng lấp lánh

...

Anh nguyện sẽ biến thành

Thiên thần mà em yêu trong câu chuyện cổ tích

Dang rộng đôi tay như đôi cánh, che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ

Có một kết thúc hạnh phúc và vui vẻ

Như trong những câu chuyện cổ tích

...

Những bông hoa nước trong suốt khẽ bay lên, những vòi phun nước yên lặng. Trên bầu trời trong xanh kia, ánh mặt trời nhẹ nhàng xuyên qua những đám mây trắng mỏng manh, những tia nắng vô cùng ấm áp, nó giống như những nụ cười ấm áp mà mãi mãi không bao giờ quên được.

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

Áo sơ mi của cậu cũng có những ánh sáng nhàn nhạt.

Gấu váy của cô khẽ tung bay.

Hơi thở trở nên trong suốt và sáng lấp lánh, sau đó, nụ cười lại nở trên những bông hoa mùa xuân. Hai người cứ đứng như vậy nhìn nhau, giữa họ, một chiếc cầu vồng rực rỡ xuất hiện trong ánh sáng tươi đẹp.

...

Anh nguyện sẽ biến thành

Thiên thần mà em yêu trong câu chuyện cổ tích

Dang rộng đôi tay như đôi cánh, che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ

Có một kết thúc hạnh phúc và vui vẻ

Như trong những câu chuyện cổ tích

...

Anh nguyện sẽ biến thành

Thiên thần mà em yêu trong câu chuyện cổ tích

Dang rộng đôi tay như đôi cánh, che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ

Minh Hiếu Khê

Có một kết thúc hạnh phúc và vui vẻ

Như trong những câu chuyện cổ tích

...

Cùng nhau viết lên kết thúc của chúng mình

...

Lời tác giả

Đôi khi, tôi thường hay nghĩ tới những điều rất đáng sợ. Nếu như người thân yêu nhất của tôi ra đi, tôi sẽ như thế nào, tôi sẽ phải làm những gì? Quả thật là rất đáng sợ, chỉ nghĩ đến đó thôi, tôi đã vô cùng lo lắng. Nhưng, cũng có lúc, tôi lại cảm thấy, có thể có những chuyện không thể nào trốn tránh được, cũng sẽ có những việc tự nhiên xảy ra. Nếu người thân yêu nhất của tôi rời xa tôi, chỉ còn lại mình tôi cô đơn, tiếp tục sống, đó là một điều vô cùng đáng sợ...

Vì vậy, tôi mới viết câu chuyện này.

Trước khi viết, khi trong đầu tôi còn đang hình thành ý tưởng, tôi cứ nghĩ, cứ nghĩ rồi òa lên khóc. Trước đây, cứ cho rằng, “Sôi nổi như bài hát” đã khiến tôi rơi nước mắt đủ rồi, nhưng, quá trình từ khi cấu tứ cho tới khi viết thành lời, cuốn tiểu thuyết này đã khiến nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi. Có thể là do tôi đã quá lo lắng chẳng, tôi đã thật sự lo sợ rằng,

một ngày nào đó, tôi cũng giống như Tiểu Mễ, cũng mất đi người thân yêu nhất của mình.

Khi viết cuốn tiểu thuyết này, tôi đã rất mâu thuẫn, tôi bỗng cảm thấy mình hạnh phúc quá, bởi những người tôi thương yêu vẫn đang ở bên tôi, sau đó tôi lại dần dần bị rơi vào cảm giác lo sợ, sợ rằng nếu hạnh phúc kia mất đi, liệu tôi có đau khổ hơn không.

Ha ha, tôi là người khéo lo trời sập phải không nào?

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em chắc chắn là một câu chuyện hạnh phúc, bởi vì, khi người thân yêu nhất của Tiểu Mễ ra đi, đã để lại cho cô ấy một điểm tựa, để cô ấy có lý do và hy vọng tiếp tục sống, hơn nữa, vẫn có người tiếp tục yêu cô ấy.

Tôi thường xuyên nói với người tôi yêu rằng, anh không được quên em, chỉ được yêu một mình em, cho dù sau này em chết đi, anh cũng tuyệt đối không được yêu người con gái nào khác, suốt đời này, cả kiếp sau nữa, anh chỉ được yêu một mình em thôi. Anh thường mỉm cười nhận lời tôi, nói, được. Sau đó, tôi lại rất buồn, không biết rằng, nếu tôi thực sự ra đi trước, liệu anh ấy có thích người con gái nào khác không?

Khi viết cuốn tiểu thuyết này, tôi vẫn cứ vấn vương nghĩ về điều đó.

Khi người thân yêu của bạn ra đi trước bạn, hoặc giả bạn ra đi trước, người ở lại sẽ phải làm thế nào. Sẽ không thể vui vẻ

và hạnh phúc nữa sao? Thực ra như vậy sẽ rất tàn khốc và lạnh lùng. Khi viết đến những chương cuối, tôi bỗng dần dần hiểu ra rằng, cần phải trân trọng những người đang ở bên mình, trong lòng mãi mãi nhớ về những người đã yêu mình, rồi sau đó, hãy tiếp tục sống một cách hạnh phúc.

Mặc dù trong lòng vẫn còn chút day dứt, nếu như sau khi tôi ra đi, anh ấy lại yêu một người con gái khác, nhưng, dù sao điều đó cũng tốt hơn là để anh phải đau khổ suốt quãng đời còn lại.

Thế là, tôi viết một kết thúc tốt đẹp cho cuốn tiểu thuyết.

Ha ha, mỗi khi viết tới đoạn kết, tôi thường hay do dự, hay là mình viết một kết thúc buồn là được rồi. Các bạn có biết, tôi đã định viết phần kết thúc như thế nào không? Để Tiểu Mễ không may mất đi, trái tim của cô ấy lại hiến tặng cho Diệu, sau đó, cô ấy thực sự biến thành thiên thần, vui vẻ ở bên Dục trên thiên đường, còn Diệu lại thay Tiểu Mễ tiếp tục sống.

Kết thúc như vậy phải chăng sẽ sát với tiêu đề hơn?

Thế là, khi tôi kể về dự định ấy cho một người bạn, cô ấy nói, nếu kết thúc theo cách của tôi, cô ấy sẽ không thể tiếp tục sống được nữa. Tôi đã rất kinh ngạc. Cô ấy đã nói, bạn trai đầu tiên của cô ấy cũng ra đi vì một tai nạn, lúc ấy, cô ấy đau khổ đến nỗi chỉ muốn tự tử để đi theo anh ấy, nhưng bây giờ, cô ấy đã có bạn trai khác.

Tôi liền viết một kết thúc cho tiểu thuyết như các bạn đã đọc. Vẫn là sự đoàn viên theo lẽ thông thường thôi, bệnh tim

của Diệu đã được chữa khỏi, từ đó, cậu ấy và Tiểu Mễ sống hạnh phúc bên nhau. Một kết thúc buồn sẽ lấy thêm được nhiều nước mắt, nhưng dù sao, hạnh phúc một chút vẫn tốt hơn, viết văn chẳng phải là mang hạnh phúc đến cho mọi người sao?

Quả thực là rất hạnh phúc.

Ha ha, đặc biệt là khi tôi đang viết, tôi phát hiện ra những người yêu quý tôi vẫn đang rất yêu tôi, vẫn đang ở bên cạnh tôi, chúng tôi vẫn rất vui vẻ.

Chúng tôi cũng đang rất hạnh phúc.

Nếu khi đọc cuốn sách này, bạn cảm thấy hơi buồn, vậy hãy trân trọng những người đang ở bên bạn. Được ở bên những người thân yêu, có thể ngang ngạnh, bướng bỉnh với người ấy, có thể cáu giận vì người ấy, nhưng, bạn hãy nhớ rằng, bạn đang là người hạnh phúc, hãy trân trọng hạnh phúc ấy.

Tôi xin đặc biệt cảm ơn một người bạn của tôi, đó chính là Lạc Lạc. Mỗi khi viết xong một phần của cuốn *Sẽ có thiên thần thay anh yêu em*, tôi lại đưa cho cô ấy đọc, sau đó yêu cầu cô ấy viết cảm tưởng, đưa ra những kiến nghị cần sửa chữa. Hi hi, tôi đã chiếm dụng của cô ấy rất nhiều thời gian và công sức, xin được chân thành cảm ơn bạn...

Cuối cùng, tôi xin được cảm ơn sự động viên và ủng hộ nhiệt tình của các bạn độc giả trong suốt thời gian qua, vì những câu chuyện của tôi, cũng vì các bạn, tôi sẽ tiếp tục cố

gắng. Hy vọng rằng, các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ tôi, tôi cũng mong rằng mình sẽ không khiến các bạn thất vọng.

Tôi yêu các bạn.

Hiếu Khê

Một buổi sáng trong ký túc xá

Ngày 30 tháng 3 năm 2005

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Tel: (84-4) 3716 1518 - (84-4) 3716 1190

Fax: (84-4) 3829 4781

Email: nxbvanhoc@hn.vnn.vn

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Tel: (84-8) 3846 9858 - (84-8) 3848 3481

SẼ CÓ THIÊN THẦN THAY ANH YÊU EM

Minh Hiểu Khê

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN CỪ

Chịu trách nhiệm nội dung

NGUYỄN THỊ HẠNH

Biên tập : Thanh Diệp

Trình bày : Minh Tâm

Vẽ bìa : Trúc Lâm

Sửa bản in : Vũ Hải

Sách cho người Việt!

Liên kết xuất bản

Công ty Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

Địa chỉ: Số 25/63 Vũ Ngọc Phan, Láng Hạ, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 5580 - *Fax:* (84-4) 3776 5579

Văn phòng đại diện tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: Số 38/15B Nguyễn Văn Trỗi, P.15, Q. Phú Nhuận, Tp.HCM

Tel: (84-8) 3844 8100 - *Fax:* (84-8) 3842 2800

Website: <http://www.bachvietbooks.com.vn>

In 1.000 cuốn, khổ 14.5x20.5 cm tại Xí nghiệp Bản đồ I - BQP, Xuân Đình, Từ Liêm, Hà Nội. Giấy đăng ký KHXB số: 82-2010/CXB/179-01/VH do CXB cấp ngày 15/01/2009. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB Văn học số: 57/QĐ-VH ngày 03/02/2009. In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2010.

SẼ CÓ THIÊN THẦN em THAY anh yêu

“*Nh sẽ thích em bao lâu?*”

“*Mãi mãi.*”

“*Mãi mãi là bao lâu?*”

“*Cho dù em không còn yêu anh, cho dù em đã quên anh, cho dù anh đã biến mất khỏi thế gian này, anh vẫn mãi yêu em.*”

“*Tầm bậy! Đã không còn sống trên thế giới này còn yêu em làm sao được.*”

“*Anh sẽ tìm một thiên thần thay anh yêu em.*”

Công ty Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

- Số 25/63 Vũ Ngọc Phan, Láng Hạ, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 3380 - Fax: (84-4) 3776 3379

Văn phòng đại diện tại Thành phố Hồ Chí Minh:

- Số 38/15B Nguyễn Văn Trỗi, P. 15, Q. Phú Nhuận, Tp. HCM

Tel: (84-8) 3844 8100 - Fax: (84-8) 3842 2800

BACHVIETBOOKS

Giá 99.000đ